

АНДИ РЕМИК ЗЕМЕТРЪС

Част 2 от „Спирала“

Превод от английски: Анна Христова, 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

ВЗРИВ

ДОЛИНАТА ТЕНАГОР

ЧИЛИ, ЮЖНА АМЕРИКА

Картър рязко извърна глава наляво и очите му се присвиха — меденият глас на Кейд му прошепна да внимава. Чу се свистене и нещо профуча покрай ухото му. Той се метна надясно, стовари се тежко на земята и изстена, защото се цапардоса в ниската бетонна стена. Вдигна ръка, избърса топлата лепкава кръв, която се стичаше по ухото му, зъбите му изскърцаха в гадна пародия на усмивка — но изобщо не му беше смешно.

„Това беше снайперист, мамка му!“ — прошепна отново гласът на Кейд. Картър се намръщи, стисна очи, болка прониза мозъка му.

„Остави ме на мира!“ — изръмжа той.

Каленият в битки деветмилиметров браунинг хайпауър се появи в юмрука на Картър; сърцето му биеше с всичка сила, докато проверяваше пълнителя. Снайперист: това означаваше, че са го забелязали... Най-накрая пазач с повече от една мозъчна клетка! Но алармите не се бяха задействали... което означаваше, че почти го беше изненадал.

Тънка като острието на бръснач разлика между това да вдишваш студения планински въздух и да лежиш проснат в локва кръв без лице, с празен череп и входно и изходно назъбено отверстие от куршум.

Картър пхна пълнителя и запълзя; от облените в лунна светлина кратери над главата му духаше брулещ вятър. Сенките се вихреха с развени черни воали, виеха се и падаха надолу от проходите високо в планината, танцуваха ефирно над огромния язовир.

Прокрадна се по тясната бетонна пътека, спря под прикритието на ниска грубо излята стена и погледна надолу към скрития в сенките мотор КТМ LC7, 757 кубика, секретен модел, направен по поръчка

специално за Спиралата — вдигаше 400 км/ч. Стоеше си скрит в мрака и сенките зад някакви огромни варели и изкушаваше Картър не само с близостта си, но и с факта, че за да стигне до него, трябваше да мине още веднъж под мерника на безкрайно търпеливия снайперист.

Виждаше пътя си за бягство.

Беше отрязан.

„Няма да е лесно“ — изръмжа Кейд някъде отзад в главата му.

— Добре, че ми каза — измърмори Картър. Очите му огледаха околността, пулсът му се ускори при мисълта за предстоящата битка.

Язовирът се намиреше високо в планината в тясната, оградена отвсякъде със скали долина Тенагор. Свръхмодерен и с невероятно добра конструкция, той беше построен с многото пари на синдиката Секито благодарение на сътрудничеството му с корумпиран отдел на ЧСС — чилийските секретни служби, — за да напоява плантациите кока, основния източник на кокаин. Рафинираният продукт се внасяше контрабандно в малкото страни, в които твърдите наркотици все още бяха забранени, и невероятните печалби на свой ред се използваша за финансиране на закупуването на тежко военно снаряжение от синдиката Секито — той пък го раздаваше като бонбончета на ненаситните терористични организации, които се намираха от двете страни на земното кълбо, но имаха една и съща цел: лесни за поразяване цивилни мишени с огромно медийно отразяване.

Спиралата беше решила, че е крайно време да смаже синдиката Секито с ковашки чук. Едновременно течаха седем операции. Задачата на Картър беше да вдигне язовира във въздуха, да унищожи насажденията с кока и да тласне синдиката Секито във вече димящата частна война с нечестните доставчици на оръжие. Това щеше да съвпадне с убийството на няколко ключови фигури, унищожаването на три незаконни фабрики за производство на наркотици, закриляни от корумпираното ЧСС, и удари с крилати ракети с голям обseg на действие от ракетаносача на Нейно величество „Тъндър“, който се поклащаше на стотина мили навътре в Тихия океан.

Точността беше от огромно значение.

Лайното трябваше да удари вентилатора — с абсолютна екскрементна точност.

Картър извади електронния куб — малкото устройство от черна сплав завибрира в ръката му — и набра сложен код на панела.

Цифрите запросветваха в призрачно синьо. Три минути и четиринайсет секунди до детонацията... Картър беше активирал противоблокировъчния филтър на бомбата. Което всъщност означаваше, че експлозията и последвалите разрушения са неизбежни — язовирът щеше да бъде разрушен след няколко минути, наркореколтата — съсипана, синдикатът Секито — смазан...

— Все пак е по-добре да се измъкна жив — измърмори той.

Мисли!

Снайперист: местоположение?

Очите му внимателно оглеждаха всичко наоколо, пресмятаха ъглите и нужната скорост. Ако успееше да се спусне до мотора и да го запали от разстояние чрез електронния куб...

— Хей, метис такъв, какво прави тоя скапан мотор тук? Не прилича на нашите...

— Представа нямам, омбре.

Двамата пазачи го раздаваха съвсем спокойно: единият се чешеше по конската опашка, а лицето на другия беше осветено от оранжевото кръгче на свитата на ръка цигара, от която в студения планински въздух се издигаха мързеливи спирали дим.

Алармите се задействаха, чу се пронизителен вой и двамата мъже в миг застанаха нащрек, вдигнаха калашниците и се заоглеждаха напрегнато, настръхнали и готови за бой и кръв.

— Тук има гринго...

Картър чу как още пазачи наскочаха от постовете си, обезпокоени от внезапния вой на алармите.

— Мамка му!

„Направи нещо“ — изкомандва го Кейд.

Долу бяха пръснати боядисани бетонни сгради, а отвъд тях се виждаше самият язовир — широка метър гладка лъскава бетонна стена се виеше почти половин километър. Вляво водите на водоема отразяваха тъмните върхове на покритите със сняг планини. Отдясно стената се спускаше почти отвесно надолу и няколко широки улея с кипяща бяла пяна се спускаха към огромната долина.

Картър присви очи към другия край на язовирната стена. Вече нямаше как да се измъкне с мотора. Сега му оставаше само един — ужасно рискован — изход...

Той си пое дълбоко дъх и скочи точно пред двамата смаяни пазачи. Те се ококориха, цигарите им паднаха на земята, мокри от лигите им. Калашниците им се вдигнаха, но браунингът на Картър изтрещя в юмрука му веднъж, втори път — и двамата пазачи го отнесоха: мозък и парчета череп се, размазаха по варелите.

Телата се свлякоха на земята, но Картър вече тичаше; един куршум изсвистя покрай него. Той скочи, претърколи се и се скри зад варелите — неизбежно тънко прикритие...

— Ето го шибания гринго!

Автоматите залаяха и куршумите засвириха около Картър. Браунингът му се показва над варелите, загърмя в ръката му; той изпразни пълнителя към бетонната ограда и просна още двама пазачи в облак от кървави пръски. Единият падна с плясък във водата и потъна.

Картър смени пълнителя.

„Нали ти казах“ — самодоволно изсъска Кейд.

„Какво?“

„Казах ти, че идеята не струва. Лично аз щях да използвам няколко автоматично насочващи се крилати ракети. Обаче ти държиш да се правиш на шибания Джеймс Бонд и да се перчиш като разгонен паун...“

„Кейд — изръмжа Картър в дълбините на подсъзнанието си, — нямаме автоматично насочващи се крилати ракети, а и това трябваше да е секретна операция...“

„Е, секретността беше дотук, нали така? Сега всички са наскачали и се целят в задника ти...“

Картър се извърна и орловият му поглед забеляза снайпериста високо горе в тъмния бункер на склона. „Копеле“, прошепна той. Мразеше снайперистите. Как само ги мразеше!

Рязко се изправи, застана до варелите, здраво стиснал браунинга с две ръце, и стреля тринайсет пъти едно след друго в малкия процеп, който едва се виждаше във вкопания дълбоко в скалата бункер. Видя как отстрани се вдига прах и зачака... Не последва ответен огън. Смени пълнителя, скочи върху мотора, запали го и внимателно огледа терена отпред. Чуваше как пазачите приближават... Провери електронния куб. Две минути.

„Здравата ще се изпотиш“ — каза Кейд.

„Здравата ли? Как бих те хванал здравата за гърлото, да знаеш...“

Картър пъхна браунинга в кобура, даде пълна газ и освободи ауспусите — моторът можеше да се движи безшумно, но тишината беше за сметка на мощността. А сега му трябваше повече мощност, отколкото да остане незабелязан...

Даде газ до дупка. Предната гума се вдигна във въздуха и КТМ-ът изрева, изгорелите газове изскочиха от разположените високо ауспуси, задната гума остави следа от разтопен каучук върху бетона. Моторът се изстреля като куршум в нощта от станалото вече опасно прикритие.

Картър стисна зъби, сграбчи здраво кормилото и се притисна към огромния резервоар; предната гума се стовари на земята и планинският въздух се опита да го събори от седалката. Моторът ревеше в нощта, малък черен куршум, който летеше по широката метър пътека по стената на язовира. Картър подушваше мириса на вода отляво и по-скоро усещаше, отколкото виждаше страховитата пропаст отдясно.

Съсредоточи се. Върху тесния ръб на язовирната стена.

Върху пътя към свободата.

Водата клокочеше и ревеше отляво. Той ускори, стрелката заподскача до червената линия, стигна 350 км/ч и моторът изрева. Светът летеше към Картър като мълния, в поредица проблясващи накъсани ярки образи.

„Пазачи“ — предупреди го Кейд.

Картър сграбчи браунинга и гръмна и тримата, преди да успеят да вдигнат оръжията си. Двама паднаха на бетона, третият се претърколи през стената на язовира, заподскача и се запремята като разкъсана парцалена кукла — и накрая изчезна долу в мрака, за да стане на кървава пихтия.

Картър даде още газ и предната гума на мотора отново литна във въздуха, задната заора в единия труп. За миг моторът загуби ускорение и зверски се наклони надясно. За една ужасна частица от секундата Картър почувства, че губи контрол. После предната гума удари земята, моторът се стабилизира и той отново даде газ.

„Успяхме! — изрева Кейд. — Стигнахме...“

Картър се намръщи. Очите му се присвиха и той намали скоростта по-скоро воден от инстинкта си, отколкото от нещо което бе

видял или чул; устата му се отвори, езикът се стрелна по напуканите от вятъра устни и той осъзна, че...

По дяволите!

Беше шибан танк.

Тежката машина чакаше в края на пътя му за бягство. В мига, в който го осъзна, иззад танка изникнаха войници и откриха огън. Куршумите засвистяха край лицето на Картър като малки измъчени насекоми. Той натисна спирачка и остави метри следа от разтопена гума върху белотата на бетона. Стъпи на земята и направи обратен завой. Гумите се завъртяха в облак дим, замириса гадно. Той подкара натам, откъдето беше дошъл. Беше се притиснал плътно към резервоара, за да избегне свистящите куршуми. Няколко се удариха в аупусите. Цяло чудо беше, че някой не се заби в него.

„Имаш една минута, Картър“. — В гласа на Кейд вече нямаше и следа от подигравка, арогантност или сарказъм. Само напрежение. На ръба на страха. Това смрази Картър.

— Знам... по дяволите — изсъска той през зъби.

Отпред се бяха събрали още пазачи.

Изведнъж той натисна спирачките и зави рязко наляво; моторът спря, предната гума висеше над ужасната пропаст. Картър погледна надолу и се сети за думите на Наташа:

— Ще се върнеш при мен, нали?

— Не е чак толкова опасно — излъга той.

— Не искам да остана вдовица.

— Но ние не сме женени — възрази той.

— Няма значение... Не искам да оставиш детето си без баща...

— Но ние нямаме...

— Всъщност — усмихна се Наташа — имам да ти казвам нещо...

— О!

Любиха се нежно и дълго — сливане на плът и секс — и в топлия здрач, на потрепващата светлина на свещите, Натс прокара език по врата му и прошепна в ухото му:

— Гледай да се върнеш при мен, безразсъдно копеле. Гледай да се върнеш при нас...

Картър се втрени в почти отвесната стена; куршумите свистяха около него, светът се беше превърнал в кървавочервена лудост. Устните му се стиснаха в сурова линия. Кейд му крещеше да обръща, а той броеше секундите, които оставаха до мощния взрив и ударната вълна, която щеше да разруши язовира и да позволи на огромния титаничен напор на водата да пробие бясно и необратимо пътя си към свободата...

Картър даде газ.

Натисна ръчката докрай, дръпна съединителя и моторът се спусна надолу...

Мракът и светът се втурнаха покрай него, бушуваща бяла пяна се разбиваше от двете му страни с бясно кипене и нестихващ рев. Куршумите ги нямаше, бяха останали отзад... моторът се беше превърнал в пощурял извиващ се метален звяр, който се напъваше и надигаше под него, мъчеше се с всички сили да го хвърли...

Стрелката на скоростомера подскачаше около червената линия, гумите пушеха по бетонната стена... И тогава дълбоко в недрата на водоема изтътна поредица взривове... Картър усети силата им през гумите на мотора и съсредоточи поглед върху извивката в основата на язовира и гъстата гора след нея — скоростта на мотора стигна до 380 км/ч.

Кейд крещеше в главата му, ругаеше го и го обявяваше за луд: яростни ругатни, пропити от омраза...

С ужасяващо чудовищно полюшване бетонната стена на язовира помръдна...

Помести се...

И с яростен животински рев избухна.

РЕКЛАМЕН КЛИП

Телевизорът оживява с цифровия звук от електрическо бръмчене, кристално ясни образи се завъртат и се изливат в подобното на искряща течност лого на „Левиатан Фюълс“.

Отчаяни ли сте от мръсотията на нискокачественото гориво? Скубите ли си косата заради замърсяването, за високите цени, за разрушеното бъдеще на децата ви и унищожаването на цялата планета? ВИЕ можете да го спрете... ВИЕ можете да промените света, ВИЕ можете да го направите...

СЦЕНАТА СЕ РАЗГРЪЩА: камерата бавно тръгва от бумтящите изпоцапани с грес дизелови двигатели и черните пушеци, които задушават налегнатото от смога и заплашено от рак изтерзано население на някакъв мръсен, загиващ съвременен град...

СЦЕНАТА СЕ ПРОМЕНЯ: в блестящ метрополис, светещи небостъргачи, щастливи усмихнати лица, навсякъде чистота... болниците затварят, защото няма мръсотия, несправедливост и недоимък... здрави деца от всякакви култури, религии и етнически малцинства си играят с надуваема плажна топка без едно петънце и се смеят, докато тичат по безукорно чистия пясък, с натрошени по него мидени черупки...

„Левиатан Фюълс“ гордо представя първокачествения левиатан, харчи едно на сто и 100% не замърсява въздуха. Хайде, превключете, защото знаете, че децата ви заслужават по-добро бъдеще...

СЦЕНАТА ИЗЧЕЗВА И ЕКРАНЪТ СТАВА ЧЕРЕН

ПЪРВА ЧАСТ АПОКАЛИПСИС

*виждам свещеници, политици?
герои в черни найлонови чували
под националните флагове*

*виждам деца да се молят с
протегнати
ръце,
подгизнали от напалм, това не е
Виетнам*

*не издържам повече, да си
кажем ли
сбогом?
как можеш да оправдаеш това?*

*Без
изход (Част V,
Праг)
Фиш/
Мерилиън*

1.

ИГРАТА ЗАПОЧВА

АВСТРИЯ, 23:48 ПО ГРИНУИЧ

Тъмните ноктести ръце на Дюрел притискаха здраво, почти коленопреклонно към гърдите му малката инкрустирана сребърна кутийка: сякаш държеше урна с праха на Господ Бог.

Движеше се като призрак из дългите влажни коридори, облечен целият в черно. Завиваше от време на време, като избираше верния път през лабиринта, докато не стигна до една малка леденостудена стая. Макар че беше съвсем гола, в нея имаше нещо особено.

Почти свято.

Ботушите на Дюрел хрущяха по проблясващи кристали. Дъхът му излизаше на талази изпод гънките на качулката му.

Двама мъже чакаха търпеливо. Първият беше висок и много як, прошарената му коса и брада бяха късо подстригани и подчертаваха масивния череп. Имаше огромни мускули, а тъмният му поглед беше сериозен и съсредоточен, безстрастно отправен към Дюрел: не човек, а желязо.

За разлика от него вторият мъж беше значително по-слаб, макар и с широки рамене като на спортист. Очите му бяха кървавочервени и гледаха от лице с дълбоки отвратителни белези. Самите очи бяха набраздени с възпалени нишки, подобни на тези в мрамора — наследени от стар инцидент с реактиви на алкална основа и банда колумбийски дестилатори на дрога. Зрението му беше спасено от чудесата на развиващата се нанотехнология и на Авелах. Сега в изражението на очите му се четеше непрестанна и ужасна болка — с изгарящо пулсиране в очните ябълки. Той също излъчваше сила, но по различен, по-незабележим начин, и затова още по-ужасяващ. Двамата кимнаха, когато Дюрел влезе с малката тайнствена сребърна кутийка, стисната здраво в костеливите му пръсти.

Тръгнаха заедно по криволичещите коридори. Слизаха все по-надолу.

И надолу...

След доста време Дюрел най-после излезе на една каменна тераса; дъхът му засядаше в гърлото с шипящо свистене. Беше ужасно студено, поне минус петдесет. Пред очите му се разкри естествена огромна зала. Зад гърба си долавяше стъпките на другите двама.

Покритите със скреж каменни стени проблясваха все по-навътре под призрачната светлина и сякаш продължаваха до безкрай. В залата стояха мъже и жени — облечени в черно и сиво, с маски на лицата, ръцете им — в ръкавици — стискаха автоматично оръжие, също покрито със скреж. Стояха неподвижно — позата им напомняше тази на насекоми — и чакаха.

Дюрел изпусна от устата си кълбо пара и се усмихна.

— Харесват ли ти? — попита червеноокият.

— Да, свършени са.

— Здравата се потрудохме, докато те нямаше — добави атлетичният войник. Погледът му обходи маскираната армия и по изсеченото му лице пробяга усмивка. — И силите ни продължават да се увеличават с невероятна скорост.

Дюрел подаде малката сребърна кутийка на червеноокия и каза:

— С новите наноастройките на машината Авелах ще можете да продължите работата си дори още по-бързо.

После се обърна към огромния брадат мъж.

— А ти, стари друже? Впечатлен ли си от мащаба на изобретението си? Какво постигна то? Какво може да направи?

— Нашето изобретение, разбира се.

— Да — измърка Дюрел. — Нашето изобретение. Нашето изобретение. Отпреди толкова много години, когато светът изглеждаше доста по-... прост. — Остави думата да се носи в леденостудения въздух и поведе двамата към спираловидната метална стълба, която се спускаше към залата. Двамата го последваха и замърмориха, когато кожата им остана по замръзналата сплав на металните перила.

Щом стъпи на каменния под, Дюрел се разходи сред войниците си — вглеждаше се в медните им очи и се усмихваше гордо изпод тежките гънки на тъмната си качулка.

— Чу ли новините от лагера на враговете ни? — попита възрастният мъж с посребрената брада; плътният му топъл глас не се връзваше с това място на ледено бездействие.

— Да — спокойно отвърна Дюрел и се загледа в далечината — отвъд стотиците некси. — Спиралата са глупаци. Мислят, че са ни разбили; унищожиха процесора QIII и решиха, че са спечелили войната... а в действителност успяха само да отложат битката. Толкова наивно от тяхна страна да мислят, че разчитаме единствено на QIII — когато процесорът всъщност е само малко парче от тортата. Арогантността им е престъпление срещу човечеството.

— Ами Картър? И останалите спецотряди?

Дюрел въздъхна и прошепна:

— Тръни в очите ми. Картър е изчезнал, но съм пуснал човек по петите му. Джем е локализиран.

— А останалите спецотряди? Спиралата възстановява силите си усилено и бързо, откакто... бяхме убити.

Дюрел за малко не се разсмя; от гънките на качулката му злокобно се издигнаха облаци пара от дъха му.

— Не подценявай Спиралата — предупреди го тихо брадатият.

— Разбира се, че не ги подценявам. Но по ирония на съдбата те не прецениха правилно силата и стремежите ни — значи ни подценяват. Изтълкуваха погрешно намеренията ни и се оказаха достатъчно арогантни, за да решат, че с жалките си спецотряди почти са унищожили нексите. Глупаци. Огледайте се — вижте превъзходството ни!

Двамата мъже вдигнаха очи към петдесетте хиляди некса, които бяха строени по батальони в пещерата. Погледите им се срещнаха — за частица от секундата — и си размениха нещо неизказано. После бързо се върнаха към тъмната мантия на Дюрел.

— По-силни сме отвсякога. Да, унищожиха мобилната ни станция и процесор QIII — но файловете от разработката му все още съществуват. Схемите са непокътнати. Отне ни само повече време... и през това време разработихме друго оръжие, което ще наклони везните в наша полза.

— Мога ли да те попитам за скорпнекса?

— Скорпнексът — отвърна тихо Дюрел, гласът му стана нисък и заплашителен — стана по случайност. Опитахме се да повторим процедурите, които доведоха до създаването и модифицирането му, но всеки път опитният екземпляр умираше на масата. Ако успеем да открием правилната последователност и забавители, можем да

създадем свръхнекс — но това е проблем за някой друг ден. Нека ви покажа на какво е способен скорпнексът... Катенхайм?

— Сър?

— Новият ни съмишленик има нужда от демонстрация.

Тръгнаха покрай редиците мълчаливи некси — разузнавачи, воители и елитни убийци некс5 — и стигнаха до едно празно място сред тях. Неподвижните медни очи ги наблюдаваха без грам чувство. Единственият признак на живот бяха малките струйки пара, които се издигаха от премръзналите устни.

Дюрел се обърна към Катенхайм и се усмихна. Жилавият мъж с обезобразеното лице и кървавочервените очи кимна и извика нещо на език, непознат за мъжа с посребрялата брада.

Раздвижване в огромната зала накара исполина да се обърне и той с ужас видя как зад тях изниква огромна фигура. Кожата на некса беше катраненочерна, с хитинова броня, покрита с яркорозови нишки. От увисналата челюст се процеждаше гъста слюнка, лицето бе разкривено от нестихваща болка.

— Скорпнексът — каза тихо Катенхайм. — Нашата нова и... случайна кръстоска. — Разсмая се. — Единствен по рода си.

— Гледай — едва чуто изсъска Дюрел.

Катенхайм извика нещо и в кръга се появиха трима нексители воители. Движенията им бяха съвършени и плавни. Медните им очи се вторачиха в огромния скорпнекс, после се извърнаха въпросително към Дюрел и Катенхайм. Катенхайм се усмихна, махна към гигантската обезобразена фигура на скорпнекса и заповяда:

— Убийте го.

Нексите се извъртяха, разпръснаха се в пълен синхрон и с неестествена плавност.

Скорпнексът стисна и отпусна ръце: кривите му нокти разрезаха собствената му кожа и в ледения въздух проблеснаха малки капчици кръв...

Нексите го атакуваха като един от три страни — скочиха с насочени напред черни ножове. Скорпнексът започна да раздава удари наляво и надясно, отстъпи крачка назад, за да избегне едно острие, което профуча на милиметри от лицето му. Ноктестата му ръка се стрелна, сграбчи един некс и изтръгна кървавия му гръбнак. Нексът се свлече на земята с пронизителен остър писък, а скорпнексът се сви и

атакува с тежки мълниеносни удари. За пет секунди и трите некса бяха мъртви, накъсани на парчета върху каменния под, кръвта им се стичаше в жертвените улеи, издълбани преди три хиляди години в древната скала.

Скорпнексът, покрит с кръв, лъскав на слабата светлина, скръсти огромните си мускулести ръце и зачака.

— Страхотно — въздъхна Дюрел.

Кръвта продължаваше да се стича в каменните улеи.

— Скорпнексът е много усъвършенстван — каза Катенхайм.

— Усъвършенстван? — попита мъжът с прошарената брада и с погнуса изчисти с крак парче месо от ботуша си. Загледа се в огромната фигура, която се извисяваше пред тях. — Това нещо е усъвършенствано?

— Бърз е и е смъртоносен — отвърна Катенхайм. — Но кодът съвсем не е съвършен и се нуждае от увеличаване на времето за трансформация. И, разбира се, трябва да овладеем последователността на действие...

— Още един проблем за някой друг ден — намеси се Дюрел. — Сега са важни двигателите, основополагащите камъни... хъбът и пълното им навлизане в света, така както сме го предвидили.

Исполинът с прошарената брада се намръщи.

— Двигатели?... Не разбирам — каза тихо той, сащисан от това, което току-що бе видял.

Тънката ноктеста ръка на Дюрел се протегна и го докосна.

— Доста дълго беше заспал. Имаш много да наваксваш, да учиш. И тогава ще ти покажа хъба и на какво е способен той... ще е също като едно време, друже: ние ще бъдем господари и Спиралата ще бъде унищожена. Хаосът на Стария бог трябва да се възцари с огън от небето — преди да превърнем този свят в рая, който желаем! В новия свят, в рая небесен!

— Да — съгласи се Гол, кимна и почеса посивялата си брада. — Нямахме ме прекалено дълго, имам много неща да уча.

СЕВЕРЕН СИБИР, 05:01 ПО ГРИНУИЧ

ЕДНА СЕДМИЦА ПО-КЪСНО

Утринният вятър виеше и лудуваше, вдигаше облаци сняг над строгия леден пейзаж, носеше се и фучеше към ниския тъмен иглолистен пояс, който размахваше плетеници от клони и просветваше с висулки от замръзнал сняг.

Кулата се издигаше заплашително в бронята си от обсидиан, като същински Голем, застанал на стража и загледан отчаяно над снежните поля. Огромният бегемот пазеше ценната сонда, обвивката и фланеца и изключително якото острие, направено от титанов карбид VII.

Внезапно нещо край гората се раздвижи и един мъж, облечен в дебели кожи, бавно запристъпва с тежките си проскърцващи и изцапани с нефт ботуши по високата дървена вишка. Вдигна бинокъла за нощно виждане към студените си сиви очи, които надничаха над покритата със скреж рошава брада. Мразовитият вятър пронизваше дрехите му и се впиваше с диамантени зъби в тялото му. Той потрепери; прищя му се голяма чаша горещо кафе — с малко бренди.

Черният рейнджроувър се приближаваше — разрязваше пейзажа с отличителната си 4X4 следа, ауспухът му пушеше, двигателят ръмжеше в далечината, веригите разораваха леда. Фаровете светеха като скъпоценни камъни в утринната мъгла. Облеченият в кожи часовой натисна малък цифров звънец и приглушеният му звън се разнесе надолу към дърветата, където се гушеха затрупани в снега прихлупени хижи и бараки.

Часовоят наблюдаваше движещите се фигури; погледът му се стрелкаше от хижите, където работната ръка се събуждаше от мокрите сънища, пълни с несъзнателни ерекции, към голямата богато украсена сграда на щаба, построена от дърво и докарана с транспортни хеликоптери на това евентуално находище на левиатан. После се наведе, измъкна снайпер с цифров мерник „Барет IV“ и зае удобна позиция на дървения парапет. Рейнджроувърът изглеждаше възхитително в оптичeskия мерник — грациозна сърна, готова за жестоката смърт. Толкова лесно, помисли си лениво часовоят. Бум! Мъртва. Усмихна се и отвъртя капачката на манерката си с водка.

Вратата на щаба се отвори и от нея излезе широкоплещест мъж с дълго черно кожено палто. Затупа с крака в снега и се взря в бързо приближаващата се кола. Русата му коса беше обръсната, което подчертаваше още повече ужасните белези по лицето и главата му.

Катенхайм потропваше с крака, за да се пребори със студа, който хапеше кожата му, и не обръщаше внимание на нестихващата болка в очите си — както правеше винаги и както винаги щеше да прави. Закрачи напред, с ръце дълбоко в джобовете, стойката му беше предизвикателна, погледът — втренчен.

Рейнджроувърът спря и двигателят загасна. Кълбата от изгорели газове се стопиха, вратите се отвориха и петима мъже с набраздени от опита и възрастта чела слязоха, затръшнаха вратите и се приближиха към мъжа с червените очи.

— Ти ли си Катенхайм?

Мъжът с черното кожено палто бавно кимна.

— Ние сме инспектори от „Левиатан Фюълс“, Специален отдел, понастоящем отговаряме за Сибир и съседните държави. Не може да не сте чували за нас. Ето документите ни... — Подадох му цяла камара листове, мачкани, с петна от кафе и нагънати в краищата. — Имаме правомощия от главния директор Опенхауер, Комисар на Инспектората по горива за Източна Европа, да инспектираме този обект и съответно да разработим планове за евентуалното находище на левиатан. Казвам се Петрински.

Катенхайм взе документите, но не ги погледна — вместо това погледна Петрински.

— Опенхауер нещо е поизбързал. Та ние едва вчера извадихме късмет да попаднем на находище на левиатан, което изглежда доста обещаващо. В момента определяме размерите му и очакваме инструкции от лабораторията ни за най-добрия метод за извличането му и за връщането на външните сеизмични подпори. Извинете, господа, държа се грубо. Не е възпитано да се разговаря така в снега. Моля, заповядайте.

Гласът на Катенхайм беше необичайно внимателен — тихо глухо ръмжене. Той се обърна и поведе групата инспектори към ниските стъпала и нагоре по тях към лукса на оазиса сред леда.

Вътре, на топло, Катенхайм свали ръкавиците си и огледа мъжете, особено онзи, който се беше представил като Петрински. Бяха ветерани, веднага се виждаше, вероятно толкова опитни с оръжията, колкото и с дипломацията. Държаха се стегнато — бивши военни, привлечени да вършат изключително неприятна работа. Катенхайм прецени водача им. Руснак, реши накрая, вероятно от Санкт Петербург,

но примесен с хиляди други влияния, което означаваше живот, изпълнен с пътувания... или пътувания, или секретни операции по цялото земно кълбо. А сега? Защо някой ще наема бивши военни за инспектори? Дали Инспекторатът по горивата не подозираше нещо? Наистина ли работата беше толкова опасна?

— Ще ви оставя да си починете и после лично ще ви разведа из обекта. Моля, чувствайте се като у дома си. В шкафа ей там има водка и бренди.

— Както кажеш.

Погледите им се срещнаха и Катенхайм отново се усмихна, бавна усмивка на хищник, без следа от чувство за хумор.

— Моля да ме извините. — Той им кимна и излезе в снега; погледът му се спря на снайперистите в дърветата. Той им кимна и видя как се стопяват в гората.

Яркото зимно слънце озари околността, но скоро беше закрито от надвисналите тъмни облаци. Търсачите на левиатан бяха почнали работа и сондата от титанов карбид VII бавно се въртеше и претърсваше дълбините на жилата с авангардната си диамантена обшивка. В далечината се чуваше ръмжене на дизелови мотори, мощта им се предаваше чрез въртяща се платформа в основата на кулата; десетки инженери се бяха скупчили около нея близо до предпазителя. Генераторите бръмчаха.

— На каква дълбочина е новооткритото находище?

— Осем километра.

Петрински тихо подсвирна и се обърна към останалите: те пишеха в електронните си бележници. Катенхайм присви очи и погледна вляво зад огромното въртящо се туловище на сондата от титанов карбид VII към блестящите черни помпи, които чакаха отместването на сондата, за да се включат в процеса по извличането на левиатана.

Сондата спря, от тръбите излизаше пара; извадиха пробите и сензорите за газ се спуснаха към дълбините на тази нова рана в сърцето на земята.

— Ще трябва да направим цифрови тестове за стабилност — каза един от инспекторите. — Налягането в тази сонда е невероятно, вижте я само колко е огромна! Десет пъти по-голяма е от нормална

нефтена сонда... Предлагам ви да запечатим машините и да се върнем след две седмици с комисия, която да реши какво...

Останалите инспектори кимаха усърдно.

От надвисналите черни облаци започна да се сипе сняг.

Катенхайм въздъхна, вдигна като насън лявата си ръка и даде едва забележим сигнал.

Мъжът, който говореше, беше улучен внезапно и жестоко между очите от куршум с голям калибър — на челото му се появи червен кръг с размерите на монета, чу се резкият пукот на куршума, мозъкът излетя през тила му и опръска смаяните му другари.

За миг настана пълна тишина, после Петрински извика нещо неразбираемо и инспекторите се задействаха с военна точност — Петрински приклекна, подскочи с ловкостта на боксьор и стовари десния си юмрук в челюстта на Катенхайм. Катенхайм залитна, но не падна, пое крошето с ръмжене и изплю кръв и един зъб; инспекторите се втурнаха към рейнджроувъра.

Катенхайм вдигна свития си юмрук във въздуха, прозвучаха нови изстрели и още двама инспектори паднаха на земята. Петрински стигна до рейнджроувъра, отвори със замах вратата и скочи вътре; куршумите рикошираха от бронята. Двигателят запали с рев. Последният инспектор се мъчеше да отвори задната врата на рейнджроувъра, но беше прострелян в гърба. Парченца от белия му дроб се размазаха по колата, лицето му се удари в стъклото. Той се просна на студения сняг и мъртвите му очи се втренчиха в задната гума.

Катенхайм погледна първия убит — полузатворените морави клепачи, кървавата дупка над носа, пръските мозък и парчетата кост по снега.

Двигателят изрева, веригите се врязаха в снега.

Рейнджроувърът измина десет метра, после моторът се задави и изгасна.

Катенхайм тръгна натам, разтриваше замислено челюстта си. Погледът му срещна очите на Петрински и той видя как руснакът изважда огромен тежък „Смит енд Уесън“ трийсет и осми калибър и го насочва към него, сякаш на забавен каданс.

Петрински, с изпръскано с кръв лице, изрева и натисна спусъка...

Оръжието на Катенхайм се вдигна плавно и отекна един-единствен изстрел... куршумът пресрещна във въздуха куршума на Петрински. Рикошетът изпя кратка метална песен.

Катенхайм стреля пак и куршумът прониза рамото на Петрински, излезе и се заби в таблото на рейнджроувъра. Инспекторът изкрещя от болка и изпусна тежкия пистолет.

— Силен удар имате, господин Петрински.

Гласът на Катенхайм бе спокоен, сякаш си говореха за времето. Петрински се втренчи в обезобразените му очи, видя лудия им блясък и осъзна, че чувството дълбоко зад добре овладяната болка не е изненада, омраза, ярост или дори безпристрастна решимост да свърши работата докрай. В погледа на Катенхайм се четеше тотална лудост — беше заклещена и се бореше да излезе на свобода.

И забеляза и още нещо... нещо проблясваше зад белезите, зад кръвоизливите в плътта: блясък, ярък блясък... блясъкът на мед.

— Защо, Катенхайм? — попита Петрински. — Защо трябваше да ги убиваш?

Катенхайм повдигна рамене.

— Просто нямам време за губене.

Петрински се намръщи.

Катенхайм вдигна глока и пусна един куршум в лицето му; зъбите на Петрински изхвърчаха през тила му и изтрополиха по предното стъкло на рейнджроувъра. Петрински се свлече като скъсана марионетка. Катенхайм се обърна и се отдалечи; снегът тихо се сипеше.

Завлякоха труповете до гигантската кула, сондата от титанов карбид беше замлъкнала. Проснаха ги в края на басейна с шлага, огромен ров, пълен с остатъци от сондирането — кал, скали и всякакви нечистотии, които сондата измъкваше от земята. Индустриалният електрод четвърто поколение се спусна в дупката с трясък и съскане и от рова заизлиза пара — замръзналата кал се разтапяше и втечняваше от бързо покачващата се температура.

Снегът продължаваше да вали.

Катенхайм вдигна малък черен куб пред лицето си и погледна в очите на друг мъж, на хиляди мили разстояние оттук.

— Мъртви ли са? — попита Дюрел.

Катенхайм мълчаливо гледаше как трупите потъват в тинята. Зиналата паст в обезобразеното лице на Петрински — огромната дупка на мястото на устата му — се изпълни със сивкава шлака, калта постепенно заля очите му, накрая цялата глава изчезна в тинята. Изскочиха мехурчета — и край. Избутаха и рейнджроувъра до ръба на гигантския ров и го претърколиха в тинята; той потъна като умиращ динозавър. После извадиха електрода; само след броени минути басейнът с шлака отново щеше да е здраво замръзнал: мълчалив сив гроб, тайно скривалище на убитите — на убийството.

— Мъртви и погребани — отвърна тихо Катенхайм. — Мъртви и погребани, мамка му!

**Главният компютър на Спиралата
Файллог №12300**

Строго секретни данни/8764/Специално
разузнавателно поделение
Извлечение 777#12300

QIII

**КванТех трето поколение (QIII) Военен кубичен
процесор**

QIII беше първият клетъчен процесор — прототип на истински електронен мозък — полуорганичен, по същество създаден на силициева основа със смес от синтетични съставки. Благодарение на начина, по който бе проектиран, процесорът QIII беше напълно независим хардуер.

След разработката на цифров модел на програмата за кодиране в световен мащаб квантовият компютър беше способен на всичко. Наследник на невероятно мощния процесор КванТех второ поколение (QII), който

поддържаше мрежа от сървъри на Спиралата по цялото земно кълбо, QIII бе съвместим с всяка оперативна система от Unix до Windows и беше толкова мощен, че можеше да декодира и кодира ДНК за милиардни от секундата, което би отнело много часове на традиционния компютър. QIII беше най-малкото 50 000 пъти по-бърз от всички други процесори. Щеше да окаже потресаващ ефект върху всички аспекти на компютърните технологии — от използването им за военни цели до световната икономика.

КванТех 3 използваше кодиращи програми и уравнения за изчисляване на вероятностите, което позволяваше успешно да се предсказва бъдещето при симулацията на каквото и да било вероятно събитие. Заклученията бяха почти 100% верни, като от време на време трябваше само да се калибрират.

QIII беше унищожен, когато регенератът Дюрел, бивш агент на Спиралата, злоупотреби с военния процесор (и подсистемите му) и се опита да използва тази свръхмощна машина, за да завладее световните военни системи, финансови институции и сателити, включително руските сателитни модули „Предейтър“, предназначени за масово унищожение.

QIII беше унищожен от агента на Спиралата Картър. Всички схеми бяха изгубени/унищожени. По-нататъшното разработване на подобен род интелект не е правено.

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> QIII, НЕКС, СПЕЦОТРЯД, СПИРАЛА, ДЮРЕЛ, СПИРАЛА_Q, СПИРАЛА_R, ПРОВАЛ

2. ТЯЛО И ДУША

Наташа се надигна на лакът и се загледа в сипещите се снежинки. Планините се очертаваха неясно, сиви и назъбени, покрити с лед и гори — като в стъклена топка, която току-що са разклатили. Тя се усмихна, красивото ѝ чело леко се набръчка, загледа се в пирамидалния връх на Матерхорн и ръката ѝ погали издутия корем, където се беше сгушило бебето ѝ.

— Ах, да можеше да видиш снега и планините, бебо!

— С кого си говориш?

Една ръка я докосна по рамото и Нат се извърна и се усмихна на Картър. Той ѝ се ухили в отговор. Носеше малък сребърен поднос, върху който имаше две квадратни чаши „Лагавалин“.

— С бебето.

— Аха. — Картър кимна с престорено разбиране, което посмекчи свирепите му според някои черти. — Разбира се, че с „бебето“. Как е той? Добре ли е?

— Той?

— Просто налучквам.

— Тя е добре. — Наташа се пресегна мързеливо, взе едната чаша и отпи мъничка глътка. — Обожавам го.

— Уискито ли?

— Не, мястото, атмосферата. Снегът зад прозореца и Алпите в далечината; дънерите, които горят в камината и изпълват стаята с истинска топлина. Дебелият килим под пръстите ми, пламъкът на свещите в уискито... и ти до мен, бащата на моето дете. Чудесно е, нали, Картър?

— Хм, колко сладникаво. Пак четеш някоя тъпа книга от оная идиотка Джилиан Брюстър, нали? Ей, казах ли ти за новата приставка, която си взех за браунинга? Гениална е, взех я от склада на Симо — слага се на дулото и...

Наташа се намръщи.

— Картър... — Гласът ѝ беше нисък и заплашителен.

— Какво?

Погледът ѝ стана по-съсредоточен, гримасата ѝ по-напрегната.

— Какво?

— Любов моя, толкова си романтичен. Дошли сме на почивка в Швейцария, имаме си собствена хижа в петзвезден хотел с изглед към долината Зерматер — нещо като меден месец за неженени... а ти си тръгнал да ми разправяш за *огромното ти оръжие*.

— Никога досега не е засичало — ухили се Картър, глътна наведнъж уискито и по размазаното му лице на боксьор се изписа екстаз. Картър: бивш военен, висш агент на Спиралата; лицето му беше използвано прекалено често от огромни мъжки юмруци за боксова круша. Но въпреки това, помисли си Наташа, докато го гледаше през кристалните отблясъци на най-доброто шотландско малцово уиски, той беше красив — груба красота... да, размазан и грубо красив... да, бит, блъскан, удрян и съвсем определено грубо красив.

— Флиртувате ли с мен, господин Картър?

Картър внимателно постави празната кристална чаша на мраморната масичка и я погледна свирепо — поглед, който беше смразявал убийци, сразявал некси, поглед, който беше размазвал цели армии на пихтия... Наташа се разкикоти, а той я вдигна от ниската кушетка. Тя се притисна към него, към гърдите му, сгуши се във врата му, вдишваше мириса му, притисна щръкналата си късо подстригана черна коса към наболата му брада. Той усещаше стройното ѝ тяло под коприненото кимоно, усещаше как материята обгръща плътта ѝ... беше много възбуждащо. Чувствената тъкан, която им пречеше да се слоят, беше много по-възбуждаща от голотата. Дишането на Картър се учести и той се вгледа в игриво проблясващите очи на Натс.

— Ще дойдеш ли да караш сноуборд с мен утре, пакостнице? — прошепна и целуна сочните ѝ червени устни. Бяха прекалено хубави, за да ги обижда, като ги пренебрегне, и двамата се отдадоха на дълга целувка.

Картър погледна корема ѝ.

— Нищо диво? Жалко. — Той се нацупи. — Бях ти измислил някои хубави играчки. — Той внимателно я понесе по дебелия килим към спалнята.

— Играчки? — Наташа сякаш се замисли.

— Помниш ли униформата на командос, която ти купих?

— Имаш предвид онази с дупката отдолу?

— Ммм.

Последва дълга пауза.

— Е, щом трябва... — прошепна задъхано тя, докато обувката 45 номер на Картър риташе вратата.

Щастливата двойка не забеляза широкоплещестата фигура отвън — с кръстосани ръце върху облечените в черно гърди, с лице, скрито зад скиорската маска, и поглед през падащите снежинки в прозореца на стаята, където само преди секунди се излежаваше Наташа.

Снегът валеше.

Миг по-късно фигурата беше изчезнала.

Картър лежеше и унесено гледаше съвършените дълги крака на Наташа. Притисна се към нея и вдиша сладкия аромат на кожата ѝ. Тя промърмори нещо в съня си, обърна се на другата страна и безжалостно отмъкна огромния пухен юрган. Стаята тънеше в полумрак, осветявана единствено от свещите около ниското легло. Картър легна по гръб, после седна: стомахът му се бунтуваше от дългогодишната злоупотреба с уиски. Глътна едно хапче, разтърка очи и взе малък електронен куб от ниската резбована чамова масичка до леглото.

Кубът бе електронно средство за комуникация, произведено от Спиралата — настоящият модел разполагаше с операционна система V4.5 ICARUS, имаше двайсет и четири гигахерцов процесор и 512 гигабайта памет. Малкото направено от сплав устройство, което играеше ролята едновременно на джипиес и на връзка с огромната криминална база данни (КримБа) на Спиралата, беше абсолютно надеждно и криеше много трикове. Свръзки, информация, оръжейни системи — кубът беше безценна придобивка за всеки действащ агент на Спиралата.

Картър се ухили и подхвърли куба в ръката си. Стисна го, екранът му оживя и върху него се изписаха светлосини цифри. Картър се излегна и прегледа последните доклади — новини от света, криминални, политически, социални. Прозина се, пусна куба на пода,

отиде в дневната, наля си вода и застана гол да се взира в снежинките, които ефирно се стелеха в мрака.

Скоро щеше да съмне.

„Имаш нужда от тренировка — скара му се Кейд в главата му. — Стопи тези паласки... покажи, че наистина си истински мъж, а не само се правиш на такъв, копеле“.

„Върви се гръмни“.

„Ще ти се“.

Картър си валя още една чаша вода, после отиде при ниската чамова масичка и седна. Загледа се в малката подвижна карта с координати, която му беше поверил Джем.

— Пази го вместо мен, копеле — беше му заръчал Джем над халбата „Гинес“.

— Какво е това?

— Карта.

— На какво?

Джем се беше потупал заговорнически по носа и се беше ухилил със запазената си марка усмивка.

— Повярвай ми, Картър, не ти трябва да знаеш. Просто я пази. Скоро ще дойда да си я взема.

Картър се загледа в картата. Имаше маркировка, координати и малки знаменца с надпис „Анком пост“. Картър беше чувал за анкомите, резервна форма на аналоговата комуникационна мрежа, която Спиралата — поне така се предполагаше — инсталираше в случай, че в бъдеще се появи някакъв проблем с електронния куб. Разбира се, Спиралата никога нямаше да го признае. Официалната версия беше, че електронният куб е абсолютно безпогрешен. Но ако цифровата им играчка-чудо беше толкова съвършена, защо тогава изграждаха резервна система?

Продължи да си играе с малката подвижна цифрова карта. Какво беше намислил Джем?

Остави картата и се загледа в бележките си — бележки за речта, която се мъчеше да напише. Захвърленият молив го накара да се почувства гузен, а листата изглеждаха прекалено бели, за да му харесат.

— По дяволите!

Изпи бавно водата, взе молива и загриза замислено края му. Спомни си думите на Наташа: „... това е голяма отговорност, не бива да прекараш Джем и Ники... те ти гласуваха пълното си доверие...“

— Да, така е. По-добре да беше накарало Слейтър това копеле. Мога да мина и без да развличам банда пияни приятели и роднини... Бих умрял за Джем, но да произнасям реч като негов кум? — Картър осъзна, че си мърмори на глас, и млъкна. Вторачи се в страницата и пак задъвка молива; вдъхновението му беше пресъхнало. Знаеше, че тази разпускаща атмосфера, тази почивка в планината трябва да го зареди с енергия за работа и творчество... но думите просто не идваха. Прочете това, което вече беше надраскал:

„Сватбата на Ники и Джем: Александър Велики, властвал над античния свят между 336 г. пр.н.е. и 323 г. пр.н.е., единственият човек, който успял да покори могъщото царство на персите, определил взаимоотношенията между владетеля и народа по следния начин:

«По-добре е да управляваш чрез страх, отколкото чрез любов. Ако се уповаваш на любовта, хората могат да ти я дадат, но могат и да си я вземат. Ако управляваш чрез страха, можеш да наложиш страха и никой не може да ти го отнеме».

Джем властва над Ники така, както Александър е властвал над империята си“.

Поклати глава, остави молива върху листовете, които се бяха разпръснали като ветрило, и изруга Джем за хиляден път. Едно беше да скачат тандем с парашут върху пълен с експлозивни склад на терористи, а съвсем друго да се изтъпанчи пред цяла камара народ — женени хора — и да се опитва да ги забавлява.

Хумор.

Изсумтя. Мразеше тази дума. Хуморът беше за другите хора.

Надникна да види как е Наташа. Спеше дълбоко. После, подтикнат от внезапен импулс, отиде до раницата си, извади браунинга

и няколко допълнителни части. Поигра си с огромния кален в битки пистолет — пасваше точно в ръката му, стар приятел беше.

„Очакваш проблем ли?“

Без да обръща внимание на Кейд, Картър се облече и грабна сноуборда.

— Винаги очаквам проблеми — измърмори и излезе сред огрения в пастелните тонове на зората пейзаж — беше прекалено красив, за да е реален. Истинска земя на мечтите.

Стоеше на склона. Слънчевите лъчи галеха девственото утро и озаряваха снега като кървавочервено вино, разляно върху искрящи диаманти. Той приклепна върху гъвкавата дъска на сноуборда, леко извъртя глезените си, за да провери автоматите, след това полетя волно надолу.

Тишината го цапардоса право в лицето. Оживлението сграбчи гръбнака му в адреналиновия си юмрук и го понесе лудешки по склона. Той се наклони наляво, дишаше на пресекулки, пръски сняг свистяха зад гърба му. Дърветата искряха. Картър се навеждаше и с лекота отбягваше протегнатите им клони. Сноубордът... пееше. Картър се ухили свирепо зад черната неопренова маска, издиша бавно и се вторачи напред; от двете му страни проблясваха луди вълни от течен сняг, бял живак...

Мир.

Вълната загръщаше Картър като бял покров. Беше сам със себе си; ужасът от изтеклата година си беше отишъл... с еднократната бяла инжекция. Нямахте го Фойхтер и налудничавата му разработка на военния процесор QIII; нямаше ги убийците некси и преследването и изстребването им; нямаше ги образите на смърт и предателство, които го измъчваха и изтикваха Кейд на повърхността на буйното му съзнание... нямаше го опита на агентите на Спиралата да завладеят света от военен кораб в Северно море...

... Всичко това беше без значение — като мъничка снежинка.

Снегът свистеше. Картър усещаше борда под краката си, той беше станал част от него — бяха са слели в едно. Увеличи скоростта и вятърът зави в очилата му. Приклепна и когато ледената пътека излезе от разлюлените от вятъра борове, светът внезапно се разкри вдясно.

Планината се спускаше към широк каньон — дълбоко в него, в тесни каменисти вирове, се плискаха ледени води. Картър зави надясно, мина през едно малко възвишение, отскочи във въздуха и пред него се разкри цял свят от лед и сняг. Подейства му като панорамна експлозия от заслепяваща белота и взривен въздух...

Сноубордът се плъзна по ръба на урвата и пред очите на Картър се появи ужасяваща пропаст. Чу се стържене, камъните задраха долната част на борда, който се движеше с огромна скорост, и оставиха дълбоки бразди. Но Картър не обърна никакво внимание на това. Слънчевите лъчи просветваха зад леда и снега над върховете в далечината. Той не поглеждаше надолу към назъбените скали и заградените от камъни вирове. Зави наляво, отдръпна се със свистене от ръба на пропастта, като вдигна цял облак сняг, и си позволи отново да поеме дъх.

С нарастването на скоростта нарастваше и покоят, възцаряваше се в душата му.

Адреналинът му носеше спокойствие.

Но точно в този миг усети нещо: треска в душата, нажежена игла се заби в мозъка му. Усещаше успокояващия допир на браунинга, който издуваше якето му, но предчувствието, неприятно и осезаемо, се загнезди в стомаха му като рак, накара главата му да се изправи рязко, докато очите оглеждаха пейзажа във внезапен пристъп на паника, породена от опита и живота, прекаран сред безброй опасни ситуации. Беше като вибрация, дълбока, глуха, която не можеше да се чуе с невъоръжено ухо, и изведнъж му стана гадно до дъното на душата.

Облиза изпръхналите си устни под маската.

И изведнъж чувството изчезна... толкова бързо, колкото се беше появило.

Сноубордът се стрелна под елите, адреналинът изпълваше Картър и го караше да ускорява все повече и повече. Наляво, надясно, движеше се на зигзаг по безумно стръмния склон — по-опасен от всеки наклон, за който би мечтал някой дизайнер на рампи — докато накрая не излезе на равно. Разбеснялото се сърце на Картър започна да се успокоява, бордът се спускаше спокойно надолу и той зави наляво, отдалечи се от скалите и опасните урви.

„Държиш се като някоя мацка“ — прошепна Кейд.

Картър се усмихна свирепо, лицето му зад маската беше потъмняло и зло.

— От теб съм го прихванал — измърмори той.

Спусна се до хотела, разкопча сноуборда, закачи презрамката и го понесе. Хотелът блестеше пред него, образец на изисканата швейцарска архитектура, направен от гладък камък и бук; огромни греди ограждаха прекрасно подредените градини. В подножието, надолу по снежните пътеки и въжената линия, се намираше град Зерматер, сгущен под зимния шал от къдрави облачета дим, които се издигаха като сиви пръсти към небето.

Обувките му скърцаха по пресния сняг между декоративните дървета и различните зимни цветя, цветни петна от еделвайси, лилии и анемонии. Спря, преди да стигне до входа. Малка група беше пристигнала с шейни и туристите развълнувано сваляха багажа си; носеха ски и ярки спортни якета и говореха високо. Зерматер беше „град без коли“ и за Картър някои от алтернативните начини на транспорт изглеждаха почти вълшебни — друго време, друг свят.

Метна борда на рамо, извади една омачкана цигара и я загледа печално.

— Последната? — разсмя се, стържещ горчив смях, смазан от хиляди битки и прекалено много войни. Лапна цигарата, намръщи се, докато я палеше, и издуха кълбо дим в свежия студен въздух.

Седна и загледа как светът се върти, от време на време вдигаше поглед към склоновете. Гледаше — не, търсеше — под фасадата, маската, имитацията на нормално съществуване... търсеше нещо... друго.

„Въобразяваше си какво ли не“ — отсече Кейд.

„И твоя глас ли си въобразявам?“

Извърна се и се усмихна нежно, заслепен от ярките лъчи на слънцето.

— Добре ли си?

— Да — въздъхна Картър. — Почивам си.

— Започнах да се тревожа.

Картър премигна.

— Ами наслаждавам се тайно на една цигара. Жена ми си мисли, че съм ги отказал, та затова реших да се скатая за малко, докато тя шета в хижата и се оправя с прането и гладенето. Малко е задръстена,

мисли, че може да хване някой мъж — сигурна е в победата като Александър Велики — и после да го промени, като го накара да се откаже от вредните си навици.

Наташа седна до него, притисна се към рамото му, сплетоха пръсти. Слънчевите лъчи къпеха в светлина красивите ѝ нежни черти; тъмните ѝ очи изучаваха Картър с нестихващо желание, ръката ѝ стисна железния му бицепс.

— Какво би направила тъпата ти жена, ако те хване, че пушиш?

Картър сви рамене, вдигна ръка и нежно я погали по бузата.

— Сигурно ще ме пребие до смърт.

— И ще я оставиш да издевателства така над тялото ти?

Картър се ухили.

— Да, обичам жените да ме пребиват до смърт.

Целунаха се, устните им бяха влажни и топли, студеният вятър духаше от планината; доближиха се един до друг, Наташа притисна корема си до него. Картър се отдръпна, срещна погледа ѝ за миг, после сведе очи надолу.

— Определено си наедряла. Ще заприличаш на прасенце.

Тя не обърна внимание на закачката.

— Мислиш ли, че ще прилича на теб? Щур малък Картър, който ще търчи разчорлен със срязани войнишки панталони и пухкаво малко личице, цялото намръщено, и ще размахва пластмасовия си деветмилиметров браунинг?

Смехът на Картър бе висок — неочаквана експлозия от звуци. Ръката му се премести върху корема на Наташа, нежно, закрилящо.

— Сигурен съм, че ще е гадно копеленце, също като баща си.

— Това го гарантирам — отвърна Наташа. — А сега ще дойдеш ли в леглото, за да ми стоплиш завивките, или напротив?

Картър се намръщи.

— И какво ще получа в замяна?

Тя палаво го перна по носа.

— Все ще измисля нещо.

Картър лежеше гол, потен след секса, и слушаше как Наташа пее под душа. Усмихна се, но усмивката му беше примесена с болка и той си спомни тежките времена...

Сънят го изненада и когато отвори очи, видя как Наташа се върти в новата си черна рокля пред огледалото; късата ѝ коса беше щръкнала, а тъмните кафяви очи под извитите вежди го гледаха с неодобрение.

— Какво има? — изръмжа той.

— Наистина ли бащата на детето ми е такъв мръсен пияница?

— Само една глътка ударих, колкото да пропъдя студа.

— Същото казваш и през лятото, Картър.

Той се ухили и се почеса по корема.

— Свърши ли вече в банята?

— Не, чакай да се гримирам, преди да се заключиш вътре с някое списание.

Картър въздъхна и сърдито се надигна от кревата.

Вечерята беше изключително хубава, последвалото вино — и секс — му дойдоха малко в повече.

Събуди се в мрака и за миг се почувства ужасно объркан. Зачуди се колко е спал. Намръщи се. Защо се беше събудил? Нито му се пикаеше, нито му се пиеше. Това обикновено вещаеше нещо лошо и той тихо се измъкна от леглото, и си обу панталоните и кубинките. Ако трябваше да се бие, нямаше да го прави гол... После взе браунинга.

Нямаше да доживее досега, ако не беше толкова предпазлив.

И облечен, разбира се.

Тръгна към вратата, стъпваше безшумно по дебелия килим, интуицията му крещеше, че нещо не е наред. Нищо не чуваше, усещаше само мириса на свещите и ароматните пръчици на Наташа, но въпреки това имаше нещо. Надникна през вратата и замръзна; зачака очите му да свикнат с тъмнината. Като всеки добър ловец знаеше, че движението, най-вече движението, издава местонахождението ти — без значение колко е добър камуфлажът ти.

А после видя една едра, облечена в черно фигура — движеше се с изключителна предпазливост.

Картър присви очи.

Непознатият претърсваше хижата. Картър наблюдаваше как ръцете му тарашат чекмеджетата, после чантата на Наташа. Влезе тихо в стаята — но незнайно как го чува. Главата на натрапника, покрита с

нова черна скиорска маска, се извърна рязко и очите му проблеснаха — после непознатият се извърна, прилекна и се хвърли със светкавична бързина към Картър, а той натисна спусъка и браунингът изсъска, куршумът изсвистя и се заби в тъмната фигура, преди тя да блъсне Картър и двамата да полетят към стената. Картър изпъшка.

Браунингът излетя встрани, един юмрук се заби в челюстта на Картър и той усети изпукването на зъб, устата му се напълни с кръв, пред погледа му светнаха звезди. Той застопарва юмруци върху лицето под маската, но противникът му го сграбчи и го блъсна с всичка сила към другата стена. Една от картините се стовари с трясък, пръсна се, Картър падна върху нея и парчета стъкло се врязаха в гърба му.

Кубинки полетяха към него, но Картър се претърколи със скоростта на светлината, коленичи и с все сила заби юмрук в слабините на нападателя си — веднъж, два пъти. После успя да се изправи и го сграбчи за гърлото. Огромният маскиран нападател се освободи от хватката му с лекота благодарение на невероятната си сила, на свой ред стисна Картър за гърлото и го повдигна от земята с неимоверна сила. Докато риташе във въздуха, останал без дъх, Картър се втренчи в проблясващите в процепа на маската очи.

Задушаваше се, пръстите му се бяха вкопчили в огромните мускули на ръцете, които го държаха във въздуха. Очите му се присвиха, когато осъзна, че това огромно копеле е много, много по-силно от него; ритна го веднъж, два пъти, три пъти, но хватката не се отпускате и Картър се задушаваше, въртящи се бели звезди се нижеха в сложни фигури пред очите му и той губеше сили; тръскаха го като парцалена кукла и той разбра, че ще го удушат...

Ръцете му се стрелнаха към колана на десантните му панталони и въпреки смазващата агония и болката, която изгаряше мозъка му с вряща киселина, той освободи края на живачната гарота, която беше скрита там — и чу съненият глас на Наташа да го вика от спалнята. По-скоро долови, отколкото видя как нападателят му промени стойката си, главата му се обърна към новата потенциална заплаха...

Трябваше да действа, и то бързо.

Краката му се прицелваха безуспешно към слабините и корема на нападателя. Картър разви живачната гарота — контролиран от процесор течен метален конец, който се активираше чрез мисъл, толкова тънък, че можеше да остане скрит от детекторите, и толкова

безумно смъртоносен, че можеше да среже стомана — и с едно извъртане на китката преряза ръката на нападателя си. Чу се едва доловимо съскане на изгорена плът и кости.

Нападаателят изкрещя, висок пронизителен вик, пусна Картър и той падна на колене до откъснатата и пулсираща ръка: тя още мърдаше пръсти, гърчеше се и пръскаше кръв по целия килим. Нападаателят се завъртя и избяга в мрака, без да издаде и звук, а Картър заразтрива наранената си трахея. Щом погледът му се избистри, деактивира живачната гарота, намери браунинга и пропълзя до вратата на хижата. Помъчи се да различи нещо в снега. Но нападаателят беше изчезнал.

— Каква е тази отвратителна миризма?

Наташа, сънена, гола и объркана, стоеше на прага на спалнята.

— Да, благодаря ти за помощта — изсумтя Картър, надигна се и щракна лампата. Меката топла светлина беше в пълен контраст с ярките образи и мисли, които се блъскаха в съзнанието му.

Наташа погледна надолу и се намръщи.

— Картър, на килима има ръка.

— Така ли? Не може да бъде. Откъде ли се е взела? И може ли да има нещо общо с шума, който те извади от пиянския ти унес?

— Какво е търсил? — Наташа уви одеялото около раменете си, приближи се и се наведе към него.

— Добре ли си?

Картър се разсмя и напъха гаротата в тайния джоб на колана си. После стана и заключи вратата на хижата.

— Радвам се, че здравето ми е на почетното трето място сред приоритетите ти.

— Взел ли е нещо?

Картър побутна отрязаната ръка с кубинката си.

— Не знам. Притесних го, преди да е свършил. Може да е искал картата на Джем. — Картър пак разтърка гърлото си; картата лежеше под бележките му за речта на сватбата. Най-добрият начин да скриеш нещо понякога е да не го криеш изобщо.

— Ще ми донесеш ли вода? Тоя мръсник за малко да ми прекърши трахеята.

— Затова ли ръката му е на пода.

— Да. Свържи се със Спиралата, изискай ДНК проба и виж дали ще излезе нещо в КримБазата. — Едва не се задави, когато Наташа му

донесе вода. Пак провери вратата, после огледа килима и погледна браунинга. — Отнесе обаче един куршум.

— Не чух изстрел.

— Защото пистолетът беше със заглушител, а ти беше пияна. Маmicата му! Имах нужда от помощ дори от някой, който се е насвяткал.

— Тече ти кръв... Господи, Картър, наистина здравата си се бил.

— После ще се позабавляваш да вадиш стъкла от гърба ми.

— Много силен ли беше? Некс ли беше?

Картър я погледна и се намръщи.

— Прекалено силен — изхриптя той и посочи гърлото си. — Толкова за утопията, за която мечтаех. Сигурно беше некс, мамка му, и то огромен. Мислех, че спецотрядите вече са ги очистили...

— Никога няма да ги избият всичките. — Наташа го погали по бузата. — И по всичко изглежда, че все още искат да те убият, любов моя.

— Да де. — Той се намръщи. — Мене вечно някой ме преследва.

Музиката гърмеше, сякаш се бяха разтворили портите на ада. Картър се намръщи, спря на последното стъпало — димът лютеше на очите му — и огледа стотиците хора, изпълнили залата на хотела. След нападението беше непрекъснато нащрек въпреки уверенията на Спиралата, че в района не са засичани некси. Резултатите от ДНК пробата бяха отрицателни: нападателят не беше некс. А обикновен як кучи син.

Картър се ухили гадно и претърси тълпата за еднорък мъжага. Ако го зърнеше, браунингът на колана му щеше да му види сметката... следващия път трофеят нямаше да е само една ръка.

Наташа леко го побутна.

— Хайде, Картър, закъсняваме.

Картър изсумтя и измърмори нещо — от рода, че е много задимено, претърпкано и шумно. И как бил нападнат и трябвало да си лежи в леглото с горещо уиски с лимон и две бучки захар.

— На колко години си, мрънкащ дърт пръч такъв? Господи, Картър, да не би все по купони да ходим! Напъни се малко или ще ти счупя гръбнака.

— Вече опитаха — изръмжа той и размърда рамене. Нарязаният от стъклата гръб го болеше.

Наташа с дълбоко изрязаната си черна рокля се вля в навалищата и той я последва покорно — като куче на каишка, което не спира да ръмжи.

Премигна, после се втренчи в пищните изложени на показ цици, които грубо се сблъскаха с него.

— Извинете. — Гласът беше завален от севернонемски акцент и бира.

Картър отмести очи от впечатляващия бюст към красивото младо лице, което го гледаше с нескрито одобрение. После поклати глава, вдиша дълбоко изпълнения с дим въздух, проби си път до бара, поръча си литър тъмна бира и потопа устни в хладните приветливи дълбини. Течността успокои гърлото му, успокои мозъка му, успокои гнева му. Купоните не бяха любимото му занимание. По принцип нямаше нищо против самите купони, проблемът по-скоро беше тълпата блъскащи се купонджии, всеки с претенциите си. Картър не беше голям почитател на човешката раса и думата „цинизъм“ беше запечатана здраво — дамгосана — в мозъка му.

— А, ето те!

Наташа изникна ухилена пред него, с по един мъж от двете страни. Картър, с мустаци от тъмната бира, се намръщи. Болеше го от лепенките — сякаш малки иглички се забиваха в кожата и мускулите му, — а охлузванията по гърлото му бяха доказателство за забележителната сила на нападателя.

— Да танцуваме! Ще дойдеш ли да танцуваме? Това е Ханс, а това е...

— Ммм... — изръмжа Картър, което, ако се съдеше по интонацията му, трябваше да означава доста груб отказ.

Наташа разбра намека и изчезна с корема напред.

Картър си поръча още една бира. Промени решението си и си поръча две. После помисли: „Майната му“ и си поръча трета, и веднага след това едно тройно уиски. Нощта щеше да е дълга, реши той, светлините намаляха и още лазери заизвиваха цветни спирали по стените и гредите на тавана — силата на музиката се увеличи болезнено.

„Щастлив ли си? — чу се дразнещият глас на Кейд. Картър не му обърна внимание, направи се, че не чува арогантния тон и хитрата нотка. — Хайде, Картър, поговори с мен! Мястото е хубаво, пълно с прелестна женска плът — виж там! Видя ли тези бедра?“

„Остави ме на мира“ — отвърна Картър.

„Не, Картър, не мога да те оставя на мира, куре. Ние сме братя. И искам да те предупредя, че нещата тук не са такива, каквито изглеждат“.

„В какъв смисъл?“

„О, зависи“.

„Да ти го начукам, Кейд! Какво си намислил?“

Заглуши Кейд с вълната от гняв, която се надигна в ума му, успокои се, облегна се на бара — хубаво, солидно дърво, което щеше да му пази гърба — и се загледа в хората наоколо, с халба в ръка и пистолет на колана. „Майната му на Кейд“, каза си кисело. Кейд беше просто един зъл демон, станал със задника нагоре, и си мислеше как да забърка поредните лайна.

Мъже и жени се въртяха в пародия на танц, докато швейцарският диджей осакатяваше някаква планинарска песен, като експериментираше с жизнерадостната мелодия на акордеона. Картър гледаше хората, а хората не му обръщаха никакво внимание — сякаш го нямаше, невидим играч, който не спазва толкова странните правила на тази толкова езотерична игра. Това винаги го удивляваше: остани трезвен (или поне не толкова пиян, колкото останалите) и чисто и просто ще останеш извън алкохолния балон, встрани от сферата на купона, и ще имаш време да гледаш и да се учиш, и да разбереш същността на човешката механика.

Младата германка с гордите гърди се настани на бара до него. Картър сграбчи тъмната си бира и понечи да се спаси, но се забави, за да не бастиса пиенето си в бързината. Дългите ѝ нокти се забиха в бицепса му и той попадна в капана на добрите обноски, приклещен от етикета.

— Да, слънце?

— О, англичанин?! На ски ли си дошъл?

Картър я погледна в очите, видя блясъка на алкохол върху устните ѝ и изрисуваните ѝ изкуствени нокти около ръката си и преглътна. Беше излязла на лов.

— Да... Всъщност на сноуборд.

— О, сноубордист! Атлет! Да те черпя едно?

Картър погледна трите халби бира и чашата уиски — прекъсвачът в мозъка му отказа да се задейства.

— Да, разбира се. Нека обаче аз те почерпя. — Той се срита наум, после видя как Наташа го гледа от дансинга и ѝ направи физиономия. Тя му намигна и той ѝ се изплези.

Следващите петнайсет минути се мъчеше да води някакъв откъслечен разговор — откъслечен, защото не искаше да покаже, че говори перфектно немски, а това означаваше, че горкото момиче трябваше да се бори с определено лошия си английски.

Когато ръката ѝ започна да се отърква в бедрото му, той измисли някакво нелепо извинение, допи си бирата и тръгна към ничията земя на дансинга.

— Боли ме глава.

Наташа го изглежда неодобрително, без да спира да се кълчи с Ханс, после направи пирует.

— Мислиш ли, че хващам окото, бъдещ мой съпруге ѝ баща на детето ми?

— Да, ама вече ми писна. Излизам да пуша.

— Лош Картър.

— Ами гръмни ме тогава. И без това всеки срещнат пробва.

Като се блъскаше от тяло в тяло, накрая стигна до изхода. Студеният въздух го лъхна — мразовит, свеж и ободряващ. Небето беше наполовина закрито от облаци, но между пухчетата осветен от лунни очи памук искряха звезди, по-ярки от натрошен диамант. Картър си пое дълбоко дъх, затвори за миг очи от безкрайно искрено удоволствие. После извади поредната смачкана цигара, запали и напълни дробовете си с приятна мръсотия.

Чуваше бумтенето на музиката, леденият вятър свистеше около него, изстудяваше тялото му след потната танцуваща тълпа. Наслаждаваше се на цигарата, на красотата на чистата нощ и на ярките звезди. Насладата, реши той, е неподвижно състояние без адреналин, без надвиснала смъртна опасност. Но пък изпитваш толкова силно удовлетворение, след като застреляш врага в челото.

Бавно, дразнещо, се надигаше дълбок, далечен, глух тътен.

Картър замръзна и затвори очи, димът се виеше около леко премръзналото му лице.

Тътенът се чу отново — по-силен, дрезгав и плътен бас. Картър усети трус под кубинките си, понечи да се подпре, за да не падне, и изведнъж с ужас видя как хотелът се размърдва, сякаш танцуваше под звуците на внезапните писъци, и целият свят сякаш се изпълни с кънтяща гръмогласна песен. Земята се тресеше и огъваше и Картър се извърна, хвърли цигарата в снега и се втурна към входа на дискотеката... който бълваше като картечница крещящи хора с лица, разкривени от ужас и страх. Чу се глух тътен, постепенно се усили и хотелът поддаде в средата, част от покрива изчезна, пропадна в мрака. Светлините заизгасваха една по една, все едно бяха падащи плочки на домино.

— Мамка му!

Картър бясно си пробиваше път сред навалищата и виковете на ужасените хора.

— На! — изкрещя той, блъскаше се в хората; някакъв исполин се надигаше под краката им. Светът беше обзет от хаос, тресяща се, ревяща, надигаща се лудост, и Картър се провираше сред полудели крещящи хора, които го бутеха, ритяха го и го блъскаха, за да излязат... а той се мъчеше да *влезе*.

Наташа танцуваше с Ханс и тъкмо го шляпваше по похотливите ръце, когато усети първия трус. Усмивката ѝ изчезна. Някой извика. Земята под тях изведнъж се разтресе, стените се люлееха, чашите от бара се разбиваха на земята, падаха от разтрепераните пръсти на хората. Бирата се лееше на пода сред счупени чаши и обърнати мебели. Всички хукнаха към изхода, бутеха се и се ръгаха...

Подът се разтвори и пред Наташа зейна назъбена еднометрова пукнатина. Тя извика, извади скрития в колана ѝ нож, скочи и го заби в една греда. Увисна на него, а Ханс изкрещя от ужас и изчезна в зиналата черна пропаст...

От зейналата пукнатина лъхна топъл въздух.

Наташа премигна и облиза устни, бавно, нервно.

Ханс го нямаше.

Наташа гледаше невярващо как една жена се подхлъзна, задраска с нокти гладкия камък и изчезна, в дълбокия необятен мрак. Топъл въздух, вонящ на сира, се издигна от цепнатината и на Наташа ѝ се догади. Тътенът продължаваше, после стихна за частица от секундата и пак нарасна заедно с пукнатината, която се плъзна по пода с глухо стържене и разцепи камъка пред ужасения персонал на бара, който стоеше замръзнал като заек пред фарове...

— Бягайте! — извика Наташа, залюля се и скочи възможно подалеч от назъбения ръб на пукнатината. В следващия миг залата сякаш се наклони и огромният бар се строши, дървеният плот заскърца и се нацепи на трески, които полетяха като копия, след което половината му увисна над пропастта под почти прав ъгъл.

Тътенът заглъхна.

Врявата намаля, защото тълпата се бе изнесла от дискотеката. Барът, прекършен на две като клечка за зъби в пастта на някой гигант, изскърца, приклещен в това недостойно положение. Под него, в мрака, Наташа чуваше още викове, истерични и агонизиращи.

— Натс!

— Картър, насам.

Картър дотича и зяпна назъбената пукнатина. Колко ли дълбоко стигаше?

— Натс, да се махаме оттук!

От недрата на земята се чу нов тътен, стените започнаха да се тресат. Истеричните писъци изведнъж секнаха и се чу как нечие тяло се удря в скалите.

— Не! Помогни им! — Очите ѝ бяха огромни и молеци.

— Наташа! Да се махаме оттук... — Но много добре знаеше, че няма смисъл да я убеждава. Тя беше прекалено благородна, за да се замисли първо за собствената си безопасност — упоритостта ѝ беше пословична и беше водила до десетки битки. Картър се ухили гадно: разбираше, че една работа е шибана, още щом я видеше, а пукнатината под него определено трябваше да се избягва...

Скочи на ръба и изрита широкия плот на пречупения бар; десетметровата дървена плоскост се беше заклезила в една скала. Три метра по-надолу на една издатина видя две жени — държаха се с последни сили, лицата им бяха облени в сълзи, разголените им вечерни рокли бяха на парцали.

— Все едно съм със сноуборд — изръмжа той и сред какофонията на надигащия се тътен, падащите камъни, тресящите се стени и люлеещите се греди скочи на бара и се плъзна към двете отчаяни жени — спусна се в мрака с топлите серни изпарения и гадната воня на камък и метал.

Сълзите на жените се стичаха като порой. Той сграбчи ръката на едната — бе хлъзгава от кръв и пот. Пръстите му я стиснаха здраво като в клещи, той извика, вдигна жената на ръце и с всички сили я подхвърли нагоре... Наташа я хвана и я издърпа. Нов тътен разтърси залата, пак се чу трясък на стъкло и една от огромните носещи греди на тавана се прекърши със страшен пукот, след което се срути със страхотен трясък и изпълни залата с прах и парчета камъни...

Прахолякът обгърна Картър и той се закашля; мъчеше се да запази равновесие, докато всичко около него се тресеше. Ослуша се откъде идва хленченето и кашлянето, пресегна се и успя да улови ръката на втората жена. Издърпа я нагоре, а тя се вкопчи в него като мида в камък, зарови глава във врата му, притисна се към него ужасено. Картър я стисна здраво, извърна глава от прахта и се насили да не слуша канския рев на света. Усещаше как барът се накланя опасно, движи се сякаш в такт с тресящата се земя, почувства как се плъзга под краката му. С внезапен прилив на адреналин и див изблик на сила се затича по наклона, кубинките му се оттласнаха от крановете за бира и успя да се изкатери горе. По някакво чудо прескочи пукнатината, без да изпусне жената, и стъпи на осеяния със стъкла и камъни под.

— Ще се срине, мамка му! — изкрещя Наташа.

Барът полетя към безкрайността. Картър избърса прахта от лицето си и усети, че по ръцете му се стича кръв. Трусовете ставаха все по-чести, целият свят се клатеше, тресеше се и се мятеше около тях, сякаш изпаднал в неудържимо опиянение, сякаш изпитваше оргазъм. Картър вече се уплаши наистина и викна:

— Да изчезваме. Веднага.

Можеха да загинат.

Изправи се и повлече изпадналата в истерия жена. Наташа хукна с него към изхода. Още една греда се срути и вдигна облак прах, разхвърчаха се камъни. Двамата агенти на Спиралата изкатериха стълбите и се втурнаха навън...

Хората крещяха, плачеха, търсеха приятелите си, други зяпаха ококорени, вцепенени от ужасното бедствие. Единици се опитваха да помогнат на останалите, които не бяха имали техния късмет и се бяха порязали на счупените стъкла или бяха пострадали от падащите камъни.

Картър чу хеликоптерите и далечния вой на сирените.

Откопчи се от здравата прегръдка на жената, без да обръща внимание на благодарностите. Извърна глава и погледна нагоре. Целият хотел беше наклонен, наполовина рухнал, кошмарна гледка — и точно тогава Наташа се изправи пред него, погледите им се срещнаха, лицето ѝ беше почти неразпознаваемо под праха и мръсотията.

— И ти чуваш.

Картър стисна зъби, пясъкът между тях изскърца.

— Нищо не чувам.

— Чуваш я, че вика... Върви ѝ помогни.

Картър се взря в красивите ѝ очи.

— Не, Натс, оставам с теб. И с нашето бебе... Не съм част от шибания международен спасителен отряд.

— Тя се скъсва да крещи там вътре... ще умре. И ще ти тежи на съвестта.

— По дяволите, Наташа, трябва да мисля за семейството ни и...

— Върви — помоли го Наташа. — Аз съм добре... върви ѝ помогни.

Картър изруга и погледна рушация се хотел. В следващия миг вече тичаше към главния вход. Покритата му със сняг кубинка убеди вратата да се отвори.

В същата секунда електричеството угасна.

Хотелът потъна в непрогледен мрак.

Трусове като че ли отслабнаха. Картър спря за миг. Письците все още се чуваха, но сега звучаха глухо, изтощено, обезнадеждено. Той се втурна към рецепцията, но пътят му беше препречен от падналите греди. Погледна нагоре и видя късче небе. Една снежинка падна върху лицето му. Посипаха се още. В центъра на хотела бе пробита дупка. Картър се промъкна до стълбите. Те се бяха усукали като ужасно изкривени крака. Изкачи ги на бегом, подхлъзваше се и се набираше по перилата нагоре. Когато стигна на горната площадка, се

чу ужасен трясък и огромното стълбище се срина зад гърба му, остана само черна дупка с дървени колове, пълна с облаци прах и изкривени жезла.

Шумът постепенно утихна.

— Чудничко!

„Още ли се забавляваме?“ — прошепна ехидно Кейд в подсъзнанието му.

Картър се ухили със зловна крива усмивка, зачуди се дали е направил правилния избор... хмм, трудния: да остане в безопасност на снега или да се втурне в срутвацията се хотел?

Огледа се; без осветление всичко беше като лабиринт от сенки. Тръгна пипнешком покрай стената, като използваше номера на пожарникарите и притискаше обратната страна на ръката си, а не дланта — ако попаднеш на оголен кабел, токът щеше само да го раздруса, но ако претърсваше с длан, щеше да предизвика спазъм, пръстите му щяха да стиснат кабела и можеше да умре.

Спря за миг, послуша се, раните по ръцете го щипеха. Ужасно мразеше стържещото усещане от обелена кожа.

— Ей? — извика той. Стори му се, че чува хлип.

Трусвете започнаха отново.

Картър изруга.

Докато тичаше по покрития с мокет коридор към вратата, откъдето идваше хлипането, земетресението започна да се усилва. Картър натисна дръжката и изруга — вратата беше заключена. Той вдигна крак да я изрита, но изведнъж целият хотел се наклони на една страна и той се плъзна назад, удари се в стената и се строполи на земята, изруга, защото лепенките на гърба му се опънаха и раните се отвориха. Докато се изправяше, усети струйки кръв надолу по гръбнака, примигна от прахта в очите си — и разбра...

Разбра, че няма много време.

„Подът не е най-добрият начин да се справиш“ — посъветва го Кейд.

„Знам, тъпако!“

Чу се далечен, страшен, гаден пукот. Ноздрите на Картър потръпнаха, когато усети мириса на пушек. Трусвете продължаваха да се засилват.

Той ритна вратата и нахълта. Но се спря, объркан от това, което видя. Мъж лежеше върху жена в едно огромно легло; тя плачеше, а той се клатеше върху нея в изблик на необуздан секс. Картър наклони глава, за да избегне пороя от мазилка, която падаше от тавана. Жената стенеше и се бореше безуспешно.

„Първокласна курва“ — намеси се Кейд, без някой да го е молил.

„За сляп ли ме мислиш?“ — саркастично му отвърна Картър.

След което каза високо:

— Бягайте. Веднага.

Жената изхълца, но ръката на мъжа се вдигна и ѝ запуши устата, а пияният му поглед се втренчи в Картър.

— Разкарай се. Ще си получа това, за което съм платил.

Картър извади браунинга и пусна един куршум в прасеца му. По чаршафа бликна кървава каша от мускули и кости. Мъжът изкрещя, скочи и падна на килима, мъчеше се да спре шурналата кръв. Вдигна замъглените си от дрога очи, ръцете му бяха изцапани със собствения му живот.

— Ти ме простреля!

Кубинката на Картър се стовари върху лицето му, после той вдигна отпуснатата стенеща жена от леглото. Беше гола, като се изключат високите до коленете ботуши. Сгуши се в него. Стаята се разтресе отново. Картър се приближи до прозореца и погледна декоративните плочи долу. Прекалено високо за скок. Излезе в коридора. Мирисът на огъня се усещаше вече много по-силно и тъй като стълбата я нямаше, трябваше да потърси друг спасителен изход. Затича се с полуголата жена на ръце, като се опитваше да не падне по тресящия се под. Чуваше как раненият вика за помощ — кръвта му изтичаше. „Сам си намери начин да излезеш, шибаняко“, помисли си. Стигна до края на коридора и се загледа през огромния френски прозорец, направен от множество стъклени панели — сега само на няколко бяха останали стъкла.

Трусовеите спряха.

— Слава богу! — прошепна Картър облекчено.

Земята изстена и застърга и той видя как се появява нарастваща пукнатина, как идва на зигзаг през градината към хотела... и усети как паниката диво се надига в гърдите му. Надви я.

Устата му беше суха от обзелия го страх. Светът се разтваряше с трясък пред него.

Стенещата жена потрепери, беше ѝ студено. Той погледна размазаното ѝ от сълзи красиво лице — очите ѝ бавно се отвориха и тя озадачено се втренчи в него, сочните ѝ червени устни леко се разтвориха. Картър видя отражение на собствения си страх и шок от това, което ставаше...

Хотелът започна да се люлее и Картър залитна. Вдигна крак, изби с ритник резбованата рамка и с неверническа молитва скочи право към виещия се процеп в бързо разпукващата се земя.

Бръмченето на спасителните хеликоптери и воят на сирените бяха приглушени и далечни, като насън.

Студеният въздух свиреше покрай Картър, шибаше го, докато падаше безпомощно към разширяващата се, стрелкаща се зигзагообразна пукнатина.

Той затвори очи пред ужаса...

СЪРВЪР НА СПИРАЛАТА
ФАЙЛЛОГ + 12874

Секретна оперативна информация/6778/Специален
следствен отряд
Извлечение 324#12874

НЕКС

ПРОЕКТЪТ НЕКС5

Кодово наименование „Некро“ или „Некс“. Началото на проекта „Некс5“ е поставено през 50-те години на XX век в отговор на Студената война между САЩ и СССР.

Замисълът е прост: да се създаде същество, кръстоска между насекомо и човек, което може да устои на химични, биологични и ядрени токсични вещества.

Използва се стара машина, разработена още от нацистите. Усукващото кръстосване позволява генетични линии да бъдат спираловидно усуквани заедно — и втъкавани в изкуствено или подобро създадено. Въпреки че човешкият елемент преобладава, получаваният хибрид притежава много от отличителните белези на насекомото. Много по-голяма сила, подвижност и бързина. По-висок праг на болка. Устойчивост на химични, биологични и радиоактивни отрови и изключително силна имунна система. Ускорени мисловни процеси. Някои развиват външни и вътрешни защитни обвивки за органи и кости и всичките се превръщат в невероятно смъртоносни машини за убиване без никакви угризения. Съвършените войници със способност да се самовъзстановяват.

Един от недостатъците на модификацията е в съзнанието. Много от опитните екземпляри стават напълно безчувствени, изгубват способността си да обичат, да се привързват, да се грижат за потомството си. Умът им става като на насекомо — стерилен и изцяло съсредоточен върху конкретната задача.

Спиралата спира финансирането, заради лошия отзвук в медиите, няколко лабораторни инцидента и нарастваща загриженост за моралните последствия.

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> НЕКС, СЕКРЕТНО, ДЮРЕЛ, ФОЙХТЕР, QIII, СПИРАЛА_НЕКС

3.

ТЪРСИ И УНИЩОЖИ

Джем и Мелеза стояха пред огромната зелена метална врата с унили физиономии, нацупени като непослушни ученици, които чакат пред вратата на директора. Спогледаха се и Джем се загърна още по-здраво в дългото си кожено палто, сякаш дебелият черна кожа беше защитна броня, временна защитна външна обвивка.

— Ти го питай.

Мелеза се намръщи, угрижените му по природа славянски черти съвсем увиснаха.

— Няма.

— Твой ред е, мамка му!

— Ама ти знаеш какво каза тъпото копеле!

— Да, каза, че нямало да ни дава повече муниции и че ако дойдем пак да му искаме, щял да ни ги завре право в задниците. Това каза. Само не знам шегуваше ли се, или не, така де, дали ни поднасяше съвсем приятелски, или го мислеше по най-гаднърски начин. Нали го знаеш Симо! — Джем се намръщи.

— Да, знам го и знам, че това шибано копеле е абсолютно непредсказуемо!

И двамата се обърнаха към широката метална врата. Завинтената в метала пластмасова табела гласеше: СЕРЖАНТ СИМО — СКЛАД. Толкова просто звучеше, а отгласът му се носеше из цялата Спирала_X, която включваше различните подразделения Х2, Х3, Х4. Както секретарката може да ръководи училището, пазачът на входа да управлява електронната корпорация или диспечерът да контролира цялото летище, така и гадният сержант с бръснатата глава можеше да управлява цялата Спирала.

Почти.

Сержант Симо отговаряше за оръжията, мунициите, джаджите, моторите, камионите, танковете и хеликоптерите. Ако имаш нужда от нещо, отиваш при сержант Симо. Ако спешно имаш нужда от нещо,

пак отиваш при сержант Симо. И винаги, винаги, винаги, винаги... трябва да се подписваш за всичко в три екземпляра.

— Давай тогава след мен, бързливко — каза Джем и бутна внимателно вратата: нещо доста нетипично за убиец.

Мелеза изруга под нос и го последва в мрачната канцелария, която се намираще пред огромния лабиринт на военните складове, натъпкани с милиони различни снаряжения. Канцеларията не би трябвало да е мрачна — беше боядисана в ярко военно зелено и беше добре осветена. Но нещо зловещо създаваше заплашителна сянка, която можеше да се отдаде само на витаенето на страха във въздуха, страх, натезжал като застояла миризма на развалена храна.

— Няма го — каза Джем и въздъхна с облекчение.

— Тоя шибан похотлив дърт пръч сигурно клати госпожа Спъд.

Сержант Симо се надигна от ъгъла, като ледоразбивач, който се показва заплашително на хоризонта. Беше огромен здравеняк, човек-планина с обръсната глава, черна козя брадичка, страховити рошави вежди и ужасяващите присвити очи на убиец. Тежеше към сто и петдесет килограма, а огромният му гръден кош беше твърд като камък. Държеше да носи градска бойна униформа дори при акции в пустинята или джунглата. Когато го питаха защо, винаги отговаряше: „Не искаш да не те забележат, нали?“, макар че именно това беше целта. Ръцете, вратът и всички части от тялото му, които се виждаха, бяха целите татуирани със списъци и военни драсканици. Усмивката му беше гадна и беззъба и говореше, че цял живот се е бил по баровете.

Мелеза, който също беше огромен мъжага, се смали като джудже.

— Какво й е на госпожа Спъд? — избоботи Симо.

— Нищо, нищо — измърмори Мелеза, докато четеше списъка с убити от Симо мъже, татуиран на гърлото му с чавка срещу всяко име. Мелеза винаги четеше този списък. Той започваше така: Макгибън, Дайк, Хендо, Пилчард, Бегби, Путка-57, Боб Смит Дебелия... и продължаваше в пиянска мазаница, която Симо така и не искаше да обясни. Не че Мелеза го беше питал, знаеше, че ако го попита, обяснението ще е директно — по жесток юмручен начин.

— Госпожа Спъд е истинска дама, приятелка на сержанта — изръмжа Симо и веждите му надвиснаха като лавина. — Госпожа Спъд

пържи хубави картофи и риба в столовата и винаги дава на сержанта дневната му дажба безплатно, освен това прави страхотни свирки без допълнително заплащане. Нищо на света не може да се сравни с тях, като си махне изкуственото чене, затова да не сте посмели да проявявате неуважение към госпожа Спъд, в противен случай сержантът здравата ще се разсърди! — Гласът му се беше превърнал в рев.

Мелеза беше свел поглед надолу и виновно риташе с кубинките си четирийсет и пети номер по долната част на тезгяха.

— Извинявай, сержант, много съжалявам.

Симо като че ли поомекна, но Джем изблъска пренебрежително Мелеза, удари с ръце по тезгяха и лъчезарно се усмихна на сержант Симо с налудничавата наивност, която беше заблуждавала много врагове и ги беше пратила в гроба.

— Здравсти, Симо, стари друже. Слушай. — Той се наведе към него, което изобщо не се хареса на Симо. — Тази... госпожа Спъд...

— Да?

— Вие двамата да не сте гаджета?

Симо се втренчи в Джем с очи, които бяха видели хиляда четиристотин седемдесет и двама мъже да крещят на прага на смъртта.

— Да — изръмжа той. — Проблем ли ти е?

— Не, не, не! — Джем грейна. — Изборът си е твой, човече, тя има хубави... бузи, а мускулите на квадратната ѝ челюст потвърждават това, което току-що каза — че правела страхотни свирки. Сигурен съм, че като седне на шибаното ти лице и се изпикае, отвътре ти става едно топло, приятно... Но аз имам нужда от муниции, а команчито тръгва след пет минути. Така че бъди добро момче и отвори шибаната врата!

И се ухили.

Симо стисна юмруци. После се поуспокои, изпуфтя и оголи зъби — зъби, които бяха ръфали месо от бедрото на убит другар, за да не умре от глад на бойното поле изтощеният от битки Симо. И избухна в смях, все едно кокали барабаняха по празна консерва, което само потвърди вътрешното убеждение на Джем, че сержантът не е свикнал да се смее.

Симо натисна едно копче, последва висок звън и огромната желязна врата зад него се отключи.

— Благодаря — каза Джем и си погледна часовника.

— Знам, че само се ебавате със сержанта — ухили се огромният Симо и когато Джем мина покрай него, голямата му колкото лопата ръка се стовари върху гърба му, като за малко не вкара лицето му в желязната решетка.

Джем се закашля и насила се разсмя.

— Да, само те ебавам.

Сержант Симо се намръщи.

— Имате три минути. Взимайте каквото ви трябва и се връщайте да попълвате формулярите.

Мелеза последва Джем през решетката и тръгна по широкия зле осветен коридор, който се простираше докъдето поглед стига. Врати и тунели водеха от този централен коридор към хангари и изпитателни станции за картечен обстрел и тренировъчни терористични атаки, към складове, пълни с всичко от 9-милиметрови патрони до торпеда и танкови снаряди.

Те се запътиха към склада с муниции, но по пътя Джем изведнъж спря пред една врата без табела.

— Хей, Мелез, ела да видиш това. — Джем махна към голата военнозелена врата, която по нищо не се различаваше от останалите боядисани във военнозелено врати.

— Мисля, че не е редно — притеснено каза Мелеза.

— Я стига си се правил на пътка!

— Симо може да ни гледа — прошепна Мелеза.

— Майната му!

— Шшшшт. Може да ни чуе.

— Да си го начука. Ела, трябва да го видиш това... — И Джем бутна вратата, която водеше към огромен подземен склад с мръсен каменен под и голи скални стени. Светлината беше оскъдна и Мелеза почти подскочи, когато вратата се затръшна зад гърба му.

— Какво е това?

— Насам — каза Джем и тръгна напред. Мелеза го последва намръщено. Нищо не виждаше, а такова огромно помещение по принцип нямаше да се хаби да стои празно. Спиралата никога не хабеше пространство.

— Нали имаше само пет минути.

— Ами. Слейтър още спи, а Ти Ти отиде за продоволствие — по ирония на съдбата от госпожа Спъд. Ти Ти знае как да я забаламоса.

Ами ти кога тръгваш?

— След час.

Джем кимна и замислено прехапа долната си устна.

— За Африка ли заминаваш пак?

— Да, Нигерия.

— Ние отиваме до Словения, имаме следа там. Гореща следа, да видиш само как ще кръцнем малко живо месо от нексите. Изпържи гадините и убий прасето, така казвам аз. Винаги съм си падал по бекона.

Джем спря пред нещо, покрито с огромен зелен брезент, грабна единия край и го дръпна. Брезентът се свлече и разкри огромния корпус на танк — проблясваше под прясната черна боя и изглеждаше много голям, много заплашителен и много смъртоносен.

— Танк — каза Мелеза напълно безразлично. — Джем, имам да свърша много работа, преди да тръгна към Африка, и наистина мисля, че...

— Погледни отблизо — прошепна Джем и благоговейно постави ръка върху бронята на огромния метален звяр. Изглеждаше като джудже — веригите се издигаха над главата му.

Мелеза се намръщи и понечи да каже нещо, но изведнъж забеляза веригите. Имаше нещо, което не беше наред. Никога нямаше да тръгнат, помисли си. После зацепи.

— ВиТанк?

— Прототип — въздъхна Джем. Очите му искряха. — Красив е, нали?

ВиТанкът беше толкова модерен, че на фона му повечето нови военни модели изглеждаха като френските бойни машини „Шнайдер“, някогашния прототип на танк, който се провалил в калните мочурища по време на Първата световна война.

Това беше ВиТанк — въздушен танк — и можеше да се издигне над препятствията, беше снабден с последен модел турбоматричен ядрен двигател и имаше направляващи приспособления на веригите. Ако ВиТанкът стигнеше до отвесна стена? Огромният звяр щеше да вирне носа си нагоре и да се изкачи по нея с помощта на колосално мощните си двигатели. Имаше и още скрити номера...

Джем потупа машината, гледаше я почти с обожание.

— Чудиш си защо е черна ли? — Повдигна веждите си закачливо, така само както той можеше, и се ухили на намръщената физиономия на Мелеза.

— Хайде, Джем, казвай защо е черен.

— Не е.

— Да бе, виж го!

— Не е — настоя Джем и се ухили още по-широко.

— И как така?

— Това е камуфлажен щит. — Джем млъкна, за да подсили ефекта още повече. Мелеза се вкисна съвсем и започна да пристъпва нервно от крак на крак, разтревожен от вероятността да бъде спиан от лишения от всякакво чувство за хумор психопат Симо.

— Джем, нямаме работа тук.

— Не се прави на кретен.

— Джем!

— Хайде.

— Какво „хайде“?

— Попитай ме.

— Какво да те питам?

Джем изпухтя и прокара ръка през къдравата си черна коса — глезена, подхранвана и разбила безброй женски сърца. Останалите агенти от Спиралата често му се подиграваха — от философските забележки от рода на „Джем, педал такъв“ и „Приличаш на момиче, вземи се подстрижи“, но Джем винаги излизаше с довода, че къдриците му осигуряват чукане и дори поради тази причина заслужават уважение.

— За камуфлажния щит, задръстена маймуно.

— Давай, ама по-кратко. Имам предчувствието, че сержант Симо ще тръгне да ни търси и няма да му хареса, че сме оглеждали секретно въоръжение...

— За разлика от обикновената боя, камуфлажният щит се слива с околната среда при натискането на едно копче. Въздушният танк може да действа на вражески терен и да остане почти невидим. А въоръжението му! То...

— Джем, отивам за муниции. Симо наистина ще побеснее.

— О, да си го начука!

Мелеза тръгна, като преди това хвърли един последен влюбен поглед на прототипа на въздушен танк, Джем го последва. Ботушите им оставяха дълбоки следи в прахта. Поне сто охранителни камери записаха влизането и излизането им.

Натоварени с брезентови торби с муниции от всевъзможен калибър, Джем и Мелеза се върнаха по дългия прав коридор и спряха при металната решетка. Закакаха. Джем надникна през пречките. Сержант Симо седеше на бюрото си с цял куп хартия пред себе си, пръстът му бе забучен в нещо, което явно бе привлякло вниманието му.

Джем се изкашля.

Никакъв отговор.

Джем се изкашля още веднъж, по-силно.

Сержант Симо бавно въртна огромната си гола като яйце глава върху дебелия си бичи врат. После спокойно, без да бърза, се пресегна и натисна копчето. Вратата издаде дразнещо стържене.

Джем и Мелеза пристъпиха през вълшебните двери — торбите с муниции потракаваха. Когато спряха пред бюрото, Симо вдигна рошавите си вежди и им се ухили. С една от най-гадните си усмивки.

— Трябва ли да се подписваме някъде? — любезно попита Джем.

— О, да — възкликна Симо. — В три екземпляра, за всяко нещо отделен формуляр. — Бутна дебелия тесте към тях и Джем отвратено се взря в петната по него. Взе писалката, която беше захваната с верижка към бюрото, и се наведе напред.

— Какво е това, по дяволите? — отсече и посочи петната.

— Шоколад.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно — изръмжа Симо.

— А това? Това какво е?

— А, това е кръв — отвърна кротко Симо, гласът му прозвуча като далечен ядрен взрив.

Джем го изгледа в очите.

— Как успя да омажеш с кръв складовата книга?

— Един отказа да подпише — изръмжа Симо. — Нарече ме педантичен тъпкач на хартия в три екземпляра. Затова му забих

химикалката в ръката. Виж дупката в бюрото, където се заби. Голямо мазало. Измъкнах му едно от сухожилията с върха на химикалката.

— О, супер!

Джем понечи да подпише. И въздъхна.

— В три екземпляра — каза Симо.

— Да де, да. — Джем въздъхна още два пъти.

— И той — каза Симо и кимна към Мелеза.

Мелеза също въздъхна.

— Какво ще направиш, ако избухне ядрена война и трябва да вземем муниции за цял батальон за секунди, защото щабът всеки момент ще бъде разгромен?

— Какво да направя според теб? Ще си попълните формулярите. В три екземпляра. За всяко нещо поотделно.

— Но ядрените бомби се взривяват над главите ни, складът трепери, хвърчат искри, сирената за ядрено нападение вие...

Симо се втренчи в Мелеза.

— В три екземпляра. Поотделно. — Каза го абсолютно безстрастно, без следа от чувство за хумор, без намек за нещо друго освен свършен военен професионализъм.

— Хайде. — Джем се ухили и потупа Мелеза по гърба. — Ела ме изпрати до хангара.

Мелеза кимна и двамата тръгнаха към вратата. Джем хвана дръжката и в същия миг ниското ръмжене на Симо ги накара да замръзнат.

— Само един въпрос, бойчета.

Джем и Мелеза се спогледаха.

— Нали ти казах! — изсъска Мелеза и се извърна с непривична сияеща усмивка върху каленото си в битки широко лице. Джем също се обърна, пусна торбите на пода и сложи ръце на кръста си.

— Какво има, сержант?

— Хареса ли ви малката ми играчка?

— Имаш предвид ВиТанка ли? — Джем извади цигара, запали я и вдиша дълбоко. Сред облака дим каза: — Бива го. Впечатляваща камуфлажна риза и яко въоръжение, нали?

— Хубава машинка — избоботи Симо с блеснали очи.

— Какво значи „малката ми играчка“? — попита Мелеза.

— Мой е.

— Мислех, че е на Спиралата. — Мелеза се усмихна предпазливо.

Симо поклати голата си като яйце глава.

— Не, мой е.

— ВиТанкът да е твой? — Джем се разсмя. — Вярно, води ти се, обаче не е твоя собственост.

— Няма начин. Мой си е.

— Добре, добре. Виж, сержант, танкът е много хубав. Много сме впечатлени. Пуснат ли е вече в действие?

— Само ако сержантът каже — изръмжа Симо.

— Щом казваш. — Джем се ухили, дръпна от цигарата, замижа от дима, вдигна мунициите си и поведе Мелеза към вратата. — И последно: ако изобщо се върна, ще гледам да не ти се обаждам.

Симо изруга, но Джем и Мелеза вече бяха излезли.

СЪРВЪР НА СПИРАЛАТА
ФАЙЛЛОГ №12522

Секретна оперативна информация/6345/Специален
следствен отряд
Извлечение 324#12522

ТИУ

Търси и унищожи

При унищожаването на военния кораб на Дюрел и Фойхтер, известен понастоящем под кодовото име „Спираломобила“, са унищожени и стотици генетично усъвършенствани некси. Въпреки това обаче, дори без заповедите на господарите си — истинските врагове на Спиралата, — нексите разполагат със системна мрежа, разпростряна по цялото земно кълбо, която им позволява

да продължат с операциите и да представляват опасност за агентите на Спиралата по света.

Мисиите ТИУ са отговор: групи от спецотрядите през изтеклата година търсеха и унищожаваша гнезда на некси и техните вражески постове.

Мисиите ТИУ успяха изключително успешно да намалят опасността от некси. Макар че не всички некски войници бяха унищожени, разузнаването показва, че вече почти са прочистени. В момента силата им възлиза на 4% в сравнение с масовото им нахлуване по същото време миналата година.

НАСКОРО ОТКРИТИ В:

Бразилия, 18 км източно от Хумаита

Спецотряд:

Джем, Слейтър, Ти Ти [Спец12]

Унищожени некси:

40 ГЕНЕТИЧНО МОДИФИЦИРАНИ ВОЙНИЦИ

НАСТОЯЩ ВОДАЧ НА МИСИЯ: ДЖЕМ [СПЕЦ_X]

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> НЕКС, ТИУ, ДЮРЕЛ, ФОЙХТЕР

Хангарът беше огромен — имаше поне стотина хеликоптера от най-различни модели и осем самолета „Хариър“. Джем, Слейтър и Ти Ти стояха и слушаха дъжда зад стените от нагъната ламарина, чакаха да пристигне пилотът на команчито. Всичките носеха огромни брезентови торби — дрехи, провизии за операцията в бивша Югославия, пушки и муниции. Слейтър вече беше проверил товаренето на трите мотора КТМ — бяха завързани безцеремонно под команчито, на мястото на ракетите, и сега тримата чакаха само пилота.

Джем пушеше и слушаше как Слейтър и Ти Ти мързеливо се заяждат. Слейтър беше огромен мъжага, Джем много пъти се беше бил рамо до рамо с него и той му напомняше малко на Мелеза — и двамата бяха вечно чорлави и се перчеха с избитите си зъби от многото побоища, и двамата не прощаваха на никого. Но докато Мелеза си беше просто животно, от калъпа на сержант Симо, Слейтър имаше по-философско излъчване, макар че трябваше да мине много време, преди да опознаеш тази му страна, и в интерес на истината, тя рядко се показваше преди седемнайсетата халба бира.

Ти Ти, от друга страна, беше пълна противоположност. Беше бивша снайперистка и се беше прехвърлила в спецотрядите относително неотдавна. Висока, жилава и мускулеста, тя беше изключително сдържана и рядко говореше, освен ако не е по служба. Имаше издадени скули и къса червена като кръв коса, светлосини очи и стиснати устни, зад които се криеше наниз от ситни зъби. Не се поддаваше на чара на Джем — за негов най-голям ужас, — но в много случаи беше доказвала уменията си с пушката и оптичския мерник.

— Какво има, Джем?

— Мммм — каза той, изплю фаса в дъжда и капките веднага загасиха огънчето. Джем се извърна, ухили се на Слейтър и попита: — Прегледа ли специалните доклади? Аз го направих, просто за собствено удоволствие.

Слейтър кимна.

— Статистиката показва, че силите на нексите са само четири процента в сравнение с миналата година по същото време... е, като им разби култа към Идното царство.

— О, знам го това — каза Джем свирепо. — Идеално свършена работа, сгрыва ти сърцето. Но какво всъщност означава „четири процента“?

— Статистика — измърмори Слейтър. — Не разполагат с точни цифри...

— Шибаните костюмари с шибаната им статистика — изръмжа Джем. — Истинският брой щеше да ни свърши повече работа, а не някакви си шибани четири процента! Колко са четири процента от неопределена сума? Боже! Това ни е шансът да изкараме още някой и друг нещастник... да ги свалим до два процента, а, пич?

— Джем... дай по-спокойно. Ние не се самовъзстановяваме.

Джем му намигна.

— Ха! Такива ги схрускваме на закуска.

На базата на слухове и местно военно разузнаване Джем, Слейтър и Ти Ти трябваше да разследват информация за сравнително малко гнездо на некси в Словения, близо до някакво село — Требия. Бразилската мисия беше най-голямото скорошно „откритие“. ТИУ мисиите ставаха все по-нарядко и изискваха все по-малко ресурси от страна на Спиралата. Големите гнезда се нуждаеха от сложни военни акции с паралелно действие на три до двайсет спецотряда. Но за дребна работа като тази? Джем се радваше да я свърши сам.

— Сигурно няма нищо — изръмжа Слейтър.

— Голям песимист си — отвърна Джем, запали нова цигара и се прокле. Опитваше — много неуспешно, по молба на Ники, бъдещата си съпруга — да ги откаже. Вдиша плътния синкав дим и тупна Слейтър по гърба: трябваше да се изправи на пръсти, за да го направи, въпреки че беше метър и осемдесет. — Както и да е, още не си ми казал дали ще дойдеш на сватбата.

— Трябва да си погледна бележника — отвърна Слейтър.

— Още ли се цупиш, че поканих Картър за кум?

— Не — нацупи се Слейтър.

— Стига, пич, знаеш, че с Картър сме приятели още от детската градина. Правили сме всякакви простотии с него, водили сме шибани битки, минали сме през кучи гъз. Виж сега, с теб сме приятели, но трябва да приемеш решението ми като мъж, а не да се цупиш като задник.

— Просто...

— Какво?

Ти Ти се приближи, на устните ѝ се появи усмивка.

— Просто...

— Изплюй камъчето, пич — отсече Джем.

— Мисли, че ако е кум, ще може да забърше някоя от шаферките, да си осигури някоя мацка за една пиянска нощ на разврат с плодове или от каквото там му се надървя на Слейтър.

— Много благодаря, Ти Ти — изсъска Слейтър и почервеня.

— Няма нищо де — намигна му Джем и пак го тупна по гърба. — Щом като искаш мацка, батко Джем ще ти... — Изведнъж се втренчи в Ти Ти. — Какво? Защо ме гледаш така?

Ти Ти прокара ръка през късо подстриганата си коса, после показалец по безукорно оскубаните си вежди.

— Даваш ли си сметка, че с Ники сме посещавали едно и също частно училище? — попита тихо. — Делили сме една стая, всъщност бяхме доста добри приятелки.

Джем я погледна свирепо.

— Организирахме среднощни купони, измъквахме се тайно и ходехме в селото да се срещаме с момчета, какви ли не щуротии сме вършили — аз и твоята бъдеща съпруга. — Усмихна му се сладко.

— Ебаваш се, нали?

— Не.

— Не се ебавай с мен.

— Защо да те лъжа? Знаеш, че съм приятелка на Ники, често си ме виждал да си приказваме. Заедно се записахме в Спиралата.

— Никога не ми е казвала.

— Защо да ти казва? Знаеш ли всичко за бъдещата си жена? — Тя се усмихна загадъчно. — Много се съмнявам, господин Джем. Но какви неща ми е разказвала тя за теб — олеле!

Пилотът реши да се появи точно в този момент. Беше строен мъж с искрящи неспокойни очи и кучешки наклонности: винаги се стремеше да угоди. Косата му беше дълга и къдрава като на застаряваща поп звезда или футболист, спускаше се по раменете му и дължеше бухналия си вид на лак за коса и скъпи италиански балсами. За Фени косата беше животът му. И именно заради това, по ирония на съдбата, Господ беше създал този човек плешив на темето — този бог на косата, този изключително суетен и нарцистичен мъжкар. В сърцето си Джем знаеше, че ако Фени реши да отреже буйните си къдрици и да се откаже от самолюбие то си и злоупотребата с лак за коса, Господ ще се смили над него и ще го дари с лъвска грива.

„Господ наказва онези, които сами се наказват“, помисли си.

— Здравсти, Фени. — Ухили се и потупа пилота по гърба, като се забавляваше от подскачането на къдриците му — сякаш правеше прослушване за телевизионна реклама на тема: последната блудна грива.

Фени носеше под мишница шлема си с дисплей със сензори за нощно виждане. Огледа групата развеселено и спокойно. Дружелюбното му поведение му беше спечелило много приятели сред

агентите на Спиралата, въпреки че имаше навика да се напива и да излива халбата си върху чатала на околните.

— Отрядът ти отива в Словения, а, Джем? Дърт сваляч и побойник си ти.

— Ами да — отвърна доволно Джем.

— Мисля, че ще откриеш неподозирано раздвижване сред нексите в Любляна.

— Нищо чудно — ухили се Джем, ръката му още бе на рамото на Фени. — Но според мен вражеската територия не е вражеска, докато не стъпим на нея. А сега имам един въпрос към теб, стари приятелю.

— Да?

— Не че искам да се заяждам, но всеки път, когато те видя, се питам защо не вземеш да ги обръснеш тия къдрици? Тегли си един нула номер. — Джем издуха дима от цигарата.

Фени малко се притесни.

— Че защо? За какво да си бръсна главата?

— Ами, пич, с тези къдрици...

— Да?

— С тези бухнали къдрици и лака за коса... приличаш на... ами, бухнали едни такива...

— Да? — Фени се беше ухилил, но искриците в погледа му бяха станали железни.

— Ако държеше халба, щях да се дръпна — измърмори Слейтър. Много вечери се беше прибирал с мокър и вонящ на бира чатал и кичур сплъстени къдрици между пръстите, тъй като Фени беше прекалено пъргав и винаги успяваше да избегне лявото му кроше.

— Ами — продължи съвсем неуместно Джем, — според мен с тези къдрици приличаш на луд клоун.

— Остави го на мира — намеси се Ти Ти, бутна Джем встрани и млясна Фени в устата, което го накара да се ухили още по-широко. — На мен къдриците ми харесват, прилича ми на...

— На пудел?

— Не, на рок звезда — изгука Ти Ти и тупна Фени по гърба. — Ще се качваме ли да излитаме в дъжда, или ще стоим тук и цял ден ще си разменяме любезности?

— Винаги разваляш работата — въздъхна Джем.

Фени се качи в кокпита и запали двигателите. Джем и Слейтър се ухилиха, а Ти Ти измърмори:

— Големи диваци сте — само тормозите хората.

— Ама аз не... — почна Слейтър.

— Такъв е животът — отвърна Джем.

Качиха се в усъвършенстваната кабина на команчито. Произведеният първоначално в САЩ хеликоптер можеше да вози само двама пилоти, докато команчито на Спиралата VQ7s имаше доста подобрения, за да може да отговори на нуждите на антитерористичните операции.

Щом се настаниха, команчито отскочи и проряза въздуха с наелектризиращия рев на свръхмощните си двигатели, издигна се рязко в надвисналите металносиви облаци и се понесе на юг, далече от намиращия се наблизо Лондон, към тъмната набраздена шир на Ламанша. Къдриците на Фени подскачаха под шлема му в такт с рева на двигателите.

Южна Европа беше все още топла по това време на годината, слънцето напичаше от безоблачното есенно небе. Команчито кацна в отдалечена планинска местност, дърветата се разлюляха и се огънаха под напора на перките.

Джем, Слейтър и Ти Ти слязоха и се разкършиха след лудешкото пътуване през Ламанша, Франция, Германия и Италия. Разтърпкаха се на поляната, минаха под бавно въртящите се перки, смъкнаха багажа си и го струпаха под една висока дива череша. Слейтър се зае да откача моторите изпод търбуха на команчито, а Джем запали цигара, провери пълнителя на автомата си SA1000, излезе от зоната за кацане и заслони очи с ръка. Изпоти се за секунди в дебелиите си дрехи, загледан в стръмните склонове, които се спускаха към горите и селата с бели къщи и червени покриви — планински пейзаж с назъбени сиви върхове, изпълнен с леещата се красота на тъмната зеленина и далечното проблясване на извиващата се река.

Закашля се от цигарата. След като вече бе на земята, умът му превключи на режим работа — готов за действие, готов да започне да убива. Стисна устни, когато се сети колко много приятели бяха загинали от ръцете на нексите, десетки добри жени и мъже, разрязани

на две от картечен откос, с прерязани гърла, с откъснати от страшни взривове крайници. Войната беше станала лична и омразата на Джем беше лична — щеше да преследва нексите до края на света и да ги убива безмилостно.

Слейтър дойде и каза:

— Да тръгваме вече, а?

Обърнаха се и видяха как команчито изрева и подскочи във въздуха; перките блестяха на слънцето, камуфлажната боя просветваше. Огромната машина се задържа за малко във въздуха, наклони се и изчезна заедно с воя на мощните двигатели. След малко листакът се успокои.

— Да тръгваме и да почваме — каза Джем.

Джем намали и спря на черния горски път. Ти Ти и Слейтър се залепиха за гърба му. Трите мотора бръмчаха тихо — 800-кубиковите им двигатели бяха заглушени, клапите електронно потискаха всеки шум.

— Какво има?

Джем не каза нищо. Оглеждаше склона пред тях. Вече се смрачаваше. Гъсти гори от бор, бук и смърч се простираха от едната страна, докдето поглед стигаше. Земята бе покрита с паднали клони и листа. Една сърна вдигна глава и се загледа с огромните си овални кафяви очи към тях, после скочи в гъсталака и изчезна като призрак.

Джем вдигна ръка да пазят тишина.

Зачакаха. Джем огледа пътя, очите му бавно обхождаха гората. Идеално място за засада, подсказваше умът му. Идеално...

Свали ръка и продължиха, вече по-бавно и по-предпазливо. Нещо беше стреснало Джем, а Слейтър го познаваше достатъчно отдавна, за да се довери на инстинктите му. Вярно, че обичаше чашката и жените, но със сигурност го биваше в две неща: да убива — и което беше по-важно, да опази хората си живи. Това беше безспорен талант. Дарба.

Склоновете ставаха все по-стръмни, пътищата — все по-запуснати. Когато се стъмни, Джем отби по някаква пътека и скоро излязоха на една поляна с огромни камъни, някои по-големи от къща, качени опасно един върху друг, така че образуваха естествена стена.

Джем спря под една надвиснала скала, толкова голяма, че щеше да ги смаже като мухи, ако паднеше. Слязоха, всеки с оръжието си. Джем със своя автомат SA1000, Слейтър — с вярната си пушка с допълнителни приспособления за автоматична стрелба и Ти Ти — с нейния снайпер „Барет IV“ с цифров мерник.

Не запалиха огън. Джем включи електронния си куб, пусна го пред себе си, той спря, завъртя се на няколко сантиметра над земята и застана на въздушната си матрична възглавница. По шасито се появиха малки отвори и проекцията се разля по земята като вода — контурна карта на околността, оптически свързана с модерните джипиес сигнали, които кубът улавяше.

Джем взе една клечка и посочи синкаво-зеленикавия образ.

— Ние сме тук. — Запали цигара.

Слейтър, който беше отворил огромна консерва и тъпчеше студеното ѝ съдържание в устата си, кимна и посочи с вилицата.

— Белите топчета означават разузнавателни постове, нали?

— Да. Разположението им ни оставя много малко поле за действие, предвид релефа на терена. Ако например решим, поради липса на доказателства за обратното, че карат мотори като нас, тогава разполагат само с ограничен брой пътища. Или дори още по-малко, ако се придвижват с по-големи превозни средства.

— Искаш да вървим пеш ли? — попита Ти Ти.

Джем кимна.

— Да. Оттук нататък ще я караме по-предпазливо.

Напредваха с предпазливостта на ловци. Бавно, обмислено, като проверяваха всички данни, с които разполагаха. Вървяха в мрака, подредени в широк триъгълник, за да могат да се прикриват един друг, ако се наложи, но не чак толкова близо, че една граната или един автоматичен откос да очисти целия отряд.

Изкачиха се по стръмния склон. Джем, на върха на триъгълника, водеше, електронният куб беше на макс и претърсваше околността за електронни капани, мини или стотиците други приспособления, които можеха да издадат местоположението им.

Джем спря и приклезна.

Някакво животно прошумоля в гората. Джем избърса потта, избила по челото му — бойната униформа тежеше, а и неподвижният горски въздух беше по-влажнен в сравнение с британския по това време на годината. Това, в съчетание със стръмния терен, ги караше да си изкарват парите с пот на челото — и навсякъде — в буквалния смисъл.

Електронният куб премигна предупредително — не със светлина, защото светлината можеше да бъде забелязана от врага, а с високочестотен лазер, настроен така, че само окото на Джем можеше да долови честотата и да го види. Слейтър и Ти Ти, свикнали да действат под ръководството на Джем, също клечаха и се оглеждаха. Джем вдигна ръка и даде сигнал за оптически жици — любимо тактическо оръжие на нексите. Слейтър и Ти Ти насочиха кубовете си и прекрачиха внимателно капана.

„Наближаваме“, помисли си Джем и освободи предпазителя на автомата.

Продължиха през тъмната гора. Накрая излязоха на равно и видяха през оредяващите дървета малка хижа, построена от грубо одялани дънери; покривът беше покрит с дебел мъх. Прозорците бяха тъмни и Джем не долови никакви звуци дори и с усилвателя на електронния куб — но това не означаваше, че хижата е празна. Превключи на сканиране за топлина и електронният куб откри четири тела в хижата — и едно, седнало отпред.

„Копеле“, помисли Джем, когато най-накрая видя снайпериста — сврян в малко скривалище от клонки и листа. Даде знак на Ти Ти и тя пропълзя по корем и внимателно разгъна двуногата за снайпера върху меката глинеста почва.

Листа и клонки прикриваха гледката, но тя насочи оптическия мерник към потенциалната заплаха и веднага го забеляза, защото беше некс и имаше медни очи. „Това винаги ги издава“, помисли си. Нексът също имаше снайпер, но не оглеждаше с него наоколо.

„Мързеливец“ — каза си тя и дръпна спусъка. Чу се тихо свистене, после шумолене на листа и нексът — беше улучен в гърлото, точно в гласните струни — се килна на една страна. Устата му се бе отворила в беззвучен стон, пръстите драскаха раната от куршума. Вторият куршум се заби в челото му и го довърши.

Джем вдигна палци и тримата внимателно се приближиха към хижата. Планът на Джем беше прост — умна бомба, навита докрай и

метната през прозореца. Щеше да избухне безшумно и без искри — и щеше да размаже мозъците на всички в радиус двайсет и пет метра. Умните бомби имаха различни настройки и можеха да се използват и само за зашеметяване. Но настроени на максимална мощност, бяха особено смъртоносни за нексите, чиито предпазни брони ги правеха почти напълно недосегаеми за куршумите, освен ако изстрелът не беше в главата. Тримата членове на спецотряда се бяха уверили от собствения си горчив опит, че нексите са много, ама много издръжливи на ръкопашен бой — те не усецаха болка. Умните бомби почти изравняваха силите...

Спряха и Джем приготви бомбата — завъртя двете половини на малката сребърна сфера. Даде сигнал на останалите двама и стиснал автомата в лявата ръка, запълзя по голата земя към тъмната хижа.

„Спят“, помисли си.

Прекалено лесно.

„Не гледай зъбите на харизан кон...“

Стигна до стената и опипа грубите дънери. Погледна назад в тъмнината и едва успя да различи Ти Ти и Слейтър — проверяваха за врагове с електронните си кубове, истински професионалисти, винаги нащрек. Джем се подпря на стената и надникна през прозореца. Вътре имаше малък склад, нищо повече — но това му беше напълно достатъчно. Постави електронния куб на стъклото, чу се тих стържещ звук и малко правоъгълно парче се отдели от стъклото. Той пъкна бомбата през дупката и побягна...

Спря чак сред гората и погледна назад.

Спецотрядът по-скоро усети, отколкото чу умната бомба да се взривява — усетиха взривната вълна и потрепериха, тъй като знаеха какви щети може да нанесе това безшумно и смъртоносно оръжие. После се изправиха, прегледаха електронния куб за вражески следи и хукнаха към хижата. Джем ритна вратата и влезе с насочен автомат. Четиримата некси лежаха мъртви в леглата си, от потъмнелите им медни очи по възглавниците се стичаше кръв. Джем мушна едно от лицата с дулото на автомата и тъкмо се обръщаше към Слейтър, когато...

... се чу изстрел.

Ти Ти залитна и се блъсна в Слейтър, гърдите ѝ се пръснаха и го обсипаха с парченца окървавена плът. Очите ѝ бяха широко отворени,

от устата ѝ бликна кръв. Джем скочи напред. Чу се втори изстрел и куршумът улучи увисналата глава на Ти Ти; тежестта на тялото ѝ събори Слейтър на земята. Той изръмжа... Беше буквално лице в лице с бойната си другарка и приятелка, с жената, която беше спасявала живота му поне пет пъти... Очите ѝ бяха отворени, погледът объркан, от устата ѝ шуртеше кръв и се стичаше върху него, право в очите му...

Беше се вкопчила конвулсивно в него, но постепенно пръстите ѝ се отпуснаха. Джем прескочи двете проснати на земята сгърчени тела, на лицето му бяха изписани гняв и омраза. Превключи на автоматична стрелба и обля гъсталака с куршуми — пицяха и виеха между дърветата, в мрака просветваха искри, посипаха се трески... и нечия тъмна фигура се хвърли да търси прикритие...

— Слейтър! — изрева Джем.

— С теб съм — изръмжа Слейтър, избута Ти Ти на една страна и сграбчи пушката си с окървавени ръце. Спря за миг и погледна обезобразеното ѝ лице. Пое си дълбоко дъх и изплю върху прашния под кръв — нейната кръв: беше останала по зъбите му и се стичаше в гърлото му.

Джем и Слейтър се втурнаха към тъмните дървета. Лицата им бяха сурови, вкаменени от болка и нужда. Нужда да убиват. Настроиха електронните си кубове на антикуршумен режим — звукови сигнали щяха да ги предупредят за евентуална атака или за друга опасност като минохвъргачки, мини или приближаващи танкове.

Съсредоточиха всичките си усилия в яростното преследване из гората...

Стрелецът беше бърз — невероятно бърз.

Джем спря и Слейтър за малко не се блъсна в гърба му. Двамата си поеха дъх и заоглеждаха стръмния склон и просеката, към която водеше тясно дере, пълно с изпочупени клони.

Чуха как стрелецът се катери по отсрещния бряг.

И двамата откриха огън едновременно, куршумите свистяха надолу и с тъпи удари се забиваха в земята и дърветата.

Чу се приглушен рев на двигател. Джем изруга.

Отново хукнаха с всички сили, надолу по стръмния склон и после нагоре, по отсрещната страна. Ревът на двигателя беше силен — мотор с висока проходимост или нещо подобно. Джем пръв стигна горе, хвърли се по корем на земята и се прицели. Моторът

криволичеше между дърветата и подскачаше върху невидимите препятствия в мрака. Джем изстреля един откос. После още един. И още един.

Двигателят на мотора изведнъж изтрещя, гумите се спускаха, моторът излетя във въздуха, блъсна се в едно дърво и стрелецът се озова замаян на земята, затиснат под тежестта на желязното чудовище. Колелата продължиха да се въртят. Джем скочи и последван плътно от Слейтър, хукна към ранения моторист, а той се надигна и насочи автомата си към тях...

Адът се отприщи, куршумите раздраха гората. Джем и Слейтър се притиснаха към дърветата, автоматът на Джем изпрати откос в мрака. Вражеският огън спря и нексът — бяха успели да зърнат тънката му прилепнала сива униформа и плътно прилягащата щурмова маска, от която просветваха само медните очи — побягна, като умело избягваше дърветата.

— Няма да ми се изплъзне този мръсник — отсече Джем и двамата със Слейтър отново се втурнаха напред. Изкачиха още един склон, кубинките им разораваха пръстта и шумата...

Нексът тичаше с все сили, привел глава, търчеше с невероятна скорост. Джем вдигна автомата си и стреля. Нексът залитна, срина се по нанадолницето и падна до една камара камъни. Зад нея склонът стръмно се спускаше към забулена от сенки долина.

Разтревожени, все още запъхтени, двамата продължиха напред, без да престават внимателно да оглеждат околността. Когато наближиха некса, Джем извади беретата със заглушител и пушна три куршума в главата на неподвижното тяло.

Стояха, дишаха тежко, целите в кръвта на Ти Ти, лицата им бяха сурови — осъзнаваха целия ужас на случилото се. Бяха загубили приятел, човек от екипа, а електронният куб не ги беше предупредил.

— Имам много гадно предчувствие — бавно каза Слейтър.

— Същото стана, когато QIII хакна електронните кубове. Имаш същото гадно усещане, нали? Все едно си гол? Уязвим?

Слейтър кимна в мрака, загледан в сгърчената фигура в сива униформа.

— Мислиш ли, че има още?

— Вероятно — мрачно отвърна Джем.

Приблжиха клисурата и залегнаха.

— Нищо не виждам — прошепна Джем; пропълзяха до самия ръб и погледнаха надолу в дълбоката теснина, осеяна с тъмни дървета и големи канари.

В далечината имаше дървена хижа и Слейтър сбута Джем и насочи пушката си към нея. В мрака Джем успя да различи тесен мост от дебели дървени трупи. На отсрещния бряг имаше струпани камънаци: идеален отбранителен пост.

Джем пусна електронния куб да сканира.

После се обърна към Слейтър и прошепна объркано:

— Хижата и моста ги няма. Електронният куб не отчита нищо. Блокирал е. Какво става, по дяволите?

Слейтър изруга грозно. Джем пак се загледа надолу. Нищо не помръдваше.

— Ще се върна да проверя некса — каза Слейтър.

— Да, иди.

Джем дебнеше за някакво движение и се чудеше защо електронният куб не може да сканира простите обекти пред него. Дали нямаше някаква естествена преграда? Някакъв източник на странно излъчване или иридий, който пречеше на сложния електронен механизъм, на най-важното снаряжение на агентите на Спиралата?

Шум прекъсна мислите му — тих метален звук — и той се извърна, очите му се взряха в мрака. Изправи се на колене, автоматът му беше готов за стрелба.

— Слейтър? — изсъска.

Нищо. Нищо не виждаше...

Прокрадна се към стърчения некс. И изведнъж очите му, свикнали вече с мрака, видяха падналия Слейтър и той моментално приклепна и се заоглежда. „Мамка му“, изкрещя наум, когато погледна електронния си куб.

Малкото метално устройство беше изгаснало.

Лицето на Джем замръзна в гримаса.

Автоматът се извъртя наляво, после надясно, острият поглед на Джем оглеждаше за врагове. Беше ли жив Слейтър? Джем запълзя към поваления си приятел и изсъска:

— Какво правиш, мамка му!

Никакъв отговор.

Пропълзя по-близо и за свой най-голям ужас видя, че гърлото на Слейтър е прерязано. На врата му зееше пурпурна уста. Кръвта се стичаше по листата под главата му.

— Някой ще умре, мамицата му! — изръмжа Джем и се огледа, очите му се взираха в мрака. И внезапно една огромна черна фигура се изправи срещу него, невероятно бързо движение, по-бързо от нападение на кобра...

Джем изохка — нещо огромно и твърдо го цапардоса по лицето.

Усети плътния аромат на пръстта и листата.

И после — нищо.

4.

ПРЕКЪСВАНЕ

Картър се извъртя, за да предпази жената при удара в земята. Паднаха тежко в цветната леха и се претърколиха. Писъкът на жената секна — ударът ѝ беше изкарал въздуха...

Картър мигновено се надигна и я дръпна встрани от страховитата паст, която се отваряше в земята, за да ги погълне. Претърколиха се върху покритата с камъни пътека... и пукнатината с грохот мина покрай тях. Камъните смилаха камъни, изплюха трески, когато погълнаха един бор, и пукнатината изчезна под люлеещия се хотел, който се изкриви като стопена играчка, вече обгърнат от танцуващите пламъци на котелното. След секунди се срина и трусовете най-накрая заглъхнаха.

Надигна се прахоляк, последван по петите от огън. Сирените продължаваха да вият, прожекторите на хеликоптерите шареха по земята.

Картър се вгледа в очите на жената и най-последно успя да си поеме дъх.

— Благодаря — каза тя и го целуна по бузата.

Картър погледна към мрака, който за малко щеше да ги погълне, и промърмори:

— Отървахме кожата.

И тогава го усети. Присъствие, зад гърба си. Освободи се от прегръдката на жената, претърколи се — и се взря в лицето на Наташа. Погледът и беше непроницаем; от едната страна беше осветена от пламъците на хотела; очите ѝ просветнаха, когато над тях мина прожекторът на хеликоптер.

Наташа помогна на жената да се изправи на крака и я загърна с едно одеяло. Непознатата трепереше, в очите ѝ се четеше страх.

Картър се дръпна от пукнатината; камъните по ръба ѝ отново започнаха да се къртят и да се свличат в непрогледния мрак.

— Страхотен ден и става все по-хубав и по-хубав — измърмори и прокара пръст по една драскотина на лицето си. После изруга: —

Мамка му! — Погледът му се отмести от окървавения пръст към неестествената пукнатина в земната кора. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

Отведоха жената до една червено-бяла линейка и я предадоха на медицинския екип. После загледаха как храбрите швейцарски пожарникари се борят с огъня. Един полицай се опита да ги насочи към линейката, но Картър махна с ръка.

— Трябва ми уиски, не болница.

Прегърнати излязоха от навалищата и щом се отдалечиха от светлините и огъня, Наташа вдигна електронния си куб. Погледите им се срещнаха.

— Нещата са се осрали. Викат ни на спешно заседание в Лондон, в новата сграда на Спирала_X.

— Тогава... — той се замисли — планът за действие е следният: намираме друг хотел, изкъпваме се, взимаме провизии... после слигаме в градчето да намерим превоз и...

— Веднага, Картър. Викат ни веднага.

— Идиоти! — изсумтя Картър. — Нали сме в отпуск. Знаех си, че трябваше да оставим електронния куб у дома. Шибана работа. Разбрали ли са за земетресението? Не сме във форма. Искам уиски!

— Важно е — тихо каза Наташа.

— Не е по-важно от почивката ми. Хайде, може да успеем да спасим нещо от хижата, стига да е цяла.

— Полицията отцепва района и едва ли ще успеем да се доберем дотам. Направили са временен приют за пострадалите от земетресението по-надолу в прохода.

Наташа се взря в стоманените му очи, огледа раните по лицето му, мръсните му дрехи, целите в кръв.

— Повярвай ми, ще влезем — каза той, хвана я за ръка и я поведе през снега към жълтата полицейска лента и тъмните хижи.

Откъм долината отекна грохот. Те спряха, обърнаха се и погледнаха през пламъците и ужаса на руините към проблясващите светлини на Зерматер... Грохотът се усили, надигаше се от дълбините, отекваше от планинските склонове, нарастваше, докато не стана толкова силен, че заглуши думите им...

— Не! — прошепна Наташа, очите ѝ бяха широко отворени, устните ѝ блестяха.

Земетресението помете града с гигантски замах, разхвърля сградите като играчки, изритани от великански ботуш. Във въздуха полетяха отломки от бетон. Камъни и греди се изсипаха като водопад, с пукот и трясък. Зейнали пукнатини гризяха скалите, поглъщаха цели сгради... подивели коне, каруци, умиращи с крясъци хора, сякаш настъпваше краят на света. Един последен решителен мощен трясък и лабиринтът от светлини, които озаряваха Зерматер, беше пометен от приливната вълна на мрака и злото...

Единствените звуци, които останаха, бяха стенанията на хората и бръмченето на перките на спасителните хеликоптери, които се носеха безпомощно над страшното опустошение.

„Левиатан Фюълс“: първокачествен левиатан — хайде, превключете: знаете, че децата ви заслужават по-добро бъдеще...

Мъжът с кожената шуба и лачените жълти обувки стоеше на пистата и зяпаше бракувания китайски изстребител МиГ–87 и малката черна цифрова камера, прикачена на конуса на носа, точно над китайския йероглиф, който гласеше: „Смърт на всички невярващи“.

— Закачена ли е?

— Да, сър.

— Ще остане ли закачена?

Техникът се изчерви. Шефът, важната клечка, сър Роналд Зейвиър IX беше вбесен, защото наскоро бяха сключили договор с филмовата корпорация „Филм енд филм“, производителка на „Филми и суперрекламни клипове“, да правят по една нова свръхмодерна реклама седмично за „Левиатан Фюълс“ — най-големия и най-богатия им клиент.

Беше повече от вбесен. Губеше пари. А за него това беше престъпление, по-страшно от групова содомия.

— Да, сър, сигурен съм, че повече няма да падне.

— Дано, по дяволите! — изсъска ядосано сър Роналд Зейвиър IX. — Изгубихме цял снимачен ден и това ми струва 38,7 милиона долара. Ще трябва да си ги удържа от мизерната ти заплата.

Техникът пребледня и залитна назад, сякаш го бяха ударили с мотика. Колко ли време щеше да му е нужно да върне парите, ако се случеше немислимото?

Зейвиър му махна пренебрежително да се разкара и го нарече „шибаняк“, дума, включена в списъка със забранени обиди към подчинените. Насочи вниманието си към пилота, който щастливо му помахаша с ръка, за да подчертае собствената си незаменимост, и се намръщи.

— Знаеш ли курса?

Пилотът кимна — чертите му зад шлема бяха като на насекомо — и отвърна:

— Като петте си пръста, пич.

— Давай тогава!

Изстребителят се плъзна по късата писта и излетя. Гърмежът от свръхзвуковата скорост се чу малко след като набра височина. За пилота светът се превърна в огромна синя шир, осеяна с облаци, подобни на листенца от бяла ружа. Слънцето сияеше в необятното небе. Пилотът наклони самолета рязко наляво, с рев на двигателите, после надясно, преди да изравни и да поеме по права линия.

— Чуваш ли ме? — долетя ядосаният глас на Зейвиър, последван от тихо „пфу“. — Чуваш ли ме бе, тъпако? Какво? Не може да ме чуе? Исус Христос Суперзвезда, не можеш да намериш свестен персонал в днешно време...

Изстребителят направи широк завой, спусна се рязко надолу и мина толкова ниско над Зейвиър, че побелелите му кичури, внимателно сресани върху оплешивялото теме, бясно се развяха...

— Идиот! — извика Зейвиър. Настъпи период на принудителна тишина, докато възстанови дишането си — и пейсмейкъра, с помощта на външния контролен панел, свързан с електронния му бележник. — Ако ме убиеш, никой от вас няма да си получи парите, кретени такива! А сега тръгвай към първа зона.

— Разбрано.

Мигът забави — двигателите намалиха скоростта си с яростен вой — и се насочи към първа зона. Панорамен кадър на пустинята, море от пясъчни вълни, кули от пясък — свят на сурова естествена празнота.

— Трета камера.

— Разбрано.

Мигът се спусна ниско, почти докосна пясъка, зад него се надигна огромен пращен облак. Воят на двигателите проряза въздуха, когато военният самолет наближи едно каменно възвишение — скални зъбери сред пустинята, кафяви скали от една по-ранна епоха в развитието на света; зад тях имаше долина, различна от безкрайната пясъчна шир — бе осеяна тук-там с бодлива зеленина.

Каменните зъбери все още бяха далече от камерата.

Мигът рязко ускори и скалите изведнъж, за част от секундата, се появиха с огромна скорост — след което рязко спря и се превъртя, пилотът направи лупинг, мина с лекота между две стени от назъбени кафяви скали и навлезе в оазиса зад тях...

— Наближавам втора зона, край.

— Тука карай много бавно — каза Зейвиър. — Пета камера още ли е на стендбай? Добре.

В пустинята се издигаше храм, огромна каменна постройка, облицована с невероятен кафяв мрамор със златисти нишки. Незнайно как не бе станал жертва на кражби като ограбените египетските пирамиди от същата епоха и бе оцелял — чудо на древната архитектура, защитено от пустинята, скрито зад извисяващите се стени на назъбените скали.

Изстребителят мина над него с пулсиращо бръмчене. Зад храма се издигаха пет високи сондажни кули, лъскавите черни помпи извличаха скъпия левиатан изпод пясъците и скалите. Изстребителят се наклони, издигна се над пустинните зъбери и се спусна с рязък завой почти до земята, стрелна се между петте огромни помпи над малките петънца на хората, които работеха около тях, и пак се издигна към необятния обърнат наопаки океан на синьото небе...

— Чудно! — чу се триумфалният крясък на Зейвиър. — Прекрасен кадър, много зрелищен. А сега отивай към трета зона...

Мигът отново изрева и се наклони, издигна се отвесно над пустинята, след това изравни, за да заснеме сцената отгоре: планините, ценното им съкровище с храма вътре и забитите сонди отзад.

— Виждам следващия кадър — каза Зейвиър, гласът му беше изпълнен със сладникава наслада. — „Левиатан Фюълс" — в хармония с нашето наследство, нашата екология, нашата планета!" — Изкиска се самодоволно. Камерата продължаваше да снима, образите

людешки се записваха на ценния диск. Бойният самолет премина над огромни кишави ровове, пълни с шлага, екскрементите на земята, които се изхвърляха само на 600 метра от безценния храм и разваляха красотата на пустинята... мина над малкото мръсно селище, изникнало, за да приюти работниците — бачкатори, инженери, сондьори — и обслужващите ги курви, над огромната камара черни найлонови чували, от които се стичаха боклуци, над вонящите клозети, над лаещите кучета... и накрая мина зад храма, където група младежи с чувство за хумор бяха надраскали върху хилядолетния мрамор флуоресцентни зелени графити с имена на разни поп групи...

— Мамка му! Какво правиш, по дяволите? Идиот! Исус Христос Суперзвезда! Можем ли после да отрежем това? Добре... звукът изключен ли е? Добре. Маmicата му!... Да? О, здрасти, Линди, изглеждаш много сочна за шестнайсетгодишна, не мога да повярвам, че имаш такива големи гърди! Бях впечатлен от снимките от агенцията, които... Какво? Ела на чаша бренди, скъпа, ще трябва да си го заслужиш... Да, това звучи много гот! Да. Да. Дай малко по-бавно и ги извади. Да! Да! Продължавай така — сега малко по-бързо...

Край на звука.

Заради двата труса електронният куб на Наташа почти незабавно получи допълнителни данни: нови координати за вземане на 60 километра източно в планината — в посока Стралхорн, по-далеч от сцената на страшното природно бедствие и огромното стълпотворение на световни телевизионни и новинарски екипи.

Картър стоеше пред хижата, едната му ръка беше омотана с жълта полицейска лента, като на боксьор, а в другата стискаше раница. Бяха минали през кордона — полицията си имаше куп други грижи в мрака, където още се чуваха писъци. Погледът на Картър обходи околността и той въздъхна тъжно. Тревога и униние бяха налегнали двамата агенти на Спиралата.

— Я повтори координатите.

Наташа заизрежда поредицата цифри.

Картър изруга и нарами раницата.

— Ще ни трябва превоз. Няма да вървя шейсет километра през снежни гори и по планински пътеки. А и гърбът ме боли.

— Не можем ли да откраднем една от хотелските моторни шейни? До сградата са, в бараките ей там. — Тя посочи в мрака към дървените постройки, озарени от хвърчащите искри.

Картър поклати глава, пред очите му стоеше картината на унищожението на Зерматер. Още се чуваха далечните викове за помощ на стотици хора.

— Мислех си за нещо по-бързо.

Щом Картър бутна вратата на хангара и светна с фенерчето, Наташа възкликна:

— О! Душил си наоколо?

— Душа навсякъде. Това е част от работата ми... Хайде.

— Ще замръзнем!

— Да, но е бързо. С шейната ще ни трябват часове! Това е снегомобил „Ямаха RX16“, две хиляди и четиристотин кубика, планинско окачване, титаново шаси „Делтабокс“, устойчивост на занасяне, вериги „Камопласт Челинджър“. Нов промоционален модел — марката му е триизмерна и има сребърна лепенка. Виж, ето тук, точно над веригите. И е пригоден да се движи с новото гориво левиатан, така че в сделката влиза и добър километраж.

— Картър, ти си абсолютен ненормалник.

— Ненормалник, който знае на какво да се вози. С това ще стигнем много по-бързо до мястото на срещата, отколкото с моторна шейна. Само си облечи по-топли дрехи и си намери очилата за ски.

С помощта на електронния си куб Картър за по-малко от трийсет секунди преодоля цифровата блокировка на снегомобила. Двигателят изрева и той натисна клапите на заглушителя, които се плъзнаха отгоре. Форсира двигателя и даде газ — и усети невероятната мощ, която само чакаше да бъде отприщана. После загледа как Наташа си облича още два пуловера, слага отгоре коженото си яке, очилата за ски и дебели ръкавици.

— Надявам се, че знаеш какво правиш — измърмори тя, докато се качваше на седалката зад Картър. Раницата бе на гърба ѝ — пълна с неща, които бяха успели да спасят от хижата и които смятаха за достатъчно важни, за да ги мъкнат към спешното място за събиране от Спиралата.

Картър си сложи очилата, натисна газта и пусна съединителя. Мощният двигател RX16 изръмжа тихо и снегомобилът се напъна да скъса каишката. Веригите се завъртяха и машината си подаде носа от бараката, наклони се наляво, потъна малко и веригите се забиха в снега. Картър даде газ и се отдалечиха от хотела, от полицията, от спасителните служби. И от земеръсната зона.

Пробиваха си път нагоре в планината, двигателят се справяше с лекота със стръмния наклон, снегът фучеше зад тях. Картър пусна на воля мощната машина между редките иглолистни дървета. Широкият обхват на ярките фарове отрязваше парчета от хаотичния мрак на снежната нощ. Наташа погледна надолу, над върховете на дърветата, към пламъците в развалините на хотела и ярките светлини на полицейските прожектори. Снегът продължаваше да вали, пречеше на видимостта и цялата трагедия на Зерматер вече я нямаше. Тя се обърна, притисна се към Картър и прошепна:

— Нещо не е наред.

Но Картър не я чу.

Спряха да си починат и Картър изгаси двигателя и светлините. Мракът ги обгърна като огромна кадифена пелерина. Снегът се сипеше, скриваше следите им и заглушаваше всяко движение. Наташа провери електронния си куб, после го подаде на Картър; той погледна сините цифри и се взря напред.

Нямаше път, по който да се движат, така че импровизираха, използваха електронния куб, за да очертаят релефа, долините и неочакваните пропасти. Картър запали цигара и огънчето освети лицето му на фона на снежинките.

— Добре се движим.

— Нали ги отказа. Поне опитваш.

— Това беше преди шибаната земя на два пъти да се опита да ме изяде. И преди оня огромен тип да нахлуе в хижата и да се опита да ми строши врата.

— Много съм разтревожена — каза Наташа, взе цигарата от устата му и дръпна дълбоко. Син дим обви лицето ѝ и тя се закашля.

— Нали ги отказа — засмя се Картър и си взе цигарата.

— Тежка нощ — промълви тя и се усмихна, но Картър виждаше изтощението и ужаса в очите ѝ.

— Кое те тревожи?

— Нападателят. Нещо не се връзва — не може да не е бил некс.

— Аз не съм най-якият пич на света — тихо каза Картър. — Има много хора, които са по-силни от мен, и точно затова използвам господин Браунинг. — Ухили се гадно. — Но разбирам какво искаш да кажеш. Куршум и отрязана ръка... Какво ли търсеше? Със сигурност остана с празни ръце.

— Може да е бил просто разузнавач — каза Наташа.

Картър поклати глава.

— Едва ли. Те вече са на изчезване. Спецотрядите поизчистиха от лицето на земята това шибано недоразумение на генетиката. — Потръпна. Добре поне, че Фойхтер и Дюрел — най-страшните му врагове — бяха мъртви. Мъртви и погребани на дъното на океана заедно с останките от бойния им кораб и импровизираната военна станция.

Наташа кимна и потрепери.

— Става по-студено. Няма ли да се скрием някъде?

— Мястото на срещата трябва да е близо до някаква хижа или заслон. Ще имаме достатъчно време за почивка, когато стигнем там.

Ямахата се понесе през сипеция се сняг. Скоро се съмна и розовите пипала на зората се запровираха през снежинките. Валежът намаля, гората изсветля и откри тясна криволичеща пътека. Караха по нея известно време, двигателят бръмчеше тихо. Картър беше съсредоточен и напрегнат.

Накрая спря.

Двигателят избоботи и изплю мръсни газове в белия сняг.

— Какво има?

Картър облиза устни, повдигна очилата си и разтърка очи.

Земята се разтърси, от дърветата се посипа сняг. Люлеенето продължи близо минута, после спря. Тишина отново изпълни света.

— Просто напомняне — горчиво се обади Картър.

— Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре — каза Наташа.

— Не знаех, че Швейцария е земетръсна зона.

— Швейцарците също.

Пътуваха още два часа, след което се отклониха от пътеката и пак поеха през гората. Изведнъж светът от едната им страна сякаш пропадна — бяха стигнали ръба на огромна пропаст. Картър спря за цигара. Наташа се изправи, закри очите си с ръка и се загледа смаяно надолу. Вятърът я блъскаше от всички страни. Пак заваля. Падащият сняг се въртеше под тях на странни форми. И двамата бяха смаяни от страховитата сила на природата.

— Толкова сме малки — каза Наташа. — Толкова незначителни. В един момент танцуваме в дискотека, в следващия — целият хотел е погълнат от земята. Мислим, че сме силни, че държим всичко под контрол. Но природата може да ни унищожи за секунди.

— Да, не го забравяй — каза Картър и хвърли фасата си надолу. Той се завъртя, понесен от снежната вихрушка, и изчезна.

Трябваше им още час, за да стигнат до хижата — откриха я благодарение на координатите от електронния куб. Беше малка, сгушена сред боровете. Натезалите от сняг хрусталаци около нея бяха гъсти и зловещо притихнали. Имаше една-единствена стая и бе затрупана от снега. Въпреки това след мразовитото пътуване изглеждаше страшно уютна. Картър прокопа пътека до вратата, която висеше отворена на кожени панти. Изчистиха навееяния сняг и напълниха огнището с дърва — пренесоха ги от тесния навес зад хижата. Трябваше им още десетина минути, докато запалят огъня, защото дървата бяха мокри, но когато малките пламъчета най-сетне се появиха, хижата започна да се изпълва с топлина. Подпряха вратата с тежката груба маса, съблякоха мокрите си дрехи и ги оставиха да съхнат на пода пред огъня.

— Снегът се засили. Дали команчито ще може да лети? — попита Наташа.

— Нашите усъвършенствани команчита могат да летят през всичко — отвърна спокойно Картър. — Може и да не успее да кацне, но ще ни изтеглят.

— Колко време остава до срещата?

— Един час.

— Ще приготвя нещо топло за ядене.

Картър се ухили.

— Мислех, че изобщо няма да се сетиш. Коремът ми е празен като душата на нацист.

Картър погледна в лицата и изсумтя:

— Не мога да повярвам!

— Какво?

— Че от всички провизии, които можеше да вземеш от хижата, си взела боб с наденица.

— Какво й е на консервата?

— Нищо, но... ами боб с наденица е стандартна военна храна. Много е питателна... но по-блудкаво от това, здраве му кажи. Не можа ли да вземеш нещо друго, Натс?

— Картър, ще ни вдигнат след час. Нямахме как да ида да купя вратни пържолки!

— Да, но...

Той разбърка червената каша. Бобът сякаш го гледаше от лицата.

Докато се хранеше, Наташа преглеждаше последните файлове в електронния куб.

— Каза, че снегомобилът се движел с левиатан?

Картър кимна.

— Изглежда, „Левиатан Фюълс“ събуждат интерес. Комисията по горивата на НАТО говори за разследване. Петролните компании по цял свят надигат голям вой...

— Как няма да надигат! — Картър махна с лъжицата. — Представи си ново гориво, което извира сякаш от нищото — най-добре пазената енергийна тайна: много по-евтино е от предлаганото досега. Пренастройката на двигателя се прави само за неколкостотин долара и ми го начукай, ако не изминава осем пъти повече мили за галон. Петролните компании ще позеленеят от завист!

— Явно започва ценова война.

— Да, и ще става все по-зле, когато конкуренцията се засили. Но на мен какво ми дреме за дебилите петролни магнати с купищата пари, които се сипят от необлагаемите им швейцарски сметки? Това е свободен пазар... Но нека бъдем честни, ако петролните магнати са зацепили, че изследователите от „Левиатан Фюълс“ вадят левиатан от скалите, каква ще е продължителността на живота на тези

изследователи? Колко му е да се намери някой мил човек със снайпер в ръка?

— Господи, колко си циничен!

— Такъв ме е направил светът. — Картър се усмихна саркастично. — Още нещо интересно от нашия малък приятел?

— Джем още е начело на спецотрядите. Според докладите неките са почти изтребени. Мислех си, че вече са ги премахнали, но всеки път, когато Спиралата реши, че ги е смазала, се появява нов рояк.

— Да, като черен гологан. Обзалагам се, че Джем си скубе косата. Извадихме късмет, че Дюрел вече го няма.

— Той беше побъркан педал.

— Уф! Наташа! Такъв език от такова красиво лице — никак не отива на една дама. — Той се пресегна и я тупна с лъжицата по кокалчетата.

— Картър! Цялата ще ме омажеш!

— Не се лигави. Я ме виж мен — само допреди няколко часа се борих с оная шибана цепнатина, а ти се оплакваш заради малко фасул върху джинсите!

— А, така ли се казва? Трябва да се отбележи, че госпожица Цепнатина — или Цепка, а? — имаше хубави крака. И това как спаси живота ѝ, като завря глава в голите ѝ цици, беше направо истинско чудо. Страхотен героизъм, достоен за Холивуд!

Картър се ухили глупаво.

— Какво съм виновен аз, че беше гола, ако не броим ботушите? Понякога — продължи сериозно — трябва да приемеш и коравото заедно с мекото.

Наташа се ухили.

— Лош човек си ти, господин Картър.

— Свиквай с тази мисъл.

След трийсет минути вече бяха събрали багажа и бяха готови да тръгват. Натс беше загасила огъня, бяха настроили спасителните радари на двата куба и чакаха спешния транспорт. Нещо голямо ставаше, усещаха го — нещо голямо и лошо, и те щяха да участват в него. Напрежението постепенно нарастваше — спешни заседания на

Спиралата в такъв мащаб не се свикваха всеки ден, дори не и всяка година.

Снегът продължаваше да вали. Картър и Наташа излязоха отвън и застанаха до снегомобила, Картър си погледна часовника.

— Закъсняват с една минута. — Но още докато последната сричка излизаше от устата му, чуха бръмчене на хеликоптер.

Картър се засмя, а Наташа поклати глава и го погледна въпросително.

— Няма извинение за немарливостта — доволно каза той.

— Една минута! — разсмя се Наташа.

— Една минута си е една минута. Може от нея да ти зависи животът или...

Внезапен огън озари небето, следи от дим се събираха от три посоки. Чу се силен взрив. Команчито беше улучено от три ракети и остана да виси в снежното небе като огнена топка безкрайни секунди. После падна, като остави черни дири от пушек, заваля порой от нагорещени метални отломки. Хеликоптерът се стовари върху дърветата, перките сечаха клони, виеха пронизително... накрая машината се разби на земята в прегръдките на внезапни буйни синкавобели пламъци.

— ... смъртта — довърши Картър безстрастно.

— Три ракети — отсече Наташа. Глокът беше в ръката ѝ, очите ѝ претърсваха гората. Картър измъкна каления си в битки браунинг хайпауър. Очите му бяха непроницаеми.

— Това уж беше невъзможно.

— Знам — отвърна тихо Наташа, очите ѝ се взираха неспокойно в гората. — Команчито би трябвало да е защитено сто процента от противовъздушни ракети. Каквото и оръжие да използваха, явно е суперново и суперневидимо. Пали ямахата.

В гората отекваха писъци. Писъци, изпълнени със страдание. Писъци на горящи хора...

— По дяволите! — извика Картър, форсира снегомобила и се обърна назад към Наташа. — Знаеш, че трябва да проверим...

— Това е капан — отвърна тя.

„По дяволите, наистина е капан — изсъска Кейд от мрачните дълбини на мозъка на Картър. — Върви да провериш, нека ти пуснат

куршум в мозъка и да гризнеш дървото, да станеш храна за червеите, брато... давай да те видим колко си смел, тъпако изперкал...“

Картър изтласка разсъжденията на Кейд от бушуващия си мозък. Гневът заплашваше да го завладее, но той го потисна. Един от неговите другари страдаше и умираше в снега; не можеше да го остави да се опече жив или да го застрелят... Кой? Нексите?

Усмивката му нямаше нищо общо със смеха.

— Копелета! — изрева той, даде газ и се стрелна между дърветата, забулен в снежна вихрушка.

Надникна предпазливо иззад едно дърво. Команчито беше потрошено, кабината приличаше на изкорубена консервена кутия, обгърната от пламъци и пушек. Погледът му се стрелна към отсрещната страна на малката просека. „Прекалено гадно — помисли си — И прекалено открито...“

Легна по корем и запълзя напред.

Видя обгореното тяло в снега. Пилотът беше успял да изпълзи встрани от горящите останки на хеликоптера, но шлемът му се беше залепил за лицето, стопил се беше върху горящата кожа, върху овъглената плът, мускули и коса. Картър сбърчи нос, догади му се. „Дано да е мъртъв“, дойде нежеланата мисъл. Дано да беше мъртъв, защото ако беше жив...

Самата мисъл за това беше непоносима.

Огледа дърветата. Нещо не беше както трябва, инстинктът му го подсказваше. Но въпреки това продължи напред и клекна до кошмарно обгорелия пилот. Насили се да огледа сгърченото овъглено лице и когато видя, че очите го гледат изпод стопените обгорели клепачи, повърна...

Пилотът го сграбчи за китката. Картър погледна ръката му и видя, че няма истинска кожа, само мазна катранена каша от мускули, кръв и опечена кора отгоре. Вонята изпълни ноздрите му и той пак повърна, стомахът му се сви в юмрук от ужас. Срещна погледа на пилота. Мъжът не можеше да извика, но в потрепващите му очи се четеше настойчива молба.

Браунингът на Картър се вдигна и сред стихналата гора се чу един-единствен изстрел.

Картър присви очи.

Три фигури изскочиха от сенките под дърветата.

Некси.

Картър се втурна към Наташа, а нексите откриха огън.

Куршумите свиреха. Картър се скри зад поваления бор, зад който клечеше Наташа. Нексите затичаха към сваления хеликоптер и клекнаха до падналия пилот. После покритите им с щурмови маски глави се извърнаха, те се изправиха и се втурнаха към агентите на Спиралата.

Браунингът на Картър изтрещя. Един от нексите се просна на земята, кръстосаният му насекомо-човешки мозък се превърна в осеяна с кости розово-снежна каша.

— Един свален — измърмори Наташа и се прицели...

Другите двама приближаваха към тях.

Движеха се бързо — нечовешки бързо...

Но пък нексите не бяха хора.

Наташа стреля веднъж, два пъти, три пъти. Нексите се накланяха ту наляво, ту надясно, навеждаха се, куршумите им се забиваха в дънера, зад който се бяха скрили двамата оперативни агенти, Наташа извика и залегна. Картър стреля седем пъти — усещаше ритането на пистолета в ръката си — и вторият некс се просна в снега с ужасен обръч от разбити кости на мястото на маскираното лице.

„Браво, мой човек!“ — ликуваше Кейд.

Картър приклезна, последният некс наближи дънера и скочи, браунингът изгърмя. Картър още виждаше очите на мъртвия пилот, оградени от стопена плът: пистолетът подскачаше в ръката му и петте куршума залепиха некса за дървото; краката му се тресяха в конвулсии, отвсякъде шуртеше кръв, накрая той се срина сгърчен до дървото.

Картър бавно се изправи, дишаше тежко, очите му смъдяха от пот. Наташа скочи до него и облиза напуканите си от страх устни.

— Ти ги уби — удивено каза тя. — И тримата!

Картър кимна безстрастно. Гордостта беше негов враг. А самодоволството означаваше смърт.

Наташа се извърна и видя, че още десет некса идат от гората.

— Ето го и основното ястие — измърмори Картър.

Убийците откриха огън и двамата агенти на Спиралата побягнаха, пързалияха се по леда, тичаха с всички сили към спасителния снегомобил. Скочиха на седалката, Картър запали

двигателя, Наташа се хвана здраво за него и той даде газ до дупка. Снегът свистеше и се вдигаше след тях, докато се стрелкаха между дърветата. Куршумите пищяха около тях, забиваха се в стволите на боровете и свиреха из клоните. Те завиваха бясно ту наляво, ту надясно, приведени ниско.

Стрелбата най-сетне престана.

Картър спря ямахата до една лъскава черна канара, от която бяха надвиснали дълги лъскави висулки.

— Избягахме ли? — прошепна задъхано Натс.

— Слушай. — И Картър загаси двигателя.

Тя се напрегна.

— Какво?

— По дяволите!

— Какво?

И тогава ги чу. Мотори. Ревящи мотори.

Картър отново запали ямахата и натисна газта до край. Пръски сняг летяха зад тях, а между дърветата се появиха компактни черни скутери с монтирани отгоре картечници. Картечниците гърмяха, от цевите им хвърчаха искри, куршумите се забиваха в снега и дърветата, рикошетите от каменната скала хвърляха искри. Картър се наведе и Натс се хвана здраво за него. Снегомобилът полетя през гората...

Картър погледна назад. През мъглата от вдигнатия сняг видя, че го преследват поне десет снегохода.

— Мамка му! Мислех, че шибаните спецотряди са изтребили нексите! — надвика той рева на двигателя.

— И аз така мислех — извика Наташа и се притисна към него още по-силно.

Картър се насочи нагоре по един склон, двигателят дърпаше здраво. Черните скутери започнаха да изостават, но ямахата леко преодоляваше снежните бабуни и излезе на набраздено голо ледено поле.

Още няколко куршума профучаха покрай тях.

Картър даде газ, погледът му беше съсредоточен. Обърна се назад и вдигна браунинга с дясната си ръка, прицели се, изстреля десет куршума, но не улучи нищо.

— Прекалено бързо се движат — измърмори.

„Или пък на теб ти трепери ръката“ — заяде се Кейд.

Кейд му се подиграваше и Картър побесня. Стисна зъби, влезе със снегомобила в гората и натисна рязко спирачки. Оставиха дълга права бразда от разоран сняг. Картър скочи и Наташа извика:

— Какво правиш, по дяволите?

Картър прикрепил нещо към браунинга си.

— Нали ти казах за джаджата, която си взех от Симо? За игленика?

— Игленик ли?

Картър я погледна.

— Да. За шибани иглени бомби. — Ухили се свирепо, хвана браунинга с две ръце и се прицели. Игленикът си имаше собствен мерник отгоре над пистолета — малък черен симбиотично свързан метален куб с неразбираеми военни знаци, издълбани с лазер от страни.

Картър натисна едно малко лостче с палеца си. Чу се приглушено бръмчене и той дръпна спусъка. Последва тихо щракане и вместо куршум от игленика се изстреля снопче метал, проблесна като малка искряща стрела, изсвистя ниско над снега и се вряза в челния скутер...

Последва яростен взрив и ужасен трясък и скутерът и другите два, които го следваха по петите, полетяха във въздуха, завъртяха се и разцъфнаха в огнени цветове. Останалите спряха рязко в облаци сняг.

Още два скутера литнаха във въздуха. Нексите крещяха от ужас и болка — взривеният метал изгаряше плътта им. Вдигна се черен пушек и до ушите на Наташа достигна пукот като от фойерверки.

Останалите скутери се оттеглиха.

Картър се обърна към Наташа. Тя се беше втренчила в електронния куб.

— Трябва да се махаме оттук, Картър.

— Какво има?

— Има още, навътре в гората. Стотици.

— Невъзможно! — отвърна той. — Защо електронният куб не ги е засякъл досега?

— Помниш ли щитовете, които използваха в Шотландия? — Преди година убиец беше проникнал в къщата на Картър и беше успял да премине не само през личната му охранителна система, но и през всевъзможните скенери на електронния куб. Ефективността на електронния куб — основното защитно средство на агентите на Спиралата — беше компрометирана.

— Мислех, че сме открили технологията им.

— И аз така мислех.

Картър изруга и погледна назад към виещия се черен дим.

— Току-що сами си направихме реклама.

— По-добре, отколкото да получим куршум в гърба.

— Хайде!

Подкараха пак и Картър рязко зави.

— Какво правиш?

— Карам към тях.

— Да не си полудял? Електронният куб засече повече от двеста некси. Трябва ни хеликоптер.

— И на тях.

— Картър, ще изпратят разузнавачи да видят какъв е този дим! А и другите сигурно вече са се върнали и са им казали, че сме тук.

— Знам. — Картър се усмихна. — Обаче последното, което очакват да направим, е да се втурнем право към тях. Щом електронният куб ги засича, сигурен съм, че те много добре го знаят. Ако имат предпазни наметала, значи технологиите им са много по-напреднали, отколкото подозираме... и са много повече от двеста.

Даде газ и плъзна заглушителите върху ауспусите. Тишината беше за сметка на мощността, но машината продължаваше да се движи добре — понесоха се почти безшумно между дърветата, правеха плавни завои, напрегнатият поглед на Картър претърсваше за отрядите некси: той знаеше, че ще се появят.

Двигателят изстиваше и пукаше тихо. Картър сложи върху ямахата няколко паднали клона — груб вариант на камуфлаж — и двамата с Наташа продължиха пеша.

— Не ми се иска да го оставяме — тихо каза Наташа.

— Да, но трябва да се приближим. Клоните ще го прикрият и няма да се вижда от въздуха.

Снегът пак беше започнал да се сипе, усилваше се. Гората беше притихнала, не се чуваше почти никакъв звук, само от време на време от натежалите клони тупваше сняг.

— Какво търсят нексите в тази пустош?

— Интересен въпрос.

— На бас, че Джем не знае за съществуването им.

— Мисля, че никой не знае за съществуването им.

Движеха се предпазливо, с извадени пистолети, усещаха студения метал дори през ръкавиците. Наташа поглеждаше учудено игленика, удивена как нещо толкова малко може да притежава такава сила.

Застинаха, когато от едната им страна изникнаха скутери — черни стрели между стъблата. После приклекнаха и зачакаха.

Наташа не изпускаше от очи скенера на електронния си куб.

Няколко отряда се разпръскваха из гората.

— Търсят ни — прошепна тя.

Картър само кимна.

Продължиха крадешком четирийсетина минути, пълзяха от дърво до дърво; падащият сняг беше техен съюзник, гората — тяхна закрила. Картър свали игленика и зави заглушителя. Наташа погледна електронния куб и се изненада, когато Картър ѝ направи знак да спре и да не помръдва.

После се запромъква предпазливо през снега и приклекна до един изсъхнал бор. Продължи изключително предпазливо, с безкрайно търпение. Накрая вдигна браунинга и се прицели. Наташа чу свистенето на куршума и за малко не подскочи, когато една камара сняг се стовари на земята и в нея зарита некс със снайпер. Картър ѝ махна да се приближи и щом стигна до него, тя отново погледна куба.

— Нямаше го на скенера.

— Знам.

— Как го видя, по дяволите?

От устата на Картър излизаше пара, очите му блестяха.

— Да го наречем чудо — прошепна той. Приблужи се до некса и вдигна снайпера му „Хеклер и Кох SN5“. — Хубаво оръжие.

— Мъртъв ли е?

— Мъртво е — нежно я поправи Картър. — Това беше часовой — явно вече сме близо.

— Не разбирам: прикриват часовоите, но не и отрядите, които кубът засича със стотици?

— Какъв е смисълът да слагаш часовой, ако ще го видят? Никой не знае, че тази база — или каквото там се пада — е тук. Защо да я прикриват? Какъв е шансът някой да се натъкне на нея? Може да е

проява на арогантност или пък не могат да скрият цял отряд некси — ще трябва да се промъкнем и да ги попитаме.

— Много смешно.

— Сериозно говоря.

— Точно това ме тревожи.

Продължиха през дълбокия сняг с още по-голяма предпазливост и стигнаха стръмен наклон, всъщност насип, осеян с дървета. А над него се извисяваше дървена ограда, зад която се виждаха ниски сиви постройки — сливаха се с пейзажа и почти не се виждаха, особено пък в снега и мъглата.

— Сигурно са останали от Втората световна война — прошепна Картър.

Зад оградата може би кипеше усилена дейност, но навън нямаше никакво движение.

— Всичките са вътре — прошепна Наташа.

— Е, не са дошли да се пекат на слънце.

— Прилича на казарма.

— Може. Кой ги знае какво вършат? В момента обаче си мисля само за един от тези. — Картър посочи малкия бетонен плац, на който бяха кацнали четири хеликоптера.

— Хеликоптер?

— Изглеждат ми познати — изръмжа Картър и си спомни голямата въздушна битка, която се беше разразила между спецотрядите и нексите над Северно море, и импровизирания военен щаб, създаден от Дюрел и Фойхтер, след като бяха предали Спиралата. — Големи лайна се забъркват, да ти кажа.

— Проблем за друго време — отвърна Наташа.

— Съгласен. Да вървим.

Направиха голям кръг, Картър се оглеждаше за часовои и снайперисти. Интуицията му надаваше вой, а Кейд правеше обичайните си саркастични забележки.

Най-после видяха часовоя — пазеше хеликоптерите с картечница.

— Трябва да се приближим.

Придвижиха се предпазливо в гръб на пазача и Картър го просна с един изстрел в тила.

Хангарът беше затворен с катинар с цифрово заключване. Картър коленичи до оградата и го огледа.

— Титан IX, много напреднало — каза впечатлено. Извади електронния си куб и от него се появи тънък сребърен лъч и срязва титановите окови с тихо свистене.

— Как го направи? — попита Наташа и се намръщи.

— Нова опция.

— Моят защо я няма?

Картър се усмихна, прерязва последната част и отвори.

— Хайде.

Вмъкнаха се и предпазливо се прокраднаха към първия черен хеликоптер. Беше покрит със сняг.

— Прекалено лесно е — промърмори Наташа.

— Съгласен, макар че съм повече от сигурен, че не ни очакват. Ти запали сладурчето, а аз ще пазя.

— Дали знаят, че сме тук?

— Може. Може и да си играят с нас...

Наташа се стресна, но се качи в кабината с куба в ръка и започна сложната процедура по свързването на жиците на цифровото запалване на хеликоптера — използваше хакерските си умения отпреди Спиралата.

Картър стоеше отвън, стиснал устни, очите му шареха наоколо. Студът проникваше в костите му. Топка сняг падна от клоните на една голяма ела и главата му се въртна наляво. Осъзна, че браунингът вече е насочен и готов за стрелба, и бавно го отпусна.

Чу се приглушено от снега изщракване и Картър бързо коленичи с насочен пистолет.

Един мъж излезе от една от бетонните сгради. Беше атлетичен, с широки рамене и по стойката му, по начина на движение си личеше, че е войн. Беше с обръсната глава, ужасно обезобразена, и се смееше гадно. Зад него се показа втора фигура. Вторият мъж беше огромен, извисяваше се с една глава над първия, който сигурно беше поне метър и осемдесет. Исполинът носеше дебело черно палто, наметнато на раменете, и лицето му беше цялото почернено, сякаш беше пострадал от жестоки изгаряния. Очите му бяха малки, кръгли и медни, лицето му беше обезобразено и някак извито на една страна.

— Готова съм... — прошепна Наташа. — Какво е това, по дяволите?

Шепотът ѝ накара обезобразената глава да се завърти на 180 градуса. Малките очички се спряха на хеликоптера, клекналия Картър и надничащото лице на Наташа...

— Браво — изръмжа Картър.

— Мамка му! Гледа право към нас!

Русият мъж също се извърна към тях. Картър изръмжа:

— Пали шибания хеликоптер веднага! — Вдигна браунинга към огромната фигура, гола от кръста нагоре: кожата се сливаше с черните плочки по гърдите и корема и проблясваше, — не беше кожа, а предпазна черупка.

— Какво е това? — повтори Наташа.

— Застрелваш ги, и толкова — изсъска Картър.

Времето сякаш забави ход, докато Картър вдигаше браунинга си и се прицелваше. Създанието — некс или каквото там беше — наведе глава на бичия си мускулест врат и затича към тях, тежките му ботуши думкаха в снега; развиваше невероятна скорост за нещо толкова голямо...

От вратата на постройката изскочи цял отряд некси, въоръжени с автомати. Кейд реवеше:

„Капан, това е шибан капан!“ — Думите пронизваха мозъка на Картър, докато натискаше спусъка и браунингът подскачаше...

Създанието се наклони на една страна и първият куршум изсвири покрай него и откърти парче от бетона на сградата. Картър даде още два изстрела, третият куршум рикошира в една от черните защитни плочки...

Двигателите на хеликоптера се запалиха и роторите се завъртяха, първо бавно, после набраха скорост. Мъжът с русата коса се усмихваше, стоеше със скръстени ръце и блеснал поглед, но в очите му нещо не беше наред. Картър изстреля още два куршума, когато гигантското създание стигна до двуметровата ограда и скочи. Дълги извити нокти се показаха от яките черни пръсти, то започна да се катери нагоре...

— Картър! — извика Наташа.

Картър изстреля още няколко куршума по чудовището. Малките медни очички не го изпуснаха от поглед, докато то се катереше по

оградата. Браунингът изтрещя пак, куршумите застъргаха по плочките на бронята. Последният изстрел накара гадината да падне, но Картър с ужас видя как с лекота се претърколи и се изправи; съществото изръмжа; лиги течеха от кривите му зъби, от две дупки на защитната му броня течеше кръв.

„Дай ми го — изкрещя Кейд. — Ще го опъна като гимназистка...“

Още некси се рояха от ниската бетонна сграда. Погледът на Картър срещна кървавия поглед на мъжа с обръснатата глава и той му кимна, сякаш поздравяваше познат от квартала. В отговор Картър му се озъби.

— Картър!

Двигателите на хеликоптера стържеха и виеха. Съществото пак се покатери на оградата, ноктите му стържеха гадно. Картър наблюдаваше с ужас и възхищение, сякаш сънуваше — кошмар в будно състояние. Хлъзгавите му от пот ръце вече поставяха игленика на браунинга и той щракна... въздушната вълна от перките го блъскаше отзад, но погледът му беше съсредоточен върху гигантското създание, което скочи на снега пред него. Беше прекалено близо, за да използва пистолета. Да го убие значеше да убие себе си. То му се усмихна с кривите си зъби.

Хеликоптерът започна да се вдига от снега.

„Пусни ме“ — увещаваеше го Кейд.

Създанието сви ноктите си, изцапани със собствената му кръв, и Картър стисна по-здраво пистолета.

„Да убия значи да умра...“

— Картър, идвай! — изкрещя Наташа, мъчеше се да надвика воя на двигателите и перките.

Огромен отряд некси се строяваше зад оградата с насочени оръжия. Бяха прекалено много. Дори Картър да убиеше това чудо, куршумите им щяха да го разкъсат на парчета за секунда...

Картър оголи стиснатите си зъби.

— Готов ли си за мен, здравеняко? Голям грозник си, спор няма. Ела да те видим какво можеш — дай да потанцуваме.

ГЛАВНИЯТ КОМПЮТЪР НА СПИРАЛАТА
ФАЙЛЛОГ №11952

Секретна оперативна информация/9083/Специален
следствен отдел
Извлечение 324#11952

ФОЙХТЕР

ГРАФ ФОЙХТЕР

Граф Фойхтер; немски професор, роден в Шваленберг, получил образованието си в Мюнхен, Лондон и Прага. Прадядо му е убит от нацистите през Втората световна война, след като е бил изтезаван някъде по границата между Австрия и Германия. Майката и двамата сина бягат в Италия, после в Англия, търсят закрила след края на войната.

Експерт по компютърни системи, специализира в разработването на процесори и изкуствен интелект. Помага за създаването на QII и QIII военни процесори, преди да предаде Спиралата с група други агенти.

Фойхтер е замесен в създаването на Некс5 и се смята, че е продължил разработването на проекта, след като Спиралата прекратява финансирането му и работата спира. Предполага се, че всички екземпляри от Некс5 са били унищожени. По това време не се е знаело, че Фойхтер е експериментирал върху себе си и е възнамерявал да стигне доста по-далеч.

Той е отговорен за много цивилни жертви и Спиралата издава Заповед12 през 2XXX след избиването на различни спецотряди.

Граф Фойхтер е убит по време на мисия на
Спиралата от агент Картър12. Тялото му така и не е
открито.

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> ДЮРЕЛ, QIII, НЕКС,
СПИРАЛА, СПЕЦОТРЯДИ

5.

ЧЕРНАТА ПЛАНЕТА

Джем се носеше в свят от тъмнина. Малки светещи рибки проблясваха и той ги гледаше с възхищение как правят кръгче след кръгче, сякаш са в аквариум. Но после червено парче раздра зрението му и с него дойде режещата като стъкло болка... дълбока вътрешна болка, която не можеше да отпъди.

Клепачите му се вдигнаха.

Тъмнина. Суха тъмнина.

И удари. Ботуши се забиха в ребрата му, в гърба, в главата. Тъмни силуети се надвесиха над него, аморфни форми, клатеха се и трепереха, осветени в гръб от жълто-оранжевото потрепване на живите пламъци. Джем се сви на топка, стисна счупените си зъби и устата му се напълни с кръв.

Ударите продължиха. Един плътен глас каза:

— В съзнание е.

Ударите се засилиха, заваляха върху Джем, смазваха го върху наковалнята на страданието. Усети как едно ребро се чупи с пукане, болката заля цялото му тяло и беше навсякъде, тъпо пулсиране, примесено с тупкането на тежки подковани ботуши — при ударите в неговото тяло. Усети как локва кръв се събира под лицето му върху сухия пращен под, върху студения камък, и я загледа с интерес как трепка пред очите му. Ударите продължаваха да го разтърсват. После престанаха. Постепенно.

Тъмните фигури се отдръпнаха. Избледняха като призраци.

Джем се закашля и опита да седне. Но отново се свлече на каменния под. Затвори подутите си очи; усещаше топлината на собствената си кръв, очите му потрепваха под клепачите. Най-накрая, след цяла вечност, безсъзнанието го погълна.

Сънуваше Слейтър.

Слейтър стоеше в гората, говореше през зеещата усмивка на гърлото си на език, който Джем едва успяваше да разбере.

— Какво има? — попита Слейтър, срязаната плът помръдваше като устни. — Не ти харесва това, което виждаш ли? Ти ми го причини, ти, копеле, ти го направи... шибаното ти самодоволство доведе до смъртта на всички ни...

— Но аз не съм мъртъв!

Смях, пръски кръв.

Джем се опита да каже: „Съжалявам“, помъчи се, и то много, да накара думите да излязат от устата му, но не се получи, езикът и устните не го слушаха и той не можеше да диша, дива болка раздираше гърдите и ребрата му и той не можеше да изкара въздуха, с който да се извини на този мъж, един от най-големите му приятели.

Слейтър се приближи към него, кръв шуртеше от раната му и се стичаше по земята сред гората. Очите му бяха изпълнени с болка и тъга.

— Ти ме уби, Джем — извика той и кървави сълзи се стичаха по бузите му. — Ти ме остави да умра там, а толкова боли...

Джем се завъртя — реалността го удари в лицето с ярка светлина. Пламъци, потрепващи в жълто и оранжево, танцуваха като демони на огъня, разляха се по лицето му, устата му се отвори и от нея се изплъзна въздишка.

— Свести се.

Фигурите отново затулиха пламъците, широкоплещести фигури, приближиха се. Удариха го по рамото и той изведнъж осъзна, че го бият с дръжки на лопати. Опита се да извика: „Спрете!“, но ударите заваляха, опита се да се предпази, но ръката му беше счупена и поддаде под тежестта на тялото му, парче от костта прониза плътта му и щръкна навън. Той извика и това още повече ожесточи мъчителите му, ударите станаха още по-жестоки и силни, и бързи, и светът се въртеше, въртеше, въртеше, и Джем пропадна в дълбок кладенец, пълен с кръвта на Слейтър, и остана да лежи на дъното му, загледан в звездите, и усещаше горчиво-соления вкус на кръвта.

— Кога се прибираш?

Джем се загледа в лицето на Ники. Излъчваше здраве и спокойствие. Хвана я за брадичката, усмихна се и я целуна по устните. Тя му отвърна, той усети топлината, уханието и мекотата ѝ и разбра колко много обича тази жена, която беше завладяла ума му. Езиците им танцуваха и той усети мир и покой, единение със света...

Отдръпна се.

Тя отвори уста и каза:

— Каза, че никога няма да ме напуснеш, каза, че си много добър и никога няма да те хванат. — Рояк черни ларви се изсипаха от гърлото ѝ, провираха се през белите ѝ зъби и го покриваха. Малките им челюсти се впираха в плътта му и ръфаха очите му, той се опита да прикрие лицето си, но те се провираха през пръстите му, плъзгаха се по собствената си лепкава слуз. Джем извика и отвори очи...

Дърво с диаметъра и тежестта на щека за билиард го удари в челото с глух трясък. Пред погледа му се появиха звезди и той се претърколи, мъчеше се да избяга от болката, но ударите се посипаха по гърба му, по раменете, по врата. Изведнъж той се обърна, стъпи на крака и се нахвърли сляпо. Някой извика изненадано, когато счупените му пръсти удариха един от нападателите в чатала, собствените му кости изпукаха, когато силен удар в главата го повали отново на земята, той сграбчи най-близкия крак, дръпна го и го захапа, дълбоко... Усети как зъбите му минават през плата и стигат до плътта, ударите се сипеха по гърба му, но той не пускаше, мускулът беше топъл и мокър, и солен, и се хлъзгаше като змиорка в устата му. Джем забиваше зъби все по-здраво и успя да прегризе мускула на прасеца до кокала, разкъса го като крехка сочна пържола под съпровода на пронизителния крясък — докато мракът не го прибра с дългите си криви нокти.

Свести се, свит на топка, и дълго време не усещаше болка. Беше мрачно и сухо и той се втренчи в черния под и прахоляка по него, дебел слой прах, в който се бяха образували локви от собствената му кръв и слюнка. Езикът му бавно облиза пресъхналата уста и внимателно избута парче счупен зъб до изпръхналите устни, бавно го изтика от устата и той видя как пада на земята. Болката започна да се връща, на слаби пулсиращи вълни, от всяка молекула на цялото му

същество. Осъзна, че очите му са пълни с гурели, песъчинки и прахоляк. Опита се да стане.

Болката го прониза.

Сякаш хиляди ножове се забиха в плътта му.

Изведнъж видя, че е гол, но това нямаше значение. Болката беше прекалено силна, за да се тревожи за такива дребни унижения.

През ума му се стрелкаха лица, чертите им оформяха фотографии, еталон за кристалност. Ники със сладката си усмивка и влюбен поглед. Слейтър с широкото приятелско лице. Ти Ти със саркастичната усмивка и подигравателния поглед. И Картър — огромен, силен и с белези от битки, човек, на когото може да се довериш... и безкомпромисен човек.

Постепенно болката утихна и Джем не се опита повече да помръдне. Вместо това остави погледа си да шари наоколо. Отначало беше решил, че е на тъмно, но имаше източник на светлина — танцуващия пламък на потрепваща факла. Светлината на пламъка милваше стените, които бяха черни, гладки и лъскави, като обсидиан или черен мрамор, макар че не можеше да различи подробности. Видя легло, долу, ниско на пода, широка гладка плоча, и тя от обсидиан или мрамор. И това по пода не беше пепел, а пясък.

Джем се закашля и болката в гръдния кош го накара да пламне целия.

Колко счупени ребра?

Изведнъж усети, че зад гърба му има някой. Видя сянката му на стената отпред и се стегна в очакване да завалят нови удари. Но удари не последваха и Джем се закашля, гърлото му беше пресъхнало, претърколи се и погледна към стройната висока фигура в мрака.

Непознатият беше облечен в черно, но без щурмова маска — запазената марка на нексите. Лицето му беше открито и се виждаше на фона на потрепващия оранжев пламък. Беше деформирано — не много, но доказателството беше налице. Нексът не беше съвсем човек.

— Ти си този, когото наричат Джем, агент на Спиралата от отдел специални мисии?

— Не съм — отвърна бавно Джем, думите му излизаха като завалено хриптене.

— Ти си отговорен за смъртта на много мои колеги.

— Съжалявам, пич. — Джем се насили да се усмихне през изпочупените си и покрити с кръв зъби. — Бях излязъл да си разходя пудела, а твоите главорези ме пипнаха.

— Това е твое.

Нексът извади електронния му куб и му го показа. Джем не каза нищо и нексът се усмихна — леко подръпване нагоре на тъглчетата на леко деформираното му лице. И тогава Джем разбра какво не е наред — очите не бяха както трябва, бяха малко изместени, носът беше доста по-ниско, а зъбите доста... издадени.

— Казвам се Мейс.

— Радвам се да се запознаем — каза Джем прегракнало и се опита да се пребори с болката. — Бих ти стиснал ръката, но твоите типове ми счупиха пръстите, така че ще трябва да почакам, докато мога да пусна куршум в тила на насекомообразния ти череп.

— Такава агресия е излишна.

— Ами агресията ви към мен?

— Око за око... — Нексът се усмихна. — Не мисли, че само защото сме видоизменени, нямаме чувства, нито приятели, нито любими хора. Хората ви са отговорни за смъртта на много некси... искаха да си отмъстят.

— Добре, супер! — Джем замълча, умът му работеше. — Какво искаш? Защо не ме убихте?

— Умен си, макар и да не си некс. Както вече казах, аз съм Мейс и ще съм твоят инквизитор, мъчител и накрая приятел. Ще прекараме много часове заедно, Джем. Ще ми кажеш всичко, което знаеш. Всичко. И ще се учим един от друг — да, всеки от нас ще проникне в най-дълбоките и най-съкровени тайни на другия.

— Да ти го начукам!

— Сега кой показва агресия?

— Да ти го начукам!

— Господин Джем, трябва да проявявате повече уважение към тези, които дърпат конците, тези, които могат да ви смачкат като — той се разсмя на черния си хумор — насекомо. Тези, от които в крайна сметка зависи животът и смъртта ви.

— Да ти го начукам!

Мейс се приближи до него и приклегна. Джем осъзна, че ръцете му са вързани с бодлива титанова тел, която се забиваше в плътта му и

се връзваше в костите на китките му.

— Нищо няма да ти кажа — спокойно отвърна Джем, очите му бяха вперени в ярките медни очни ябълки на некса.

— Напротив — каза Мейс, гласът му беше мек и хипнотизиращ. Отвори една кожена чантичка и извади спринцовка, пълна с нещо сребърно — като най-яркия живак.

Иглата се заби.

Инжекцията изпълни вените на Джем, разпростираше се с всеки удар на сърцето му.

Очите му се разшириха и той изрева, ревът беше толкова продължителен и мощен, че му се стори, че дробовете му ще прокървят. Мейс му се усмихна и закима разбиращо, докато Джем се гърчеше на пода, тъй като знаеше, че болката, която агентът на Спиралата е изпитал до момента, е все едно да гъделичкаш дете, докосване с перце по кожата, нищо особено.

— Напротив, господин Джем, ще ми кажете всичко.

„Левиатан Фюълс“: първокачествен левиатан — хайде, превключете, нали знаете, че децата ви заслужават по-добро бъдеще...

Шарлот се усмихна с най-сладката си усмивка, неустоимата си усмивка, усмивката, която винаги гарантираше, че ще получи всичко, което желае. Отметна назад тъмните си къдрици и се приближи към Фреди, сложи леко едната си ръка на рамото му, погледът ѝ срещна неговия, видя копнежа в очите му, интуитивно усети силното желание, което просветваше като пламъче в аморфните им дълбини. „Мой си — помисли си. — Ще те накарам да ядеш от шепата ми. И ще направиш каквото пожелаеш“.

— Мисля, че трябва да превключим — измърка тя.

— Какво? — Очите на Фреди се разшириха. Не разбираше, беше объркан от внезапната смяна на посоката — от похотливо чудовище до обичаен домашен разговор.

— Да превключим на левиатан. Сега това е върхът — по новините непрекъснато дават колко чудесно е новото гориво. Това е

революция в петролната индустрия.

— Така ли? — Фреди се отдръпна, отпусна се на канапето с дамаска на цветя, която ненавиждаше. Отстъпи за дамаската на цветя заради една страхотна нощ на як секс, която записаха на видео и която показваше как Шарлот извършва всякакви отвратителни и перверзни неща върху тялото му — с езика с обеща — такава беше сделката. Той въздъхна при тази мисъл, мразеше това отвратително канапе, и с неохота се върна в настоящето. — Няма да стане — отвърна бавно и притеснено, не можеше да срещне погледа ѝ.

— Но левиатанът е върхът! Всички го правят!

— Ние няма. — Фреди се усмихна пресилено и отмести поглед от напращелите форми на Шарлот към телевизора. Това го мразеше най-много: непрестанното бърборене. Мозъкът му се измъчваше. Не виждаше ли? Искеше няколко шибани минути спокойствие всеки ден, за да си събере шибаните мисли, без шибането, без домашен тормоз.

Собствено пространство.

Собствен кабинет! Това му трябваше — място, което да нарече свое, място, където можеше да остане сам със себе си. Затваряш — и заключваш — вратата. Оставяш света и мрънкането и тъпия магарешки смях на Шарлот отвън.

— Но всички в работата са минали на левиатан. — Устните ѝ се нацупиха. — Защо ние трябва да се цепим? Ще изглеждаме странно! Приятелите ще ни гледат с пренебрежение!

— Да не изостанем от семейство Джоунс, а? Всичко се върти около колегите ти в работата, а с празната ни банкова сметка... Колко струваше това шибано канапе? Боже, повръща ми се от тази реклама!

— Нищо не разбираш, Фреди! — изплака тя.

— Отговорът е „не“.

Шарлот пак се нацупи, отиде до кухненската врата, облегна се на рамката и се протегна към дистанционното на телевизора. Няколко минути сменяше десена и гледаше как цветните мотиви се преливат върху канапето, а Фреди стискаше зъби тотално вкиснат.

Заболя го главата.

И то здравата го заболя.

Как беше избрала канапе със стотици цифрови мотиви, кой от кой по-грозен? Направо ти избождаха очите. И съдираха портфейла... но не, тя трябваше да го има, трябваше да е нейното, трябваше да

поддържа тази претенция за социално превъзходство и тъп домашен уют.

— Но всички минават на левиатан! Знам, че парите за подмяната изглеждат много, но ще ги спестим от километража, честно, така е!

— Току-що похарчихме заплатите ни за половин година за околосветско пътешествие! Следващите две години ще трябва да изплащаме пътата ни ваканция! А сега искаш и това! Слушай, коя част от „не“-то не разбираш?

— Ти не разбираш, Фреди! — За част от секундата гласът ѝ се промени от еротично мъркане до шизофренично ръмжене. Под него десенът на канапето прищракваше и се променяше и той почувства, че му се гади. Стомахът му се разбунтува, пържената закуска напираше да излезе. Но поне декоративно изхвърленото повръщано щеше да е доста по-красив десен в този неуместен момент в сравнение с размазаните артистични мацаници, които се гърчеха под задника му като умрели жаби в кофа със сметана.

— Шарлот, стига вече, да му се не види! Не може така! Набиваш си някаква идея в главата и ако не се съглася с нея, ме засипваш с цяла тирада от „но“, докато не се сбръчкам и не умра като роза, напръскана с химикали. Писна ми, чу ли?

— Писна ти? — разяри се тя. — Предлагам ти възможност да сме като всички! Предлагам ти левиатан — непрекъснато го дават по телевизията, по новините, всичките ни приятели са...

— Но ние няма — отсече Фреди и разтърка ядосано мустаците си. После скочи, грабна си сакото и се взря в Шарлот. — Промени се, откакто се запознахме, наистина се промени. Вече не знам коя си.

Изхвърча от къщата и затръшна вратата.

— Моля те не тряскай вратата — провикна се автоматичният глас със смешен акцент на робот.

Шарлот прехапа долната си устна — само за малко. Очите ѝ се стрелнаха към телевизора, където вече десет минути течеше нова реклама на левиатан. По всяко време по телевизията истинската програма беше двайсетина минути — другото беше реклами, макар че майка ѝ твърдеше, че с годините ставало по-зле.

— „Левиатан Фюълс“ гордо представя първокласното гориво левиатан — вървеше рекламата, докато усмихнат мъж пълнеше лъскавата си кола с гориво и пътуваше през пустинята, а децата му си

играеха щастливо на задната седалка. — Едно на сто, това означава, че с един резервоар можете да прекосите пустинята Сахара! И е екологично чист — пълна гаранция. Хайде, превключете, нали знаете, че децата ви заслужават по-добро бъдеще...

Шарлот посегна към телефона.

Когато Фреди се върна, беше тъмно и вятърът виеше като болен зъл дух. Къщата беше притихнала, гърмеше само телевизорът, а Шарлот седеше и го чакаше. Фреди стискаше банково извлечение. Шарлот го видя и възкликна:

— Ах!

— Да, ахкай! Не мога да повярвам, че си го направила зад гърба ми, Шарлот! Не мога да повярвам, че си се поддала на маркетинга и на хипнозата. Ще се разорим заради теб. Просто нямаме толкова пари!

— Но ти не разбираш — настоя нетърпеливо Шарлот.

— Идеално разбирам — отвърна хладно Фреди и взе най-големия кухненски нож.

— Какво правиш?

— Шарлот... — Той си пое дълбоко дъх, очите му проблясваха в мрака. — Ще те накарам да се вразумиш.

Докато я убиваше и тя крещеше и гъргореше, телевизорът щастливо бръщолевеше за ползата от закупуването на левиатан — символичен фон на едно убийство.

Джем усещаше движение. Свести се замаян, спомняше си, че го бяха влачили за глезените по груби покрити с пясък плочи. От време на време главата му се удряше в нещо като стъпала, но слава богу, повечето от коридорите бяха свързани с рампи. Изтощените му очи се отвориха и той си спомни болката след инжекцията — сякаш стопен метал беше преминал през тялото му, през всяка вена, артерия и капиляр. Беше го разпънала на кръст отвътре, бе проникнала във всяка пора, бе омагьосала с черна магия всеки крайник, всеки орган — докато не стана негов пълновластен господар.

Сега вече знаеше, че всеки човек има точка на пречупване. За някои тя беше финансовият банкрут. За други — емоционален срив. За

трети — рак. За четвърти — мъчение. Бяха открили предела му, прага му — Джем никога не беше усещал нещо подобно на този бушуващ из вътрешностите му огън. Знаеше, че ако тогава му бяха задавали въпроси, за негов най-голям срам, за най-голямо съжаление, той наистина вероятно би им казал всичко.

Но въпроси нямаше.

Само изтезания... и го оставиха. След много часове болката постепенно започна да пулсира, да намалява, да утихва.

Това го тревожеше дори повече, отколкото би го разтревожил подробен разпит. Докато го влачеха, омотан с титанова тел, по покритите с пясък рампи, през тъмни тесни коридори и направени от пясъчник стени, издигнати от огромни четвъртити блокове, умът му се задействаше. Щом като не му задаваха въпроси, когато беше готов да им отговори, вероятно вече знаеха отговорите. Тази мисъл го стресна повече от всичко.

Какво следваше?

Желана смърт?

Главата му подскачаше; удари се силно в земята и той изстена. Двата некса, които го влачеха, спряха, обърнаха се, усмихнаха се и му теглиха няколко ритника. Той ги понесе, без да издаде звук — те бяха нищо в сравнение с инжекцията.

Пак го повлякоха, стори му се цяла вечност, но всъщност беше изгубил реална представа за времето. Накрая влязоха в една стая. Беше голяма и студена, подът беше настлан с бял мрамор и на него симетрично бяха подредени сребърни пиедестали; върху всеки имаше плитка купа с течност, която гореше и даваше светлина. В центъра имаше десет пейки, издялани от мрамор и пясъчник. Когато го вдигнаха и го поставиха на една, забеляза странни вдлъбнатини и канали — и притеснението му нарасна. Приличаше му на жертвен олтар.

— Какво ще правите с мен? — изхриптя през смазаните си устни. Един некс набързо му наби един юмрук в лицето и пред очите му светнаха звезди.

Часове наред лежа и трепери от хапещия студ. Накрая се появи стройният, облечен в черно Мейс.

— Здравейте пак, господин Джем!

— Какво искате от мен?

— От вас? Вече... нищо не искаме. — Той се усмихна и кимна, като психиатър, който внимателно изслушва пациент.

— Мислех, че искате отговори на въпроси. За Спиралата.

— Разбихме електронния ти куб — пак мина на „ти“ Мейс. — Както подозирахме, ти си Първо ниво. Висш агент. Получихме всички отговори, които ни трябваха. Разкрихме самоличността ти и имаме кодовете ти.

— Какво значи това, по дяволите?

Мейс само се усмихна. Още фигури изникнаха от сенките. Бяха с наметала и маски и носеха тънки сребърни тръбички. Мейс извади спринцовката и Джем започна да се бори с жиците, с които го бяха омотали. Те се връзваха в плътта му, дълбоко, кръвта започна да сълзи по наранената му кожа.

— Не! — извика той. — Махни се...

— Малко ще те заболи.

Джем се взря в проблясващите медни дълбини на очите на некса и изрева:

— Ще те убия, педал такъв!

— Естествено — дойде любезният отговор. — Пациентите ми винаги го правят.

Иглата се плъзна във вената на Джем. Огънят се разбушува във вътрешностите му и точно когато зрението му отказа и болката го погълна в пламъците на милиони пъкли, чу как Мейс тихо каза:

— Вземете му мерки... вижте кои забавители ще свършат работа...

И после Джем пропадна надолу в кладенеца на разрухата, а винаги беше смятал, че е толкова силен, толкова издръжлив, толкова волеви... но тези шибаняци го бяха свели до едно нищо, черупка, труп със загниваща плът.

Събуди се в килията си. Лежеше на пясъка, обърнат към тежката каменна врата с дебели пречки по малкия отвор, смешно подобие на прозорец. Именно през тези процепи влизаше потрепваща светлина и Джем бавно се надигна и седна, благодарен, че най-последно е сам.

Пое си дълбоко дъх и болката от счупените ребра го проряза. Бавно прокара строшените си пръсти по смазаното от бой лице —

всичко по него беше подуто и подпухнало. Кокали в консервена кутия. Погледна ръцете си — имаше четири счупени пръста. Ръцете му се плъзнаха по голото му тяло: всеки сантиметър кожа беше наранен и го болеше и от най-лекото докосване. Единият глезен имаше скъсано сухожилие и капачката на едното му коляно беше счупена. Счупената му ръка беше наместена и здраво омотана с някаква превръзка — цялата в кръв, — но това поне означаваше, че все още имат нужда от него. Освен тези наранявания само гърбът му създаваше проблеми и той се молеше на Господ да не са му повредили гръбнака с дивашките си удари.

Съсредоточаване.

Избистри ума си, като използва военни техники за медитация, на които го беше научил един стар сержант, вече мъртвец. Дишането му стана по-дълбоко, по-спокойно и той си направи цялостен преглед — отвън и отвътре. Повече от физическите наранявания го тревожеше напрежението в мозъка — усещаше го, беше се загнездило в съзнанието му като черна ларва и пируваше с мозъка му.

Страх.

Призна съществуването на тази дума, на чувството, и осъзна, че то е нещо неприлично за него. Страх от подкожната инжекция и сребърната течност — и от невероятната болка, която следваше. Защото знаеше, Джем знаеше, че могат да му я причиняват отново и отново, и отново, докато го пречупят. Докато от него не остане само една парализирана черупка.

Бягство.

Думата озари съзнанието му. Преди, докато нексите го биеха, единственото чувство, което озаряваше подсъзнанието му, беше нуждата да оцелее. Но сега, когато имаше време да се замисли, осъзна колко голяма е опасността, в която и той, и цялата Спирала, се намираха. Като начало нексите бяха много по-многобройни, отколкото си мислеше. Спиралата намаляваше мисиите на спецотрядите за борба против нексите, когато всъщност трябваше да отделя повече сили и въоръжение за тях.

Гадните некси съвсем не бяха на изчезване. И щеше да последва нещо ужасно...

Но кой ги командваше?

Кой ги водеше?

И какво точно правеха?

Разсъждава над това известно време, докато светът не се намести обратно в изтерзания му мозък.

Бягство.

Невъзможно.

Как да постигне невъзможното?

Погледът му обходи стените — масивни и хлъзгави, и много, много, много високи. Стаята сякаш беше от един цял къс, макар че виждаше тънките връзки между камъните. Подът беше покрит със ситен пясък, което означаваше, че вероятно са някъде на топло — пустинен район или поне близък до пустинята. Значи трябваше да са го превозили по въздуха на доста голямо разстояние от Словения.

Мъчителят — Мейс — заяви, че нямало нужда да го разпитват, защото били проникнали в електронния му куб, но Джем се съмняваше. „Да, ебава се с мен, преди да ме подложи на нови изтезания“, помисли си. Но пък ако бяха проникнали в електронния куб, значи бяха пробили защитата му и тогава теоретично имаха достъп до всички мрежи на Спиралата и криминалната база данни... дори до досиетата на агентите, целите на мисиите — всичко се съхраняваше някъде. И значи би трябвало да знаят къде се намира новата главна квартира на Спиралата в центъра на Лондон... и останалите щабове...

Той потрепери, смрази се до дъното на душата си.

Съсредоточаване.

Стъпка по стъпка.

Бягство.

Изправи се с мъка. Вълни от болка пулсираха през смазаното му тяло, но поне успя да се изправи. Закуцука из килията и видя поднос близо до вратата — с бронзова кана за вода и парче хляб. Поне нямаха намерение да го уморят от глад...

Изяде хляба бавно, защото счупените зъби го боляха и не можеше да дъвче. Водата щипеше по устните му, но той се насили да пие въпреки странния ѝ застоял вкус. Ако искаха да го убият, нямаше да използват отрова — един куршум щеше да свърши по-чиста работа.

Когато приключи със спартанското си ядене, се приближи до вратата на килията и предпазливо надникна през решетките.

Коридорът беше направен от същите каменни блокове. Видя две запалени факли.

— Ей! — извика.

Нищо. Нито звук.

Върна се до леглото, седна и вдигна бронзовата кана. Изцеди последните няколко капки и се зае да види какво оръжие може да си измайстори от това парче примитивен метал.

Вратата се отвори. Три силуета се очертаха на пламъка на факлите.

Джем — лежеше на пода — изстена; фигурите се приближиха и се наредиха около него. Той бавно се надигна, седна и прикри очи с ръка — мъчителите му носеха факли.

Джем забеляза, че един от нексите куца. Вдигна очи, срещна искрящия меден поглед и се усмихна сладко.

— Боли, а? Нямах ли някое мехлемче?

Нексът изръмжа.

Джем се разсмя.

— Ела, копеле, и ще ти изям сърцето!

— Стига!

Гласът беше звучен, дълбок, властен и Джем премести поглед към собственика му — беше загърнат с мантия с качулка и бе по-висок от останалите. После погледна към третата фигура, която стоеше малко по-назад — и тя загърната в мантия, но с деформирано лице, почерняло на места, и с уста, пълна с криви зъби, от които се стичаше слюнка.

— Боже, всичките сте грозни като задници. Приличате на надрусани курви на пълен със срамни въшки руски моряк.

Тъмната фигура нито проговори, нито помръдна.

— Нека ти представя придружителите си — продължи мелодичният плътен глас. — Това е Юшало. — Той посочи куция некс, в чийто поглед гореше омраза. Джем се усмихна и облиза напуканите си до кръв устни. — Задължен си ми за страданието. А това е Ксала, ученик на некс, когото добре познаваш — на Мейс. Исква да изпробва новопридобитите си умения върху теб.

— Защо не доведохте и Мейс? Можехме да седнем и да се повеселим. Носите ли биричка? Голяма веселба ще падне.

Ксала пристъпи към Джем, извиси се над него и изръмжа нещо грубо. Ръцете му, черни и извити, се подадоха от наметалото и той извади дългите си черни нокти.

— Малкият човек трябва да знае кога да не обижда. Ще ти причиним много болка.

— Мамка му, май имаш проблем с лигите, приятел — усмихна се Джем и избърса слюнката, която се точеше по кожата му. Ксала се отдръпна и нададе силен басов вой, а Джем се обърна към забуления. — Ти искаш ли нещо, или просто си дошъл да гледаш в почивните дни мъките на един човек, а, перверзно животно?

— Идеално — каза забуленият тихо, извърна се и напусна килията заедно с останалите. Вратата се затвори и светлината се отдалечи. Джем се намръщи.

— Какво означава това, мамка му? — изрева той през решетките, но му отговори само свистенето на хладния вятър, който завихряше облаци прах по пода.

Дюрел стоеше в студената зала и слушаше жуженето на вентилаторите. Скреж покриваше гладките каменни стени и правеше мраморния под опасен за придвижване. Залата беше огромна, таванът се издигаше високо горе. Ниски каменни маси бяха подредени една до друга, грубо изсечени легла от естествен камък — върху много от тях имаше тела, покрити с найлон.

Дюрел въздъхна и тръгна между масите. Студеният вятър го милваше. Въпреки че харесваше студения повей, той се загърна с мантията и потрепери.

„Преди не беше така“, помисли си.

Когато се доближи до една маса, която по нищо не се различаваше от другите, към него се втурна Мейс. Дюрел знаеше, че това е само за пред него. Нексите изпитваха малко чувства и израженията и мимиките бяха по-скоро за ефект — връщане към миналото, когато са били истински хора; спомен за произхода преди кръстосването с насекомо; почти несъзнателно физично подражание.

— Нищо повече не можем да направим.

Дюрел протегна ръка и вдигна покривалото със закривените си нокти. Отдолу имаше тяло — тялото на Фойхтер. Главата му бе положена на една страна, по-голямата част от черепа липсваше, а каквото беше останало, блестеше от лед. Тялото беше отделено и за разлика от лицето, беше съсухрено. С лицето обаче също имаше проблем: може да беше идеално запазено, но мозъкът зад него беше унищожен по време на последната битка, която Фойхтер беше водил преди много месеци с Картър...

— Беше ми като брат.

— Матрицата на мозъка е напълно разрушена, опитвахме много пъти да я възстановим и да моделираме органичната тъкан, но просто не е останало достатъчно. Можем да съживим тялото, но не и ума. Ще вегетира.

Дюрел се замисли върху идеята да съживи тялото само за да може да види стария си приятел отново жив, да може да си поговори с него... Но нямаше да могат да разговарят, да се смеят, да кроят заговори заедно... Фойхтер беше от първите некси и не беше толкова ужасно деформиран при процеса на кръстосването.

Дюрел не беше имал неговия късмет.

Разкривената му ръка поглади студеното чело на Фойхтер. Той затвори очи, сълзите му се стичаха, прогаряха кожата му, търкаляха се от очите, които вече не бяха човешки. И той усети как яростта се надига някъде отвътре, неизвестно къде, и го изгаря като отровно острие... а знаеше, че не притежава чувства, че е студен и пресметлив, но тази решителност и омраза идваха някъде дълбоко отвътре. Той щеше да унищожи Спиралата, щеше да унищожи спецотрядите — и щеше да убие Картър.

Това беше между другото. Бележка под линия.

Стъпки отекнаха по студения камък и Дюрел вдигна глава. Ксала беше дошъл, придружен от некси пазачи с автомати в ръце.

— Имаме проблем — каза огромният войн.

Дюрел кимна — сълзите още пареха кожата му — и зави Фойхтер с найлоновото покривало.

Вратата се отвори и влезе един некс пазач — носеше поднос с вода и хляб. Автоматът му беше праметнат небрежно през рамо.

Нексът се наведе да вдигне стария поднос, но него го нямаше.

— Изненада! — ухили се дивашки Джем и заби ръба на подноса в гърлото на некса. Той се задави, падна на коляно и Джем заби новия си собственоръчно направен бронзов кинжал в окото му. Кръвта шурна, изпоцапа ръцете му, но той здраво стискаше ножа; нексът се мяташе и се бореше, риташе конвулсивно. Джем заби ножа още по-дълбоко, държеше с ръка главата на некса отзад, докато той не спря да рита. Тогава измъкна потъналия в кръв нож, свали панталоните — от фин памучен плат — и ботушите на некса и ги навлече: псуваше и стенеше, защото счупените кости и множеството рани го боляха неимоверно. Дрехите миришеха странно — на метал, — но на Джем не му пукаше. Ботушите му бяха малки и донатрошиха счупения му крак, но не му дремеше — той вдигна автомата, провери пълнителя и излезе в коридора.

Почувства се изпълнен със сили.

Ухили се гадно, усмивка със засъхнала кръв.

— Ще ви науча аз вас, копеленца!

Активира нокътната си карта — малък скенер, поставен на мястото на нокътя на палеца. Като всяко охранително съоръжение, картата сканираше органична — човешка — материя, но с подходящата ментална настройка можеше да сканира околността и да даде на агента незабавна информация за точното му местонахождение. Нокътната карта все още беше в процес на разработка, но тази поне действаше и Джем се зарадва, когато малкият образ се завъртя върху нокътя му и отбеляза местоположението му в центъра на мястото, където беше затворен — лабиринт от коридори, които се простираха навсякъде около него. Бързо успя да се ориентира къде е север.

Запрокрадва се внимателно, нащрек.

Беше нощ, макар че нямаше как да го знае тук долу. Тръгна по дългия коридор и стигна до място, на което се пресичаше с друг. Следваше нокътната карта и като куцаше, се изкачи по една дълга рампа. Спря. Кръвта по юмрука му беше засъхнала, пръстът му беше на спусъка на автомата. Заслуша се внимателно, напрягаше се да чуе през пулсирането на болката в главата си.

Скри се в сенките, когато чу тропот на ботуши. Четирима некси се плъзнаха покрай него с автомати в ръце. Изглеждаха нащрек —

прекалено нащрек — и Джем се зачуди дали вече са разбрали за бягството му. Реши, че вероятно е така.

Куцукаше колкото можеше по-бързо, разтърсван от болка, следеше картата, мислите се въртяха в мозъка му на бързи обороти. Приоритети: бягство, да предупреди Спиралата за евентуален пробив на сигурността и явното роене на нексите — в сметката му влизаше и да убие малко некси, и да се измъкне от тази дупка.

Къде се намираше тази пустиня? Африка? Иран? Австралия?

Следваха рампа след рампа. Чуваше раздвижване, далечно, но се приближаваше. Насили се да забърза, болката пулсираше в счупените му кости. Стигна до стъпала и изстена — тялото му се разпаднаше с всяка крачка, искаше му се едновременно да вие и да повръща от болка.

— Къде си тръгнал?

Джем спря и вдигна автомата. От болката в счупените му пръсти дулото трепереше. Светлина проблесна зад Мейс, сянката му се разпростря надолу по рампата. Джем премигна, болката беше негова господарка, усети как се олюлява, искаше му се да извика: „Не! Не сега, не ме оставяй да се срина!“, но беше толкова слаб и беше изгубил толкова много кръв и изстрадал толкова много болка, че си помисли: „Майната му!“ — и откри огън, куршумите избиха порой искри от камъните до главата на Мейс...

Нещо го удари в гърба и той падна на колене. Стрелбата спря. Въздухът се изпълни с мирис на кордит. Тишината беше оглушителна, отекуваше от набраздения от метала камък. Силен удар се стовари върху тила му, носът му се заби в каменната рампа и се счупи с ужасен пукот. Джем се чу как изхленчи с гласа на друг човек, слаб човек, съсипан човек. „Трябва да се освободя — помисли си. — Трябва да предупредя Спиралата...“ Опита се да вдигне автомата, да се претърколи и да очисти некса, който се беше прокраднал толкова безшумно зад него, но тялото му не помръдваше, пръстите му не искаха да се подчинят на заповедите на мозъка. Погледът му беше замъглен, кръвта се стичаше в очите му, изпълваше устата му и му се догади, червена слюз течеше по каменния под. Опита се да фокусира погледа си върху Мейс, но тежък ботуш се стовари върху ръката му и той чу как и останалите здрави пръсти се строшиха.

Главата му се замая.

Мейс застана над него. Държеше инжекцията, пълна с искрящо сребро.

— Не!

— Колко жалко, че не желаеш да се възползваш от гостоприемството ни — каза Мейс. — Най-покорно моля да ме извиниш предварително за страданието, което ще последва.

— Не... стига — прошепна Джем през смазаните си устни, погледът му бе впит в спринцовката.

Мейс я заби в ръката му. Джем изви гръбнак и изпищя...

Пред погледа му се изправи тъмна, загърната в мантия фигура. Изгорени ръце се вдигнаха и отметнаха качулката и Джем се вцепени от ужасната гледка. Цепнатите медни очи го гледаха с неприкрита омраза.

— Не се представих досега — чу се глас. Непознатият размърда рамене и се чу пукане на плът и сухожилия.

Джем се задъхваше, виеше му се свят, опита да се отдръпне от чудовищната гледка, която се разкри пред очите му. Със странно движение загърнатата в тежка мантия фигура скочи върху него и Джем се сгърчи, но не можеше да избяга...

Неестествените очи се приближиха.

Лицата им бяха на сантиметри едно от друго.

— Кой си ти?

— Аз съм Дюрел — изсъска леденият дъх.

— Но ти си мъртъв!

Главата се поклати, злите очи блестяха с цвета на метал. Дюрел прошепна:

— Не. Картър ме простреля, корабът беше унищожен... но така и не ме уби... О, Джем, изтънчено наше отмъщение — имаш толкова много да учиш.

Умът на Джем превърташе. Горещият живак стържеше през вените му. Той плачеше с кървави сълзи. Погледна Мейс, после отново Дюрел. Трепереше от ужас.

— Ще ти покажа — успокои го Дюрел. — Искам да разбереш какво означава да си некс. Искам да си наясно, приятелю.

Дюрел се протегна бавно, възбудено към осакатения агент на Спиралата с предпазливата нежност на любовник... и прокара по безпомощното тяло на Джем дългите си извити окървавени нокти.

И Джем затвори очи.

6.

ОСНОВОПОЛАГАЩИТЕ КАМЪНИ

Малките медни очички дебнеха Картър. От кривите зъби на създанието се стичаше слюнка. То одра с нокът собственото си тяло и погледна кръвта. После се усмихна гадно.

— Много ще те заболи, малко човече.

Вятърът от черния хеликоптер зад Картър се усилваше и той изведнъж осъзна какво става. Наташа беше вдигнала машината във въздуха и сега наклоняше носа — перките образуваха вертикална стена от бясно въртящи се остриета. Картър се хвърли на земята и се претърколи през проблясващите върхове на металните ротори, а Натс насочи машината леко напред. Перките изсвистяха и забърсаха снега.

Създанието се опита да скочи напред, но беше отблъснато от яростния вятър и обещанието за мигновена проблясваща титанова смърт. Картър гледаше пърпорещтата стена от смъртоносни остриета. Наташа задържа хеликоптера стабилен, брѳмченето на студените матрични двигатели потрепна само за миг. Картър се усмихна на съществото, което сякаш стоеше зад просветващ екран от течен метал, и изрева:

— До следващия път, копеле!

— Казвам се Дейк и съм готов да чакам цяла вечност — извика огромното създание; кръв шуртеше от дупките в тялото му, но то не им обръщаше никакво внимание.

— Картър, не мога да го задържа! — чу се паническият вик на Наташа.

Той се покатери в кабината, а покритото с броня създание се дръпна встрани. Нексите откриха огън, Наташа бързо издигна хеликоптера и куршумите не му причиниха никаква вреда.

— Бързо мислиш.

— Още не сме се измъкнали.

Двигателите ревяха, снежният свят се разтваряше пред тях като огромен бял воал.

„Браво на теб“ — чу се мъртвешки студеният глас на Кейд.

„Какво искаш?“

Картър усещаше усмивката на Кейд — усещаше сарказма, когато го подиграваше.

„Трябваше да го убиеш. Аз така щях да направя на твоето място. Показваш слабост, Картър, годинките ти личат... — Кейд изплю думите като куршуми. — Остаряваш, ставаш по-бавен, слаб, безгръбначен и не след дълго, друже, някой некс ще те среже на две и ще остави кървящите ти половини да се гърчат на паважа...“

„Мислех, че искаш да помогнеш“ — прошепна Картър.

„Опитвам се да те направя по-силен, брато. Опитвам се да те предупредя, че годинките не прощават, да те предупредя за естественото забавяне на реакциите на тялото, за смъртоносната болест на постепенно разлагащия се мозък...“

„Тук има само един гнил мозък, и това е твоят“ — отсече Картър. И избута Кейд от съзнанието си.

Осъзна, че очите му са затворени, отвори ги и се загледа в живописните швейцарски планини и в селцата и градовете, закътани в гънките на земята.

— Избягахме ли им?

— Не тръгнаха да ни гонят.

— Уплашихме ли ги? — Картър се разсмя невярващо.

Наташа го погледна и се ухили.

— Не. Мисля, че тъпите копелета надупчиха другите хеликоптери! Господи, дай на тези некси мозък в главите, ако не ти — някой друг!

— По-добре да не ги прави много интелигентни — отвърна Картър и разтърка очи. Изтощението го връхлетя с дясно кроше. Земетресението, събитията в хотела, унищожаването на Зерматер, станало пред очите му, преследването в снега, свалянето на команчито и накрая бягството от огромния убиец, на когото се бяха натъкнали в снега — всичко това беше изчерпило енергията му. — Зверски съм скапан.

— Поспи — каза Наташа. — Оправям се с това чудо.

— Взех си разрешителното само преди няколко дни — малко разтревожено каза той.

— Спокойно, Картър. Дремни малко, след два часа, когато навлезем в гадното време, ще се сменим.

Картър я погали по бедрото. После свали тежкото си подплатено яке, сви го на топка, навря го до стъклото на кабината и отпусна глава върху него. Силното бръмчене на машината се сливаше с мислите му. Заспа и пропадна в мрака. Сънищата му бяха като нощта.

Създанието следеше как черният хеликоптер се издига в синьото небе, малките медни очички гледаха втренчено и напрегнато.

— Познавам те — изхриптя то с ужасно деформираните си челюсти и сви окървавените си нокти. После се извърна към Катенхайм, който стоеше със скръстени ръце и едва забележима усмивка.

Усмиваш се? Избягаха! Не искаш ли да ги преследваме?

— Не. Картър не ме помни — каза спокойно Катенхайм. — Което е добре, поне така мисля. Но аз със сигурност си го спомням... въпреки че, казано честно, тогава не бях толкова привлекателен. — Той тихо се изсмя, пръстите му погалиха обезобразеното му лице.

Скорпнексът също се разсмя, дълбок разтърсващ звук, ужасна пародия на смеха на господаря му. Вдигна нокът и издаде рязко тракане, сякаш се удряха кухи кости, сякаш се отваряше човешки череп. Нексите наоколо веднага се строиха и закрачиха към ниските бетонни сгради. Автоматите в ръцете им бяха още горещи, но очите им гледаха безстрастно към следващата задача, която ги очакваше.

— Сигурен ли си, че не искаш да ги преследваме? Бива ни да убиваме, Кат.

Катенхайм поклати глава и поведе огромното чудовище към една от сградите. Вътре ги обгърна мека оранжева светлина, беше невероятно горещо. Влязоха в една стая с нисък таван и седнаха направо на голия пръстен под. Светлината ги обливаше и двамата, озаряваше кожата и бронята, отразяваше се в искрящите им очи.

— Катенхайм? — чу се дълбок буботещ глас.

— Дюрел. Радвам се да те чуя.

— Неприятел ли имаше?

— Някой си Картър, доколкото разбрах.

— Това копеле... нездравословно съвпадение, че те откри, надявам се, макар че се съмнявам. Скорпнексът опита ли кръвта му?

— Картър... избяга — отвърна Катенхайм със суха усмивка. — Много е находчив. След като беше открит, не напусна района. Дойде да се бие с нас.

— Много лошо, че не си се погрижил да умре — студено каза Дюрел.

— Скорпнексът го подуши. Беше на няколко сантиметра от него...

— Но явно не достатъчно близо. Картър наистина е изключително находчив. — Дюрел се изсмя — студен, неприятен звук. — Все едно е един от нас.

— Да.

— Сега Картър лети към Лондон, това само по себе си е достатъчно, за да се погрижим за смъртта му. Основополагащите камъни там задействани ли са? Тестването на двигателя приключи ли?

— Тестовете минаха отлично. Имаме сто процента точност и техниката е безпогрешна. Хъбът работи гладко и ще кача линковете към процесора, когато приключим с разговора.

— Добре. — Гласът на Дюрел беше замислен. — Катенхайм, приятелю, изглежда сме почти готови за удара. Знаем, че планирахме да атакуваме сгради... но събитията ни изпреварват... принудени сме да действваме, както винаги, от нашия враг — Спиралата.

— Те се мислят за всесилни — тихо каза Катенхайм.

Дюрел се разсмя, този път наистина.

— Спиралата са глупаци и ще умрат като глупаци.

Картър и Наташа летяха на запад. Над Германия времето се развали и Наташа трябваше да активира електронния куб, за да ѝ помогне с навигацията. Летяха ниско над Шварцвалд, тъмна и злокобна под надвисналото оловно небе. Когато се събуди, Картър продиктува набързо доклад за положението и електронният куб просветна в знак на потвърждение, че съобщението е прието от диспечерите на Спиралата. Вече знаеха за свалянето на команчито и бяха пратили работи разузнавачи — попботи, — малки полусъзнателни сфери от черна метална сплав с размерите на ябълка, които щяха да анализират положението и да докладват.

Електронният куб на Наташа избръмча точно когато тя се отпуснаше в обятията на съня. Тя прочете съобщението върху екрана и изруга:

— По дяволите!

— Какво има? — Картър извърна глава към нея; с едното око гледаше притъмнялата зеленина под тях, а с другото — преbledнялото лице на Наташа.

— Лоши новини. Последната мисия на Джем се е провалила.

— Провалила?

Изтощеното му съзнание трудно проумя казаното.

— Има ли жертви? — Секундите сякаш се точеха векове. Не можеше дори да допусне съвсем реалната възможност Джем да е убит.

— Целият отряд липсва — Джем, Слейтър и Ти Ти. Изпълнявали са мисия в Словения, в планините, претърсвали са хижа на местен фермер. Пратили са попботи, но те не са открили нищо — нито трупове, нито мотори, нищо. Изчезнали са просто ей така, разполагат единствено с координатите от автоматичния паникбутон на електронния куб на Джем секунди преди кубът да се дезактивира... или да бъде дезактивиран.

— Лошо.

— Не са мъртви, Картър.

— Електронните кубове не се дезактивират сами — те са практически неунищожими! А щом се е включил паникбутонът, това значи, че някой здравата го е сритал. Лошо... Назначен ли е някой да разследва инцидента?

— Не още — тихо отвърна Наташа; погледът ѝ беше съсредоточен върху прехапаните устни на любимия ѝ, наболата брада го правеше да изглежда по-стар и свиреп. Каквото и да беше станало, мислеше си Наташа, Картър щеше да разбере. Да разбере и да убива, както никой друг на света не можеше да убива, ако сметнеше, че е наложително и... заслужено.

— След като приключим със заседанието в Спиралата, ще отида и ще ги откроя, ако още са живи.

— Изглежда важно. Свикани са стотици агенти...

Картър се намръщи.

— След като събират стотици агенти, значи няма да имат голяма нужда от мен. Ще се мерна и след това изчезвам... намери ми

координатите и пусни молба за назначение. Направи го, Наташа, и то веднага.

— Още не знаеш какво искат от Спиралата...

— Спиралата може да почака, мамка му! Става дума за Джем. За приятеля ми.

Дъждът барабанеше по кабината. Хеликоптерът се издигна в потопа, за да избегне няколко хълма, покрити с гъсти гори, после се стрелна като черен куршум към долината над една широка река, придошла от дъждовете. В далечината проблясваха светкавици, осветяваха мрака за секунда с електрическо синьо и заслепяващо бяло.

Картър навлезе право в бурята.

Равният терен на Франция улесни пътуването, дъждът постепенно намаля и слънцето на няколко пъти се прокрадна през пороя. Но след бушуващите сиви води на Ламанша времето отново се развали.

Картър не можеше да престане да мисли за Джем...

Мъртъв?

Не можеше да е мъртъв...

Устните му се бяха свили в тънка свирепа линия.

Летяха към Лондон и срещата на Спиралата в най-секретната главна квартира на няколко километра от центъра на града. Замаскирана сред разпръснатите небостъргачи, вяла и невзрачна, архитектурна недомислица от бетон и алуминиеви прозорци, Главната квартира на Спиралата беше абсолютно незабележителна сграда над земята — но отдолу представляваше същински кошер, в който кипеше невероятна хайтек дейност, свързана с гигантски мрежи от дълбоки тунели с другите главни квартири, складове и няколко военни бази в кралството.

Черният хеликоптер се носеше над Южна Англия. Вече се смрачаваше. Сنيшиха се над хълмовете и влажните есенни гори, над подгизналите градове и самолетните писти. Фарове прорязваха мъглата и Картър пак вдигна хеликоптера нагоре: избягваше градовете, където можеше, и когато пред него се простря Хоум Каунти и сградите се сгъстиха, продължи да издига хеликоптера все по-нагоре към бурята; ветровете ги блъскаха яростно.

— Наближаваме.

— От теб ще стане страхотен навигатор. — Картър се усмихна уморено. — Точността ти и вниманието към подробностите в навигацията са забележителни.

— А от теб, Картър, ще излезе страхотен смешник.

— Старая се. В крайна сметка животът си е една шибана шега.

Наближаваха сивия бетон на главната квартира на Спиралата. Изведнъж внезапен грохот проехтя по света, кънтеше и трещеше в небесата, страховит грохот, който заглуши воя на бурята...

— Лош тътен — тихо каза Наташа.

Перката на хеликоптера се въртеше и проблясваше в дъжда.

Картър се намръщи.

Гръмотевичният тътен не спираше. Ставаше все по-силен...

— Това не е гръмотевица — каза Картър и очите му се разшириха: сградите в далечината започнаха да се тресат и да се люлеят и той спусна хеликоптера. Изведнъж — като къщичка от щайги — цяла отсечка от улици се срина, сякаш ударена от невидим чук. Картър се взря в далечните светлини на Лондон и увеличи скоростта. Грохотът беше навсякъде, ту ставаше пронизително висок, ту заглъхваше и се чуваше само далечно буботене.

Картър се насочи към бетонната кула, в която се помещаваше главната квартира на Спиралата. Чуваше се оглушителен вой на клаксони — пожарни коли, полицейски патрули, линейки, сирените им виеха в бурята. Една великолепна каменна сграда във викториански стил се срина и избълва съдържанието си на улицата: смазани на пихтия тела се разхвърчаха във въздуха, разпльокваха се върху паважа.

— Мамка му! — изсъска Наташа.

Картър не каза нищо.

— Какво става, Картър? Какво е това, по дяволите?

Минаха над главната квартира. На покрива се бяха струпали стотици агенти на Спиралата, някои току-що пристигнали за срещата, до един тежко въоръжени. Всички гледаха как хеликоптерът се спуска от небето...

Картър приземи откраднатия от нексите хеликоптер и незабавно ги наобиколиха тежковъоръжени пазачи. Земетресението държеше Лондон в юмука си и го клатеше, стискаше и смазваше до дупка... светлините потрепваха и осветяваха сцената: градът се сриваше и

падеше с бясно въртене в Ада, улиците се надигаха и се превръщаха в каменни грамади, сградите се откъртваха като бетонни дървета и падаха като плочки от домино... отдолу се носеха крясъци, проблясваха сини светлини, чуваше се вой на сирени. Полицейски и военни хеликоптери се издигаха във въздуха, телефонната мрежа беше залята от милиони обаждания за помощ, но единственото, което човек можеше да направи, бе да стои и да наблюдава как земетресението изтръгва вътрешностите на Лондон и вади грозните му черва изпод разрушените улици.

— Не мога да повярвам — прошепна Наташа; дъждът мокреше косата ѝ и пребледнялото ѝ лице, стичаше се от клепките ѝ, светкавиците проблясваха в очите ѝ и сълзите се смесваха с капките. — По дяволите, не мога да повярвам!

Картър мълчеше; очите му бяха широко отворени и поглъщаха ужаса под тях.

Сградата се разклати.

— Качвай се в хеликоптера — изръмжа Картър и побутна Наташа към машината. Тътенът под краката им се усилваше, вибрираше през подметките им, отвсякъде се носеха писъци. Главната квартира на Спиралата изведнъж се наклони, чу се скърцане на огънато желязо, сякаш динозавър ревеше от болка. Картър повлече Наташа към хеликоптера, но той... изчезна.

Сградата се разцепи на две и хеликоптерът пропадна в зейналата бетонна рана. Оцелялата част на сградата сякаш се дръпна от пострадалата половина и спря да се люлее. Пукнатината бе широка три-четири метра. Картър виждаше офиси, разрязани сякаш от огромен вълшебен меч на две равни части. Хеликоптерът пропадаше, помиташе стаи, техника, хора, накрая се заклещи.

Духаше студен вятър.

Хората крещяха, някои висяха на ръба на ужасната пукнатина, колегите им се опитваха да ги издърпат. Тътенът продължаваше — рев на напукващ се бетон. Картър облиза устни, стисна Наташа в желязна хватка и я повлече по-далеч от пукнатината.

Долу по изгърбващите се улици тракаха автомати.

— Трябва да се разкараме от тази шибана сграда — изръмжа Картър.

Натс беше пребледняла.

Картър изтича до парапета и видя отряд некси да тича през руините, автоматите им бълваха огън. От сградата на Спиралата откриха ответен огън. Сградата се разтресе, сякаш се чудеше да се срине ли, или не...

„Имаш само секунди“ — прошепна Кейд.

Тъй като сградата беше главната квартира на Спиралата, макар че бе неугледна отвън, имаше много модерни нововъведения — едно от тях бяха шахти за безопасност от покрива до мазето и няколко агенти ги активираха — огромните тръби се спускаха диагонално към улиците. Картър се опита да ги предупреди, но грохотът беше прекалено силен и те не го чува. Той безпомощно загледа как двайсетина от тях скачат и се спускат уж на безопасно място на улицата — право под кръстосания огън на автоматите в ръцете на безжалостните облечени в черно некси.

Извади браунинга. Наведе се през парапета и започна да стреля, гледаше свирепо. Тринайсет куршума улучиха тринайсет глави и пръснаха тринайсет мозъка върху камъните. С едно движение Картър извади празния пълнител от пистолета и зареди нов. Още куршуми заваляха от браунинга. Останалите видяха какво прави и последваха примера му. Дъждът се смеси с метална градушка. Нексите се оттеглиха зад съседната рухнала сграда и заеха отбранителна позиция зад купищата тухли и камъни, автоматите им затракваха всеки път, щом агент от Спиралата се опиташе да се измъкне...

— Сгащиха ни — извика Картър на Наташа. — Трябва да се насочим към тунелите под главната квартира — към решетката на Спиралата...

Земетресението избра точно този момент, за да се развихри с пълна сила из безпомощния Лондон.

Картър и Наташа, и стотици други агенти на Спиралата, гледаха как невидима коса покосява сгради с хиляди хора в тях, как яростна вълна помита всичко.

Сриващите се постройки изригнаха прах и камъни в притъмнялото от дъжда небе, разнасяха се ужасяващи писъци.

Наташа дръпна Картър и посочи с ръка.

— Виж, там има деца — от другата страна на пукнатината.

— Какво? Къде? — Картър присви очи и изръмжа: — Колко още може да се сговни? — Затича се към пукнатината; сградата се беше

подместила още малко, все още се тресеше и люлееше в отговор на невидимите сигнали от сърцето на земята. Смазаният хеликоптер изтрещя и със скърцане пропадна още няколко метра.

— Какво правят деца на покрива на главната квартира на Спиралата?

— Има детска градина, глупчо!

— Мамка му! Детска градина тук?!

Децата бяха пет, стояха скупчени на вратата за покрива. Светлината отвътре ги очертаваше като в правоъгълна жълта рамка. Стояха и гледаха замаяно пропастта пред краката си.

Долу се чуваше пукотевица — агентите на Спиралата атакуваха нексите. Телата им подскачаха и пръскаха кървища — агентите ги изтласкваха извън периметъра на тресящата се главна квартира на Спиралата.

Наташа се засили и прескочи четириметровата пропаст между двете части на сградата.

— Не! — извика Картър, но беше прекалено късно.

Ботушите ѝ изскърцаха върху камъните, тя се обърна и се ухили на Картър. Хукна напред и събра децата около себе си, момичетата плачеха, но момчетата се мъчеха да изглеждат смели пред лицето на ужасния кошмар.

Тя ги поведе към ръба на пропастта.

Сградата — по-точно двете ѝ половини — се разклати опасно, стоманата и бетонът заскърцаха измъчено.

Картър мълниеносно се извъртя и сграбчи един мъж за ръкава.

— Ела да ми помогнеш.

Мъжът, брадясал, облечен в черно, с автомат SA1000 през рамо, кимна, щом видя пламъка в зелените му очи, и го последва до ръба.

— Дръж ме отзад! — Силни пръсти го сграбчиха и Картър се наведе колкото можеше по-напред.

Земетресението заля с нови вълни рухващия Лондон.

Главната квартира на Спиралата отново се разтресе, земята под нея се раздираше.

Наташа вдигна първото дете, русо момче със зачервен нос и сопол на горната устна. Погледна Картър — усмивката ѝ издаваше спокойствие и самоконтрол — и хвърли детето през пропастта. Картър го сграбчи за гащеризона и го вдигна на покрива.

— Натам! — извика му. — Върви при ей онази жена!

На помощ се притекоха още агенти. Земетресението трещеше около тях и бяха изправени пред лицето на смъртта, но забравиха страха и побързаха да помогнат...

Наташа хвърли следващото дете. Картър го хвана...

Един камък се откърти от ръба и Картър неволно погледна надолу. Хеликоптерът се беше превърнал в смачкана купчина желязо, премазан от камъните, тухлите и стоманата. Огромни кичури арматурно желязо стърчаха от бетона като изтръгнати артерии. Долу нещо се запали и пушекът се заиздига към Картър на мързеливи черни спирали.

Третото дете полетя през пропастта с разперени ръце и се стовари на гърдите на Картър. Той го стисна здраво и го предаде нататък по човешката верига, която се беше подредила, за да помогне на...

Четвъртото — момиченце — полетя с вик и зейнала уста. Яките пръсти на Картър го сграбчиха здраво за дрехите и внимателно го поставиха на земята.

— Мамо! — изплака то.

Огромният брадат мъж се усмихна и го потупа по главата.

— Тя те чака долу, миличко. Пусни се по тръбата — като пързалка е. Мама те чака долу.

— Добре, чичко.

Здравенякът му се усмихна, после пак сграбчи Картър за якето.

— Още само едно.

— Още само едно — съгласи се Картър и си пое дълбоко дъх.

Черният пушек се издигаше от пукнатината. Картър погледна Наташа в очите. Разнесе се тътенът на нов трус. Картър усещаше как сградата се движи под краката му, стана му гадно до дъното на душата.

Какво ставаше, по дяволите?

Наташа вдигна последното момченце и Картър прочете върху лицето ѝ, в искрящите ѝ тъмнокафяви очи радостта от спасяването на децата. Момченцето, късо подстригано, със следи от сълзи по бузите, но с непокорен израз, я прегърна, но тя свали ръчичките му от врата си, направи крачка назад и го хвърли над пропастта, през дима. Картър го хвана и насмалко да го изпусне, но мъжът зад него го сграбчи и го подаде назад по веригата.

Чу се оглушителен рев, ставаше все по-силен. На Картър му се искаше да си запуши ушите, очите му сълзяха, пращната вълна, идваща отдолу, го погълна, наби се в очите и устата му и той извика, слюнка се стичаше от посивелите му устни. Частта от сградата, на която стоеше Наташа, започна бясно да се люлее, тя загуби равновесие и падна на колене. Погледът ѝ беше втренчен в Картър през прахоляка... а сградата се люшкаташе, местеше се, рухваше...

„Не!“ — извика Кейд.

— Мога да я спася — изръмжа Картър.

И скочи.

РЕКЛАМЕН КЛИП

Телевизорът оживява с цифровия звук от електрическо бръмчене, кристално ясни образи се завъртат и се изливат в подобното на искряща течност лого на „Левиатан Фюълс“.

Може би се чудите кои са „Левиатан Фюълс“? Все пак сме на сцената само от няколко месеца, но с това... Ентусиазиран японски учен вдига малък уред със сложна система от тръби и скали... можете да пренастроите вашето превозно средство, било то на дизел, бензин или газ, на левиатан само за неколкостотин долара — левиатан, новото гориво на бъдещето, горивото, което избраха над два милиона щастливи и доволни клиенти...

СЦЕНАТА СЕ СМЕНЯ: две коли се движат през планински проходи високо в Алпите, на едната кола ѝ свършва горивото и сърдит мъж стои до калника и рита ядосано гумата, докато втората кола...

КАДЪРЪТ СЕ РАЗДЕЛЯ НА ДВЕ: ... продължава по пътя си, децата (едно черно, едно бяло и едно с дръпнати очи) пеят щастливо на задната седалка и ожесточено играят на

някаква компютърна пуцалка по триизмерния холограмен канал...

Едно на сто! Направете разумния избор... изберете „Левиатан Фюълс“. Вашите деца заслужават по-добро бъдеще...

Тече надпис отляво-надясно: Вече имаме над 11 000 левиатанстанции по целия цивилизован свят!!! Бъдете умни! Станете левиатанци! „Левиатан Фюълс“ ще промени живота ви.

СЦЕНАТА ИЗЧЕЗВА И ЕКРАНЪТ СТАВА ЧЕРВЕН

7.

ИЗРАСТВАНЕ

Когато си дете, лятото трае вечно. Училището най-сетне свършва с радостна глъчка и седмиците се простират до безкрайност, дълги дни на тичане през избуялата трева и в омагьосаните гори, по стълбата на Яков и в стария нацистки бункер, където уж са станали много въображаеми престъпления.

Лятото трае вечно...

„Докато не умреш“ — ухили се Кейд.

Болката се забиваше в мозъка на Картър като свредел: страданието от спомените; отровната наркотична инжекция на детството; атомният взрив на невинността и наивността и ясната влудяваща шибана бясна загуба на всичките тези чупливи съкровища...

— Никога няма да е същото — измърмори той.

Черната пепел от земетресението се сипеше в устата му.

„О, как искам пак да съм дете — подигра му се Кейд. — Да се излежавам в тинята на подигравките, да шляпам в пикливия поток на пуберската поезия, да се рея във вечната несигурност на болката, объркването и омразата... за мен е като сън, лош сън, тъмен сън... най-добрият сън, мой мрачни и извратени братко.

Помниш ли?

Помниш ли, приятелю мой?

Със сигурност не си забравил.

Със сигурност не си забравил за... Кроули? Колко поетично. Колко романтично. Толкова красиво, че направо ми се драйфа...“

Беше лято. Дълги дни. Лятната ваканция беше дошла и училището беше като далечен побъркан гаден сън. Дните се преливаха един в друг, момчетата си играеха в Чърч Фийлдс. Един ден бяха войници и водеха страшна война срещу тероризма — също като бащите им, — на следващия бяха космически герои, изпратени във вселената, за да изпълнят важна мисия. После бяха военни пилоти и избиваха всички гадни наркобарони в Колумбия. Тичаха през полето, из гората, долу при реката. Играеха в парка, в бетонните тръби, на люлките и на пързалката. Плуваха в реката и си представяха невероятни дълбини, населени със страховити чудовища. Морис имаше беемхикс с усилена метална рамка, с който можеше да се скача, и направиха рампа на стъпалата към Чърч Фийлдс. Предизвикваха се взаимно кой ще скочи от двуметровата височина и Картър пръв се пристраши да полети във въздуха, с победоносен вик; беемхиксът здраво се разтресе, когато задното колело се удари в земята.

Дълги и хубави дни.

Детството сякаш никога нямаше да свърши.

„Ти не мислиш, Картър, не мислиш както трябва. Забрави ли Кроули? Забрави ли го това копеле? Това, което ти направи с приятелчетата си? Не ми казвай, че си го изтрил от съзнанието си, ах, ти, безгръбначно скапано преобано копеле...“

— Дръжте го! — чу се вик.

— Тичай! — прошепна Картър.

— Защо? — попита Джими с невинен страх.

— Тичай! — извика Картър.

Те хукнаха, Картър държеше Джими за ръка, почти влачеше слепия си брат по тясната горска пътека; джапаха през калта, копривата ги пареше, чуваха далечния рев на реката. Рязко смениха посоката, за да заблудят преследвачите си. „Можем да се скрием при реката“, помисли си Картър; ръката на Джими беше потна от страх. Той го поведе към реката, държеше го здраво, длъжен беше да защити брат си...

„А останалото? — подигра се Кейд. — Не го потискай, Картър, спомни си. Спомни си всичко“.

— Ще те убием! — чу се дрезгавият вик на Кроули.

Злобен смях се разнесе из гората — като акомпанимент към фарс.

Картър чуваше реката — вече беше близо. Затича се по-бързо, дърпаше Джими. Спуснаха се по една тясна пътечка, тръни и коприва ги шляпаха по голите крака.

— Не мога да тичам повече — проплака Джими.

— Моля те, напъни се...

— Не мога! — извика малкият му брат.

— Давай! — изсъска Картър и го шляпна по тила. — Заради теб ще ни хванат и двамата. Кроули ще ни спуска от бой. Помниш ли какво направи с Морис? Помниш ли? Още е в болница!

Джими захленчи, но продължиха надолу; шумът на реката се чуваше все по-ясно и по-ясно. И изведнъж тя се появи пред тях и изригна с хиляди цветове и шумове, и движения, и Картър дръпна Джими да спре. Надолу беше много стръмно, скалата се спускаше към водата, която се плискаше яростно над камъните и огромните изгладени от водата канари.

— Къде сме? — паникьосано попита Джими.

Дванайсетгодишният Картър огледа набързо брега. И я видя — огромната широка тръба, която пресичаше реката. Импровизиран мост, през който минаваха тръбите за канализацията. Беше яркозелен и от двете страни имаше високи метални огради, за да не се минава по него.

— Хайде.

Забързаха към тръбата.

Обувките на Кроули и бандата му — Стъклото, Спусъка, Джони Джоунс и две кикотеци се момичета, които си търсеха забавление и евтината тръпка от тормоза на по-малките — трополяха зад тях. Изведнъж притъмня и заваля.

Тесният бряг стана кален, хлъзгав и опасен. Джими се държеше с една ръка за Картър, а с другата — за тревата, не можеше да си поеме

дъх от внезапния порой, устата му беше разкривена от страх...

— Заради теб ще се намокря! — извика Кроули отзад; логиката му беше изкривена, омразата му имаше физическо измерение и живееше като демон в яките му юмруци.

Картър спря и се обърна, косата му се беше залепила за главата. Кроули му се хилеше в началото на тясната пътечка, зад него се гърчеха червеите му, чакаха да видят какво ще стане, Картър чу кикотенето на момичетата, Манди и Триш, гадният мирис на евтиния им детски курвенски парфюм се носеше през дъжда.

— Не се приближавай — каза Картър, гласът му беше тих и заплашителен.

— Или какво? — отвърна Кроули. — И с теб ще стане същото, което стана с Морис. А той още е в шибаната болница.

— Защо не ни оставиш на мира?

Кроули не каза нищо, само се ухили гаднярски. Бръснатата му глава блестеше под дъжда, ухилената му физиономия отстъпи място на пробуждащата се злоба.

— Знаем, че си силен — отвърна Картър разтревожено и избърса водата от лицето си. — Какво искаш да докажеш?

— Нищо — отвърна Кроули. — Абсолютно нищо. Просто искам да ви набия.

Джими дръпна ръката на Картър и го стисна още по-здраво.

— Какво?

— Страх ме е.

— Ще минем по тръбата. Момичетата няма да посмеят. Вече им писна, а и не искат да се мокрят.

— Не мога да мина по тръбата. Вече сме опитвали, забрави ли?

— Но сега си по-голям — отвърна Картър успокоително, отчаянието се прокрадваше в душата му. Дръпна Джими за ръката и по-малкият му брат покорно го последва.

Защо Кроули не се откажеше?

Защо не се разкараше и не идеше да тормози някой друг?

Запълзяха по калната пътека над разбушувалата се река. Пропастта под краката им беше ужасяваща, най-малкото десет метра надолу към скалите. Картър погледна нагоре и стисна зъби. Кроули, Стъклото, Джони Джоунс и Спуська ги следваха, хленчещите момичета джапаха в калта зад тях.

Беше се превърнало в състезание.

Хлъзгаво опасно състезание.

Подхлъзваха се в калта, хващаха се за тревата и вървяха към зелената тръба и желязната ограда, която трябваше да пречи на хората да я използват като мост и да я пази от вандали. Тръбата блестеше мокра от дъжда.

— Настигат ли ни? — прошепна Джими. Беше целият в кал, лицето му беше почервенияло, ръцете му бяха изпонарязани от остриите стръкове трева и тръните.

— Не — отвърна Картър.

Джими се подхлъзна и Картър го сграбчи за яката, за да го задържи да не падне. Наближиха тръбата: тя искреше от дъжда и се издигаше леко нагоре. Беше зелена и свързваше двата бряга над бушуващата река...

Стигнаха до решетката и Картър помогна на Джими да се изкатери.

— Хайде, лесно е.

— Стойте, недоносчета! — извика Кроули зад тях. Беше целият в кал и вбесен. Черната му тениска с надпис „Гинес“ беше полепнала по якото му набито тяло.

Картър помогна на Джими да се изкатери и после да слезе от другата страна.

Кроули стигна до решетката, сграбчи железните пръчки, притисна лице към тях и погледна Картър и Джими — бяха само на метър от него, но решетката ги пазеше.

— Да го духаш — каза Картър.

— Ще те убия и после ще те накарам да гледаш как пребивам с юмруци и ритници тоя кьорчо, брат ти — изрева Кроули, нелогичен както винаги. Опита се да наплюе Картър през решетката, но той отстъпи назад, обърна се и поведе брат си по хлъзгавата тръба...

Кроули, Спуська, Джони Джоунс и Стъклото се закатериха, Кроули най-отпред, както му се полагаше като на най-силен. Бързо се изкачи, прехвърли се и скочи на земята пред тръбата. Картър и Джими вече вървяха по нея.

— Стойте! — извика той.

Картър и Джими спряха и се обърнаха.

— Няма къде да избягате — изръмжа Кроули, гласът му бе изпълнен с опиянението на лова и неговия апогей: убийството.

Дъждът валеше, в далечината се чу гръмотевица — ревът на бурята. Черни облаци се кълбяха над момчетата — няколко незначителни мушици далече долу върху блестящата зелена тръба. Под тръбата реката бушуваше, бързеите ѝ яростно се разбиваха в камъните.

Картър пак поведе Джими. Братчето му го стискаше за рамото.

— Какво става? — прошепна Джими.

Кроули ги настигаше. Останалите момчета със сумтене вървяха след него, хлъзгаха се и залитаха, но се хилеха.

Бяха играли тази игра и преди.

И резултатът беше винаги един и същ.

Болка.

Картър се обърна и изръмжа:

— Искаш ли да се бием тук?

— Защо не? — изхриптя Кроули.

И тогава...

„Спомни ли си, Картър? Спомни ли си подробностите, гадните подробности? Не се крий като страхливец...“

Тогава се чу вик.

Пронизителен ужасен вик, изпълнен с отчаяние...

Джими се подхлъзна от тръбата, ръцете му отчаяно се мъчеха да се хванат за хлъзгавия метал. Полетя надолу, викът му отекна безнадеждно в дъжда...

Картър изтръпна.

Но не погледна надолу.

Втренчи се студено в Джони Джоунс, Спусъка и Стъклото и после с безкрайна омраза в Кроули. Момчетата се притесниха, погледнаха надолу, дъждът се лееше.

Кроули пръв вдигна очи, лицето му беше преbledняло, смаяно от ужасния втречен поглед на Картър.

— По дяволите! — прошепна той. — Видя ли? Видя ли му главата?

— Пръсна се. Мозъкът му изтече... — прошепна Спуська.

Лицата на момчетата бяха застинали от ужас.

Картър не погледна надолу — гледаше тях. Ръцете му бяха отпуснати неподвижно, тъмните му очи пронизваха Кроули и приятелчетата му...

Кроули отстъпи назад.

— Не ме зяпай така, Картър! Ти си виновен! Ти го доведе тук.

Картър не каза нищо.

Бурята го обгръщаше с мрака си.

Спуська и Джони Джоунс се обърнаха и забързаха по тръбата към металната ограда, Стъклото вървеше плътно зад тях. Прекатериха се през решетката, скочиха в калта от другата страна и оставиха...

Кроули сам срещу Картър.

Двамата се гледаха. Лицето на Кроули почервения, пот и дъжд се стичаха по бузите му, езикът му се стрелна и облиза устните. Картър наведе леко глава, очите му премигнаха и после отново се втренчиха в Кроули, устата му се беше превърнала в тънка бяла линия. Това вече не беше лицето на дете. Отгласите на нещо мрачно стягаха чертите му.

Картър помръдна пръв.

Бавно коленичи на тръбата и едва сега погледна надолу. Течението вече беше отмило мозъка и кръвта, но Джими лежеше сгърчен на брега върху големите гладки скали, едната му ръка беше отпусната във водата.

Главата му бе цепната като разсечен с мачете кокосов орех.

Повече от ясно беше, че е мъртъв.

С едно плавно движение Картър се изправи.

Кроули облиза устни и заотстъпва, гумените му подметки скърцаха върху тръбата.

— Бий се с мен — спокойно каза Картър; думите му почти не се чува в поройния дъжд.

— Н-не.

— Бий се с мен сега, копеле.

Кроули се извърна, обувките му се хлъзгаха по тръбата, той побягна, скочи към оградата, покатери се и плъосна в калта от другата страна. Не спря, изправи се и закуцука към гората.

Дъждът намаля.

Бурята стихна.

Слънцето проби през черните облаци, лъчите му се спускаха вертикално от небето. Огряваха много неща: блестящи от дъжда скали, мокри листа, едно момче на тръбата, с увиснали безжизнено ръце... спуснаха се като ореол върху сгърченото мъртво момче сред бушуващата бяла пяна.

Чуваше се постоянно, бавно, ритмично — кап-кап-кап.

Кап, плъок...

Кап, плъок...

Капките падаха върху квадратна плочка, бяла и блестяща в болничната си стерилност — рамка за малката локва от кръв. Бавно, много бавно локвата се уголемяваше — разширяваше се — петно на Роршах, което пораждаше образи на кръв, страдание, ад и смърт.

Картър седеше на син пластмасов стол и гледеше втренчено белите плочки на болничния коридор. От време на време покрай него минаваше количка със системи, минаваха и сестри, чуваше се далечната какофония на сирени, двигатели и крясъци. Косата на Картър беше сплъстена от мръсотия, бензин, пушек и кръв. Лицето му беше бяло платно, осеяно с порязвания и мръсотия. От счупения му нос по плочките капеше кръв. Очите му бяха празни кладенци, които водеха далеко в бездната.

— Господин Картър? — Тих глас, глас на човек, свикнал да съобщава лоши новини.

Картър не отговори.

— Господин Картър? — Малко по-силно.

— Да? — Гласът му беше дрезгав. Сякаш стържеха надгробни камъни.

— Стабилизирахме я.

— Така ли?

— Да... но не искам да ви давам напразни надежди. Зле е. Наистина е много зле.

— А... детето?

— Трудно е да се каже на този етап — трябва да направим още изследвания...

Едно внезапно рязко движение и лекарят премигна, студеният метал на браунинга опря под брадичката му и обърна очите му към окачения таван и ярките неоновы лампи. Мъжът преглътна с усилие и не помръдна. Не мигна.

— Ами направете още изследвания тогава — изръмжа Картър.

Лекарят бавно отстъпи и Картър можа да прочете много неща по лицето му: паника, страх, гняв, обида. Знаеше, че лекарят прави всичко възможно. Всичко възможно в лудницата, в която се беше превърнала всяка болница в Лондон — всяка, която още не се беше срутила...

Картър бавно седна на синия стол.

Сълзи се спускаха по бузите му, оставяха следи през прахоляка от бетон. Той яростно ги избърса и остави браунинга върху синята пластмаса.

„Не се тревожи за него — обади се Кейд. — Шибаните доктори са истинска сган. Заслужават да умрат от ужасна смърт, заслужават да им извадиш душата“.

„Разкарай се“.

„Не се дръж така, Картър... Аз те спасих от шибания хаос“.

„Разкарай се“.

„Картър...“

— Казах да се разкараш! — извика Картър и скочи. От носа му рукна кръв и опръска стерилните бели стени. Три сестри замръзнаха на място, гледаха го с неприкрит ужас.

Картър отново се тръшна на стола и се огледа. Дрехите му бяха сиви и раздрани. Ръцете му също бяха посивели от прах, надрани, изпорязани, натъртени и изранени. Прахта смъдеше в очите му, пълнеше устата, гърлото и дробовете му, задавяше го.

Знаеше, че е зле.

Стотици, хиляди бяха много по-зле...

Сестрите избягаха. Картър изведнъж се разсмя, после се заплака, стисна главата си с ръце, кръвта му капеше върху плочките на пода.

„Наташа“, помисли си той.

Наташа.

След скока от сградата помнеше малко. Усещането, че пада, че се блъска в блокове бетон... и после прах замъглява погледа му и раздира дробовете му.

Свести се — задушаваше се, кашляше, пак се задушаваше. Всичко беше посивяло и колкото и да беше странно, не усещаше болка. И изведнъж звукът смаза света около него, побъркващ звук — на разбиване, смазване, срутване; викове, стотици хора крещяха, писъци и вой на сирени, заповеди, далечен приглушен рев на двигатели и бръмчене на хеликоптери.

Нечии ръце го издърпаха, извадиха го изпод планината от руини. Седеше на бордюра и гледаше пожарникарите, полицията, командосите с автомати. Отнасяха хората на носилки. Един пожарник се наведе и го докосна по рамото с изненадваща нежност.

— Добре ли си, приятел?

— Да. — Изкашля се и изплю голяма сива хрчка върху напукания паваж.

— В срутената сграда ли беше?

— Да. — Картър кимна вцепенено и успя да прочете изражението в очите на пожарникаря. Изражение на почуда.

Главата му се замая. Още виждаше страха, изписан върху лицето на Кроули, и пак избърса възпалените си от праха и мръсотията очи. Писъци нахлуха в съзнанието му и Картър с мъка се изправи, болката го застигаше на вълни. Чувстваше се слаб — смазан от бетона, смазан от сриналата се сграда.

Наташа.

Втурна се напред, куцаше, оглеждаше като луд носилките, които чакаха следващата вълна линейки. Спасителите газеха сред разрушенията и изравяха телата — някои мърдаха, други бяха неподвижни.

Хора плачеха, стояха до срутената сграда и плачеха.

В Лондон цареше пълен хаос.

Картър започна да копае, измъкна голямо парче бетон и го претърколи на паважа. Работеше заедно с останалите мъже със сурови

лица, изриваше руините, копаеше с ръце, вадеше греди и изкривен метал. С още петима мъже успя да изчисти голям блок и го претърколи с трясък на паважа.

Чакаха кран, но кран не дойде.

Отново завиха сирени.

Звуците изпълниха света.

Картър копа часове.

Докато ноктите му не се изкъртиха.

Докато кожата на пръстите му не се обели.

Докато не потъна в мъртвешки сън направо на паважа, свит под пелената на праха.

— Картър?

Не беше сигурен дали плаче от благодарност, или от страх. Стисна треперещата ѝ ръка.

— Обичам те, Картър, чуваш ли? — Тя се закашля, лицето ѝ беше сгърчено от болка.

— Как е тя?

— Трябва да я закараме в болницата. Можете да се качите при нас, ако желаете.

— Да, благодаря.

Откриха я смазана под огромен бетонен къс, в полусъзнание, стенеше за помощ.

Пътуването в линейката беше безкрайно...

А сега?

Сега щяха да си играят на чакане.

— Господин Картър?

Картър рязко извърна глава. Лекарят, когото беше заплашил с браунинга, бе дошъл с още трима доктори. Всичките го гледаха подозрително.

— Как е тя?

— Новините не са добри.

Картър гледаше сурово; ръцете му висяха безжизнено.

— Кажете ми.

— Получила е сериозни вътрешни наранявания. Далакът ѝ е разкъсан, има тежки вътрешни кръвоизливи — успяхме да спрем кръвозагубата, но има и други проблеми, може да се наложи да отстраним един от бъбреците ѝ. След операцията не успя да дойде в съзнание и в момента е в кома.

— А бебето?

— Бебето е живо.

— Слава богу! — прошепна Картър.

И сякаш се смали, сякаш цялото му тяло се срива. Изглеждаше по-малък, не толкова застрашителен почти... слаб.

„Всеки мъж има точка на речупване — прошепна Кейд. — Не позволявай това да стане твоята“.

„Майната ти!“

Картър седна уморено на стола. Лекарите се спогледаха, после сякаш добиха увереност, може би поради численото си превъзходство.

— Господин Картър, тук не е чакалня. Трябва да излезете при другите, които чакат сведения за близките и приятелите си...

Картър вдигна глава.

Лекарите се втренчиха в него.

Единият промърмори:

— Е, във вашия случай може би...

— Кога мога да я видя?

— Можете да дойдете и сега, ако искате...

Картър кимна, прибра браунинга и последва лекарите. Оставиха го при вратата с думите: „Само пет минути“ и се пръснаха по коридорите и отделенията на препълнената далеч над възможностите си болница.

Картър влезе.

Светлината беше приглушена, чуваше се бръмчене на машини. Наташа беше прикачена към някакви монитори, които проблясваха с малки цветни светлинки. Тръбички се подаваха от носа и тялото ѝ, по системите ѝ вкарваха течности и лекарства.

Картър се вгледа в нея. Очите ѝ бяха затворени, лицето — изподрано и насинено. Нежно я погали по бузата, но нямаше реакция. Усети топлината ѝ под смазаните си пръсти.

— Недей да ми умираш, момиче — прошепна.

Ръцете му се преместиха и внимателно се отпуснаха върху корема ѝ. Представи си, че усеща ценния товар в утробата ѝ, пулсиращия живот, който се бореше да порасне, да оцелее и да излезе на свобода.

Прехапа устна и стисна зъби. Погледът му отново се спря върху лицето на Наташа и той се наведе, доближи уста до ухото ѝ.

— Хайде, мила, върни се при мен. Не ме оставяй сам. Не сега.

Наведе глава и се разплака.

Сестрата внимателно го дръпна от Наташа, усмихна се разбиращо и го изведе в облицования с бели плочки, коридор. Някой го извика, Картър премигна да махне сълзите и видя Мелеза и Ники.

— Картър, току-що разбрахме — изръмжа Мелеза. — Как е тя?

— Зле, Мелез, много е зле.

— О, Картър! — Ники го прегърна, притисна го към себе си и той зарови глава във врата ѝ. После се сепна и я погледна в очите.

— Някакви вести от Джем? От Слейтър и Ти Ти?

— Не, нищо...

Картър кимна. Можеше да долови болката ѝ. И отчаянието.

Мелеза се изплю върху белите плочки.

— Спиралата се прегрупира и се оттегли в квартири 2, 5 и 7.

След бомбардирането на главната квартира на Спиралата в Лондон миналата година от предателите Дюрел и Фойхтер Спиралата се беше възстановила — но беше пренаредила структурата си на принципа, на който беше изграден интернет. Нито един хъб не държеше пълния контрол — имаше милиарди мощни клетки, части, които можеха да действат независимо една от друга, всяка беше завършена и имаше връзка със сървърите на Спиралата, така че по време на криза един-единствен удар не можеше да отслаби организацията отново.

Мелеза продължи:

— Полагат всички усилия да разберат какво се е случило в Лондон вчера. Не е пострадал само Лондон — Москва, Париж и Хонконг също са в развалини. Трябва да дойдеш с нас в квартира 2, Картър. Имаме нужда от помощта ти...

Картър го погледна и се намръщи.

— Съжалявам, но оставам тук.

— Нищо не можеш да направиш, Картър. Наташа е в кома, ще ти кажат, когато се събуди. Отчаяно се нуждаем от помощта ти...

Картър се втренчи в Мелеза.

— Откъде знаеш, че е в кома, по дяволите? Казахте, че сега сте научили. Какво става? Какво не ми казвате?

— Кажи му — прошепна Ники и очите ѝ се наляха със сълзи.

Мелеза въздъхна и се огледа.

— Тук не е безопасно.

— Кажи му, мамка му — отсече тя. Картър я прегърна и усети, че цялата трепери.

— Имаме сведения за Джем — каза Мелеза. — Не е мъртъв, въпреки паникбутоната на куба му. Смятаме, че е задържан за заложник, вероятно в Словения, чакаме още информация... Имам нужда от помощта ти, за да отида там и да го измъкна.

Картър се втренчи в Мелеза. Той издържа погледа му, без да трепне, без да прояви слабост, без да сведе очи.

— Обичам Джем — бавно каза Картър, мъчеше се да говори спокойно. — Но както виждате, си имам проблеми. Или може би не сте забелязали?

— Трябва да ми помогнеш, Картър — каза Мелеза. — Не мога да се справя сам.

Картър изгледа двамата си приятели. В душата му бушуваше буря.

— Вижте, преди няколко часа, много добре знаете, изобщо нямаше да се замисля... никога не бих оставил Джем да страда и бих дал живота си за него. Но сега... имате ли представа за какво ме молите? Нужен съм тук. Наташа се нуждае от мен...

Мелеза си пое дълбоко дъх...

И Картър улови връзката, бързия поглед, който си размениха с Ники.

— Какво? — изръмжа той. — Какво значи това?

— Ами... лекарите не са били напълно откровени с теб, приятелю — тихо започна Мелеза и постави ръка върху рамото на Картър.

— Какво искаш да кажеш?

— Наташа умира. Бавно, но умира.

Картър го погледна.

— И когато Наташа умре, и бебето ти ще умре с нея.

— Майната ти!

— Вярно е — тихо се обади Ники.

Картър поклати глава.

— Не, не е вярно... Не може да е вярно...

Браунингът се опря в брадичката на Мелеза. Металът беше твърд и студен, лицето на Картър беше изкривено в кошмарна гримаса на лудост и омраза.

— Успокой се — прошепна Ники.

— Ще те гръмна — изсъска Картър и погледна Мелеза право в очите. — Как можеш да ми говориш такива гадости? Как можеш да се гавриш така с мен?

— Трябва да ми помогнеш — повтори Мелеза; гласът му беше уверен, погледът му не трепваше. — Махни пистолета, Картър. Няма да ме застреляш. Не тук, не и по този начин.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Има още — обади се Ники.

— И то доста — отвърна Мелеза. — Кажу ми за Авелах.

— Спецотрядите убиваха некси, преследваха ги и ги унищожаваша. Но Джем беше надушил нещо — машина, машина, която те наричат Авелах и създават с нея некси. Авелах е стар, много стар. Нацистите го открили по време на Втората световна война — но десетилетия наред е останал неизползван.

— Е, и?

— Машината, с която създават некси... ами... първоначалното ѝ предназначение е било да лекува. Може да спасява хора, които са на ръба на смъртта, да изцелява смъртоносни рани... само че Дюрел и Фойхтер намерили начин да променят механизма ѝ и да я накарат да създава гадости... Кръстосване, така го наричат.

— Джем знае къде е машината — обади се Мелеза тихо. — Ако открием Джем, можем да намерим машината и да излекуваме Наташа.

Картър ги гледаше недоверчиво.

— Не вярвам. Готови сте да използвате Наташа и нероденото ми дете, за да ме накарате да ви помогна да спасим Джем? С надеждата, че някаква измислена тъпа машина ще ѝ помогне.

— Нито е тъпа, нито е измислена — изръмжа Мелеза.

— Копеле — прошепна Картър.

— Никога не съм твърдял, че не съм — отвърна Мелеза; брадясалото му лице беше изпълнено с гняв и сила, железният му глас беше спокоен, дори не трепваше.

Картър седна. Прегърби се. Прибра пистолета. Стисна главата си с ръце.

Те чакаха...

Накрая Картър вдигна глава. Очите му бяха пълни със сълзи. Облиза изпохапаните си до кръв устни.

— Искам доказателство. Доказателство, че Наташа и бебето умират... и че тъпата машина наистина съществува.

— Ще ти покажем — спокойно каза Ники.

Картър се намръщи.

— Ако се ебавате с мен, ви гарантирам...

Мелеза само го гледаше.

— ... по един куршум в главата.

— Да вървим, губим време — каза Мелеза и тръгна по коридора.

Картър седеше в луксозния лекарски кабинет и небрежно си играеше с браунинга. Главният лекар Пат Калахан, висок красавец, поглеждаше нервно ту него, ту Мелеза.

— Значи тя умира? — попита Картър.

— Да. Много бавно. Може да трае седмица, може две. Но раните са прекалено сериозни. Може да опитаме наноимпланти, но понеже става дума за бъбрек и далак, имаме висок процент на смъртност... а и в конкретния случай поставянето им няма да е никак лесно. Най-големият проблем е във функционалните нарушения — тялото ѝ отказва да приеме собствените ѝ органи и не можем да разберем защо.

— А бебето?

— Ако погледнете сканиране 5, ще видите, че за момента е здраво и диша. Дори рита.

— Можете ли да го извадите? С цезарово сечение? — Гласът на Картър беше студен, почти безстрастен... но Мелеза и Ники знаеха, че се насилва да се овладее — опитваше се да намери най-добрия начин да свърши работата... а работата беше да спаси Наташа и нероденото им дете.

— Бихме могли да го извадим, но травмата със сигурност ще убие Наташа незабавно. Заради лошите наранявания, които е получила: няколко органа и артерии са разкъсани и пречат. Няма начин да се стигне до бебето, без да се постави Наташа в, нека го наречем, терминално състояние. От друга страна, тялото на Наташа пази бебето. Шокът от такава операция може да убие детето. В интерес на истината, бих казал, че вероятността за това е изключително голяма. Може и да стане... но няма да прибегнем до това, докато не изчерпим всички други възможности.

Картър сложи браунинга на бюрото.

— Доктор Калахан, бихте ли излезли за минутка?

— Какво?! Но това е моят кабинет...

Картър го изгледа, белязаното му от битки лице беше застрашително. Без повече приказки докторът се изниза от стаята. Картър се втренчи в Мелеза и Ники.

— Мотивите ни не са съвсем егоистични — каза Ники и сложи ръка на рамото му. — И ние искаме Наташа да се оправи — и ние я обичаме. Но Джем се нуждае от помощта ни и държи ключа към машината, която може да спаси Наташа и детето.

— Ако машината съществува и ако действа, както твърдите, че действа.

— Джем беше по следите ѝ, и то от много време. Да, водеше спецотряди на север, но в Египет се натъкнахме на метални плочи с диаграми с инструкции, измъкнахме ги от юмрука на един убит некс разузнавач. Диаграмите бяха върху метални плочи, датиращи от шест хиляди и осемстотин години преди Христа. Това са едни от най-древните документи, откривани от човека.

— У кого е машината? — попита спокойно Картър.

— Не знаем със сигурност. Джем разполагаше с координати, които щеше да провери след завръщането си от Словения. Но тогава стана белята и отрядът е в неизвестност. Само той знаеше координатите.

— Защо мислиш, че още е жив? — попита Картър. — Щом като паникбутонът на куба му се е включил, значи е бил на ръба на смъртта. Нали тогава се задейства?

— Да, отначало го обявиха за мъртъв. Но сървърите на Спиралата, насочвани от процесора QII, изпращаха странни

съобщения — засекли са сигнали от нокътната карта на Джем. Активирала се е само за три наносекунди, прекалено кратко, за да може сървърът да засече местонахождението. Но това означава, че е използвал имплантанта. Което подсказва, че трябва да е жив.

Картър въздъхна.

— Можеш да останеш тук, Картър, докато Наташа бавно свършва. Да я гледаш как умира — каза Мелеза; лицето му беше преbledняло, но без следа от слабост. — Можеш да дойдеш с мен, да ми помогнеш да открием Джем и да намерим Авелах.

— Машината, с която се създават некси — тихо каза Картър. — О, каква ирония! Ще я използвам, за да спася живота на Наташа! Машината, виновна за отнемането на живота на толкова хора.

— Те злоупотребяват с нея — каза Ники.

— Е, винаги става така.

— Пистолетът е просто метална кутия, в която има куршуми, докато някой пръст не натисне спусъка — прошепна Ники.

Мелеза кимна.

— Ники ще координира нещата и ще проверява състоянието на Наташа, ще проучи металните плочи, които имаме, ще разбере как се работи с тази машина, а през това време ние ще я открием и ще я вземем. И ще я докараме тук. Но за да открием Авелах, ни трябва Джем и координатите в главата му.

— Не ми харесва планът — отвърна Картър.

— Имаме позволение. Степен АА. От върховното командване. Имаме пълна свобода на действие и пълна подкрепа — ако ни дотрябва помощ.

— Откъде тръгваме?

— Оттам, където е изчезнал Джем — отвърна спокойно Мелеза.

— Ще огледаме всичко. Все в нещо се е спънал.

— Мястото нали е огледано с попботи?

— Да. Но според мен човешкото око вижда повече от тъпата електроника.

Картър стана.

— Искаш ли да се измиеш? Да ти направят скенер?

— Не. Искам да остана пет минути насаме с Наташа.

— Ще те чакаме на входа на болницата.

Картър кимна и остави Мелеза и Ники. Долавяше несигурността им, страха им, нуждата им. Тръгна по коридорите — бяха пълни с викащи и стенещи пациенти, през чакалните, претъпкани с близки и роднини, и накрая стигна до отдалечената стая на Наташа. Сестрата в коридора му се усмихна притеснено.

Мониторите бръмчаха и от време на време писукаха.

Очите му се напълниха със сълзи и той ядосано ги избърса.

Хвана ръката на Наташа. Цялата беше в тръбички.

— Ще те спася. Ще спася и двама ви — каза ѝ нежно и се усмихна.

„Поредното празно обещание“ — отсече Кейд, изникнал от дълбините на съзнанието му. Появата му беше черно цвете, разтварящо листенцата си, за да поеме радиоактивното смъртоносно лъчение на черна планета.

— Празни обещания? Не — тихо отвърна Картър и поклати глава. — Ще я спася. Трябва да я спася.

„Има и други шибани жени. — Кейд се ухили самодоволно. — Не ти трябва тази. В крайна сметка тя е просто една мъртва кучка. Хайде, Картър, да се омитаме, намери си някоя свежа мръвка от пазара на плът в нощните клубове“.

— Трябва да я спася — каза Картър високо. — Защото ако Наташа и бебето умрат... — Гласът му стихна, все едно пееше приспивна песен. — Ако умрат, ще удавя света в кръв. Ще намеря Господ и ще го накълцам на парчета, и него и децата му. Кълна се.

Кейд не отговори — за пръв път нямаше какво.

Чувствата на Картър го изгаряха. Тъмният му близък тихо се оттегли.

8. СКОРПНЕКС

В съня си Джем вървеше по дълъг тъмен коридор. Имаше хиляди черни врати от обсидиан и Джем вървеше, погледът му шареше по тях, дългото му черно палто се развяваше зад него, тежките му обувки тропаха по покрития със скреж под и оставяха дълбоки следи. И изведнъж спря. Усети злата воля.

Бавно посегна, завъртя дръжката на вратата и за миг бе заслепен от струящата виолетова светлина. Заслони очи и чу ръмженето. Предпазливо прекрачи прага, видя ужасно деформирания некс във виолетовата мараня и го попита:

— Какво се е случило с теб?

— Всичко стана черно — прошепна през кривите си зъби деформираният скорпнекс. — Те ме промениха... превърнаха ме в... това. — Погледна с ужас лъскавата си черупка и мускулите, които още кървяха между влакната усукана подобно на спагети плът.

Изцапаният му с кръв нокът се вдигна към Джем.

— Помогни ми — промълви той, от устата му се проточи гъста жълта лига, осеяна с пръски кръв. — Моля те, помогни ми!

Очите на Джем се отвориха рязко. Беше му студено, ужасно студено, дъхът му излизаше на облак пара. Сводестият таван бе от грубо издялани камъни, целият в ледени висулки. Джем изпъшка, болката го пронизваше като скалпел, разрязваше плътта му някъде вътре. Обърна глава наляво в мразовития потискащ мрак и видя стотици каменни маси. Върху всяка имаше тяло: някои бяха неподвижни, някои потрепваха, други бяха сгърчени в различни пози, застинали в гърч от страшни мъки — стопиран танц на страданието.

А после видя широките ленти, които приковаваха жертвите към тежките каменни маси.

Опита се да помръдне и разбра, че и той е вързан.

Изсумтя от болка и раздразнение.

— Не мърдай. Още малко остана.

Главата на Джем се завъртя надясно — и там, най-отпред, на фона на човешкото страдание, стоеше Мейс. Лицето му беше бледо, изпито, леко деформирано — и кротко се усмихваше.

— Къде съм?

— Тук създаваме нексите — отвърна Мейс, взе една кожена чантичка и извади спринцовката. Иглата проблесна в сумрака. Сребърната течност вътре искреше и привличаше погледа на Джем в очакване на ужасната болка.

— Не, не пак, копеле гадно — изрева Джем.

— Този път ще ти хареса — отвърна тихо Мейс и нежно постави ръка върху челото му. — Забавителят подейства... няма да усетиш болка.

— Не...

Иглата се заби в плътта му и Джем се стегна, стегна се толкова силно, че си помисли, че ще се пръсне. Почувства огъня... и после нищо. Унесе се и полетя над поле със сребърни цветове.

Друг глас се разнесе в съня му:

— Направи го.

Джем отвори очи и видя черната мантия на Дюрел, блясъка на медните очи под качулката. Усмихна се, изпълнен с топлина — и изведнъж студ проряза вените му и той ахна. Мейс държеше нещо, което се гърчеше, и Джем премигна, бавно, сякаш клепките му бяха намазани с мед — три пъти премигна и после фокусира погледа си върху...

Скорпион.

— Какво...

Искаше да попита: „Какво ще правите с това?“, но устните му не можеха да помръднат. Студът го изпълваше, превърна кръвта му в лед, очите му — в проблясващи скъпоценни камъни, слюнката му замръзна...

Мейс се наведе над него.

Скорпионът се бореше, ужасяващата му черна черупка проблясваше — сякаш беше полиран камък. Мейс вдигна стиснатия си юмрук, а Дюрел извади малка сребърна кутийка и я отвори с тихо щракване...

Мейс пусна скорпиона в устата на Джем. Той искаше да извика, но не можеше, искаше да се бори, но ледената инжекция беше убила волята му. Усещаше как скорпионът се движи в устата му, по езика и венците му. Догади му се, едва не повърна, но ледената инжекция го държеше в робство. Мъхнатите крачка минаха по зъбите му, жилото се стрелна — веднъж, два пъти, три пъти — но Джем не почувства болка, въпреки че усещаше как отровата навлиза в системата му, като заразена кръв. После видя юмрука на Мейс — в шепата му имаше мърдащи хлебарки, вонята им достигна до ноздрите на Джем. Мейс ги натика в устата му, при скорпиона. Джем усещаше как мърдат, как влизат надолу в гърлото му. Единственото, за което си мислеше, беше: „Това е кошмар, ей сега ще се събудя“, но щом отвореше очи, бе в същата зала и Мейс продължаваше да се взира в него, като учен, който извършва експеримент.

Още една инжекция. Този път в гърлото.

Джем опита да извика, но насекомите запушваха устата му; в пристъп на паника усети, че вече не може дори да диша.

Дюрел подаде на Мейс един черен диск. Нексът пристъпи напред и се усмихна.

— Скоро ще свърши. — Медните му очи блестяха от...

Доброта?

„Майната ти!“ — изкрещя умът на Джем, но той беше прекалено зает да се мъчи да тръска глава, за да изплюе лазещите насекоми. Мейс постави диска върху устата му и отстъпи назад.

— Трябва да приемеш Авелах.

Дискът беше ужасно студен и усещането беше едновременно за течност и за твърд метал. Джем усети как нещо се движи и се разпростира, променя се и се увеличава, гъстото черно катаболично вещество преминаваше от устата към гърлото, врата и главата му. После се спусна по голото му тяло, по ръцете и краката му, той усети как метална клетка прилепва плътно към плътта му. Черният течен метал покриваше кожата му, обгръщаше го целия.

Авелахът го покри.

Проникна в него.

Насили го.

И за миг успокои болката. Студът се разпростря по голата му кожа като хладна гладка коприна — после се вля в очите и в устата,

порази устните, езика и хранопровода. Гореше, и гореше страшно.

Джем се опита да извика, но студеният мазен метал се разля и изпълни дробовите му, сля се с насекомите в устата и гърлото му. Той вдишваше сяра и секретите на насекомите. Потъна в бял фосфор. Погълна напалм.

Болката беше безкрайна.

Страданието го изгаряше хиляди години.

И изведнъж всичко свърши, сух пращен пустинен вятър повя през душата му. Сълзи се стичаха, като сребърни капки от стопен лед, по набръчканата му кожа.

Насекомото беше завършено.

Дюрел се облегна в черния кожен стол. Беше студено и това го успокояваше. Ръцете му бяха отпуснати върху ледената кожа. Главата му беше наведена, медните му очи бяха взрени в каменния под.

Мейс влезе и Дюрел си нахлупи качулката, но Мейс все пак успя да зърне за миг ужасното му обезобразено лице.

— Готово — каза Мейс.

— Успешен ли е?

— Както знаете, променихме последователността и състава на забавителите и използваме друг вид хлебарки. Само времето ще покаже дали ще се получи още един скорпнекс.

Дюрел се засмя студено.

— Не е лесно да опиташ да повториш една грешка! Колко индивида умряха дотук? Вече им загубих бройката.

— Направихме шейсет и осем опита — отвърна Мейс; медният му поглед не се отместваше от Дюрел.

— И това е шейсет и деветият? От друга страна, Джем може да докаже издръжливостта и волята си да оцелее. Именно това го направи агент на Спиралата. — Дюрел изплю името на организацията като лепкава хрчка.

— Да. Поне досега показва голяма издръжливост и се постарахме да запазим кръстоската максимално чиста.

— Колко дълго?

— Ще разберем през следващите няколко часа.

— Добре. Дръж ме в течение.

По това време на нощта цареше пълна тишина. Обслужващите некси си бяха в гнездата и Мейс беше съвсем сам... като се изключеха стотиците тела върху каменните маси в този студен подземен свят.

Спря пред Джем... Авелах отдавна беше възвърнал първоначалната си форма и черният метален диск, машината, беше махната от лицето на Джем и поставена обратно в светинята на сребърната кутийка, предназначена да го пази и презарежда.

Главата на Джем беше отметната, очите му бяха притворени, лицето — мъртвешки бяло. Устните му бяха здраво стиснати и Мейс с мъка разтвори устата и зъбите му. Бръкна вътре и извади черупката на скорпиона — беше толкова крехка, че се разпадна на прах в пръстите му. После внимателно извади остатъците от черупките на хлебарките и ги изтръска на каменния под, бавно отвърза ремъците, които обездвижваха Джем на масата, и прокара ръка по голото му леденостудено тяло. Беше като от стъкло, студено и твърдо — и леко проблясваше, сякаш беше лъснато с мазнина.

— Чудесно! — каза Мейс и кимна.

Джем ги усещаше в себе си. Опитва се да ги пропъди, но те не искаха и не можеха да излязат от него.

ние сме заедно

слети

в едно

те ни направиха едно цяло

Болката ги превърна в огън и потече като киселина през вените му. Метална медна воня, като гадния мирис на застояла кръв, заля ноздрите му и се татуира върху езика му, стана част от него, инжектирана в плътта, в кръвта, в мозъка му.

Джем пропадна в тъмната дупка на отчаянието.

После се събуди.

Лежа дълго на каменната маса, мислено претърсваше тялото си за следи от наранявания. Всичко беше студено. Камъкът — леден.

Въздухът хапеше устните и езика му. Той дишаше, гърдите му се надигаха и се спускаха; усещаше как въздухът влиза в дробовете му и после спокойно излиза.

Бавно отвори очи.

Болка нямаше.

Това беше първата истинска мисъл, която го поразя.

Нямаше болка.

През последните няколко дни беше изтърпял толкова жестоки физически и душевни страдания, че мислеше, че ще се пречупи. Но сега болката си беше отишла, беше останала единствено хладната успокояваща прегръдка на студа.

Раздвижи ръце, вдигна ги пред лицето си. Плътта му беше бяла, тебеширенобяла, и той ги разгледа внимателно: структурата, заостреността на пръстите, заоблеността на ноктите. Обърна глава на една страна и осъзна, че се намира в килия... но не в сухата прашна килия, където го бяха били в началото — тази беше студена и стерилна. С един-единствен източник на светлина: съвсем малък светилник върху влажната каменна стена — пламъче... и толкоз.

Седна и погледна тебеширенобялата си голота. В устата си чувстваше гаден вкус на метал и се изплю, после пак. Гадният вкус не изчезна.

— Сън ли беше това?

Гласът му отекна в каменната клетка на собствения му череп.

На ниската масичка имаше керамична кана с вода и чаша. Бавно, без да се доверява на тялото си, Джем стана — босите му крака се повлякоха по камъните — и наля чашата.

Нещо не беше както трябва.

Вътре в него...

Усещаше тялото си... не както трябва...

Изпи водата, за да уталожат ужасната изгаряща жажда, и се заоглежда объркано. Спомни си с погнуса насекомите в устата си, но си спомни и сънищата за коридори и огънове — и Слейтър, който стреля ледени куршуми в лицето му.

Изплакна устата си, но металният вкус си остана.

И изведнъж се разтресе от конвулсии и падна на колене, и повърна водата. Сгърчи се и пак... стомахът му изхвърляше водата, докато вътре не остана нищо. Но не спря да му се гади и той продължи

да се напряга, докато мускулите му не започнаха да крещат, и си помисли, че стомахът му ще се разкъса.

После всичко свърши.

На колене, задъхан, олигавен и потен, Джем погледна сбръчкания си penis и трепкащия си спазматично корем. Защо беше гол?

Това друга форма на мъчение ли беше?

Изпълни го див гняв.

Искаше да убие някого...

Тръгна към вратата, олюля се, вдигна ръка да потропа и по-скоро усети, отколкото чу или видя онези отвън — гледаха го. Стовари юмрук върху вратата и се сви от ужас, защото усети как костите на ръката му пукат, напукват се. Стенание се изплъзна от студените му посинели устни, по-скоро от смайване, отколкото от болката, която изригна от счупените кости, и той се извъртя... и усети как глезенът му се изважда и смачква. Спъна се, падна, почувства как левият му крак се разтроши, вдигна поглед към тавана, изкрещя и се срина на пода.

— Болката почва — каза Дюрел.

Мейс кимна и добави:

— Скоро ще се излюпи.

Стаята беше с дебели килими, в камината гореше огън. Гол стоеше пред трепкащите пламъци и гледаше картината над огромната каменна камина — „Посвещаването на Девата“ от австрийския художник Франц Антон Молберц. Погледът му поглъщаше летящите ангели и почти демоничното използване на черни и червени краски в наглед напълно невинната сцена. Огънят пукаше — звуков фон на настроението му. Той се обърна, за да стопли гърба си, и отпи още глътка бренди.

Напитката се хлъзна в гърлото му и към стомаха му като течен огън. Гол въздъхна доволно и огледа стаята.

Малките прозорци гледаха към подгизналата от дъждове долина, потънала под воала на нощта. Стените бяха покрити с дъбова ламперия, лавиците бяха пълни с прашни стари книги.

Дъждът удряше по прозорците, яростният нощен вятър виеше навън, спускаше се с животинско настървение от планините.

Гол пак отпи от брендито — мекотата му го успокояваше. Обърна се когато тежката дъбова врата се отвори и влезе Дюрел.

— Всичко наред ли е? — попита Гол.

— Да — отвърна спокойно Дюрел. — Много е топло тук.

— Всъщност е доста хладничко.

— Не обичам топлината, дразни ме.

— Мога да го загася...

— Не, не. — Дюрел вдигна ръка. Ръкавът се смъкна и разкри нещо черно, разкривено и лъскаво. Гол преглътна с мъка и се загледа в диплите на качулката, които криеха проблясващите като на котка медни очи.

— Стана ли? С Джем?

— Мислим, че да. Но заради високата смъртност го държим под стриктно наблюдение. Първоначалната болка трябва да отmine, метаморфозата да завърши и тогава... — Дюрел се усмихна — тогава той ще стане един от нас. Никой друг вид не е стигал чак дотук.

Дюрел се приближи до голямата маса и тя светна и повърхността ѝ оживя. Загледаха се в дигиталната карта и Дюрел посочи.

Гол кимна.

— Основополагащите камъни за Център 3 включени ли са?

— Всеки момент — отвърна Дюрел.

— Значи сме близо? — попита Гол и отпи още една глътка бренди.

— Да. Близо сме.

Джем сънува ужасен сън. Падаше в дълъг тъмен тунел, който водеше надолу до безкрая. Вятърът рошеше косата му, светът беше потънал в пълна тишина. Страхът беше далечно ехо, болката — далечен сън... Стените около него бяха от лъскав черен камък, покрити със скреж, проблясваха... и изведнъж от нищото се появи издатина — ръбеста скална издатина, и Джем се блъсна, изохка от болка и се извъртя, плъзна се по отсрещната стена на вертикалния тунел, пред очите му светнаха звезди...

Надолу.

Усещаше кръв... и още нещо.

И тогава го видя. Точно когато си помисли, че падането ще е безкрайно, че може да се носи мързеливо и блажено из студените въздушни течения — видя под него да се простира вода и тунелът да изчезва, погълнат от мрака. Чуваше плясъка на вълните долу. Морето беше от нефт, тъмен живак с цвета на обсидиан, и той се носеше шеметно надолу към успокояващата му прегръдка...

Видя го да помръдва.

Да се движи.

Да се извива...

И осъзна, че е живо. Гърчещо се и живо. Летеше към море от насекоми и страхът изведнъж го поразил със студен лъв прав. Усещаше го, паниката набъбваше в гърлото му, и изведнъж си даде сметка, че това е тичането на малките крачета по тялото, езика и зъбите му. Устата му беше пълна с хлебарки, които бясно се мъчеха да се освободят от запречената със зъби органична клетка.

Долавяше паниката им.

Инстинкта им за самосъхранение.

Стисна зъби, смаза няколко насекоми и усети как се плъзгат към гърлото му, поток, пълен с откъснати крачета и малки парченца от черупки. И тогава скорпионът се размърда в гърлото му и му се доповръща. Морето се приближаваше към него със страшна скорост, погълна го и светът се изпълни с мрак. С ужас осъзна, че това е токсин, гъста кипяща отрова...

Седна, пот се стичаше по челото му. Изкрещя, бръкна с пръст в устата си, погледна в тъмното. Нещо беше изникнало от глезените и пищялите му и покриваше долната част на краката с лъскава черна броня, която стигаше чак до коленете му и се сливаше с розовата плът, усукваше се около кожата и мускулите...

„Не може да се случва с мен — помисли си. — Не може да е истина.

Ники... Ники...“

Представи си сладкото ѝ лице, опънатата назад коса, блестящите очи...

Представи си как се приближава към него, устата ѝ е леко отворена, сладкият ѝ дъх гъделичка устните му, очите му се затварят,

целувката ѝ го възбужда и желанието нахлува в тялото му като наркотик...

Представи си я как умира, косата ѝ е пълна с буболечки, които приличат на малки черни цветчета и се гърчат.

— Не...

Опипа краката си. Какво беше това? Какво ставаше, мамка му?!

Болката дълбаеше вътрешностите му и той изведнъж забеляза подутина в слабините си, от двете страни на тестисите. Кожата беше възпалена и осеяна с малки черни връхчета. Усети как връхчетата пробиват кожата под опипващите пръсти и изкрещя, веднъж, още веднъж и още веднъж, а после не му остана дъх, нито светлина. Нито надежда.

Събуди се легнал на една страна, свит на кълбо. Чувстваше се странно. Нямахме болка.

Претърколи се, надигна се на четири крака и внимателно огледа ръцете си. По кафявата му кожа имаше дебели черни черти, малки заострени връхчета се подаваха от тях. Изправи се, хитиновата обвивка изтрака и той размърда ръце. Шиповете се подаваха на вълнички от ръката му и блестяха злокобно в сумрака.

Пое си дълбоко дъх.

Беше спокоен.

Премигна мързеливо.

Откъм вратата се чу тропане и главата му рязко се извъртя наляво, шиповете по ръцете му настръхнаха, очите му се свиха в тесни медни цепки. Вратата се отвори, килията се изпълни със светлина и Джем отскочи със съскане, бронята по краката му изтропа по камъните...

Влезе Дюрел.

— Добре дошъл! — тихо каза той и свали качулката си.

Джем се изправи в цял ръст, гърбът му тихо изпука; усети как между изкривените му зъби се стича слюнка. Главата му се завъртя наляво, после надясно и той подуши страха.

— Последвай ме.

Бронята му стържеше по камъните, докато вървеше след Дюрел по дългите каменни коридори. Стигнаха до някакви стълби и Джем

скочи от тях, толкова тежко, че една от каменните плочи се спуска. Продължиха да се спускат по каменните рампи под мъждивата светлина на електрически крушки към дълбините на замъка.

През целия път Дюрел нито веднъж не се обърна.

Джем не можеше да откъсне очи от черния му гръб. Главата му се клатеше ту на едната страна, ту на другата, очите му бяха втренчени в широкия гръб, странни метални мисли просветваха в главата му.

Убий

Убий

Разкъсай го, обърни се и избягай

Господар

Контрол

Господар

Влязоха в огромна каменна зала, украсена с гоблени, в железни скоби горяха факли. На пода имаше яма десет на десет метра, оградена с квадратни каменни блокове. Загадъчни древни знаци бяха издълбани върху някои от тях. Подът беше кръстосан от жлеbove и вдлъбнатини — сливаха се в по-дълбоки канали, водещи към ямата.

Гол влезе в залата и очите на Джем се приковаха в едрия мъж с прошарена брада. Гол преглътна с усилие, предпазливо го заобиколи и застана до Дюрел.

— Безопасен ли е?

— Да.

— Дано да е така...

— Ще ти покажа.

От другата страна на залата през една каменна арка влезе Катенхайм — водеше някакъв мъж. Мъжът вдигна глава и се ококори от ужас.

— Не!

Катенхайм го бутна в ямата, той падна тежко, изправи се и опря гръб на каменната стена на кладенеца. Очите му бясно търсеха някакъв изход. Катенхайм вдигна една огромна брадва и я хвърли в ямата. Дъжд от искри полетя от каменния под. Мъжът скочи и грабна оръжието. Разбра каква е играта.

— Това е Скарлет, бивш капитан от австралийските спецслужби, понастоящем боец — спецотряд 142. Хванахме го заедно с още няколко като него в Тибет при една акция, която завърши много зле. —

Дюрел потупа Гол по рамото, усмихна му се съзаклятнически и добави: — Не се тревожи. Гледай.

— Ела ми, копеле! — изкрещя Скарлет и вдигна огромната брадва, готов за битка.

— Убий го — тихо каза Дюрел.

Триъгълната глава на Джем се завъртя, медните очи се втренчиха в Дюрел. После той изсъска, скочи в ямата и тръгна към мъжа с брадвата. Тя изсвистя към него...

Джем се извърна, наведе се, за да избегне удара на тежкото острие, и заби десния си юмрук в челюстта на Скарлет. Мъжът рухна на земята и остана да лежи неподвижно. Брадвата лежеше безполезна върху камъните. Възцари се тишина.

Джем закрачи неуверено. После изведнъж скочи във въздуха и двата му бронирани крака се стовариха с трясък върху главата на Скарлет. Черепът на агента на Спиралата се пръсна, размазаният на пихтия мозък потече в жертвените канали. Джем вдигна въпросително лице към Дюрел.

— Атлетичен е — тихо каза Катенхайм, червените му очи гледаха с интерес. — Много по-бърз е от другия скорп.

— Извикай некси.

Извикаха трима воини и те се явиха с черните си маскировъчни костюми и с автомати „Армалайт Х“. Стояха мълчаливо, чакаха, медните им очи бяха втренчени в Дюрел. Гол се сдържа да не отстъпи крачка назад, на лицето му се изписа студената каменна маска на стоик.

— Още ли не си сигурен? — попита Дюрел.

— Да видим — отвърна тихо Гол.

— Убийте го — отсече Дюрел и посочи Джем.

Трите некса бързо се разделиха, вдигнаха автоматите и откриха огън. Десетки куршуми калибър 5,62 засвистяха из залата и заизкарваха искри от камъните. Джем подскочи високо във въздуха, куршумите свистяха и свиреха под него. Той се извъртя, отгласна се от голата каменна стена и скочи между нексите...

Стрелбата спря.

Джем удари наляво, после надясно — шиповете се забиваха. Разряза с тях първия некс — направо му отсече лицето — и той се свлече с вик на колене, кръвта шуртеше изпод пръстите му. Посипаха

се още куршуми. Джем приклепна и се завъртя, събори на земята единия от отстъпващите некси, заби юмука си в гърба му и той излезе целият кървав през гърдите му. С другата си ръка издърпа автомата от сгърчените му пръсти и изпразни пълнителя в главата на третия некс. Наблюдаваше безстрастно как се свлича.

Барутният дим бавно се разсея.

Джем измъкна юмука си от все още гърчещия се некс и той се свлече на земята; кръвта се стичаше по жлебовете, събираше се в каналите.

Джем спокойно взе нов пълнител от колана на некса и се приближи към останалия без лице. Той беше коленичил, стискаше главата си и пищеше. Джем напълни главата му с олово, после хвърли автомата и той изтрака на пода. Очите му се вдигнаха към Дюрел и от устните, доскоро човешки, се чу ръмжене.

— Браво, чадо мое — тихо рече Дюрел.

— Не трябваше ли да се бият в ямата? — попита Гол; куршумите бяха минали опасно близо до тях и сега той гледаше кръвта по кубинките и панталоните си.

— Джем импровизира — отвърна Дюрел. — Какво мислиш, Катенхайм?

Бившият немски парашутист кимна одобрително.

— Сила, бързина, ловкост, импровизация, безпощадност. Идеален. Ще е прекрасно оръжие срещу Спиралата...

— И спецотрядите — тихо добави Гол.

— Една последна проверка.

— Необходимо ли е?

— О, да — отвърна Дюрел.

Катенхайм изчезна и се върна с малък отряд некси. Влачеха жена и три деца — и без да забавят крачка, ги хвърлиха в кланицата. Дюрел се забавляваше, докато гледаше как две от децата изпаднаха в истерия, когато видяха кръвта по стените и разбития череп на Скарлет. Жената ги притисна към себе си, вдигна глава и изгледа мъчителите си с омраза.

— Невинно семейство, колко трогателно. Положителен пример за това, което може да постигне човешката раса — кулминацията на органичната еволюция — тихо каза Дюрел и се усмихна саркастично. — Джем, убий ги!

— Но... — ахна Гол и извърна глава...

Джем скочи в ямата, ръцете му лъщяха, омазани с кръв и мозък. Приблужи се към уплашеното семейство. Тъмните му очи ги огледаха, главата му се наклони леко, шиповете по огромната му мускулеа ръка настръхнаха.

— Налага ли се, Дюрел?

Цепнатите очи на Дюрел светеха.

— Смъртта винаги е наложителна — каза той. Думите му прозвучаха като кратка увертюра към музиката от мъчителни викове и крясъци, която последва.

Гол седеше в стаята, която използваше за медитация. Замъкът, който Дюрел беше избрал за база, беше огромен. Бе построен преди стотици години и макар и преустроен от Дюрел, беше запазил някогашната си атмосфера: стените бяха дебели и предназначени да спират нашествениците, картините, гоблените, швейцарските и австрийските мебели и дебелите немски килими, постлани из много от каменните коридори и зали, бяха оригинални. Огромни черни скоби опасваха стените. Прозорците бяха с оловни рамки и при по-силен вятър тракаха.

Гол седеше на огромното легло, гол, с кръстосани крака и затворени очи. Дъждът шибаше по прозорците, но той се беше откъснал от настоящето. В медитацията си съживяваше миналото...

Тичаше, тичаше... преследван от некси. Чуваше рева на команчито над главата си, воя на свръхмощните му двигатели, усещаше как нексите го настигат — и стискаше в юмрук ценния сребърен диск със схемите за процесора QIII. Беше направил най-достойното нещо, единственото, което можеше да направи, за да спаси информацията и да даде шанс на Спиралата да спечели войната...

Саможертва...

Скочи от скалата. Право в тясната пропаст, към проблясащата долу река.

Един некс полетя след него, не защото беше програмиран така, а защото не успя да спре навреме.

Гол падаше, вятърът рошеше брадата и косата му...

По бузите му се стичаха сълзи, вятърът ги отнасяше...

Нещо го удари по тила, той се извърна във въздуха и видя, че нексът се опитва да вдигне автомата си, медните очи безстрастно се бяха втренчили в лицето му, намерението му беше повече от ясно...

Нямаше да го остави жив.

Искаше да му пусне куршум в главата — допълнителна застраховка, в случай че ударът от падането не го убие.

Проблясващата река бързо се приближаваше, Гол вдигна огромния си юмрук и нанесе страховит ляв удар. От устата на некса шурна кръв. Гол го удари още веднъж, и още веднъж. Засвириха куршуми — нексът беше натиснал спусъка. Гол сграбчи нагорещената цев, куршумите свистяха над лявото му рамо и издълбаха линии в каменната стена на каньона...

Двамата се вкопчиха един в друг...

Гол дръпна некса към себе си и му наби една глава в лицето, втора, трета, четвърта — докато той не се отпусна в ръцете му; продължиха да се въртят, да се въртят и да падат надолу, реката изведнъж блесна съвсем наблизко, стряскащо реална и...

Потъгнаха под водата, нексът отдолу, Гол здраво сграбчил безжизненото му тяло. Силата на удара сякаш изкара живота от тялото му. Мракът го погълна и той почувства втория удар в дъното на реката, болката изригна, заля всяка фибра на тялото му. Усети как тялото на некса под него се разкъса, как собственото му тяло се блъска в камъните, подобно на труп, запокитван от вълните в безпощадните скали...

Мракът нахлу като черен мед в съзнанието му.

И после... нищо.

Свести се на брега на реката. Десетима некси го бяха наобиколили и медните им очи сезираха в него.

— Мъртъв ли е?

— Не още.

Разнесе се студен смях.

— Завлечете го до камиона. Дюрел може да иска да го разпита.

Гол зърна сребърния диск, диска, който бе опитал да защити с живота си — бяха го взели. Повлякоха го по земята и го метнаха в камиона, болката зави от всяка частичка на смазаното му тяло. Изгуби съзнание...

Мрак; само камионът се разтърсваше силно от време на време. Гол стискаше очи и си поставяше диагноза. Двата крака и едната му ръка бяха счупени, нещо не бе наред и с гръбнака му. От тръскането на камиона изпитваше адски болки. Зарадва се на мрака, когато накрая — най-сетне — го обгърна отново.

Свести се от ярка светлина.

— Ще те заболи малко — каза Мейс, усмихна се и заби иглата в гърлото му. Изгарящата болка го завладя и той изкрещя, а Дюрел се приближи, медните очи го гледаха със състрадание...

— Добре дошъл, приятелю.

— Майната ти, Дюрел! Ти си предател...

— О... Ще си поговорим пак по-късно. Мейс, вземи проба за клониране.

— Да, сър.

Болката поглъщаше Гол, течността прогаряше вените му, насекомите пълпеха в устата му. После беше изяден, погълнат и изнасилен от Авелах.

Отвори очи в настоящето — дишаше спокойно. Дъждът барабанеше по прозорците. Докато си припомняше преобразяването си от човек в некс, нощта се беше спуснала.

Усмихна се.

Странно колко измамно изглеждаше всичко от разстоянието на времето.

Сега беше некс, сега беше част от армията на Дюрел, сега виждаше всичко ясно.

Но въпреки това...

Нещо не беше наред: треска в мозъка му, тумор в душата му. Знаеше, че се е сражавал за добрите и че превръщането му в некс му е спасило живота и го е превърнало в по-висша форма на живот — въпреки че бяха използвали различни експериментални забавители, така че положението му беше леко. Как биха го описали те? „Поразлично?“ Щяха да унищожат злото, наречено Спирала. Щяха да превърнат света, по думите на Дюрел, в новия рай. Щяха да властват и да бъдат като боговете, които гледат от високия Олимп...

Гол се усмихна.

Тялото му си почиваше.

Усети бавното пулсиране на кръвта във вените си на некс.

Разходи се и си наля бренди, течният огън изгори гърлото му и стопли корема му.

Нещо го притесняваше.

Гол не беше като останалите некси.

Не обичаше студа като останалите некси.

И макар че чувствата му бяха потиснати, продължаваше да изпитва по-голямо състрадание от студените убийци с цепнатите очи...

А очите му...

Нещо бе станало — или, по-важно, не беше станало с очите му. Повечето некси имаха медни очи, страничен ефект от използваните забавители и кръстосването... но поради някаква причина, тази физическа промяна не го беше засегнала...

И това го правеше различен.

Той беше различен.

Мелез сред чистокръвните некси.

Отиде до прозореца и се загледа в дъжда навън. Изпи брендито и лицето на Наташа изненадващо изскочи в съзнанието му. „Отдавна изгубена моя любов — помисли си той със суха усмивка. — Дете мое, къде ли си сега? Какво правиш? Още ли се биеш за Спиралата?“

Това бяха празни мисли — знаеше, че дълбоко в душата му емоционалната връзка между него и дъщеря му е прекъсната. И въпреки че разумът му казваше, че това е част от същността му на некс, все още нещо в него гореше, малко пламъче, което не толкова подхранваше чувствата му, колкото го караше да си спомня какво е да имаш чувства.

— По-добре е да си жив, нали?

— Катенхайм, не ме стряскай така.

Катенхайм мина по килима и си наля бренди. После се извърна, червените му очи изучаваха Гол с интерес — една налудничава искрица в тях държеше Гол нащрек.

— Не съм ли прав?

— Да, но е странно, че ми задаваш такъв въпрос. — Гол навлече дебел пуловер и бойни панталони. Вече облечен, се обърна и отново се загледа в дъжда.

— Виждам те... и Дюрел те вижда. Разбираме, че си по-различен от останалите некси. Това не е проблем.

— Но? — Гол се обърна и се разсмя с плътния си мелодичен глас. — Винаги има „но“...

— Дюрел ти има пълно доверие.

Тъмнокъфявите очи на Гол срещнаха червените на Катенхайм и видяха в тях само сила и преданост. Целеустременост. Отдадеността на побъркан. Гол си пое дълбоко дъх, после въздъхна и погледна към дъжда и горите.

— Ти обаче не ми вярваш. Виждаш в мен заплаха. Мислиш, че Дюрел греша, като ми се доверява, заради някогашната ни дружба. Мислиш, че се заблуждава.

— Да. — Катенхайм се приближи и Гол усети заплахата. Тялото му неволно се стегна в очакване на удар, нексът в него беше готов незабавно да...

Обърна се с гръб към Катенхайм.

— Нямах да можеш да убиеш жената и децата, нали? — попита тихо Катенхайм.

— Да. Нямах да мога.

— Защо?

— Не мога да го обясня.

— Аз мога. Ти не си истински некс — кръстоската на Авелар беше прекъсната. Машината те излекува, кръстосването с насекомите беше започнало... но тогава войната беше в разгара си. Извикаха Мейс и процесът остана недовършен. Ти не си истински некс. И никога не си бил.

Гол повдигна рамене.

— Няма значение.

— Има — отвърна Катенхайм. — Има огромно значение... Ти си мелез, Гол, и според мен си най-слабата брънка във веригата на нашето бъдеще. Наблюдавам те, нексите също те наблюдават. Мое беше предложението или да довършим процеса — но се оказа, че е невъзможно, — или... да те убием.

— Майната ти, Катенхайм! Аз вярвам в това, за което се борим. Ако ще се ебаваш с мен, може да идем направо в кланицата. Ако нямаш да добавиш нещо конструктивно, предлагам да се омиташ и да си изпълняваш задълженията — чака ни много работа, квантовият куб може още да се усъвършенства, а аз трябва да се наспя.

Катенхайм се обърна и излезе. Гол се усмихна и въздъхна дълбоко.

„Има още огън в мен — помисли си. — Мога да сритам няколко задника...“

Но Катенхайм?

Гол го беше виждал как се бие и дълбоко в себе си знаеше, че не може да победи този човек... този некс, поправи се. Катенхайм беше прекалено бърз. Прекалено опасен. Но това нямаше голямо значение, защото бяха от една и съща страна. Нали така?

На една и съща страна ли бяха?

Загледа се в дъжда, който се изливаше върху дърветата и хълмовете, събираше се в ледени потоци и реки по чакълестия път и те се стичаха надолу, през тъмната гора, към долината в ниското.

„Вече не съм сигурен коя страна е това“.

СВЕДЕНИЕ ОТ ССО

СЕКРЕТНО СР12/СПЕЦИАЛЕН СЛЕДСТВЕН
ОТДЕЛ

Засечен електронен куб

Дата: септември 2XXX

КАЛИФОРНИЯ: СЕКТОР ХН

База за измерване на сеизмичната активност [БИСА]

Д-р Брайън,

С две думи — много сме объркани. Неотдавнашните опустошителни земетресения с магнитуд между 7,2 и 9,6 по скалата на Рихтер, които разтърсиха Пекин, Салвадор, Москва, Лондон, Зерматер, Банкок, Берлин, Стокхолм, Париж, Будапеща, Токио, Багдад и Ню Йорк, не могат да бъдат свързани директно с установените граници на сеизмична активност. Земетресенията винаги следват определен модел — контурите на геоложки плочи и известни разломи в земната кора. Този нов вид земетресение обаче не се вмести в известните параметри и области с минала или настояща сеизмична активност.

Намираме това за изключително обезпокояващо и с оглед на внезапното рязко повишаване на сеизмичната активност в световен мащаб, бихме искали да предложим умерено ниво на световно извънредно положение. Нещо явно става със света, нещо, което ние не разбираме, нито можем да свържем с физическа активност — свързана със земята или слънцето. Накратко, шокирани сме. Предлагаме да бъдат предприети следните мерки:

— Междуконтинентални проучвания на известни разломи и предполагаеми открити наскоро разломни линии.

— Да бъдат направени сателитни проучвания на сушата и водата в рамките на следващите 36 часа.

— Подводни изследователски станции дигитално да сканират наскоро открити разломни линии или предполагаеми такива.

Моля отговорете възможно най-бързо.

Д-р Джеремая Сулоков

9. ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Малкият черен хеликоптер виеше сред бурята, дъждът барабанеше по кабината, перките разрязваха пороя и ниските буреносни облаци. Притъмнелите поля се сливаха в мътна пелена. От време на време хеликоптерът минаваше близо до някой град или село и светлините проблясваха в далечината.

— Знаеш ли къде сме?

Картър, с цигара в ръка, не обърна внимание на въпроса на Мелеза; димът се виеше покрай лицето му и се събираше в малката кабина. Мелеза се намръщи и се наведе към Фени.

— Къде сме?

— Близо до Мъртир Тидфил.

— Близо ли е до Плац СП_1?

— Още няколко минути. Подготви въжетата.

— Разбрано. — Мелеза се усмихна с беззъбата си усмивка.

— Как си, Картър?

Картър пусна една измъчена усмивка, после я остави да се свлече от смазаното му лице. Пусна цигарата и я загаси с тежката си обувка.

— Мамка му, дай по-бързо!

Пригответе въжетата — по едно от двете страни на пригодения за светкавични атаки хеликоптер. Фени обърна машината и Картър и Мелеза се загледаха в тъмната пустош долу. Перките бръмчаха, вятърът виеше.

— Вън, момчета — ухили се Фени, тръсна къдриците си и натисна копчето.

Вратите се отвориха и Картър и Мелеза пуснаха въжетата в мрака. Мелеза скочи и изчезна в тъмнината и дъжда.

— Ти си добро момче, Фени — каза Картър.

Фени кимна и все така усмихнат, каза:

— Ще ми пратиш ли картичка, Картър?

— Едва ли ще искаш спомен от мястото, към което съм се запътил.

И Картър изчезна, пусна се по въжето, което свистеше под кожените му ръкавици. Дъждът и студът го пронизаха мигновено, дъхът му секна и той спря, залюля се за секунда, скочи и се претърколи на земята.

Черният хеликоптер се издигна рязко, повлече въжетата и ги нави. След секунди се чуваше само воят на бурята, бученето на вятъра и плющенето на дъжда.

— Накъде?

Мелеза посочи, после изгаси екрана на електронния куб.

Затичаха равномерно по стръмния наклон и навлязоха в гората. Придвижваха се трудно под проливния дъжд, земята беше хлъзгава и коварна. Облечени целите в черно, двамата агенти на Спиралата приклекнаха. И двамата бяха въоръжени с карабини М24, калибър 5,46 с пълнители МикроХ2, които можеха да поберат по шейсет „компресирани“ куршума.

— Колко далече?

— Три километра.

Затичаха пак под дъжда и в мрака. От време на време спираха, за да погледнат електронните си кубове и да претърсят за евентуални вражески действия. След земетресението в Лондон и внезапната поява на неките Спиралата бе вдигната по тревога.

Врагът, както личеше по всичко, изобщо не беше сразен.

Картър насочи карабината си в мрака. Под дрехите му беше скрит верният му стар браунинг, в главата му се въртяха мисли за смърт и отмъщение.

Наближиха Плац СП_1 — изоставена стара селска къща. Стените ѝ бяха обрасли с бръшлян, покривът отдавна се беше продънил, зидарията се беше посипала като каменен водопад по килима от мъх. Кубът на Мелеза не показваше никакви признаци за вражеска активност.

Мелеза се надигна да продължи напред и се извърна ухилен до уши, но Картър го сграбчи, смъкна го на земята и вдигна пръст пред устните си. Мелеза кимна и Картър бавно запълзя напред, сля се с дърветата и меката подгизнала земя.

Пълзеше сантиметър по сантиметър, нащрек. Спираше и се оглеждаше внимателно.

Дълго лежеше неподвижен, после се промъкваше още малко напред. Чакаше, тръгваше. Чакаше, тръгваше. Чакаше... тръгваше...

И орловият му поглед ги видя.

Некси.

Не помръдваша — чакаха и дебнеха. Единият беше клекнал на ниския зид до къщата и се сливаше като хамелеон с гъстата папрат. Вторият клечеше зад прага, а третият — той най-трудно се забелязваше — се беше свил до дъба, който простираше клоните си над полуразрушената постройка.

„Гадни копелета“, помисли Картър.

„Още по-лошото е — прошепна Кейд, — че планът на Спиралата е провален. Спукан. Знаят местоположението... Дали не знаят, че и ти си тук?“

Бавно, с убийствена предпазливост, Картър се върна назад.

Сантиметър по сантиметър...

— Какво има?

— Некси.

— Да ги очистим...

— Чакай. Виж пак електронния куб.

Двамата се загледаха в малкото екранче на електронния куб. Картър изпъшка, докато сканираше — веднъж и още веднъж. Нямаше и следа от нексите — от никаква форма на живот.

— Хайде, Картър — изръмжа Мелеза. — Живи ги изяждахме тия копелета на спецмисиите... Да ги пратим в шибаното им небесно царство. Няма проблем...

— Този път е различно — каза Картър.

— Защо?

— Не мога да ти обясня. Нещо се е променило.

— Въобразяваш си. Хайде! — Мелеза запълзя напред. Картър изруга и се претърколи встрани, за да го прикрива. Провери предпазителя и опипа пълнителя, за да е сигурен, че е на мястото си.

Мелеза пълзеше напред през дърветата.

Картър заобиколи отдясно, като остави разстояние между двамата, за да заемат позиция за атака от два фронта. Клекна, избърса дъжда от лицето си и се помъчи да овладее дишането си.

Наведе се напред и видя некса върху оградата. Спря, за да не избърза, и чу пукотът от карабината на Мелеза да се разнася от гората, видя куршумите да се забиват в рамката на вратата.

Вдигна своята М24. Нексът рязко изви глава вляво, медните очи гледаха право към Картър. Изглеждаше по-различен от нексите от спецмисиите и тези, които бе видял в Швейцария. Движеше се с толкова невероятна скорост, че докато карабината изтрещи, вече се беше скрил между дърветата...

Изпари се като призрак.

Картър чуваше откосите на Мелеза. И ответния огън. Куршумите свистяха през листата и се забиваха в стволовете на дърветата.

Картър отскочи вдясно, претърколи се в някаква долчинка и заобиколи къщата от другата страна, търсеше некса. И изведнъж го видя. Погледите им се срещнаха, медните очи се забиха в неговите и той се усмихна горчиво — оръжията им изреваха едновременно и Картър усети как куршумите профучаха покрай лицето му, карабината трещеше в ръцете му, куршумите се забиваха в некса. Той политна и се удари в едно дърво, надупчен, целият в кръв и...

Изправи се на колене и се опита да смени пълнителя.

Картър се затича напред, изрита некса в лицето и го повали до корените на дървото. Стъпи с крак върху гърдите му. Главата на гадината се вдигна, очите го погледнаха безстрастно.

— Късмет — изсъска нексът, гласът му беше тих и безполов, медните очи блестяха.

Картър се ухили.

— Няма такова нещо — отвърна и напълни главата на некса с олово.

— Картър!

В гласа на Мелеза се долавяше паника. Картър се затича нагоре по склона, после се метна по корем: видя пламъците от картечници, дулата на оръжията. Придвижи се с лазене до старата порутена стена на навеса.

Автоматичната стрелба спря.

Картър си пое дъх и изтри капка кръв от челото си.

— Картър! — чу се отново. Още изстрели и Картър разбра, че двата некса държат Мелеза на мушка. Затича, като използваше дърветата и папратта за прикритие. Мелеза явно здравата бе загазил...

За да го вика по име?

И то силно?

Кривна вдясно и се скри под клоните на дърветата. Карабината му изтреця и преряза единия некс на две. Другият се сви и куршумите на Мелеза разкъсаха гърдите му, а Картър пусна десет куршума в главата му и го закова на меката земя.

Настъпи тишина.

Мирисът на барут отслабваше, дъждът се сипеше тихо.

Мелеза затича към Картър, на лицето му се четеше пълен шок.

Картър провери оръжието си, след това се огледа за признаци на вражески действия.

— Благодаря — каза задъхано Мелеза и извади нов пълнител от колана си. — За малко да ме заковат.

Картър не каза нищо, продължаваше да се взира в дъжда.

— Много по-бързи са, отколкото си ги спомням — промърмори засрамено Мелеза. — Не можах да ги улуча. Изпразних цял пълнител — и нищо...

— Нещо не е наред — тихо отвърна Картър. — Чувствам го. Ние станаме самодоволни... а нексите не са никак лесна мишена.

— Следващия път ще се вслушам в съвета ти — каза Мелеза.

— Не се горещи и не скачай пръв. Това не ти е игра.

Тръгнаха към къщата, оглеждаха се ту наляво, ту надясно. Застанаха на прага и Мелеза пусна електронния си куб. Плац СП_1 беше огромен оръжеен склад — много по-различен от повечето нормални складове, които се намираха в другите части на света: използваше се само с разрешение първа степен — военни действия.

Чу се далечен механичен шум, тихо бръмчене, вътрешната стена на къщата се плъзна и откри широка метална рампа, която се спускаше надолу. Мелеза заслиза по нея, стъпките му отекваха, Картър го последва, карабината му беше готова за стрелба в случай на гадна изненада.

— Никога не съм идвал тук — каза Мелеза.

— Аз съм идвал — с Джем. Правехме едно голямо прочистване. — Той се ухили свирепо.

Рампата се сгъна над и зад него и порутената селска къща пак беше същата като преди малко. Ако не се брояха труповете на нексите.

Натоварен с оръжие и провизии, Картър спря напред огромния метален бункер и каза:

— Хвани другия край на покривалото.

Дръпнаха тежкия брезент от команчито. Ракетите бяха поставени. Мелеза откачи един КТМ LC7 от стойката му и провери дали има гориво.

— Един или два ще вземем?

— Два — отвърна Картър и запали цигара. — Може да се наложи да се разделим. Ще натоварим и допълнителни ракети.

— Май наистина здраво си им се наточил, а?

— Залозите са много високи — отвърна студено Картър.

Провериха дали моторите са в изправност, припалиха ги няколко пъти, огледаха монтираните картечници и горивото. Мелеза закачи двата мотора под команчито, а Картър дотъркаля четири ракети по каменния под — червените им носове изглеждаха заплашително в сумрака на аварийното осветление.

— Смъртоносно оръжие — изръмжа Мелеза и загледа ракетите със странно изражение — смесица от отвращение и удоволствие. Картър кимна, цигарата висеше между устните му и той мижеше от дима, който влизаше в очите му.

Бяха готови за броени минути. Провериха пълнителите на карабините и се натовариха със суперспец оръжия, модерни комплекти за първа помощ и още провизии. Някои навряха в раниците, други складираха в команчито.

Качиха се, Картър натисна няколко лоста и оборудването записвятква в боен ред. Той си сложи шлема с дисплей със сензори за нощно виждане.

— Бойните данни въведени — прозвуча нежен женски глас в шлема. — Всички оръжия готови. Редът на мишените определен.

— Готов ли си за екшън? — попита Картър.

— Винаги готов — изръмжа Мелеза.

Картър натисна едно копче и разрушената селска къща над тях се сгъна и се превърна в тунел от метални панели, който им осигуряваше вертикален излаз. Двигателите завиха пронизително, Картър се съсредоточи върху таблото и издигна команчито — носът се въртна малко по-нагоре от опашката. Металните панели изникнаха пред очите

му, последваха влажните покрити с мъх тухли на старата селска къща. А после се издигнаха в мрака и дъжда.

Металните панели се спуснаха гладко по местата си.

— Уф... — въздъхна Мелеза и разтърка очи. — Мразя вертикалното излитане.

— Това е нищо. Погледни надолу.

Мелеза погледна — точно когато автоматичен огън проряза мрака и към тях проблеснаха ярки мълнии.

— Некси?

— Аха — отвърна Картър, издигна команчито в гръмотевичните тъмни облаци, задържа го за миг, после се стрелна надолу към огромната гора, двигателите виеха. Натисна спусъка на картечницата. Стотици куршуми голям калибър прорязаха листа, клони и некси — телата, станали на пихтия се смесиха с уелската почва. Команчито издигна носа си, наклони се с вой и ускори в нощта. Мокрите перки се въртяха с ритмичното барабанене на прецизен механизъм.

— Колко улучи?

Картър повдигна рамене.

— Не достатъчно. Но ще се позамислят, когато решат да направят следващия си ход.

Пътуваха в мълчание; команчито се тресеше от съдържана мощ. Картър го насочи на юг и след няколко минути стигнаха до Бристол Ченъл, черен и лъскав под плаща на нощта. Команчито се спусна ниско над брега, издигна се над Ексмур и продължи с бясна скорост. Под тях се виеше огромна колона от спрели превозни средства.

— Какво става?

— Сигурно е заради земетресенията... Има ли данни за тях?

Мелеза извади електронния си куб и започна да търси, покритото му с белези лице беше осветено от прозрачната синя светлина.

— Лондон е най-сериозно засегнат — едва ли е съвпадение. Поредица трусове е имало по крайбрежието, от Кент до Девън, както и в Манчестър и Глазгоу... Мамка му, май цялото кралство е пострадало...

— Ами останалата част от Европа?

— Повишена сеизмична активност... засегнати са Европа, Африка, Близкият изток, Русия, Китай... има нещо гнило в тая работа, Картър.

— И аз така мисля — горчиво отвърна Картър и си представи лицето на Наташа.

Команчито продължи през Ламанша, Франция, Германия и накрая Швейцария. Картър гледаше надолу и си припомняше събитията през последните дни, когато светът изглеждаше толкова хубав и той се оплакваше от купонджийския живот.

„Тъпо копеле“ — подигра му се Кейд.

„Няма нужда да ми го припомняш“.

„Виж го ти големия герой, юрнал се да спасява Джем сега... накрая и двамата ще ни убият, Картър, страхливецо. Този път ти го начукаха яко...“

„Остави ме на мира“.

„Не идвай да ми се жалваш, когато се озовеш в куха черупка и мозъкът ти се напълни с некски метал като на...“

Картър се намръщи.

„Какво има? Какво премълчаваш?“

Кейд продължи да мълчи, после се оттегли. Сякаш тежест падна от вътрешността на мозъка му.

— Добре ли си?

Картър се обърна към Мелеза — той го гледаше загрижено. Картър кимна, пое си дълбоко дъх и обузда ритъма на сърцето си.

— Добре съм. Скоро ще минем покрай Камъс...

— Страхотна панорама — отсече Мелеза. — Само за деца.

Картър се разсмя, рязък отсечен смях, и отново пое дълбоко дъх. Умората се прокрадваше в него, но той я отпъди. Мелеза не беше пилот, така че Картър трябваше да впрегне запасите от адреналин и енергия, които беше забравил, че притежава.

— Не трябва ли да заредим?

Картър се втренчи напред към планината, която се простираше в далечината и искреше от сняг.

— Не, ще стигнем без проблем до Словения. В Камъс има запаси. Спиралата държи плац С1 сега там.

— И аз така чух. Не ме радва особено.

— Бил си там, когато са се объркали нещата, нали?

— Да. Със Слейтър и още няколко души. Намерихме някои от телата.

— Дадоха ли някакво обяснение?

— Дадоха лайна — изръмжа Мелеза. — Дори и да са разбрали от какво са превъртели и са си пръснали взаимно мозъците, мислиш ли, че ще ни кажат на нас редовите? Ха! Плюл съм на Камъс. Гадно място. Картър, на света има неща, които не разбираме, стремим се да излезем в космоса, но на тази планета има още хиляди тайни... неща, които никога няма да разберем и да си обясним. И планината, където построиха комплекса Камъс, е лошо място, Картър, много лошо място.

Летяха мълчаливо през проблясващото ясно небе.

Картър приземи команчито под прикритието на нощта на трийсет километра от последните координати, отбелязани на куба на Джем. Перките бясно разлюляха дърветата. Въздухът беше топъл и влажен и предвещаваше буря.

Двигателите изсвистяха и изключиха. Агентите на Спиралата стовариха екипировката и скочиха. Мелеза освободи единия КТМ и прекара мотора през поляната, пусна стойката и постави ръце на кръста си. Пое си дълбоко дъх и се усмихна лъчезарно.

— Обичам Европа. Обичам това място! Мирише като у дома!

Картър се намръщи.

— Къде по-точно ти е домът, Мелез?

— Ах! — Той се потупа по носа и тъмните му очи се затвориха.

— Не, сериозно, откъде си?

— От Източна Европа.

— От коя страна? Европа е голяма.

— И аз съм голям! Ха! Идвам от различни места. Доста съм пътувал. Син на хиляди държави.

Картър запали цигара и разтри уморените си очи; дръпна здраво и се закашля силно.

— Така значи? Ще пийна един чай и после ще дремна час-два... Не си спомням кога за последно съм спал нормално, без да съм в безсъзнание. Ще пазиш ли?

— Да, Картър, лягай спокойно. Ще съм караул.

Мелеза потупа оръжието си и се загледа в дърветата наоколо.

Седяха, всеки с огромна чаша сладък чай, чайникът къкреше между тях върху малка поставка, нагрявана от хексаблок. Команчито стоеше зад тях, страховита черна машина, двигателите му още не бяха изстинали. Високата трева се полюшваше от вятъра, последните умиращи аромати на есента стигаха до ноздрите им, успокояваха душите им и откъсваха умовете им — поне временно — от ужаса на скорошните земетресения.

— Трябва да ми разкажеш за машината — тихо промълви Картър, след като допуши четвъртата цигара и изпи чая си. Сложи още едно пакетче и шест бучки захар и внимателно наля вода от врящия чайник.

Мелеза — продължаваше да се взира в дърветата, карабината му М24 беше готова за стрелба — се извърна и го погледна бързо.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

— Вече ти казах.

— Не си — отвърна Картър; студените му очи се втренчиха в лицето на Мелеза. — Всичко, мамицата му!

Мелеза се разсмя и се почеса по бузата с мръсните си нокти.

— О, мамицата му значи! Това е друго нещо тогава. — Лицето му стана сериозно и той отново се загледа напред, с едната ръка държеше димящата чаша, а с другата карабината.

— Изпълнявахме спецмисия в Никарагуа — една от най-сеизмично активните области на света. Странно, а? Намирахме се в северните планини, източно от град Окотал. Наблюдавахме сребърна мина — няколко некси се бяха опитали да проникнат в нея през нощта. Беше топло и влажно, аз си почивах, а Джем беше на пост... изведнъж точно пред мен изникна некс. Беше изненадан, и то със сигурност, че ни вижда. Джем го улучи с един куршум между очите. Уби го на място, докато аз сънувах мокри сънища със стюардесата от полета над Карибите.

Отпи от чая си, после добави още две бучки захар. Ухили се на Картър и му показа липсващия си зъб, после добави:

— Падам си по сладкото.

— Виждам. Давай нататък. Какво стана с некса?

— Носеше метални шайби — кодирани. Опитяхме се да ги разкодираме на място, но бяха прекалено сложни. Занесохме ги в Главната централа след мисията и Джем хвана спецове да свършат тази работа. Трябваше им цял месец, обадиха се, докато си вършехме работата в Нова Зеландия. Когато се върнахме, Джем отиде да се срещне с тези хора и след това проведохме закрито заседание. Каза, че отишло до върха на Спиралата, шайбите били много важна находка. Описвали машина на име Авелах, която била много, много стара.

— Колко стара?

— На десет хиляди години.

— Това е преди всички модерни цивилизации.

Мелеза кимна.

— Знам. Това обърка всички ни, защото машината беше много, много сложна. Прекалено сложна, за да идва от такива примитивни времена — освен ако не е имало друга цивилизация, за която да не знаем, или пък техниците да са се объркали за произхода.

Картър отпи от чая си и се загледа в топлата нощ.

— Продължавай.

Мелеза повдигна рамене.

— Знам, че Джем изпълни няколко солови мисии и като се върна от последната, каза, че мислел, че е открил къде се намира машината. Попитах го къде е, той ми се ухили нагло и се отправи насам, за да изпълни последната си прочистваща мисия с Ти Ти и Слейтър...

Картър се намръщи.

— Мислел, че е открил? Значи всъщност не я е открил?

Мелеза поклати глава, погледът му срещна очите на Картър.

— Това е най-доброто, с което разполагаме, приятелю, най-големият ни шанс. Ако някой знае къде е тази машина — това е Джем.

— Сигурно е в някоя стара некска база. След като убих Дюрел и Фойхтер, нексите останаха без командваща структура, може да е навсякъде. Един обикновен некс би ли разбрал за какво служи машината, ако я намери?

Мелеза отново повдигна рамене.

Картър легна и затвори очи, умът му работеше. Известно време мълчаха. Накрая Мелеза каза:

— Много си тъжен, Картър. Дай Мелеза да те развесели малко.

— Не, не... недей.

— Не, честно, Картър. Знам една история, от която ще се напикаеш.

Картър отвори очи. Мелеза стискаше нова пълна чаша и Картър се ухили:

— Ако изпиеш още една чаша чай, ти ще се напикаеш.

— Човек трябва да пие чай, когато е на пост — отвърна сериозно Мелеза. — Това държи часовоя буден!

Картър въздъхна и се надигна на лакът. Загледа се в Мелеза и усети стаената злоба в този огромен мъж: напрежението, жестокостта, омразата му. Мелеза беше роден и завършен психопат, копеле с болен мозък от най-долна проба, смазващо лица, раздробяващо кости, чупещо капачки, прекършващо гръбнаци, гадно мерзко копеле. Картър го обичаше, но същевременно го и ненавиждаше.

— Добре ли си, Картър? Гледаш ме странно.

— Ще оживея — усмихна се Картър и разтри уши. Въпреки умората не можеше да заспи.

— Това не беше въпрос — отвърна Мелеза. — Слушай, ще ти разкажа за един от сексуалните ми подвизи...

— Добре, ако наистина, ама наистина трябва — рече неубедено Картър.

— Ха-ха! — Мелеза грейна, облегна се назад, сложи огромните си лапи върху коленете; очите му бяха мрачни, но някак си изпълнени със самоирония, каквато Картър рядко виждаше у този огромен убиец. Картър се усмихна на себе си, като осъзна плана на Мелеза. Психопатът се опитваше да го върне на земята, да го разведри, да отклони ума му от насилието, което предстоеше, и ужасите, които ги очакваха...

И да го разсее от мисълта за Наташа.

— Бях разпределен в Бирма, в Пюнмана. Имахме страхотна лавка, държаха я едни от най-секси мадамите, ходили някога по шорти.

Картър кимна, очите му бяха притворени, умората от последните няколко дни се прокрадваше у него.

— И историята е как си прекарал всичките мацки с остроумни лафове? — Картър се прозина.

— Не — разсмя се от сърце Мелеза. — Историята е как накрая се натресох на най-грозната мадама във вселената. Представи си, седя си аз и кротко си пия с Текила, един висок широкоплещест обръснат до

кръв копелдак, та двамата с Текила си гледаме работата, както винаги, без да си търсим белята... освен че изхвърлихме един здравеняк през витрината, та значи Текила по едно време здравата разгорещи една жена, та ние си гледаме работата и Текила си говори на бара с шибаната дърта чанта. Наистина беше шибана дърта чанта. Курва от най-изпадналите. Текила си мери татуировките с пиленцето... та, не обичам да се повтарям, ама беше истинска кучка, Картър. Шибана кучка. Висока, дълга черна коса като мръсна бодлива тел, огромен задник като два лошо паркирани ландроувъра. Казваше се Кара. Хммм... — Настъпи продължителна пауза.

Картър завъртя глава да разкърши врата си. Ръката му се спусна върху браунинга. Беше хладен и успокояващ, очукан, но съвършен. Негов приятел. Приятел в смъртта. Метална любов.

— Да, Кара Червената — продължи най-сетне Мелеза.

Картър отново се подпря на лакът, заинтригуван за миг.

— Червената? Странно име?

— Прякор — изръмжа Мелеза, извади цигари и предложи на Картър. С измъчен поглед Картър махна с ръка и Мелеза се разсмя. Запаля, вдиша дълбоко и примижа, когато димът влезе в очите му. И продължи хрипливо: — Кара Червената — ще те вкара в леглото и ще те ебе, докато не ти потече кръв.

Картър се сви.

— По-добре да не бях питал.

— Това е нищо в сравнение с онова, което скоро ще ти се доще, копеле. Та така, Текила си седи на бара, къркан до козирката, мери си татуировките с кучката. Лицето ѝ, Картър, мамицата му, беше толкова грозно, че едно кроше само би ѝ направило услуга. Все едно беше смукала кучи гъз, потопен в оцет. Сякаш е била тресена от натъпкано със стероиди австралийско магаре. Текила значи си мери татуировките...

— Дълга ли е историята? Много съм уморен...

— Ще ти хареса. Обещавам ти.

Картър въздъхна.

— Давай тогава. — Загледа се с копнеж в цигарата на Мелеза.

— Имам още осемдесет, копеле.

— Отказвам ги. От този момент.

— Само с тялото, не и с душата.

— Давай нататък с историята, преди да съм размислил и да съм те гръмнал.

— Споко, споко. Текила си мери татуировките с тази тъпа кучка, говорят си за нюанси и качество на контура и други пиянски простотии. Аз се мотая, залитам си, разливам бира по потника си като истински мъж — и изведнъж оная кучка заявява, докато реве като магарица от смях, че имала татуировка на палеца на крака. „Дай да го видим“, изцепвам се аз, докато си играя с един от малкото останали ми счупени зъби. Кара не спира да ломоти, събува си с крак обувките, сваля си клинчето на сини и черни райета — пичка от класа — и си сваля вмирисания чорап, откъдето се показва червена роза, нарисувана върху огромния ѝ палец, нокът нямаше, вероятно от гъбички. Двамата, с Текила се спогледахме и като по чудо не си изповръщахме бирата обратно в чашите. Надничам аз над халбата и питам: „А мирише ли на роза?“. Кара ме поглежда без никакво чувство за хумор и казва: „Не, мирише на синьо сирене“. Чак ни се догади и както можеш да предположиш, накрая стана това, което очакваш.

Картър се разсмя.

— Изчука ли я?

— Да — кимна Мелеза. — Няма лошо, когато класна вмирисана курва с вмирисан на синьо сирене крак ти предложи да се изчукате: поемаш удара като мъж и приемаш като насвяткан задника ѝ — вероятно без бъдеще.

Огромният грозен бивш пехотинец довърши цигарата, веднага запали нова и се закашля.

— Живеем в различни светове, Мелез.

— Става още по-зле.

— Как може да стане още по-зле?

Мелеза се ухили. Повечето му зъби ги нямаше. Картър често се чудеше как дъвче, но всевъзможни храни просто се изсипваха в зиналата паст на Мелеза и изчезваха, очевидно без да имат нужда от дъвчене. Пържолата не беше никакъв проблем. Беконът се ръгаше с лекота.

— Е, чукам я тази Кара значи и на нея адски ѝ харесва — потният ѝ гъз стърчи, аз съм по гръб, циците ѝ се тресат като желе над лицето ми в тъмното. Дои ме като доячна машина и стене и ръмжи като танкови вериги. Аз се мисля за велик, въпреки вонята ѝ, и тогава

— и това дори и на мен ми дойде в повече — тя се изпърдя, истински зловонен облак от отровен иприт, който изпълни стаята като шибана атомна зима.

— Мелез, това е гадно.

— Става и по-зле — заплаши Мелеза повторно.

— Как... не, не, довърши историята, та да мога да дремна малко.

— Ха! Та Кара Червената се изсра върху мен.

Настъпи мълчание.

Картър се втренчи в Мелеза.

— Сериозно?

— Да.

— Върху теб?!

— Да. — Мелеза сияеше и пушеше.

— Ядоса ли се?

— Конечно. Изхвърлих я по стълбите.

— Това ли е краят на историята?

— Горе-долу.

— Мелез, ти си истинско животно, но да си призная, Кара Червената е хиляди пъти по-гадна.

— След това си смени името на Кара Кафявата. След като й свалиха гипса от краката де. Обаче поне имаше възможност да проветрява шибания си крак, та да не вони на козе сирене.

— На синьо.

— Все тая.

Картър все пак успя да поспи един час. Събуди се капнал. Мелеза му подаде чаша чай и цигара, но той отказа.

— Виждаш ли нещо?

— Същинско мъртвило е.

Събраха си багажа и яхнаха моторите KTM LC7 — включиха ги на безшумен режим. Излязоха от гората и се спуснаха по пустия склон. Караха по тесни пътища, покрити с чакъл, през осветените от луната поля. Отляво течеше река. Карабината на Мелеза бе на коленете му — той държеше кормилото с една ръка, а очите му се оглеждаха за неприятни изненади.

Пътуваха по тъмните пътища около час. Срецнаха само две коли — един мерцедес и една шкода — и ги подминаха като размазани неясни петна. Накрая отбиха от пътя и се заизкачваха по кални пътеки.

Спряха и тръгнаха през полюшващите се дървета с раници на гърба и готови за стрелба карабини, напредваха бавно и предпазливо. Сякаш животът им зависеше от това.

Така си и беше.

— Ето.

Картър присви очи и огледа хижата в далечината. Извади браунинга и провери пълнителя за стотен път, после освободи предпазителя на карабината.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Прикривай ме...

Тръгна към построената от грубо издялани трупи хижа много предпазливо, с насочено оръжие, умът му сипеше ругатни и го зареждаше с адреналин... Стигна до вратата, приклепна и погледна към Мелеза, който го прикриваше.

„Трябва да сте поне трима“ — скара му се Кейд.

„Услугите ли си предлагаш?“

„Нали знаеш какво казват, ако нещата се объркат...“

„Кейд ще те побърка?“

„Майната ти, Картър“.

„Споко, малко човече“.

Внимателно влезе в хижата, предпазливо я обиколи, но острият му поглед не се натъкна на нищо. Тъкмо се канеше да си тръгне, когато го видя — малко квадратно парче, което липсваше от прозореца. Идеално по размер и местоположение за...

„Умна бомба“ — додаде Кейд.

„Хмм“.

Картър докосна краищата на дупката — бяха съвсем гладки и без съмнение бяха направени от електронен куб, настроен за поставянето на бомбата. А умната бомба означаваше...

Некси.

Върна се при Мелеза.

— Бил е тук.

— Копеле, знаех си го. Трябва да изгорят тия попботи. Само губят време!

— Въпросът е: какво се е случило после?

— Няма ли следи?

Картър сканира околността и поклати глава.

— Нищо явно. Хайде, ще трябва да разузнаем по старомодния начин...

Отне му час, докато намери следата. Слънцето се беше издигнало и и двамата се чувстваха неловко.

Картър посочи.

— Виждаш ли?

— Какво?

— Погледни по-внимателно.

— Кое?

Картър въздъхна.

— Следа от ботуш, на Спиралата е. Били са тук и са тичали натам. — Посочи с дулото на карабината си.

— Хайде!

— По-кратко, Мелез. Тези работи искат време. И да не забравяме скорошното изчезване на спецотряда.

Тръгнаха предпазливо през гората, от дърво на дърво. Спираха, проверяваха разстоянието, оглеждаха дърветата за следи от преминаване. Накрая рискуваха и сканираха с електронния куб, но вече знаеха, че не могат да му имат доверие... изглежда, нексите играеха подмолната си игра и бяха постигнали дигитално превъзходство.

Картър клекна до едно дърво със странни следи по кората.

— Ударило го е нещо голямо, тежко и метално.

— Като например?

Картър повдигна рамене.

— Мотор или нещо подобно. Казвам ти, Мелез, някой тъпанар здравата се е постарал да прикрие цялата работа — тук трябваше да е пълно със следи от гуми. Виж, дори металните парчета са извадени от кората.

— Може ли да е моторът на Джем?

— Не съм сигурен. Но мисля, че се движим в правилната посока.

Скриха се в гъсталака на склона над долината. Наблюдаваха няколко часа. Слънцето се издигаше в небето. Хладен вятър задуха от юг, но не им помогна кой знае колко да се спасят от потта под дебелиите си дрехи.

Картър гледаше моста, който водеше към долината и каменните блокове, струпани от другата страна. Цял час наблюдаваха малката дървена хижа, но не видяха никакво движение нито на едното, нито на другото място.

— Мисля, че сме в задънена улица — каза накрая Мелеза.

Целият потен, надран и изпободен, Картър извади електронния куб и го активира. Светлините премигнаха и се включиха аудиосигналите.

— Това е... странно.

— Кое? — Мелеза пропълзя по-близо; миришеше на гнили листа.

— Нито мостът, нито хижата се появяват на екрана. Невидими са за скенерите... — Картър разклати металното устройство.

— И аз правя така. Щом някое струващо милиони устройство се развали, го тръскам — и готово. Тегли му един, та да види.

— Не разбирам — промърмори Картър и изгаси куба.

— Искаш да огледаш ли? — попита Мелеза, все така взрян в долината за някакво движение.

Картър кимна.

— Да почакаме да се стъмни — изръмжа Мелеза. — По-добре да седим, да чакаме, после да идем да огледаме, без слънцето да лъщи по карабините и да издаде позициите ни, а, Картър? Картър?

Мелеза се извърна.

Картър го нямаше.

— Копеле!

Провря се под бодливите храсти и видя как Картър се спуска към каменните блокове, които закриваха моста, спусна се и изчезна. Мелеза също запълзя напред, гората и храстите останаха от дясната му

страна. Накрая стигна до едно открито място, огледа се нервно и облиза потта от устните си.

Огледа се за Картър, но не можа да го види.

— Побъркано копеле — изръмжа. — Защо да не почакаме да се стъмни? Заради теб и двамата ще ни гръмнат.

Видя го — под моста, беше прилепнал като магнит и пълзеше под дебелия дървени дъски.

Какво правеше?

И тогава видя приглушения блясък на картечното гнездо — едвам се виждаше. Беше скрито сред скалите и той зърна за миг отвора — и самата цев с дупките за охлаждане. Нямаше какво друго да е... беше разположено в идеалното за целта защитено от природата място и гледаше към единствения подстъп към долината.

Мостът.

— Какво правиш, Картър? Ще те надупчат!

Но Картър продължаваше твърдо напред! Мелеза знаеше, че не разполага нито с уменията да преодолее моста по начина, по който го правеше Картър, нито със силата да издържи собственото си тегло толкова време.

„Трябва да поотслабна. Ако оцелея“.

Потта се стичаше в очите на Картър и щипеше и той премигваше. Облиза сухите си устни, намери къде да се хване, премести се още няколко сантиметра. Беше горещо, въздухът беше влажен и застоял. А не можеше да се пусне и да откачи манерката. Мамка му!

В ума му се въртеше образът на Наташа — лежеше неподвижно в болничното легло и тръбичките излизаха от всички части на тялото ѝ; представяше си силуета на бебето от снимката на видеоозон — малко бяло мехурче на тъмния фон, главата, тялото, ръцете и краката едвам се различаваха, но чудото беше факт — после закачливото усмихнато лице на Джем, цигарата висеше на устните му и той държеше координатите на машината, която можеше да спаси любимата на Картър и тяхното дете.

Дървото над него беше избеляло от словенското слънце, от време на време проскърцваше и по лицето на Картър се посипваше прах.

Той залази пак, с мъка изминаваше сантиметър по сантиметър. Кубинките му се забиваха в пукнатините, пръстите се хващаха за процеци и дупки, мускулите му виеха.

„Не издавай местоположението си“, предупреждаваше го мозъкът му.

Но друга част от него, черупката, в която се криеше Кейд, искаше да се втурне напред с гръм и трясък и да изтрепе всички, да ги изколи като овце. Всъщност какво искаше? Вече не беше сигурен какво точно търси... много ясно, че след като бяха прикрили следите в гората така добре, нямаше да оставят тялото и мотора на Джем да се въргалат наоколо.

И тогава го чу.

Бучене на мотор.

„Не, не може да бъде!“

Можеше: един камион, огромен осемтонен камион с големи грапави гуми, покрит с брезент. Приближаваше се с нестихващо бучене и Картър напрегна всички сили, запълзя по-бързо, но си даде сметка...

Не можеше да изпревари камиона.

„Кучият му син!“

Чук как камионът мина на втора, моторът забръмча по-силно, когато заизкачва лекия наклон — и после двойното мощно разтрисане, когато двете предни гуми се качиха на моста. Затрополиха по дебелиите дървени греди и Картър за малко щеше да падне от друсането. Стисна зъби, стегна мускулите си и започна да се моли...

Шестте задни гуми на камиона се стовариха върху моста.

Цялата конструкция се разтресе.

Неистово.

Картър усети сподавения вик в гърлото си, когато гумите на камиона заудряха дървото и ръцете и краката му започнаха да се тресат. Прах и мръсотия се посипаха по лицето му, той се закашля и се задави. Изплю се и погледна към ужасната пропаст под себе си...

Тресенето и ударите сякаш продължиха вечно.

Подскачаше като парче метал между чука и наковалнята.

И после всичко мина.

Успя да не кихне и изруга, гневно стисна очи и продължи хоризонталното си катерене, пръстите и ръцете го изгаряха от болка,

браунингът се забиваше в ребрата му. Най-сетне стигна до отсрещната страна и скочи на малката издатина под моста. Изкатери се по железните основи, подаде се отгоре и се огледа, после скочи в малкия защитен кръг на картечното гнездо.

Беше настлано с пясък. Картечницата „Хеклер и Кох Т80“ беше насочена към моста и до нея имаше...

Наемник?

Човек.

Картър се ухили на шокираната му и ужасена физиономия и му заби един юмрук в носа — и втори, трети, по пясъка шурна кръв и мъжът се стовари в безсъзнание. Картър надникна от задната страна на картечното гнездо и се ухили свирепо, когато видя как нексите слизат чинно от камиона, който насмалко да го събори и да го прати да се търкаля долу в клисурата. Придърпа с ръмжене триногата, провери мунициите и завъртя цевта на обратната страна. Нексите се строиха в редици по осем — бяха двайсет и четирима — и застанаха мирно с автомати през рамо, червените им очи гледаха втренчено.

Картър чакаше. И неговите очи блестяха. Представяше си Наташа...

Спомни си нексите пред Централата на Спиралата, докато земетресението превръщаше Лондон в прах — как убиваха невинни без никакво угризение или проява на емоция.

Към нексите от камиона се присъединяваха още некси, имаше и няколко наемници.

— Съжалявам, момчета — измърмори Картър, отвътре всичко му изстина. — Биете се на погрешната страна... дано парите да са си стрували и да сте ги похарчили добре.

Откри огън.

Т80 изтреця и заподскача под ръцете му, дъжд от куршуми се посипа по тясната поляна и почна да покосява нексите.

Някои се пресегнаха за оръжията си.

Някои хукнаха да бягат...

Всички станаха на парчета под яростната атака на тежката картечница.

Покосени.

Убити.

Куршумите се забиха в задницата на камиона, пробиха и шестте задни гуми и те изтрецяха една подир друга. Машината бавно приклегна.

Картър отпусна спуська и дъха си и огледа пораженията с безстрастни очи. Чу как един от наемниците изстена, докато се надигаше, видя го как се мъчи с карабината си SA1000, извади браунинга и пусна един куршум в мозъка му. Наемникът се свлече на земята с изцъклени очи. Картър въздъхна и поклати глава.

Изведнъж му писна от толкова смърт. Писна му да убива. Писна му да коли.

„Не се дръж като страхливец“ — обади се Кейд.

„Писна ми“.

„Не се размеквай — хората се опитват да се изтрепят в един забавен военен сценарий, именно това прави човека човек; по това се различаваме от животните... затова си струва да се живее този шибан живот“.

„Не и за мен“.

„Да се обзаложим ли?“

Уморен, стиснал здраво карабината, Картър излезе от картечното гнездо. Чуваше двигателя на камиона — още работеше и пускаше изгорели газове. Тежки стъпки разтресоха моста зад гърба му и той бързо приклегна — лицето на Мелеза грейна пред него.

— Чух картечницата — какво стана, мамка му? — Мелеза спря. — Боже мой! — прошепна, докато оглеждаше касапницата.

Картър запали цигара.

— Ти ли ги уби всичките?

— Дај да проверим.

Като се покриваха взаимно, Картър и Мелеза предпазливо тръгнаха напред, спряха и огледаха двора, до който ги бяха довели следите на Джем. Постройките бяха старовремски, целите от дърво, някои части бяха боядисани в кафяво, някои в светлосиньо. Бяха вдигнати на ниски подпори и под всяка имаше тъмно пространство мъртва земя. Бяха десет, подредени в полукръг в естествената падина. Около тях имаше буйна зеленина. По много стени имаше груба дърворезба.

— Добре защитено място — обади се Мелеза; карабината му се насочваше от постройка към постройка.

Картър кимна и дръпна от цигарата си.

— Това е лагер или казарма от древната Втора световна война — каза Картър. — Виждаш съм снимки на това място...

— Използван от?

— Нацистите. — Картър се усмихна горчиво. — Колко уместно.

Обиколиха лагера, провериха сградите една по една, но всеки път инстинктивно усещаха, че вътре няма никого. Нексите не бяха от враговете, които си устройваха лагери и се криеха — в битка те бяха безстрашни и не биха клечали в някоя барака, да чакат да ги открият. Щяха да атакуват...

Доволен, че са сами, Картър тръгна към камиона. Мелеза подритна тялото на един некс с ботуша си.

— Маmicата му, ама как вонят...

— Мислиш, че миришат лошо ли? Да беше подушил танкерите — каза Картър, пхна се в празната кабина и изгаси двигателя. Възцари се тишина и той потръпна. — Милиони разложени, сеещи зараза тела... каква воня се носеше! Боже, колко е гадно това място, тръпки ме побиват. Има гадна история.

— Да. Хайде, трябва да разберем къде са отвели Джем...

— Ако все още е жив.

Повечето от дървените бараки бяха празни или имаше само походни легла и най-основното като екипировка. Едната явно беше щаб — имаше много заключени кабинети и компютърна техника, която изглеждаше абсурдно на фона на изгнилите стени.

Претърсиха всичко, като използваха електронния куб на Мелеза като скенер — отваряха електронни ключалки и преравяха компютърната система, за да стигнат до скрити файлове. След трийсетминутно ровене Мелеза избърса потното си чело и каза озадачено:

— Това са финансови данни.

— Да. Хранителни припаси, цени на камъни и цимент, дизел и левиатан.

— Сканира ли това?

На бюрото имаше няколко тънки метални листа с изписана върху тях кодирана информация. Мелеза бавно прокара електронния куб върху тях и проектира цифров екран върху най-близката стена.

Цифри изпълниха тайнственото синьо пространство, докато електронният куб ги декодираше: колони и редове цифри и данни.

— Още покупки и продажби — каза Мелеза.

— Чакай!

— Какво?

Картър се загледа в цифрите, сините лъчи прорязваха дима от цигарата му.

— Виж третата колона, подробностите около трансфера на части титанов карбид за сонда. А петата е охладителна течност, използвана при сондирането.

— И какво?

— Прилича на оборудване за извличане на нефт или... левиатан.

— Това няма нищо общо с нас, Картър.

— Погледни електронния подпис и печата. Генерален директор Опенхауер, комисар на инспектората по горивата за Източна Европа — защо му е да разрешава продажби, покупки и трансфер на подобно оборудване? И какво общо имат с левиатана нексите, мамка му?

Мелеза поклати глава.

— Може би след смъртта на Фойхтер и Дюрел нексите са станали наемници. Може би просто пазят подобни места и ти си опаткал с картечницата цял куп невинни наемници?

— Незаконно е да се наемат некси, още откакто Спиралата закри първоначалната операция преди много години. Това е обида срещу Господ, така го нарече един политик, въпреки че според скромното ми мнение самите скапани политици са обида за Господ. Със самото си съществуване. — Той се ухили кисело.

— Каква е връзката тогава?

Картър се почеса по наболата брада.

— Не съм сигурен, Мелез, не съм сигурен... Какво търсят нексите при левиатана? Това е просто гориво — много ясно, че могат да направят пари от него, но... пари могат да се направят от много неща.

— Може да финансират нова война...

— Не смея дори да си помисля за това — тихо каза Картър. — Хайде, тук едва ли ще намерим нещо за Джем, в задънена улица сме. Да слезем да проверим втората хижа — може да е забелязал друго гнездо некси там.

— Пък и тези, дето ги изтрепа, здравата вонят.
— Ти водиш.
— След вас, господин Картър — каза Мелеза и в очите му проблесна искричка. — Това вече май е по твоята част.

Картър спря пред камиона и Мелеза едва не се блъсна в гърба му.

— Не мърдай и нито гък.

— Какво има?

Картър вдигна очи.

— Горے на хълма има снайперист... — Заслонен от туловището на Мелеза, Картър извади браунинга с лявата си ръка, извърна се леко встрани, усмихна се, докато извърташе глава, и...

Браунингът се появи изневиделица.

И Картър стреля...

Склонът беше стръмен, каменист, осеян с храсти и няколко хилави дървета. Куршумите изсвистяха, вдигаха прахоляк от скалите, забиваха се в растителността. Чу се неясен вик, последван от:

— Спрете! Спрете!

Картър пусна карабината на спечената земя, извади празния пълнител, зареди нов, хвана браунинга с две ръце и изрева:

— Хвърли оръжието!

След кратка пауза една пушка с оптически мерник излетя във въздуха и тупна на земята. После сред храстите се изправи жена. Олюляваше се, държеше се за рамото, през пръстите ѝ се стичаше кръв.

— Улучил си я — обади се Мелеза.

— Браво.

— Но това е жена.

— Браво.

— Но тя...

— Да? Можеше вече да ти е пуснала един в тъпата глава. Мелез, винаги се държиш като кретен, стане ли дума за жени. Върви ѝ помогни да слезе, аз ще те прикривам.

Мелеза тръгна предпазливо напред. Жената пък се спусна по стръмния склон, спъна се и се свлече надолу последните десетина метра. Изправи се, цялата в прахоляк, и се закашля. Имаше сладко

кръгло лице, идеална кожа и руса коса, вързана на опашка. Носеше стари туристически дрехи в цветовете, предназначени да се сливат с околността. От рамото ѝ шуртеше кръв.

Картър огледа нащрек склона и предпазливо последва Мелеза, който ѝ помагаше да се изправи.

— Коя си ти?

— Моля те, не ме убивай!

— Зависи какво ще ми отговориш.

Очите ѝ зашариха по труповете, по зейналите усти, разкъсаната плът.

— Ти ли ги уби всичките?

— Да. А сега ми отговори на въпроса или ще си следващата в кюпа...

— Картър! — скастри го Мелеза и се намръщи.

— Казвам се Мила. Член съм на малък отряд, наречен СВЛА, който търси и убива такива... — Тя махна към нексите. — Завладяха нас, страната ни, имат лагери по целия свят... убиха брат ми...

— Значи щеше да ги гръмнеш с малкото си пушкалце?

— Не, само наблюдавах, гледах ги как идват и си отиват. Ти ни свърши цялата работа... Не мога да повярвам, че ме забеляза.

Картър не ѝ обърна внимание, взе пушката ѝ. Беше стара, излъскана, добре поддържана. Приличаше повече на семейна реликва, отколкото на бойно оръжие. Хвърли я на Мелеза и той я хвана с огромната си лапа, и огледа надраскания приклад.

— Ще оцелее ли?

— Трябва да почистя раната — каза Мелеза. — За щастие куршумът е разкъсал само мускулите, не е засегнал костта. Добре че не си се прицелил както трябва.

— Пречеше ми един храст. — Картър се ухили. — Хайде, побързай... трябва да се махнем отгук. Можеш да я превържеш и в гората.

— Защо сте дошли? — попита Мила; чертите ѝ се бяха изкривили от болка, но тя стискаше зъби и се опитваше да изглежда смела.

— Търсим едни хора.

— Мелез, кретен такъв!

— Какво толкова, Картър? Може да е видяла нещо! Каза, че е следила нексите... може да е видяла и приятелите ни. А? — Той погледна Мила и тя кимна.

— Мъж? Къса черна коса, къса брада, заедно с един огромен здравеняк и жена?

Мила погледна притеснено Картър.

— Да. — Картър кимна. — Видя ли ги? Тук?

— Тук — отвърна тихо Мила, между пръстите ѝ се стичаше кръв.

Картър не обръщаше внимание на болката ѝ.

— Заловиха ли ги?

— Първия го хванаха, да. Смазаха го от бой — риташа го, докато лежеше на земята. Но останалите...

— Да?

— Качиха телата в един камион. Като този.

— Те трябва да са — въздъхна Мелеза. — Мамка му! Това означава, че Слейтър и Ти Ти са мъртви. Мамка му! Какво направиха със заловения?

— Отведоха го в каменоломната Катая. Мога да ви покажа...

— Откъде знаеш?

— Проследих ги. Нали събирам информация. Наблюдавах ги. Но не можах да се приближа много, тези с медните очи са навсякъде. Прекалено опасно е да се приближавам до каменоломната.

— Колко е далеч?

— На петдесет километра оттук.

— Да се връщаме при моторите. Там ще се погрижим за раната ѝ и ще планираме пътя си. — Картър тръгна. Мелеза поведе жената след него.

Минаха покрай купчината трупове. Картър дори не ги погледна.

Те не бяха нищо повече от пушечно месо.

Стигнаха до моста и стъпиха върху широките дебели трупи. Картър се извърна да даде знак на Мелеза да си провери оръжието и изведнъж видя нещо — проблясък — промяна — в очите му. Извъртя рязко глава и видя на моста някакво създание... високо два метра, с дебел врат и кошмарно лице. Имаше криви зъби, от които се точеха лиги, и малки медни очички, сбръчкана черна кожа, сякаш някой го бе горил. Тялото му беше мускулесто и голо до кръста, от корема надолу

черна броня се сливаше с плътта и се спускаше на проблясващи плочки по слабините и краката му. Дълги нокти се показваха от дебелиите му черни пръсти. Картър с ужас го гледаше и видя...

Че то се усмихва.

Като кошмар, породен от лош наркотик, си спомни думите: „Следващия път, копеле“, така беше изръмжал... и изведнъж перченето му вече не изглеждаше толкова добра идея.

„Казвам се Дейк и съм готов да чакам цяла вечност“.

За съжаление този път вечността не беше траяла кой знае колко дълго.

Беше дошла много бързо.

Картър преглътна с мъка.

— Какво е това? — изрева Мелеза и вдигна карабината си.

Създанието обаче също носеше оръжие.

То откри огън, тежките му обувки задумкаха по моста към тях, лигата се точеше от изкривената му обезобразена уста, куршумите излитаха от автомата, който стискаше...

Те се хвърлиха в картечното гнездо, но преди да успеят да направят нещо, по скалата се чу тропот на ботуши и Дейк ги погледна отгоре, извитите му челюсти се раздвижиха...

— Картър — изсъска чудовището.

Карабината на Картър изтрещя и под напора на куршумите нексът полетя назад. Картър махна пръста си от спусъка. Ехото бързо заглъхна.

— То те познава? — избоботи Мелеза.

— Дълга история.

— Надявам се, че го уби.

— Не разчитай на това.

Картър предпазливо подаде глава от картечното гнездо и се огледа. После, следван от Мелеза и Мила, пристъпи върху спечената земя на пътя...

Чу се страхотен рев.

— Давай напред де — каза Мелеза.

Картър го погледна и се усмихна свирепо.

— Що не вземеш ти да минеш пръв?

— Няма — промърмори Мелеза. — Трябва да се грижа за ранената...

Картър тръгна напред и скорпнексът го връхлетя, изби карабината му с тежките си нокти. Оръжието изтрака на сухия път. Картър избегна един страшен удар, приклепна и заотстъпва...

— Помниш ли ме, малко човече?

— Лице като това забравя ли се? — отсече Картър сухо.

Дейк се стрелна към Картър със страшна скорост, но той избегна удара, като се наклони встрани, а след това се дръпна бързо от пътя му. Скорпнексът връхлетя върху Мелеза и с един удар го просна по гръб на земята, от носа му шурна кръв. Когато се извърна, Картър замахна...

Заби юмрука си три пъти в кошмарното лице на създанието, тежки разбиващи удари, после се наведе, за да избегне замаха на огромните му нокти, и стовари един ритник в гърдите на скорпнекса — но ударът нямаше кой знае какъв ефект и чудовището го сграбчи за крака, завъртя го във въздуха и го запрати на земята. Картър се претърколи няколко пъти, но бързо скочи, изръмжа и извади браунинга.

Започна да стреля.

Дейк получи пет куршума — потрепваше всеки път, — но стигна до Картър, изтръгна пистолета от юмрука му, сграбчи го с огромните си нокти и го вдигна във въздуха. От лицето и ръцете му шуртеше кръв. Картър се задъхваше, кръвта пулсираше в мозъка му, но успя да свие крака и заби токове в лицето на скорпнекса: веднъж, два, три, четири, пет, шест, седем пъти... усети как първо зъбите му, а после и челюстта изпукаха...

Скорпнексът го изпусна...

Картър се втурна към моста. След секунда Дейк беше по петите му, носеше се почти на четири крака. Беше по-бърз, по-силен и безкрайно по-издръжлив от човек...

„Остави го на мен..."

Ще му скъсам задника..."

Картър бръкна в колана си, извади една химическа граната и я метна пред себе си. Тя се търкулна. Скорпнексът се нахвърли върху него, Картър успя да избегне удара и заби юмрук в смазаното му лице, върху което кубинките му вече бяха нанесли сериозни поражения. Избегна един удар, после още един, отдръпваше се по моста и броеше...

Възпламени гранатата с мисловен импулс чрез имплантиран усилвател.

Тя избухна и краят на взривната вълна го закачи, вдигна го и го запрати назад. Скорпнексът пък отлетя към масивните метални перила. Чу се хрущане на кости — чудовището се натресе в един от дебелияте железни стълбове и чак го изкриви.

В моста зейна огромна дупка, четири метра в диаметър, по краищата ѝ стърчаха остри трески. През дупката се виждаше долината — далечна зелена шир.

За миг се възцари пълна тишина...

— Картър!

Мелеза се втурна напред. Картър се надигна на колене и се закашля, плюеше и повръщаше, от носа и ушите му течеше кръв. Пое си дълбоко дъх, после се изправи и затича към зейналата дупка и проснатия труп на скорпнекса.

Дали беше мъртъв?

Трябваше да е мъртъв...

Чу се потракване на хитинова броня.

Скорпнексът бавно се надигна.

Взривът беше отрязал част от лицето, ръката и тялото му, едното му око беше извадено и висеше върху черната, покрита с предпазна обвивка буза. Ноктите му се вдигнаха... по тях също имаше кръв — резултат от невероятния удар в железната подпора на моста. Но той се изправи в целия си ръст... и се разнесе дълбок гърлен кикот.

Сърцето на Картър трепна, но изражението му си остана решително. Знаеше, че трябва да довърши това чудовище, и то сега. И той се втурна към скорпнекса. Създанието — кръвта покриваше лицето му с маската на разярен демон — приклепна, после скочи да го пресрещне.

10. СВЕТОВЕН МАЩАБ

Джем сънуваше.

— Ти ги уби.

Той се вгледа в лицето на Ники. Сълзи се стичаха по пухкавите ѝ червени бузи и той наведе засрамено глава към охлузените си обуца, после отново вдигна поглед.

Обвинението в очите ѝ го рани много по-силно от куршум.

— Не бях аз — тихо каза той; сълзите му се стичаха по бузите.

— Уби дори децата — извика тя. Пристъпи към него и го удари, силен десен ъперкът, и той се олюля. Пое удара с наведен поглед и се опита да обясни, но всичко се въртеше бясно в главата му, мислите му бяха замъглени, мудни, объркани.

— Ти ги разкъса.

— Не бях аз!

— Разкъса лицата на децата, гадно копеле такова, видях, всичко видях... ще гниеш в ада за това, което направи...

Главата на Джем се изправи. Очите му изведнъж се присвиха и той замахна, извитият му нокът раздра шията на Ники, разпори надолу от ключицата до гръдната кост, чу се гадният звук на разпорена плът и изпукване на скъсани сухожилия и хрущяли. Тялото ѝ се раздели на две части и те се свлякоха на земята без звук. Кръвта ѝ шурна и очите ѝ се изцъклиха, вторачени с празен поглед в стената. Джем наведе глава на една страна и я огледа замислено, подритна двете ѝ половини с крак.

Събуди се в тъмното. Плачеше. Стаята беше студена и това му харесваше, студът успокояваше кипящия му мозък. Размърда се с мъка, ставите му бяха схванати, и стъпи на крака, бронята му изтрака. Главата му се наклони и той усети как слюнката се стича от устата му, между челюстите, които не можеха да се затворят както трябва.

Но тогава...

Това беше той, нали? Такъв си беше по принцип.

Отиде до големия леген с вода и се вгледа в отражението си, то леко се поклащаше. Малките му медни очички бяха оградени от черни заострени връхчета — сякаш бяха изгорени, — защитните плочки на лицето му бяха целите нагърчени и се сливаха с розовата плът. Челюстите му постоянно мърдаха, сякаш непрекъснато дъвчеше, той усещаше как кътниците му стържат.

Помниш ли?

И той си спомни жената от съня си.

Тя плачеше.

„Защо?“, помисли си.

Децата, които беше убил — те бяха просто прясно месо, месото на врага. Щяха да пораснат, да станат войници и да тръгнат да търсят некси с пушки, сеещи смърт — беше просто обикновено унищожение. Така както човек би настъпил с крак някое насекомо...

Намръщи се, умът му бучеше.

Все още виждаше болката в очите на жената от съня си и това го объркваше. Тя го познаваше, но той не можеше да си спомни името ѝ и това беше странно. Изгаряше го...

Нейната болка.

Джем се сви на кълбо и сънят бързо го приласка в черните си обятия.

Дюрел се вглеждаше в картата, светлината ѝ слабо осветяваше безформеното му лице. Цветовете по синтетичния микрокосмичен свят проблясваха и Дюрел кимна, острият му език се стрелна и облиза сухите му устни.

Беше... нервен.

Нещата се сглобяваха.

Планове се сливаха.

И усещаше промяната на силата.

„Спиралата“, помисли си той.

Усети как Гол влиза в стаята зад него и мъничко се напрегна. Изсмя се леко, развеселен от мисълта, че Гол е некс, отчасти некс, но не е чистокръвен.

Не като Джем.

Не. Дюрел се усмихна. Джем се беше оказал хиляди пъти почистокръвен, отколкото му се бе струвало възможно. Джем се беше оказал безупречен... истински некс... истински скорпнекс...

— Не се получи — каза Гол.

Дюрел се извърна. Не успя да долови чувство в изражението на Гол.

— Нищо. Извадихме късмет с Джем, протоколът за създаването на скорпнекс се повтаря изключително трудно и ще отнеме време. Доволен съм от обръщането на Джем — вече имаме на разположение още един воин, който е готов да умре за нашата кауза.

— Да.

— Говори с Катенхайм, нали?

— Да. Той... — Гол се усмихна. — Не вярва, че съм с теб. Мисля, че се съмнява в лоялността ми.

— Не му обръщай внимание. Той винаги малко преиграва. Но е силен, смел и бърз — не го предизвиквай без повод, защото имам нужда и от двама ви.

Гол кимна.

— Какво си мислиш за Наташа?

— Тъжен ден е — предпазливо каза Гол. — Тя е моя дъщеря и аз я обичам. Но тя сама избра пътя, по който да върви. Избра Спиралата и избра да умре за Спиралата... Не мога да я пазя вечно. Тя е голям човек.

— Много философски. Сега... — Ръката на Дюрел се показа и легна на рамото на Гол. Гол се загледа в червените очички и усети, че Дюрел очаква реакцията му: признак на ужас, отвращение или погнуса...

Наложи си лицето му да остане спокойно и неподвижно.

— Имам работа за теб. Доставка.

— Основополагащите камъни?

— Да, четири от тях. Искам да идеш с Катенхайм и Джем, да направиш доставката и да проконтролираш поставянето им. После може да порботим върху линковете към хъба и да направим последните настройки на двигателя.

— Армията мобилизирана ли е?

— Нексите войници са на крак — тихо отвърна Дюрел. — Парченцата от мозайката най-сетне си идват по местата.

Гол отново кимна. Разбираше добре.

Малкият черен чопър се спусна над пустинята и завихри пясъчна буря, гърмящите ротори отекваха над огромната равнина. Скали проблясваха от подвижните пясъчни дюни. Катенхайм приземи хеликоптера с бързи прецизни движения. Докато перките намаляваха оборотите с вой, Гол скочи на една плоска скала, следван плътно от Джем, който засенчи очи с бронираната си ръка.

Кат сграбчи пакета и ги последва. Двайсетина некса се втурнаха да ги посрещнат от дървените бараки с насочени напред автомати. Първият спря и отдаде чест.

Кат отвърна на поздрава.

— Нещата вървят ли?

— Да — отвърна съскацията безполов глас. — Очаквахме ви.

Тръгнаха по излъсканите от пясъка скали под палещите лъчи на слънцето. Зад високата ограда бяха паркирани стотина големи камиона. Базата се разкри пред очите им в истинските си мащаби — имаше поне хиляда набързо сковани бараки, в които живееха най-малко 30 000 некса. Пустинният лагер беше тих по това време на деня, само разузнавачите бяха по задачи — но през нощта, когато беше по-хладно, лагерът оживяваше.

Кат влезе в една дървена барака с вентилатор, който охлаждаше сухия пустинен въздух, и незабавно отиде до една маса, отрупана с карти. Гол зачака, от време на време поглеждаше към Джем.

Този нов скорпнекс — кръстоска на човек, когото някога беше познавал — изобщо не показваше, че го познава. Преди години Гол беше изпълнявал няколко мисии с Джем — в младежките им бурни години, — но след тази трансформация, това кръстосване, Джем явно имаше очи и ум само за едно-единствено нещо: битка — битка, която водеше към смърт и унищожение.

— Какво мислиш?

Джем се извърна, малките медни очички се втренчиха в Гол и той едва се сдържа да не отстъпи крачка назад. Широките рамене на скорпнекса се повдигнаха, той се отдръпна, извърна се и се загледа в пустинята.

— Много е горещо — изръмжа.

— Не, за броя на нексите.

— Много са — отвърна Джем, лигата му капеше по дървените дъски. — Ще се бият добре, когато дойде времето — ще убиват добре.

— Това време може да дойде по-скоро, отколкото си мислиш — намеси се Кат със свирепа усмивка. — Има някаква въоръжена колона от любопитни американци на няколко километра източно, приближават насам. Мисля да им дадем да вкусят силата ни.

— Мислех, че имаме заповед да избягваме конфликти, докато не дойде времето.

— Времето е тук и сега — тихо отвърна Катенхайм, очите му светеха. — Дюрел се разпореди. От този момент сме активизирани.

Кат поведе, Гол и Джем го последваха и тримата пак се качиха на малкия хеликоптер. След секунди роторите се завъртяха и машината се издигна рязко във въздуха.

— Ето — каза Кат.

Петдесет танка с форсиращи двигатели излязоха от огромно заграждение с дебели дървени стени и увиснал брезентов покрив, маскировката им се сливаше с пустинята. Петдесет черни хеликоптера се издигнаха във въздуха зад Кат и полетяха отстрани, за да осигурят въздушна подкрепа...

— Трябва здравата да убиват — каза Джем.

— Това е само проба — отвърна Кат и полетя след малката армия.

Американската въоръжена колона беше спряла, двигателите бучаха, командирите чакаха завръщането на разузнавачите. Пехота и бронирани хъмвита конвоираха петдесетте танка „Абрамс М1“ в пълно пустинно снаряжение. Частите заобикаляха заради информация от разузнаването, получена от анонимен източник. Стотината мъже в колоната не очакваха битка.

Сержант Торп се беше подала от танка, вдигнала цифровия бинокъл, езикът ѝ облизваше напуканите от пустинята устни. Наблюдаваше как хъмвито на разузнавачите подскача към тях с висока скорост, зад него се вдигаха облаци прах. Обърна се ядосано.

— Заради тия тъпи копелета ще ни забележат от километри!

Огледа хоризонта, но не забеляза нищо интересно. Изруга пустинята, която я караше да се поти и да ожаднява. Хъмвито рязко спря, гумите се заровиха наполовина в пясъка и шофьорът Хамил, младеж с къса коса, хубав тен и скъпи слънчеви очила, изскочи като на пожар и изкрещя:

— Идват!

— Кой идва?

— Врагът!

Торп се намръщи. Усети как я побиват тръпки, въпреки горещината.

— Какъв враг? — извика тя, гласът ѝ беше прегракнал от жегата, но в него се усети и нотка на страх.

— Танкове! — извика Хамил и хукна към танка. Кубинките му разораваха пясъка. — Много!

Торп отново огледа хоризонта. Виждаше само облаците пясък, които бавно се уталожваха след хъмвито на Хамил.

— Клио, скенери? — извика тя.

— Нищо, сержант.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, сержант. — Клио беше адски ядосан. — Хамил явно пак се е натряскал! Излага на риск живота на всички ни...

— Клио — спря го Торп. — Сигурен ли си, че скенерите не са заминали?

— Сто процента, сержант.

— Видях ги! — извика Торп и насочи картечницата: танковете на нексите изпълваха хоризонта, черният рояк хеликоптери летеше над тях. Бумтенето заотеква над пустинята и Торп с ужас видя как сред нагънатата равнина избухна внезапна експлозия...

Изведнъж настана истинска лудница. Свистене, после експлозии. Торп видя как един от нейните танкове подскочи и се прекатури, от него лумнаха пламъци, оръдието се заби в земята, заора в пясъка и се разцепи на две. Още един танк беше улучен, после още един, и тогава нападнаха хеликоптерите. Торп падна тежко на земята, автоматът SA1000 изтрака в ръцете ѝ. Чопърите минаваха ниско над главата ѝ...

Навсякъде свистяха куршуми.

Камионите избухваха.

Разнасяха се писъци.

Главата ѝ се въртеше... а после сержант Торп полетя във въздуха. Нещо я цапардоса по тила и тя пак падна в пясъка, около нея се носеха резове и трясъци, искаше да се претърколи, да се бие с този неочакван и непредизвикан с нищо враг, появил се така изневиделица.

Сякаш лежа цяла вечност. Усещаше как кръвта се стича по хълбока и корема ѝ.

Гърлото ѝ беше сухо и драскаше.

„Вода — помисли си тя. — Само... вода...“

Ръце я претърколиха. Над нея стояха три тъмни фигури и закриваха слънцето и макар че беше замаяна, можеше да се закълне, че очите им блестяха като медни, като малки разтопени слънца.

— Вода — прошепна тя.

— Млъкни, кучко.

Дулото се допря до челото ѝ и пръсна хубавото ѝ лице върху окървавения пясък.

Хеликоптерът на Би Би Си-Лондон прелетя над Темза, камерите снимаха от разрушения парламент чак до наклонената, смъртно ранена кула Биг Бен.

— Целият Лондон днес е в траур в памет на всички убити и осакатени от голямата трагедия — прозвуча сериозният глас на господин Максаутърн. — Това са последиците от едно от най-ужасните земетресения, сполетявали Обединеното кралство.

Камерата отново показва разрушенията.

Срутени сгради, коли, смазани от огромни блокове бетон, оголена арматура. Спасители и доброволци си пробиваха път през руините. Военните използваха танкове и булдозери, за да разчистят блокираните пътища.

Панорамата се смени с кадри от Лондонското метро: срутени тунели, разбити влакове, пълни със смазани тела, изпълниха екрана... Локви кръв под проблясващи светлини, вода шурти от пробити тръби, тихи неподвижни ескалатори, по които се стича мръсотия, кръв от зиналите усти на хиляди премазани граждани, затиснати в метрото по време на земетресенията...

Гледната точка на камерата на Би Би Си-Лондон се променя. Премества се към южното крайбрежие на Англия. Свлачищата по

крайбрежието са погълнали отделни къщи и цели малки села в огромното хлътване и са ги запратали да се търкалят право в Ламанша.

Нямаше останал незасегнат район от страната — имаше панорамни кадри от Инвърнес, Глазгоу, надолу към Манчестър, Бирмингам, Нотингам, Оксфорд, Лондон и навътре към Портсмут... срутени сгради, прекъсване на електричеството в огромни мащаби, претъпкани болници — в резултат на безумните опустошения нацията беше на границата на оцеляването.

— Пътищата из цялата страна са сериозно пострадали — чу се гласът на Максаутърн — и това причинява безкрайно много трудности и при оказването на помощ в засегнатите райони...

В горещата либийска сондажна станция сондата от титанов карбид VII се въртеше в предпазната си обвивка, шлаката от скали и камъни се изсмукваше нагоре и се изхвърляше с помощта на дебели маркучи, направени от сплав и покрити с каучук. Айвърс наблюдаваше под маската от кал и парченца камък, очите му търсеха дефекти или признак, че върхът на сондата се запъва — промяна в скоростта или ъгъла на спускане, допълнителни вибрации, промени в изхвърлената шлака.

Платформата бе огромна дървена конструкция на четири километра под повърхността на земята, в една пещера. Айвърс и неговите инженери второ ниво от „Левиатан Фюълс“ работеха на смени и анализираха данните дълбоко под земята, за да са сигурни, че сондирането върви гладко. Както началниците им винаги подчертаваха: сонда, която не сондира, е сонда, която губи пари.

— Намали я на двайсет и пет — извика Айвърс през рамо, после отново обърна поглед към сондата. Беше напрегнат, нервен. Мразеше тази работа. Имаше ореола на изключително високо платена, но беше много опасна. Ако сондата от титанов карбид се счупеше в нещо със скорост 32, операторът ѝ щеше да стане на кървава пихтия.

Прехапа устни, страшно му се пушеше. Вместо това бръкна в гащеризона си, извади дъвка и я лапна. Не обичаше дъвки, но така поне щеше да има какво да прави с челюстите си.

Среден на ръст, с пясъчноруса коса, Айвърс беше доста як, с огромни мускулести ръце и рамене, достойни за инженер на

„Левиатан“ от неговата класа. Както се казва: „За яка работа трябва яки хора“.

Светна червена светлина и той видя отражението ѝ в защитната обвивка, извърна се и се намръщи, Кастелевич му направи знак, че някой идва. Айвърс изруга, пристъпи към конзолата и провери показателите. Всичко беше наред, малки иглички проблясваха в кехлибара. Бяха стигнали до целта. Сондирането вървеше според плана.

Обърна се да види кой е дошъл и избърса потта от челото си. „Вероятно поредният шибан инспектор по горивата — помисли си. — Мразя инспекторите. Ако дете, тийнейджър или възрастен покаже признаци, че иска да учи, за да стане инспектор, трябва да го заведат зад гаража и да му пуснат един в тила“, изръмжа наум. Дъвката имаше гаден ягодов вкус.

Наистина много ги мразеше. Винаги опяваха за нещо. Винаги намираха някаква дреболия, за която да се захванат, някакво малко оправдание за огромните им неоправдано високи заплати, и винаги си пазеха задниците с цял куп безсмислена бумащина.

Чекиджии.

Айвърс се намръщи — посетителите бяха двама. Единият беше с дълга мантия, лицето му беше скрито от черната качулка и изведнъж сърцето на Айвърс се сви и той разбра, че това трябва да е...

Шефът.

Парите зад феномена левиатан.

Голямата клечка.

Беше чувал за тази почти митична фигура. Никога не се беше срещал с него, но беше разговарял с приятеля на един приятел, който бил инспектиран от този паралия с тъмна мантия, този костюмар без костюм. Казваха, че носел мантия, защото бил болен от някаква ужасна болест, която била разяла плътта му. Айвърс потръпна, догади му се, като си представи парчета плът да висят от позеленяло, пълно с гной лице.

Много добре знаеше, че този човек е строг. Много по-строг от подсмърчащите клатушкаци се бюрократични инспекторски лайна с комични подложки с листове.

Зад фигурата с мантията стоеше едър мъж с посивяла коса и брада. Имаше огромни ръце и свирепо изражение, повече би му

подхождала камуфлажна пустинна униформа, отколкото тъмните панталони и широкото сако, които беше облякъл.

Айвърс пусна една фалшива усмивка, когато двамата подминаха Кастелевич — видя го как въздъхна с облекчение — и се запътиха право към него.

— Айвърс — чу се студен интелигентен глас изпод гънките на мантията.

— Да, сър. Голяма чест ни оказвате с визитата си... — Той вдигна поглед, но не видя нищо освен мрак под гънките на качулката. Не последва никакъв отговор и той изпелтечи: — Не съм имал инспекция през последните три дни. Мислех, че сте доволни от работата ни и...

— Така е — отвърна спокойният глас. — Не изпадай в паника, Айвърс. Не съм дошъл на инспекция: в интерес на истината екипът ти си върши работата безупречно от самото начало.

Една ръка — щипка — се появи изпод мантията и Айвърс, без да се усети, взе металните дискове от нея и се втрени в гънките, в които извитата почерняла ръка се прибра веднага. Осъзна грубостта си, пак вдигна поглед към мрака на качулката и усети как пот облива цялото му тяло и гащеризонът прилепва плътно към него като влажен стегнат компрес.

— Заповед за напускане. Ти и екипът ти сте освободени от работа за един час.

— Аз... но...

— Сканирай документите. Не ти трябва друго потвърждение.

Айвърс се обърна, държеше непохватно металните дискове. Сканира ги на конзолата, после притеснено почна:

— Аз...

— Намали скоростта на пет.

— Пет? Но...

— Не ми задавай въпроси, Айвърс. Намали скоростта на пет, после се възползвай от неочакваната едночасова почивка и се благодари, че не ти се налага да чуеш отговори на въпроси, които не бива да задаваш.

— Да, сър.

Айвърс си събра нещата и заедно с Кастелевич, Ротуел и Кени тръгна към асансьорите. Обърна се и видя как едрият мъж с

прошарената брада вади малък пакет...

Дюрел свали качулката си и Гол му подаде земетръсния двигател — основополагащия камък.

Дюрел се усмихна; усмивката изглеждаше странно върху обезобразеното му лице.

— Да покажем на света на какво сме способни — тихо каза той.

Свещеника носеше сиво расо, дървена броеница висеше върху мощния му гръден кош, в огромните си длани стискаше малка износена кожена Библия. Поглади корицата, очите му, изпъстрени със златни точки, се затвориха за миг, устата безмълвно редеше пасажи от Светото писание — божиите слова. Зад прозорците на кабината на команчито се простираше пустинята. Свещеника отвори очи. Проницателният му поглед се вторачи в безинтересната шир под тях.

— Скоро ще пристигнем — каза Ханеган, гласът ѝ беше тих. Носеше шлем с дисплей за нощно виждане, който скриваше дългата ѝ до раменете коса и усмихнатото ѝ кръгло лице.

— Ще стигнем, когато Бог позволи, сестро — дойде успокояващият отговор на Свещеника и той скръсти смирено ръце в скута си, в мир с целия свят.

Команчито летеше в яркосиньото небе, двигателите му бръмчаха.

Слънцето рисуваше татуировки от светлина върху скучния пустинен пейзаж.

Отдолу светът се въртеше безгрижно.

Мина час и Свещеника се сепна и се събуди. „Остаряваш“, смъмри се наум и се прозина, протегна огромното си тяло в тясната кабина на команчито.

— Остават още четири минути.

— Благодаря, Ханеган. Бог да благослови децата ти.

— Сигурна съм, че вече го е направил — отвърна тя.

— Не, не — отвърна Свещеника и поклати съвсем сериозно глава. — Щях да знам, ако го беше направил.

Шлемът се извърна, подобните на очи на насекомо стъкла отпред се втренчиха в Свещеника. Той се усмихна мило на пилота, после се загледа през прозореца към далечните планини отвъд Ал Хиджаз. Саудитска Арабия — Арабският полуостров.

Руб Ал Хали — Голямата пясъчна пустиня.

Руб Ал Хали — петстотин хиляди квадратни километра почти неизследвана пустиня. Петстотин хиляди квадратни километра пясък и скали, плато, напичано от изгарящите лъчи на слънцето в продължение на хилядолетия, земя без видима привлекателност... Приютила някога Спирала_Q: високотехнологична база, където бяха направени основните разработки на военния кубичен процесор QIII под зоркия поглед на граф Фойхтер.

Свещеника наблюдаваше спокойно как команчито се накланя и слънцето искри по корпуса му, как прави огромна дъга около мястото на взрива, което бележеше някогашното местоположение на Спирала_Q. Огромен кратер насред пустинята. И въпреки че през изминалата година пясъците си бяха възвърнали по-голяма част от района, затворената вертикална шахта под повърхността си беше останала заедно с голяма част от наполовина погребаните останки от сплави, стомана и натрошено стъкло.

— Свали ни на земята — тихо каза Свещеника.

Команчито плавно кацна, роторите му вдигнаха огромни пясъчни вихри. Ханеган изключи двигателите, но ги остави в готовност, ако се наложи спешно да излетят.

Ханеган беше изпълнявала и други мисии със Свещеника.

И те не бяха никак прости...

Свещеника си подаде носа навън в жегата и се огледа. Слезе по стълбата и скочи, сандалите му потънаха в нажежения пустинен пясък. Той си пое дълбоко дъх, наслаждаваше се на аромата на непорочност в така наречения Празен квадрат, наслаждаваше се и на внезапното покачване на температурата. Напомняше му на гъсто черно кафе, плискащи се сини морски вълни по разкошни пясъчни плажове и пръхтящи камили с тлъсти храчки между злите зъби.

Усмихна се и без да обръща внимание на новите неудобства и все така стиснал Библията, тръгна през пясъка към мястото, където някога се намираше Спирала_Q.

— Боже, колко време мина — промълви и вдигна поглед към синевата горе. Слънцето напичаше и вадички пот се стичаха по тялото му под сивото расо. Усмихна се и кимна с разбиране. — Тези неща са пратени, за да проверят издръжливостта ни.

Ханеган беше кацнала доста далече от мястото на взрива на Спирала_Q. Скенерите на команчито бяха отчели, че земята е изключително нестабилна — особено за тежки превозни средства, — затова Свещеника вървеше през пустинята под ярките лъчи на слънцето и от време на време вдигаше ръка да пипне дървените мъниста около врата си и да промълви някоя молитва.

Стигна до първите следи от бомбения взрив и експлозията и спря.

Извито парче сплав, дълго около осем метра, лежеше наполовина заровено в пясъка. По метала имаше степени парчета стъкло. Неволно го побиха тръпки.

„Сигурно експлозията е била огромна и унищожителна“, помисли си.

Същински ад.

Загази през навеяния от вятъра пясък, покрай останалите извити и степени подпори и една огромна топка от разтопено стъкло, обезформено и почерняло. Постепенно стигна до епицентъра на експлозията, до местата, където пясъкът по края се беше нагрял толкова, че се беше превърнал в черно стъкло, сега загладено по ръбовете от пясъка. Спря и здраво стисна Библията, сякаш търсеше сила отгоре.

— Неверниците всяват хаос в света ни! — прогърмя гласът му и отекна над ямата в пясъка. Очите му изведнъж се разшириха, косата му бурно се развя от пустинния вятър. Той се ухили и тръгна към ръба на огромния кратер.

Прибра Библията под дългото си сиво расо, просна се по корем и допълзя до ръба. Усети как земята под него се движи, бавно, предупредително, и стисна зъби, когато пясъкът полетя към очите му. От ямата духаше топъл вятър.

Извади малко метално устройство, огледа се и го закачи на голямо парче разтопен метал. Задвижиха се малки моторчета и устройството — „паразитна“ макара — разяде метала и се захвана за него. Свещеника извади ръкавици, хвана тънкия като коприна конец, извърна се и започна да се спуска в пропастта...

Светът изведнъж притихна. И притъмня. Пясъкът се свличаше надолу заедно с него, влизаше в носа и устата му и се налагаше да го плюе. Сандалите му дращеха по стената; той се отгласна и се спусна в

нищото. Падаше като оловна тежест, въртеше се бавно в мрака, който го поглъщаше.

Малките моторчета жужаха почти безшумно отгоре. Очите му започнаха да свикват с тъмнината и той огледа стените и остатъците от изкривени греди. За миг спря върху стар участък от нагънат метален под, извади електронния си куб и го пусна да сканира. Сини цифри проблясваха и осветяваха лицето му с електрическо сияние.

```
>Електронен куб v5.0 ИКАРУС  
>Начало на сканиране  
>Сканиране  
>Засекретен код: ? ###...  
>01001101 01010101 01011111 512enc  
>Резултати..... 00000
```

Свещеника изруга и се изплю в бездната. Още пясък се посипа отгоре, спираловидни вихри, които го караха да киха.

Сандалите се плъзнаха опасно по разбития под. Свещеника пак се оттласна от пропастта на взривената подземна пещера и увисна като риба на кука, спусна се още по-надолу във всеобятния мрак.

Спускаше се сякаш цяла вечност...

Сградата на Спирала_Q беше вкопана дълбоко...

Нищо не убягваше от проникателния му поглед и на три пъти той спира, за да пуска електронния куб. И трите пъти резултатът беше отрицателен.

— Защо ме изоставяш, Господи?

Обърна поглед нагоре — небесата бяха малка светла дупка над него — и после се спусна още по-дълбоко в ямата.

Виждаше все повече и повече развалини, оцелели от безумното химично избухване на първоначалния термичен взрив. Извити панели, натъпкани с пясък, огромни участъци от натрошено стъкло и извит метал в странни извънземни форми се бяха изстреляли като куршуми и се бяха забили в стените. Стопен метал се беше стекъл и след изстиването си се беше превърнал в лъскави топчести сталактити от трегери и разбити стоманени подпори.

Най-накрая стигна до дъното.

Сандалите му докоснаха повърхността от стопен метал, примесен със стъкло. По-голямата част от твърдото покритие беше затрупана от пясък — издигаше се на огромни купчини от двата края на огромното място на взрива.

Свещеника се огледа в призрачната светлина.

Потрепери.

Това не беше място за хора.

Дори не беше място за Господ.

Вдигна електронния си куб и замръзна, усетил студен полъх — разроши косата му. Заслуша се — нащрек в очакване на нападатели, — после извади изпод полите на расото 9-милиметровия си глок — пистолетът се изгуби в огромната му лапа. Махна предпазителя с палец. Облиза пресъхналите си устни.

Тук ли бяха?

Нексите.

Отново сканира, после настрои електронния куб да претърси мястото за натрапници. Присви очи, когато малкото метално устройство потвърди, че са сами. Но той не му вярваше. Беше от хората, които вярваха на очите, ушите и Всевишния, а не на струваща милиони компютърна техника.

Набързо обиколи това, което някога бяха основите на Спирала_Q. Под сандалите му, през дебелата метър и половина плоча от стопено стъкло и метал, се виждаше оригиналният под на сградата — оригиналната основа на базата.

```
>Електронен куб v5.0 ИКАРУС  
>Начало на сканиране  
>Сканиране  
>Засекретен код: ? ###...  
>01001101 01010101 01011111 512enc  
>Резултати..... 11110
```

Свещеника се премести няколко крачки в едната посока, погледът му беше съсредоточен, беше забравил за глока в ръката си.

Коленичи и постави електронния куб на степеня под.

>Сканиране

>Резултати..... 11111

— Бинго! — извика той набожно.

Изправи се и изтръска пясъка от расото си. Нещо пак го накара да застане нащрек и ноздрите му потръпнаха. Имаше едва доловим мирис на метал. Той се извъртя, както беше приклеknал, с глока в ръка...

Нищо.

Изсмя се кухо и погледна нагоре към слънцето. Чувстваше се така, сякаш е на дъното на огромен ковчег или на дълбок гроб, който води право в...

Ада.

Проследи комбинациите върху електронния куб. Сините цифри за момент просветнаха. После от малкото метално устройство се появи тесен бял лъч и срязва една колона от метал и стъкло от наскоро образуваня фалшив под. Малки щипки хванаха върха на колоната, Свещеника я издърпа с ръмжене нагоре и я постави отстрани.

Коленичи отново и надникна. Различи малкия метален квадрат на дъното, почернял от огньовете, беснели по време на безумния пъкъл, и възкликна:

— Аха!

В сумрака зад Свещеника нещо се раздвижи.

— Намерих те! — Изпъстрените му със златни точки очи светнаха, на широкото му лице се изписа усмивка. Електронният куб бръмчеше, глокът стоеше забравен на пода, Свещеника посегна надолу, погледът му беше съсредоточен, ръката му се протягаше, свят му се завиваше при мисълта за това, което беше открил...

Усети студен полъх...

Зад Свещеника ноктите се показаха от бронираните си обвивки и леко докоснаха степеня стъклен под на Спирала_Q. Цепнатите медни очи се отвориha и премигнаха лениво в сумрака.

СЪРВЪР НА СПИРАЛАТА
ФАЙЛЛОГ + 12327

Секретна оперативна информация/5345/Специален
следствен отдел
Извлечение 324#12327

ДЮРЕЛ

Всички съществуващи файлове относно Дюрел са били унищожени от самия него, преди да предаде Спиралата.

Знае се, че е участвал активно в проекта Некс5 в началото на кариерата си. Работил е с Гол и граф Фойхтер. Известно е, че е продължил работата незаконно, след като Спиралата е спряла финансирането и е прекратила операциите.

Най-вероятно Дюрел е инициаторът на създаването на Спираломобила, насочен срещу Спиралата боен кораб, построен с цел да победи световните сили и да завладее световните военни и финансови институции чрез свръхмощния КванТех процесор трето поколение.

През декември 2XXX Картър попълва доклад относно смъртта на Дюрел от собствената му ръка. Тялото му обаче така и не е открито и има подозрения, че Дюрел все още е жив и на свобода.

Дюрел е най-опасният човек, с когото се е сблъсквала Спиралата. Познанията му са огромни и жаждата му за власт е неутолима. Той е изключително опасен и е номер едно в списъка с терористи на Спиралата.

Предлагат се значителни награди за информация, която може да доведе до залавянето и унищожаването му.

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> НЕКС, ДЮРЕЛ,
ФОЙХТЕР, СПИРАЛОМОБИЛ, СПИРАЛА

ВТОРА ЧАСТ МАЛЪК ПОЖАР

*мразя твоята страна
мразя твоя свят
мразя хората, които бог
развъжда на света*

*там, от другата страна
аз съм хванат да престъпвам
закона*

*ще съживя религиозен ритуал
и ще извадя шибаното си сърце*

Хор на
душите
Маккой /
Полята на
нефилимите

РЕКЛАМЕН КЛИП

Телевизорът оживява с цифровия звук от електрическо бръмчене, кристално ясни образи се завъртат и се изливат в подобното на искряща течност лого на „Левиатан Фюълс“.

„Левиатан Фюълс“ с гордост обявяват, че наскоро бяха подписани важни договори... не само че повечето спасителни служби подписаха споразумение за преминаването на превозните им средства на левиатан, но

бяха подписани и договори със 78% от военните в света — това осигурява на ЛФ преобладаващ дял от световния пазар на горива, и то благодарение на вас!

Усмехнат американски войник поставя ръката си на рамото на рошав бежанец и го прегръща, без да обръща внимание на калашника, който виси до крака на бежанеца — **СЦЕНАТА ПРЕМИНАВА В> Дискотека**, пълна с норвежки и корейски войници, които пият заедно, смеят се, след малко към тях се присъединяват механици с изцапани с грес ръце и масло по пръстите и високо обявяват ползата от преминаването на левиатан>...

СЦЕНАТА СЕ СВИВА ДО КУБ/ЗАВЪРТА СЕ И СЕ ПРЕВРЪЩА В ДИГИТАЛНО ИЗОБРАЖЕНИЕ НА ЗЕМЯТА И ПОСЛЕ ПРЕМИНАВА В> Екипите на пожарникарска кола, полицейски патрул и линейка се движат по чакълест път в неизвестна страна и взимат виртуозно завоите — бъдете разумни, целият свят минава на левиатан, нали не искате да останете последни в мръсотията...

СЦЕНАТА ПРЕМИНАВА В> Деца тичат по кален път под проливен дъжд. Зад тях на пътя остава малко опърпано момче с рошава коса, мърляво лице и зачервени от плач очи. То хълца, когато бившите му приятели избягват от него и го остават разплакано само на пътя...

ЕДНО НА СТО! Хайде, направете разумния избор... ИЗБЕРЕТЕ „ЛЕВИАТАН ФЮЪЛС“, ДЕЦАТА ВИ ЗАСЛУЖАВАТ ПОДОБРО БЪДЕЩЕ...

Минава кола, спира и прибира момчето — слънцето се показва, светът разцъфтява в зеленина и блести от цветя, момчето се смее и всичко е наред. Колата изчезва, рекламният стикер върху бронята ѝ гласи: **ЛЕВИАТАН — НАПРАВЕТЕ ПРАВИЛНИЯ ИЗБОР.**

Тече надпис отляво надясно:

Влезте в клуба, присъединете се към най-бързо разрастващата се потребителска група на света — потърсете повече информация за най-близкия ви агент или левиатанстанция на интернет адрес www.leviatanfueels.com

СЦЕНАТА ИЗЧЕЗВА — ЕКРАНЪТ СТАВА СИН.

СВЕДЕНИЕ ОТ ССО

**СЕКРЕТНО СР19/1178/СПЕЦИАЛЕН СЛЕДСТВЕН
ОТДЕЛ**

Засичане на разкодиран електронен куб

Дата: септември 2XXX

Водещата новина тази вечер е убийството на президента на „Левиатан Фюълс“ Чаня Верисимилев, който е бил застрелян днес в 3 часа следобед на мраморните стъпала пред централата на „Левиатан“ в Прага.

Четирима мъже с маски и автомати открили огън без предупреждение от камион, убили Верисимилев и трима бодигардове на място и сериозно ранили много репортери и папараци, които стояли наблизо за интервюта и снимки.

Специалните сили се намесили незабавно и отрязали пътя за бягство на камиона. Въпреки показанията на очевидци, че атентаторите се предали с вдигнати ръце, всички убийци били простреляни в главите и съответно няма как да бъдат разпитани.

„Левиатан Фюълс“ заливат планетата с все по-големи продажби на гориво, явяващо се по-икономична алтернатива на петрола и газта, което изисква единствено малка промяна на двигателя. Наскоро подписаха договори със спешните служби и военните в световен мащаб и според слуховете в скоро време на пазара ще се появи нов вид левиатан, който НАСА и останалите космически агенции могат да използват като гориво за космическите двигатели. Говори се, че се работи върху създаването на нов вид двигател за совапки съвместно с НАСА, РФФСА и СПЛСА.

Семейството на Верисимилев не беше открито за коментар по повод на бруталното, жестоко и кърваво убийство на любимия съпруг, баща и дядо — въпреки постоянните въпроси от различни медии.

11. ПРОНИКВАНЕ

Болката беше непоносима, но скорпнексът скочи към него — и в мига, когато огромното същество нападна, браунингът полетя от потната, изцапана с кръв ръка на Мелеза, Картър го сграбчи, спря, вдигна го и стреля...

Първият куршум не улучи.

Следващите два се забиха във вече смазания гръден кош на Дейк...

Четвъртият отскочи от една бронирана плочка върху лицето на скорпнекса, но провали скока му: той тронаво клекна и вдигна нокът към лицето си. Тихо ръмжене се чу от извитите изпочупени зъби. Картър се втурна напред, ботушът му се заби във вече и без това смазаното лице на Дейк. Скорпнексът се олюля — после отстъпи назад и падна през назъбената дупка, оставена от химичния взрив.

Изчезна...

И изведнъж настъпи тишина.

Картър и Мелеза стояха от двете страни на дупката и гледаха надолу. Скорпнексът се удари в скалите. Отекна силно хрущене.

— Еба ти грозника — каза Мелеза.

— Скоро да си се поглеждал в огледалото?

— Какво беше това, Картър?

— Някакъв вид некс.

— Добре го подреди, компадре.

— Благодаря ти за браунинга.

— За мен беше удоволствие. Чаша чай?

Картър се ухили уморено, цялото му лице беше в кръв.

— С удоволствие, копеле.

Мракът се прокрадваше бързо, насекомите цвърчаха из високата трева. Дърветата се поклащаха от лекия ветреца. Картър се отпусна на

земята, намръщи се от болка, извади цигара и я запали с треперещи пръсти.

— Нали ги отказа.

— Разкарай се! Иди да видиш какво прави новата ти приятелка.

Мелеза постави ръка на рамото му и Картър примижа от болка. Прочете обаче загриженост в очите му.

— Добре ли си, копеле? Добре се представи, много добре...

— Ще оживея.

— Не бих могъл да кажа същото за онзи грозник — изръмжа Мелеза, потупа Картър по рамото и тръгна към моторите и аптечките в тях.

Картър седеше почти неподвижно — наслаждаваше се на цигарата, оставил тялото си да се съвземе след бесния прилив на адреналин през последните няколко часа. Погледна ръката си — тя още трепереше — и се усмихна сам на себе си. „Отдавна не съм се разтрепервал така“, помисли си.

„Което само показва, че се завръщаш към духовните си корени“.

„Което значи?“

„Че са размекваш. Къде е коравият Картър, когото познавам и обичам? Този, който отнесе лицата на тримата терористи в Египет с граната и си запази кожата им като сувенирни маски? Къде е студенокръвното копеле, което застреля южноафриканката в тила, нищо че се беше предала? И къде е копелето, което избиваше наред — мъже, жени и деца, през онзи слънчев ден в Белфаст?“

Димът от цигарата на Картър се вдигаше на сини облачета. Той наблюдаваше разсеяно как Мелеза помага на Мила да си свали подгизналото от кръв яке.

„В Египет запазих лицето на единия терорист, защото само това беше останало от него, а Спиралата искаше ДНК проби, за да го свърже с бомбените атентати на четири континента. Южноафриканката беше убила шестима бойци от спецотрядите със снайпер, единият ми беше стар приятел, и знаех, че ще се отърве на базата на някоя международна дипломатическа клауза и ще продължи да избива наред... Белфаст? — Гласът на Картър стана ужасяващо студен. — Кейд, Белфаст беше изцяло твое дело“.

Мила лежеше по гръб, положила глава върху якето на Мелеза, а той се смееше и се шегуваше с нея.

Кейд избледня, постепенно, бавно, и остави главата на Картър да пулсира. Той изгаси цигарата и зарови фаса в земята с тока на ботуша си.

Кейд грешеше, знаеше го.

Кейд грешеше за него...

Веднъж един новопостъпил агент на Спиралата в спец18 му беше казал:

— Леле, Картър, ти си касапин... от нищо не те е страх.

Очите на младежа искряха от благоговение и възхищение — и от нуждата да бъде като Картър.

Това го беше отвратило.

Накарало го беше да се почувства нечист до дъното на душата си.

„Вече няма герои“, помисли си.

Нямаше повече герои.

Те просто не разбираха. Убиването не беше нещо хубаво, нещо забавно, нещо, което можеш да свършиш и да си идеш у дома, да си изпиеш чая и да погледаш телевизия с вдигнати крака, спокоен при мисълта, че един хубав душ ще отмие кръвта. Убиването беше нещо, което Картър трябваше да прави, защото му се налагаше. Беше добър, признаваше го... изключителен дори. И беше достатъчно интелигентен, за да разбере, че хората, които убиваше, които почистваше, бяха лоши жени и мъже, самите те убийци, терористи, които атакуваха цивилни граждани. Той защитаваше невинните. Почистваше измета на земята.

Но въпреки това знаеше, че ръцете му никога няма да са чисти...

И това разяждаше душата му с мрак, с лоша кръв.

— Картър!

Той запали още една цигара и се зарадва, като видя, че лекият пристъп на треперене е отминал. Изправи се и изстена от болка. Гранатата беше изкарала живеца от тялото му и той се зачуди дали пенсионирането в крайна сметка е толкова лоша идея. Да, пенсиониране, отново.

— Да?

— Ела да чуеш.

Картър се приближи към тях. Мила го гледеше стреснато. Потърси подкрепа от Мелеза и той пусна една сияйна окуражаваща

усмивка — същата, която му беше осигурявала безброй пияни жени. Картър поклати глава, не можеше да повярва.

Усмихна се насила, въпреки болката.

— Да? — въздъхна той и хвана манерката, която му метна Мелеза. Мелеза застана зад Мила, сложи шепи на гърдите си и намигна. Картър отново поклати глава и отпи от топлата вода.

— Кажи му за каменоломната.

Мила се усмихна и явно се поуспокои. Мелеза беше превързал добре раната и болкоуспокояващите вече действаха.

— Има много от тези, как ги наричат, некси. Носят маски, очите им светят и са толкова бързи... толкова бързи...

— Каза, че са убили брат ти?

— Да. Беше само на тринайсет, излязъл с четирима приятели. Деца, господин Картър, малки момчета. Опитали се да избягат и хукнали към гората. Единият изостанал и видял как нексите ги застрелват в гръб и ги влачат през гората. Без предупреждение, без милост.

Мила плачеше, сълзи се стичаха по бузите ѝ. Гледаше мръсните си обувки. Картър усети как гърдите му се стягат, сърцето му откликваше на тази красива млада жена...

„Внимавай“ — изсъска Кейд.

Картър не му обърна внимание, посегна и хвана ръката ѝ. Беше с дълги пръсти и изпочупени нокти. Но беше красива ръка и когато вдигна поглед, Картър видя, че тя го гледа, и то доста странно.

— Каза, че имало много некси в кариерата. Колко много?

— Поне двеста-триста.

— Какво?!

— Има казарми. Има и хора — работници, инженери, работят с машините.

— Какви машини.

— Помпи.

— Добиват левиатан? — попита тихо Картър.

— Да, новото гориво. Товарят го на танкери — виждала съм.

Картър се усмихна, стисна ръката ѝ и каза:

— Трябва да видим това място. Можеш ли да се движиш?

— Картър, току-що беше простреляна... — възпротиви се Мелеза.

— Можеш ли да се движиш? — повтори той.

— Ще ви покажа. Ще ги убиете ли?

Картър извади браунинга си, провери пълнителя и го върна на мястото му.

— Да, ще ги убием всичките — отвърна студено.

„Браво, момче — изхили се Кейд. — Точно като едно време. Браво на тебе, Касапино!“

Мракът се спусна над гората. Спусна се над планините. Изгаси светлината в небето, както палецът и показалецът гасят пламъка на свещ.

Лек ветрец раздвижи високите треви в долината и понесе топлия аромат на отиващото си лято над скалите, където нещо се раздвижи. Една тъмна сянка бавно се надигна и впери малките си медни очички в луната.

Скорпнексът тихо изръмжа, ноктите се спуснаха по тялото му и задраха раните му — дълбоки рани, които му причиняваха изгаряща болка, която никога нямаше да забрави.

Болката пулсираше.

Но по-силно от болката пулсираше нуждата в ума му.

Нуждата да убива.

Отмъщение.

Нуждата да убие Картър...

Скорпнексът се претърколи на една страна и остана да лежи, слюнка се стичаше от устата му. След това се надигна на колене и повърна. Счупената му челюст изпука. Той извади малък сив електронен куб, копие на кубовете на Спиралата. Сивите плочки се завъртяха и се чу глас.

— Не успя.

— Да.

— Как така не успя?

— Картър е... труден... за убиване.

— Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да. — Ноктите се свиха от болка. Медните очи проблеснаха.

— Можеш ли да ловуваш?

— Имам нужда от помощ.

Въздишка.

— Стой където си. Имаме координатите ти. Ще изпратим чопър да те вземе.

Сигналът прекъсна, сивият електронен куб се изключи.

Скорпнексът легна по гръб и застана от болка. Но в очите му гореше една-единствена цел — отмъщение.

Двата мотора КТМ се спускаха по пътеката. За голямо разочарование на Мелеза, Мила беше предпочела да се вози с Картър. Докато подскачаха по неравния път, Картър болезнено усещаше фините ѝ ръце на хълбоците си; стройната красива жена се притискаше към него, лицето ѝ бе опряно в широкия му мускулест гръб.

„Съсредоточи се“.

Запалиха фаровете и намалиха скоростта — в мрак придвижването им бе трудно.

Криволичещата пътека стръмно се спускаше по склона през гъста гора, завой след завой, после за кратко пътеката стана равна и изведнъж пое право нагоре по следващия склон през осветения от великолепната луна нощен пейзаж.

Картър спря и Мелеза отби след него.

— Какво има?

Картър посочи. Пленена от лъча на фара му, стоеше кафява сърна с огромни очи и потрепващи ноздри. После изведнъж се стрелна в мрака. Картър се ухили.

— Харесва ми това място.

— Колко жалко, че имаме да вършим мръсна работа.

— Да, жалко е.

Предпазливо продължиха напред и няколко часа караха по опасни пътища и пътеки. Накрая Мила потупа Картър по бедрото и той спря.

— По-добре да оставим моторите тук — прошепна тя, допряла устни до ухото му.

— Щом казваш.

Двамата агенти на Спиралата бързо замаскираха моторите и Мила ги поведе по стръмен склон. Пробиваха си път през дърветата.

От време на време луната се скриваше зад облаци и се спускаше пълен мрак, като наметало от обсидиан. Мила вървеше близо до Картър — той бе отказал да ѝ върне пушката и накара сърдития Мелез да я закачи на раницата си и да мъкне допълнителната тежест като муле. Мелеза не спираше да ругае под нос.

И двамата носеха карабините си М24. И двамата бяха нервни, предпазливи, след като осъзнаха, че Джем не е изпълнявал рутинна спецмисия, а много по-опасна операция.

Горкият Джем, помисли си Картър тъжно.

Кога беше разбрал?

Мислел си е, че ще очисти някакви жалки останки — няколко екземпляра, оцелели след миналогодишната война. А се беше натресъл цял шибан батальон!

И го бяха хванали.

Пребили. И...

Убили?

Картър не знаеше какво друго би могло да сполети приятеля му. Но пък Ники беше казала, че Спиралата е уловила сигнали от нокътната карта на Джем — часове след изчезването му и задействането на паникбутон на електронния куб. Което означаваше, че не го бяха убили — поне не веднага — и той беше успял да избяга по някакъв начин... поне за малко. Или може би беше свободен и те преследваха призраци?

Сега какво?

Устата на Картър беше свирепа тънка линия в мрака.

Ако врагът беше пленил Джем, бъдещето му не изглеждаше никак розово.

Очите на Картър шареха ту вляво, ту вдясно за признаци на опасност, ушите му бяха нащрек за всяка малка промяна, която можеше да сигнализира, че врагът е тук, но въпреки това част от съзнанието му витаеше, блуждаеше някъде другаде, припомняше си старите времена...

Четеше на слънце, беше по шорти и тениска и Наташа дотича с кофа вода, и го измокри до кости... Картър я подгони, викаше, заплашваше я, Самсън лаеше в краката им и за малко да ги събори във

високата трева. Картър я вдигна, после я пусна в зеленясалата вода на басейна на кучето, сред плуващите кучешки косми, и тя започна да пици от възмущение и погнуса...

Шляеха се, хванати за ръце, по далечен чуждестранен плаж, пръстите им се заравяха в пясъка, постлаха една хавлия и разопаковаха импровизирания си, набързо напазаруван обяд. Хапнаха, пиха бира, лежаха на слънце, докато не дойде приливът и вълните не обляха унесените им тела...

— Тук.

Картър спря, легнаха по корем и се загледаха към склона пред тях: беше осеян с ели и чинари.

— Сигурна ли си, че нямат постове?

— Няма. — Лицето на Мила беше съвсем бледо на лунната светлина. — Това е мястото, на което идвам да гледам и да уча. Идвала съм тук поне десет пъти. Никога не са ме забелязвали.

— Чакайте ме тук — нареди Картър.

Свали раницата си и тръгна нагоре по опасния стръмен склон, сантиметър по сантиметър, с предпазливи и точни движения. На върха между дърветата беше равно и Картър легна и запълзя, с карабината в ръка и браунинга на хълбока.

Видя призрачната светлина на халогенните лампи по периметъра.

А после светът се разтвори пред него...

Кариерата Катая беше огромна, гигантска кръгла падина, разположена между отвесни червени скали, осеяни с храсталаци и сипеи. Скалите се спускаха към равното дъно, и то осеяно с камъни и храсталаци; една стара ела се издигаше самотна и изоставена. От едната страна имаше шест големи бараки, всяка вероятно можеше да побере по стотина мъже — или некси. Изглеждаха сравнително нови. Всички прозорци бяха затъмнени, но Картър успя да зърне проблясъци в краищата на дръпнатите пердета. До бараките се издигаше малка сграда, вероятно оперативен щаб. На ламаринения покрив имаше модерни сателитни антени. И щабът, изглежда, беше построен сравнително наскоро.

На известно разстояние от бараките имаше няколко постройки, направени от нагъната галванизирани ламарина, те изглеждаха по-стари. Намираха се до огромната блестяща помпа за левиатан, която

дори по това време тихо бръмчеше и изпомпваше новото гориво в пет гигантски цистерни — всяка поне четирийсет метра в диаметър, боядисани в матирано черно. Близо до бараките имаше два сиви танка, двигателите им бяха изключени, и петнайсетина големи камиона с по шест колела, като онези, които Картър беше видял в стария лагер. Явно ги използваха за превозване на войници.

— Голяма операция провеждате тук, момчета — измърмори Картър и заобиколи, за да огледа по-добре.

До кариерата можеше да се стигне само по един широк път. Още четири танка осигуряваха допълнителна защита, две високи дървени вишки се белееха в нощта с по двама снайперисти на всяка. Отзад бяха разположени още две дървени кули и в тях също имаше снайперисти. И тогава Картър ги видя — бяха почти идеално замаскирани до четирите дървени вишки със снайперистите.

Ракети земя-въздух SM-7.

Разработени на базата на Mini-SM-7,8 във вариант III/IV и IVa, SM-7 бяха много по-компактни и дискретни от ракетите земя-въздух, използвани в предишните войни. Използваха електронни контрамерки под формата на монопулсиращи на ниски честоти приемно-предавателни системи за радарно насочване и инертно насочване по време на полета. Изстреляни с помощта на вертикална система SM-7,8 VLS, ракетите земя — въздух SM-7 бяха идеални за пресичането на заплахи както на голяма, така и на малка височина и улучваха целта почти 100%, дори самолетът да притежаваше електронна антиракетна система като изстребителите EMC-6, „Локхийд“-52, „Сикорски“-2212 ASAM.

„Мамка му! Готвят се за въздушен удар“.

Картър зачака търпеливо, гледаше, броеше, отбелязваше.

Теренът се пазеше от некси, тежко въоръжени с автомати и пистолети. Патрулираха в отряди по четирима и имаше поне осем отряда — което означаваше трийсет и двама в патрулите, осем снайперисти и шест танка T76. И всичко това беше подкрепено от сериозен брой ракети земя-въздух и един бог знае колко некси в казармите.

„Много боеприпаси“ — обади се Кейд.

„Играта загрубява“.

„Мислиш ли, че Джем е там?“

„Възможно е. Тук са го докарали заедно с телата на Слейтър и Ти Ти. Дотук водят следите. Ако не тръгнем по тях — край с Наташа и детето ми“.

Кейд не отговори.

Картър се върна пълзешком до Мелеза и Мила.

— Много ли са? — попита Мелеза.

— И още как — отвърна тихо Картър. — Патрулират по четирима, снайперисти във вишките и танкове.

— Мразя танковете — измърмори Мелеза.

— Не разбирам защо има толкова много некси. Изведнъж се сетиха да пазят левиатана ли? Мила, винаги ли е имало толкова много войници тук?

— Не. Отначало беше съвсем малък лагер, когато започнаха да копаят. През последните седмици доведоха много хора... некси. Целият район опустя, плашат всички, дори полицията стои настрана.

— Гадни рушветчии — каза Мелеза.

— Може би.

— Какъв ти е планът?

Картър се усмихна и срещна страховития поглед на Мелеза.

— Съвсем прост. Двамата с Мила ме чакате тук, аз отивам сам. Ще разбере дали държат Джем тук.

— Не.

— Какво значи „не“, мамка му!

— Аз те забърках в това, Картър. Аз ще отида да видя дали Джем е вътре. Той е част от моя отряд, аз съм виновен, че го хванаха... Трябваше да ида с тях.

— Какво? — Картър се ухили. — Мислиш ли, че ако беше с тях, щеше да има някаква разлика? Използвай мозъка си, човече — тогава щях да съм тук сам и да търся четири, а не три трупа.

— Или изобщо нямаше да си тук.

— Слушай, знам как се чувстваш, но погледни фактите. Ти си спец по прочистването на некси, признавам. Ако се наложи да гръмнем това място, с радост ще те оставя да потанцуваш с огнепръскачката си и да свършиш работа. Но мен ме бива по тайните операции — в интерес на истината, аз съм най-добрият. И ти го знаеш.

Втречиха се един в друг.

— Мелез, за един час ще вляза и ще изляза.

— Нека дойда с теб, Картър. Прекалено е опасно.

Картър поклати глава.

— Не, не, приятелю. Трябва да наглеждаш новата си приятелка. В крайна сметка не можеш да кажеш, че я познаваш. Ами ако е постановка? Капан. — Думата остави гаден вкус върху езика му.

— Не е, Картър.

— Докажи го.

— Знам го. Ето тук. — Огромният мъжага сложи ръка на сърцето си.

— Нищо не знаеш, Мелез. Можеш да дойдеш само ако й пуснеш един куршум в главата. Искаш ли да го направиш? Тогава стига си хленчил. Дойде при мен в болницата, когато Наташа умираше, защото имаше нужда от помощ — да, аз имам собствени мотиви, но ти дойде при мен поради една причина: защото мога да свърша работата. Така че ме остави да я свърша.

— Какво искаш да направя?

— Като им гледам отбраната, бих казал, че и дума не може да става за въздушно нападение. Копелетата са се поучили от миналите си грешки. Единствената ни възможност са танкове, които да изкарат армията от некове, другият проблем е единственият път, по който се влиза и излиза. Това ограничава атаката... но това ще е проблем само ако се издъня.

— Мисля, че Спиралата трябва да узнае веднага за това място. Пък сами да си правят изводите.

— Добре. Прати известие, щом тръгна. Повикай хеликоптери и танкове, ако играта излезе извън релси. Отивам, докато още е тъмно и имам прикритие...

— Защо не почакаш подкреплението?

— Имам лошо предчувствие за това място... и не искам да изпускам момента. Нямаме време. Трябва ми тази машина... На Наташа ѝ трябва тази машина. Или — погледът на Картър стана суров — не отговарям за действията си...

Картър изчезна в нощта, стопи се като призрак от страшен кошмар.

Мелеза се облегна на дървото, сложи карабината в скута си и набързо написа цифровия си доклад за Спиралата и го изпрати под формата на бойна тревога. Първа степен. До най-високо ниво.

Усмихна се свирепо.

— Ще се справи ли? — попита тихо Мила, русата ѝ коса потрепваше от вятъра.

— Да, Картър е върхът — каза Мелеза.

— Трябва ли да продължим да наблюдаваме?

— Трябва да сме предпазливи.

— Следя ги от месеци и никога не са ме хващали. Аз съм предпазлива и невидима.

— Картър те забеляза на хълма.

— Да — съгласи се тя. — Той е добър. Как му викате? Убиец? Психопат?

— Не бих стигнал чак дотам — отвърна Мелеза.

— Аз бих — каза Мила. — Виждам го в очите му. Според мен е луд.

— На този свят, любима, според мен всички сме малко луди.

Картър клечеше в мрака на ръба на кариерата; беше нащрек — готов за всичко. Откопча спайдъра си — автоматичната макара — и го прикрепи към една скала. Малки свредели се забиха в камъка и го застопориха. Картър вдиша дълбоко влажния нощен въздух, отскочи от ръба и се спусна в кариерата Катая.

Халогенните лампи отдолу светеха.

Камиони идваха и си отиваха, двигатели форсираха по камъните. Левиатановата помпа работеше и той си представи как гъстата течност се излива в цистерните — готова за рафиниране и разпространяване по целия свят...

Съсредоточи се.

Джем... къде е?

Очевидно. Оперативният щаб.

Кубинките на Картър се спускаха по почти вертикалния склон с безкрайна предпазливост: едно търкулнато камъче можеше да го издаде, снайперистите да го хванат на мушка и — бум! Месо за

псетата. Картър не бързаше. Имаше още три часа до разсъмване... нямаше защо да пришпорва нещата.

Стъпи на една издатина и изчака, жицата се нави зад него като пъпна връв към майката скала. Отново погледна към патрулите некси, острият му поглед забеляза движенията им, експедитивността и като че ли самоувереността им. Или беше арогантност?

Ухили се. Щеше да даде на тия арогантни некси подаръци, които никога нямаше да забравят.

Спусна се по стената. Бе запечатал в съзнанието си като на карта разположението на военните съоръжения и сградите, начина, по който патрулираха нексите. Щом стъпи на земята, натисна едно копче и спайдърът се пусна от скалата и бавно се нави. Картър го закачи на колана си.

Клекна, за да успокои дишането си.

Хвана браунинга и праметна карабината на гърба си. Завинти заглушителя и си спомни последния път, когато го беше използвал — в Швейцария...

Запровира се през храстите и камъните, спираше да огледа патрулиращите некси. Добре действаша — под строй, тежко въоръжени.

Загледа се в оперативния център. Вратата се отвори и излязоха трима мъже, тръгнаха към сградите от нагъната ламарина до левиатановата помпа. Картър прехапа устна и се заслуша в разговора им... не знаеше дали Джем е жив, пленен ли е, мъртъв ли е, или е откаран някъде далече.

Можеше ли да рискува и да сканира с електронния куб?

Не. Враговете можеха да го засекат. И с него щеше да е свършено.

Изтръгна насила от ума си спомена за Наташа и нероденото им дете. Не можеше да си позволи да мисли за тях сега.

Чакаше... Мина половин час и нещата се поуспокоиха. Пет камиона потеглиха с рев, натоварени с пет огромни цистерни. Фаровете им разрязваха мрака, двигателите им ревяха, тежките гуми вдигаха облаци прахоляк... и оставиха страшна тишина по дирите си.

Патрулите се поотпуснаха.

Картър си погледна часовника.

3:20 сутринта.

Време за действие.

Пое си дълбоко дъх и като изчисли времето между двата патрула, се промъкна по края на кариерата; вървеше на зигзаг, искаше да стигне от задната страна на оперативния щаб, гледаше да се придържа колкото се може по-близо до сенките и дърветата.

Надяваше се, че снайперистите няма да го забележат.

Мелеза си погледна часовника.

03:17.

— Хайде, Картър, какво се туткаш, по дяволите?

Бяха наблюдавали кариерата известно време, видяха как товарят взводове некси на камионите, как пълнят танкерите с левиатан, слушаха неспирното бръмчене на помпата, но после Мелеза реши, че е прекалено рисковано да си подават главите — можеше да ги гръмнат.

Спуснаха се малко по надолу по склона и се заслушаха, чакаха някакъв звук за тревога — сирени, изстрели, каквото и да е.

— Уморена ли си?

Мила кимна. Беше бледа и изтощена. Опитваше се да изглежда смела, но Мелеза усещаше слабостта ѝ.

— Добре съм.

— На колко години си?

— На двацет.

— Малка си.

— Аз съм истинска жена — каза тя и се усмихна.

— Искаш ли да поспиш?

— Не.

— Ела, малката. — Мила се приближи до Мелеза и той я прегърна. Тя опря глава на гърдите му. Очите ѝ се затвориха и Мелеза погледна надолу към главата ѝ, към прекрасната копринена опашка. Вдиша аромата ѝ. Не беше далеч от похотливи помисли.

Мила въздъхна и заспа.

Мелеза се чудеше как Картър смята да измъкне Джем, ако той не е в състояние да се движи.

Е, Картър щеше да измисли нещо. Сигурно щеше да го спаси и да чака подкреплението... И скоро — дано имаха късмет — танковете щяха да дойдат.

Мелеза кимна, езикът му търсеше една троха в беззъбата му уста. „Шибана троха — помисли си. — И шибани зъби“.

Метал се опря до тила му.

Дуло на пистолет.

— Пусни карабината, шибаняко.

Мелеза замръзна.

Появиха се от тъмното, движеха се като призраци с насочени автомати. Некси. Дванайсет на брой...

Мелеза бавно пусна карабината и побутна Мила да се събуди.

— О! — каза тя, като видя нексите. — О!

— Браво! Доведе ги право при нас.

— Аз ли?

— Наблюдаваме те от седмици — тихо отвърна един от нексите, медните му очи прогаряха лицето ѝ. Приблужи се и я цапардоса с приклада по главата. Тя се просна на земята, от раната ѝ шурна кръв.

— А ти...

Мелеза се нахвърли върху некса, а той спокойно отстъпи и заби юмрук в челюстта на здравеняка. Мелеза се дръпна, контрира го с един отдолу, но нексът се извъртя и стовари автомата в лицето му.

Огромният агент на Спиралата се просна на земята.

Пет силни ритника и той изпадна в безсъзнание.

Вързаха двамата пленници с жици и ги повлякоха надолу към камиона, чийто ауспух бълваше сив дим в тъмната влажна нощ.

— Още един.

— Чудесно.

Камионът изчезна в нощта.

Картър приклезна, от устата му излизаше тихо хриптене, стискаше браунинга. Претърколи се в сянката под огромната ела, усети как игличките се забиват през дрехите му и изчака тихите стъпки на патрула да отминат.

Бавно издиша, стигна лазешком до дървените стени на оперативния щаб и спря до най-близкия прозорец. Беше затъмнен, но като се изправи, Картър успя да надникне през пролуката между пердетата.

Оперативният щаб беше празен...

Той огледа добре, за да е сигурен.

С ръка до стената, се плъзна покрай сградата и погледна двете вишки със снайперистите. Нексите стояха неподвижно, медните им очи сканираха като роботи. С едно бързо движение Картър стигна до вратата, вмъкна се в щаба и затвори.

Озова се в голямо помещение. В единия край имаше ниски нарове, четири походни легла, груба маса със столове около нея, а в ъгъла имаше кухненски бокс с печка, мивка, чайник и мръсни чаши и чинии. Вдясно по цялата двайсетметрова стена се простираше дървен плот с всевъзможно компютърно оборудване, скенери, пулт за управление на сателит и други сложни машинарии, които според подозренията на Картър имаха нещо общо с ракетите земя-въздух. Върху сивите метални конзоли проблясваха лампички — премигваха в оранжево и зелено, после лумваха в лилаво. До модерното компютърно оборудване имаше няколко големи лавици с документи и карти, имаше и цифрова карта. Картър тръгна натам.

„Прекалено тихо е“ — обади се Кейд.

„Знам“.

„Може да е капан...“

„Трябва да намеря Джем. Нямахме смисъл цяла нощ да клеча в гората“.

Картър се загледа в картите. Имаше няколко континента и явно показваха находища на левиатан — разработени и потенциални, както и някои, които се разследваха от Инспектората по горивата. Страните включваха Египет, Афганистан, Китай, Перу, Русия, Норвегия и Австралия. Картър вдигна електронния си куб и той сканира информацията с цифрово писукане.

Приближи се до конзолата, включи я и цифровата карта оживя. Искаше парола и Картър постави електронния куб до компютърния терминал — той тихо щракна и букви и числа проблеснаха с невероятна бързина по дисплея, докато кубът пробиваше защитата на терминала. Цифровата карта се фокусира...

Отново находища на левиатан...

По картата имаше и други маркировки, бяха осветени в яркочервено и премигваха.

Очите на Картър бяха привлечени от Лондон и в този миг...

Из цялото помещение се посипаха стъкла: прозорците изтрещяха и в щаба скочиха некси с насочени автомати. Картър приклепна и мълчаливият браунинг изтрещя в юмука му. Двама некси отнесоха по един куршум в лицата, кръвта шурна като дъга и те се строполиха на дървения под.

Картър посегна да презареди...

Дулото на пистолет се допря до челото му.

— Станал си по-бавен — каза нексът; гласът му беше тих, безполов, монотонен. Беше влязъл през прозореца зад гърба му, докато той стреляше.

Картър се ухили.

— Да, вече съм стар за тази игра.

Другите трима некси се приближиха и му взеха браунинга и карабината. Вързаха му здраво ръцете зад гърба с жица и един от нексите — явно водачът, макар че нямаше нашивки — се извърна и погледна двамата, които лежах мъртви на пода.

Извъртя се, медните му очи горяха. Пристъпи към Картър.

— Ти си трън в очите ни от доста време.

— Супер.

Браунингът на Картър се стовари върху собствената му глава, мракът се завъртя в различни шарки и се разля в червено море, по което се носеха ярки искрящи звезди. Вдигнаха го на колене и той премигна, раздвижи челюстта си и изплю кръв на пода.

— Можем ли да го убием?

— Не още. Водят и другите.

Картър изруга наум, облиза устни и огледа стаята. Опита се да разхлаби жиците и получи нов удар от собственото си оръжие, който го накара да се строполи тежко на дървените дъски. Лежа замаян няколко минути, болката пулсираше. Нексите отново го вдигнаха на колене и той започна да се смее: продължителен, нисък, злобен смях.

— Кое е толкова смешно?

— Взривът.

— Какъв взрив?

— Отворете си очите, малки червеи. Малко остава, преди цялото ви левиатаново находище да хвъркне във въздуха... в крайна сметка, тъпи копелета, работата ми е да унищожавам...

Нексите се спогледаха и двама се извърнаха и тичешком напуснаха оперативния щаб.

„Остават още двама“ — прошепна Кейд.

Картър не погледна, но знаеше, че електронният му куб е върху цифровата карта на терминала. Главата му пулсираше от болка. Той се извърна малко, за да се нагласи по-добре, отпусна мускулите си и зачака...

Вратата се отвори с трясък.

Първо влезе Мелеза, смазан от бой, кръв течеше от устата, носа и челото му. Беше здраво вързан и — естествено — псуваше. Държаха го двама некси. После влезе Мила, също вързана, олюляваше се и говореше нещо на словенски. Дойдоха още двама некси и Картър изруга навалищата в стаята...

„Ще е още по-забавно“ — каза Кейд.

„Какво искаш да кажеш, по дяволите?“

„Повече тела, които да изгорят“ — мрачно отвърна той.

И тогава...

Тогава влезе Дюрел и още един човек — висок мъж с прошарена брада и късо подстригана прошарена коса. Беше едър и силен и погледът му се прикова право в Картър. Двамата спряха, оставиха вратата отворена и вътре нахлу студеният нощен порив на вятъра.

Възцари се тишина. И...

— Господин Картър — обади се тихо Дюрел, отметна качулката и разкри чудовищния си лик. Тънките медни процепи изгаряха Картър. — Радвам се да ви видя отново. Такава приятна изненада.

— Мислех, че си го убил — измърмори Мелеза.

Картър кимна.

— Следващия път ще се погрижа да го улуча в лицето, макар че като го гледам колко е грозен, някой вече го е направил.

Дюрел се изкикоти, от изкривените му челюсти се стичаше слюнка.

— Поздравявам ви за решителността, господин Картър. Отдавна не сме залавяли толкова ценен враг.

— Жалко, че трябва да умре — каза Гол, без да откъсва поглед от Картър.

— Ти истинският Гол ли си, или не? — отвърна Картър, като насочи вниманието си от Дюрел към някогашния си приятел и

съюзник. — Видях как падна от скалата, после ти наврях граната в устата и и двата пъти те видях как умираш. Изглежда, имаш известна доза безсмъртие в кръвта.

— Първия път не умрях — избоботи Гол. — Първия път бях спасен... от Дюрел. А втория път се среща — той се усмихна леко, — да кажем, с прототип... форма на некс, която бяхме разработили преди години.

— И сега показваш истинската си същност?

— Истинска същност? — Гол се намръщи. — Това не е предателство, Картър. Времето на Спиралата изтича. Спиралата е слаба. Тя е отживелица и има нужда, как да кажем, да бъде принудена лекичко да се оттегли.

Картър не отвърна нищо.

Погледна към Мелеза и двамата агенти на Спиралата мълчаливо се разбраха.

— Кое е това пале, дете мисли да хапе? — изсъска Дюрел и се извъртя, движението му беше вихрено, с невероятна бързина извади ноктите си от диплите на тъмната мантия и цапардоса Мелеза по главата. Здравенякът политна и се удари в отсрещната стена на оперативния щаб, след което тежко се стовари на земята, кръв се стичаше от устата му. Той изстена, подбели очи и се отпусна неподвижно на пода.

— Какво искаш от нас? — студено попита Картър, удивен от невероятната бързина, която беше демонстрирал този урод.

— Не — отвърна Дюрел, очите му горяха от гняв. — Вие какво искате от нас? Дошли сте да унищожите помпите ли? Или да търсите... врагове?

Картър се втренчи в очите на Дюрел; дишаше дълбоко и се мъчеше да се овладее.

— Дойдохме да намерим Джем. Следите му водят дотук. Случайно открихме левиатановата ви станция и честно казано, изобщо не ми пука за стремежа ви към шибано световно господство. Искам само да намеря Джем.

— Странно.

Дюрел се приближи до Мила и я хвана с нокът за брадичката, вдигна лицето ѝ, за да види уродливата му глава. Очите ѝ се разшириха от ужас, устата ѝ зина.

— Та за какво ти е Джем, Картър?

— Жена ми умира. Джем може да ѝ помогне. Тук ли е? Или е мъртъв?

— А, сладката Наташа, спомням си я много добре. Тя имаше пръст в разгрома на Спираломобила... е, Картър, ти си най-старият ми и най-смелият враг. — Дюрел като че ли се усмихна, пусна брадичката на Мила, обърна се, застана пред Картър и наведе глава, широкото му обезобразено лице се приближи на сантиметри до неговото. — Изглежда, още веднъж си във властта ми. За съжаление, нещата няма да се развият по план за теб и малкия ти отряд. Да, за да отговоря на първия ти въпрос, Джем е тук. И, не, изобщо не е мъртъв...

Дюрел се отдръпна.

Картър долавяше странната му миризма на некс, която тревожеше най-страшните му кошмари. Присви рамене. Кръв се стичаше по китките му — жицата се вливаше все по-здраво в плътта му.

Нещо се размърда зад вратата и една масивна фигура изпълни рамката и се наведе, за да влезе. Изправи се; триъгълната глава се вдигна и медните очи се втренчиха право в...

Картър.

Приблужи се — покритите с броня крака думкаха по дървения под — и спря. Олюля се леко, очите му премигнаха от силната светлина.

— Много е топло тук.

— Съгласен съм — отвърна тихо Дюрел. Погледна Картър. — Запознай се с новия ни скорпнекс. Отне ни доста време, докато създадем такъв прекрасен екземпляр, но нека да кажем, че този път случихме на човек, върху когото да го създадем, с когото да го кръстосаме.

Картър се намръщи.

Вгледа се в огромното лице на скорпнекса и изведнъж чертите на обезобразеното лице си дойдоха на мястото. Картър премигна и усети как коленете му омекват. Залитна — двата некса го хванаха здраво — и яростно тръсна глава. Не можеше да повярва...

— Не може да бъде...

Джем, скорпнексът, се усмихна. Лиги се стичаха от изкривената му челюст и капеха по пода.

— Не, мамка му! Това е невъзможно!

— Здравей, Картър — каза Джем; гласът му беше тих и променен, но все още се познаваше.

По бузите на Картър се стичаха сълзи.

— Джем! Какво са направили с теб, по дяволите...

— Картър. — Скорпнексът широко отвори ръце, чу се тихо потракване, когато хитиновите му плочки се размърдаха. — Това е добро, това е прогрес, това е еволюция.

— Джем!...

Главата на Джем се извъртя и той погледна Мелеза, който стоеше паднал на колене в ъгъла; лицето му беше обляно в кръв, очите му бяха ококорени от ужас.

— Добре дошъл, Мелез — изръмжа тихо Джем.

Дюрел се изкикоти.

— Такъв прекрасен момент. О, сърцето ми кърви... а сега да се залавяме за работа. Джем?

Джем обърна поглед към Дюрел.

— Да?

Нексите повлякоха Мила към вратата. Двамата, които държаха Картър, го пуснаха и се дръпнаха: оставиха Картър и Джем в средата на стаята, а Мелеза на колене в ъгъла.

Излязоха от помещението заедно с Гол. Дюрел остана... да гледа от прага.

— Те търсеха теб, Джем. Намериха те. Убий ги и двамата.

Огромната глава на Джем се поклати, погледът му се вторача в Картър, който стоеше с наведена глава и блуждаещ мрачен поглед; ръцете му бяха вързани отзад.

Джем като че ли се ухили, светлината проблясваше по дългите му извити зъби.

И за частица от секундата той атакува...

12. ВОИНИТЕ

Свещеника присви очи.

Нещо изтрака по твърдия под.

Той се извъртя в мрака, озарен от светлината отгоре. Една огромна фигура се хвърли върху него. Свещеника посегна към глока си, но беше прекалено късно — от удара полетя, изстена от болка, стовари се в стената и се срина на пода. Като се мъчеше да си поеме дъх, се изправи и се вгледа в мрака, сандалите му скърцаха по пясъка и се хлъзгаха по стъкления под на Спирала_Q.

Нещото бавно се приближи към него.

— Какво си ти, за бога?!

Движеше се на четири крака, като огромна котка. Имаше триъгълна глава, имаше броня и гъсти кичури козина, очите му бяха с цвета на тъмна мед и проблясваха във всички цветове на дъгата.

Главата му се наведе, почти докосна земята, очите му погледнаха нагоре към Свещеника с първично любопитство. После устните му се дръпнаха и разкриха дълги извити зъби и чудовището изръмжа, ноктите му изтракаха по пода и мускулите му се напрегнаха...

— Познах те — каза Свещеника и постави ръка върху Библията в джоба на расото си. — Ти си спящ дявол и аз те помня. — Той се усмихна и кимна, лицето му беше озарено от спокойно сияние, сякаш слушаше някакъв далечен глас.

Съществото изръмжа и Свещеника видя, че е готово да убива: всяка частица от тялото му беше изпълнена с издуващи се мускули, потрепващи сухожилия, напрежение докрай...

Свещеника въздъхна, пусна Библията, прокара пръсти по дървените мъниста на броеницата си — сандалите му търсеха опора върху неравния покрит с пясък под — бръкна под расото си и извади...

Огромен нож с широко назъбено острие.

— Ти си обида за Божиите закони — каза той; гласът му беше силен, кънтеше; очите му блестяха в мрака. — И затова трябва да умреш...

Звярът атакува, нахвърли се срещу Свещеника, а той скочи да го пресрецне. Сблъскаха се. Огромният назъбен нож потъна, после се измъкна, разряза козина и кости и кръвта шурна. По лицето на Свещеника, по стените и пода.

Той се стресна от ледената ѝ студенина. Страшилището съскаше от болка, легнало на една страна. Свещеника се дръпна и го заобиколи от другата. То се надигна, изправи се и погледна първо дълбоката отворена рана в бронирания си хълбок, после — Свещеника.

Той се усмихна, разтвори широко ръце, кръв се стичаше по проблясващото острие.

— Ела, приятелю. Господ иска да ти дам един важен урок.

Звярът се изправи и се приближи към него, този път по-предпазливо, ноктите му тракаха по пода с бавен хипнотизиращ ритъм. Свещеника се отдръпна от стената, на лицето му беше надяната спокойната маска на разбирането. После размаха ножа, единствената си защита.

Звярът нападна.

Свещеника се претърколи с невероятна бързина и ноктите се стрелнаха покрай лицето му. Замахна с ножа, но създанието се завъртя на една страна и се обърна, огромната тежка глава се люлееше като махало; погледна Свещеника, който се втурна към него, сандалите му пляскаха по покрития с пясък стъклен под, и отново се нахвърли върху едрия мъж. Разменяха си настървено удари, яките ръце на Свещеника се вкопчиха в кървящото тяло на звяра. Ножът издрънча на пода и те се стовариха върху пясъка, затъркаляха се към стената, сплели тела в жестока схватка.

Звярът изръмжа.

Главата на Свещеника се заби в долната му челюст — три, четири, пет пъти...

Създанието изведнъж започна да драска по огромния мъж като котка, ноктите раздираха расото му и плътта и оставяха дълбоки кървави следи. Лицето на Свещеника се изопна от титанично усилие, първо стана червено, после мораво, мускулите по ръцете и гърдите му се извиваха като змиорки, очите му отчаяно търсеха падналия нож...

Един нокът разпра и без това вече станалото на парцали сиво расо. Свещеника почувства как шурна топла кръв, докато нокътят се

забиваше навътре, по стъкления под се посипаха дървените мъниста на броеницата.

Очите на Свещеника са разшириха.

— Броеницата ми! — изсъска той.

Заби десния си юмрук в триъгълната глава на звяра, отново и отново, после се оттласна с крака назад, грабна ножа и скочи върху зашеметеното чудовище. Ножът се заби пет пъти и кръвта шурна по пода и по сивото му расо. Звярът беше омаломощен и лежеше, разтърсван от предсмъртни гърчове. Голямата му глава се извърна и очите му се забиха в потъналия в кръв човек: ръцете му бяха червени, по брадата му имаше малки парченца от бронята, която се беше раздробила от яростните удари на широкото назъбено острие.

Свещеника дишаше тежко, лицето му беше свирепо.

Погледна надолу и промълви с дълбокия си сериозен глас:

— „Братко мой, бъди силен в името Господне и по волята на Неговата мощ. Въръжи се с оръжието Господне и се изправи срещу злините на Дявола. Защото ние се борим не срещу плътта и кръвта, а срещу мрака на света!“

И пристъпи заплашително напред.

Звярът изръмжа, кръвта му се събираше на огромни локви по земята. Помъчи се да се изправи, ноктите драскаха по стъклото, но се строполи отново. Погледите им се срещнаха и се съединиха чрез тъмните нишки на съгласието...

— „... Затова въръжи се с оръжието Господне, за да се възправиш в страшния ден... — Острието се вдигна високо над главата на звяра и медните му очи проследиха злокобния блясък на стоманата. — И направи всичко възможно да устоиш!“

Острието се заби право над едното му око.

Чу се хрущене.

И звярът издъхна.

Свещеника си пое дъх и се отдръпна. Огледа се за още врагове. После коленичи и събра мънистата от броеницата си.

Зае се отново със задачата си. Разряза металната плоча и бръкна вътре, ръката му сграбчи пачка метални документи. Прибра ги под расото си, намери глока си и като оставяше кървави следи, се приближи до спайдъра и с негова помощ се измъкна от дупката.

Ханеган го гледаше как върви през пустинята. Когато се качи в кабината, огледа разкъсаното му окървавено расо, тъмните петна по лицето и ръцете му, буреносното му изражение.

— Пак ли се бихте?

— Гадината ми скъса броеницата!

— Виждам, че това е била най-голямата ви грижа по време на яростната борба — тихо отвърна тя, когато зърна страшното назъбено острие, от което капеше кръв.

Погледите им се срещнаха.

Свещеника беше сериозен. Зверски сериозен.

— Това е богохулство! — изръмжа той.

— Нима?

— Броеницата беше на мама! Сега ме откарай в Гърция.

Ноктите на Джем се стрелнаха към лицето на Картър и агентът на Спиралата се претърколи встрани, бързо се изправи и отскочи във въздуха. Кубинките му се забиха в триъгълната глава на Джем и скорпнексът залитна, изръмжа и изсъска от изненада...

Картър се приземи и побягна, ръцете му все още бяха вързани отзад. Мелеза беше извадил скрития нож от обувката си и беше прерязал своите... сряза и тези на Картър. Джем вече се нахвърляше върху тях.

— Недей, Джем!

Ноктите му се стрелнаха и Картър се наведе и нанесе силен удар с дясната си ръка в бронираната му глава. Удари го още веднъж, и още веднъж, после избегна удара на скорпнекса и отскочи вляво, обувката му се стрелна и се стовари с всичка сила в гърдите на Джем. Той хвана крака на Картър и се опита да го повали, но Картър се превъртя и другият му крак се заби в лицето на Джем, после се оттласна с крака и като направи кълбо във въздуха, леко се приземи и извика:

— Джем, престани!

Джем спря, медните му очи се вторачиха в Картър. Мелеза, който ги наблюдаваше като парализиран, започна да се плъзга към браунинга на Картър и карабината на една от пейките...

— Ти си врагът сега.

— Бяхме приятели! Не го прави, по дяволите! Мога да ти помогна.

— Как?

— Не знам... но не искам да се бия с теб, не искам да...

— Да ме убиеш? — Джем се разсмя от сърце. — Покажи ми, Картър, покажи ми как ще ме убиеш...

Джем скочи и Картър се отдръпна. Джем се завъртя бясно, замахна и го събори. Картър се стовари на земята, претърколи се, изръмжа и се хвана за гърдите; рядко беше усещал толкова силна болка.

Претърколи се отново и бронираният крак на Джем се стовари точно там, където допреди миг беше главата му, и строши дебелия дървени дъски. Из въздуха полетяха трески.

Картър се изправи и атакува, а Джем го вдигна във въздуха и го запрати в другия край на помещението. Той се строполи на земята, удари се в едно от походните легла и то се прекатури. Обзе го внезапна паника, когато осъзна, че се е заклецил в дървената рамка...

Мелеза сграбчи карабината.

Джем изръмжа и се хвърли върху него и Мелеза откри огън. В щаба засвистяха куршуми. Джем се наклони на една страна, картечният огън го последва...

И тогава сякаш целият свят се разтресе от страховита експлозия. Шрапнели се посипаха върху сградата и земята потрепери. Мелеза спря да стреля, от дулото се вдигаше пушек...

— Джем!

Дюрел го нямаше на прага.

Джем спокойно се изправи на бронирания си крак. Картър се мъчеше да се измъкне от рамката на походното легло. Погледите им се срещнаха. Мелеза бе насочил карабината към стария им приятел.

— Чакай! — заповяда Картър.

Джем погледна Мелеза, после пак Картър. Още един снаряд изсвистя над главите им и светът отново се разлюля. Недострошените стъкла на прозорците се посипаха на пода. Чу се далечният рев на двигатели и тракането на картечници.

— Танкове! — каза Мелеза, очите му искряха.

Джем погледна Картър.

— До следващия път. — Лицето му се изкриви в странна усмивка.

— Не, Джем... остани. — Картър се държеше за гърдите и с мъка си поемаше дъх от силния удар. — Нуждаем се от помощта ти. Наташа умира, Ники е при нея...

Изражението на Джем се промени — от изкривена усмивка в озъбване.

— Престани, Картър, стига...

— Трябва ни машината, трябва ни Авелах... ти знаеш къде е... използвали са я върху теб, за да те променят. Чуй ме: ако не занеса машината, Наташа ще умре...

Джем се обърна и изчезна в мрака.

Картър и Мелеза тръгнаха към вратата. От двете цистерни с левиатан към небето с оглушителен рев се издигаха петдесетметрови огнени колони и осветяваха кариерата с фалшива дневна светлина. Двата танка от едната страна се раздвижиха, двигателите изреваха, веригите изтрополиха, когато се появиха танковете SP57 на Спиралата, с пустинна маскировка; веригите им изгърмяха по твърдата настилка, машините сринаха оградата и си проправиха път през бодливата тел...

Нексите се изсипаха от бараките.

Чу се взрив и една от сградите избухна и се превърна в титанична огнена топка, стотици горящи некси полетяха с писъци към небето във вихрушка от овъглена плът. Танковете на Спиралата напредваха, разораваха земята. Оръдията на вражеските танкове откриха огън и един SP57 политна във въздуха и се стовари с трясък върху друг танк. Двете машини експлодираха в огромна разцъфваща пурпурна огнена топка...

— Какво да правим? — изсъска Мелеза; беше се ококорил.

Извърна се. Картър го нямаше.

Кариерата се беше превърнала в бойно поле.

Некси бяха заели отбранителни позиции и стреляха с картечници JK59. Още една казарма политна в пламъци към небето, едновременно с един вражески танк. Той се завъртя бавно върху огнената възглавница, оръдието му изстреля един снаряд нагоре, докато огънят

го поглъщаше. После плавно се наклони и падна на земята като изгорен и почернял метален скелет.

Картър тичаше през кариерата с наведена глава. С браунинг в ръка и свирепо изражение...

Четири малки черни хеликоптера се издигнаха рязко във въздуха. Вертикалната система за изстрелване на крилати ракети SM-7,8 VLS се извъртя, заредена с крилати ракети SL-7... но не откри огън.

Позна своите хеликоптери.

Картър изобщо не се прикриваше, куршумите и шрапнелите свистяха около него. Лицето му беше осветено от пламъците на горящите цистерни с левиатан. Картечен откос вдигна прах пред обувките му и браунингът просна един некс на земята. Картър спря, коленичи до некса, който дереше гърлото си, сякаш искаше да извади горещия метал.

— Къде е Дюрел?

Но нексът умря, преди да успее да каже нещо.

Зад танковете затрещяха картечниците на спецотрядите, които идваха на помощ. Като използваха тежките танкове за щит, те напредваха през осветената кариера, един SP57 избута горящо шаси на вражески камион от пътя им, после се покатери върху него и го смаза под веригите си.

Картър видя в далечината малки черни хеликоптери. Джем се качваше в един от тях. Картър погледна наляво към най-близката вишка и присви очи. Снайперистите стреляха, презареждаха и пак стреляха и той се затича към кулата, хвана се за хлъзгавата метална стълба и се закатери.

Куршумите свиреха покрай него, караха го да потрепва и ругае. Картър вдигна браунинга и свали трима некси с три изстрела в главата. Те се проснаха на земята — парцалени кукли, чийто мозък се смеси с чакъла в потоците кръв.

Картър продължи да се катери.

Кариерата се разкри пред него, бойно поле, на което имаше няколко некси и спецотряди на Спиралата. Танковете бяха по средата на сцената. Картър видя да се приближават и други танкове с некси, явно от някоя резервна база...

— Гадове...

Отдясно хеликоптерът, в който бяха Дюрел и Джем, започна да се издига в нощта, двигателите ревяха, монтираните картечници сипеха куршуми в битката. Картър удвои усилията си, пот се стичаше по лицето и тялото му, той дишаше на пресекулки, погледът му шареше между битката и издигащите се хеликоптери...

Стигна до върха на стълбата.

Двамата снайперисти бяха заети — заети да раздават прецизна смърт.

Щом обувките на Картър стъпиха на грубите дъски, нексите се извърнаха, изглеждаха объркани. Картър гръмна първия от упор в лицето и видя как бледите бели черти се разпадат и кръвта плисва по гредите. Вторият некс замахна да го удари, но Картър се наведе, цапардоса го с левия си юмрук и заби десния си лакът в лицето му. Нексът отстъпи назад, Картър го ритна в гърдите и той се удари в преградата, праметна се през нея и полетя към земята.

Картър извади от колана си един миниатюрен матовочерен диск с размера на монета — проследяващ диск — и когато хеликоптерите минаха над вишката, изпъна ръка назад и го хвърли с всичка сила. Дискът се завъртя във въздуха и се закачи с щракане върху опашката на хеликоптера на Дюрел миг преди той да изчезне нагоре в мрака.

Задъхан и разтреперан, Картър погледна надолу към кипящата битка.

Куршуми се забиха в гредата зад него и във въздуха се разхвърчаха трески.

— Браво, момчета — измърмори той и взе един от снайперите на нексите. Вдигна го замислено, опря го на дървения парапет и се прицели в най-близката вишка.

Мерникът изщрака и двамата снайперисти изскочиха пред него във визьора. Бяха заети със стрелбата, пушките ритяха в облечените им в черни ръкавици ръце.

Картър се прицели и пусна един куршум.

Улучи некса в слепоочието, куршумът го свали от платформата само с половин лице. Вторият некс се сепна за миг, после се извъртя и куршумът се заби право в гърдите му и той също политна заднешком от вишката, краката му ритяха, докато летеше към земята.

Картър насочи вниманието си към третата кула.

И като се усмихна студено, уби снайперистите и там.

„И аз мразя снайперистите, да му се не види — отсече Кейд. — Хайде дай им да опитат собственото си лекарство... знаеш ли, че през Четвъртата война в Залива хванехме ли снайперист, направо го...“

„Кейд?“

„Ммм?“

„Млъкни!“

Картър се обърна към последната снайперистка вишка. Тя сееше смърт сред подкрепленията от спецотряди до танковете долу и Картър се прицели в първия некс — видя как медните очи изскочиха във визъора му, можеше да прочете пълната съсредоточеност в тях, облиза устни, издиша...

Вишката избухна в ярки цветове и се разпадна, разцъфна в пурпур.

Нексите снайперисти бяха изпарени.

Картър се намръщи и проследи траекторията. И видя горе, на ръба на кариерата, кацнал като сърдито насекомо върху твърдата земя, със съскащи матрични двигатели, ВиТанка — специално разработения от Спиралата въздушен танк — каран от Симо.

Картър се ухили.

После видя как оръдието се завърта...

Към него.

— Стой бе!... — Спусна се към стълбата, молеше се като луд. Стъпи от външната страна и отпусна хватката си...

Стълбата затрака под ръкавиците му.

Земята бясно се приближаваше към обувките му... и изведнъж той видя от огромното оръдие на танка да изскача пламък и кулата над него избухна с разтърсващ взрив. Ударната вълна го събори от стълбата, той падна в храстите, парчета дъски се посипаха върху него.

Лежеше зашеметен. Видя как ВиТанкът се размърда, студеният матричен двигател изсвистя, машината подскочи към ръба и се спусна по скалистия почти отвесен склон — в гръб на нексите.

Три снаряда хвърлиха горящи тела във въздуха.

Още един унищожи последния танк на нексите.

Картър седна и се огледа.

Мелеза му се ухили.

— Картър, какво клечиш в храсталака? Гъза ли си подпали?

Картър видя, че гори, и бързо затупа по пламналите си дрехи.

— Опитвах се да избегна снаряда — измърмори, докато Мелеза му помагаше да се измъкне от бодливите клони с псувни и подвиквания.

— Избягаха — каза Мелеза, когато ВиТанкът на Симо изрева зад гърба му, и спокойно се обърна. Люкът се отвори с трясък и се появи огромната бръсната глава на Симо, татуировките по врата му проблясваха от избилата пот.

— На сержанта му харесва тази игра! — извика той.

— Не си свършил още — каза Картър и посочи с пръст.

Един последен малък черен десантен хеликоптер се опитваше да излети. Издигна се във въздуха, после пак се спусна, двигателите му пищяха. После пак се издигна...

— Симо ще се погрижи за това — каза сержантът и изчезна в люка.

ВиТанкът — беше толкова близо, че ако протегнеше ръка, Картър можеше да го докосне — издигна туловището си върху студената възглавница от съскаща пара и оръдието изстреля снаряд, който улучи опашката на хеликоптера, откъсна я и машината се завъртя и се насочи с нос към земята. Разби се върху бетонната писта и избухна в пламъци...

Симо скочи от ВиТанка и хукна към хеликоптера.

— Какво правиш? — извика Мелеза.

Симо само повдигна рамене, стигна до горящия хеликоптер и измъкна един жилав мускулест мъж с жестоко обезобразено лице и червени очи. Мъжът беше в безсъзнание и Симо спокойно го завлече по-надалеч. Черният хеликоптер се взриви и изстреля облак черен дим в лунната нощ.

— Идват още танкове — каза Картър. — От долината. Видях ги от кулата.

Симо кимна и пусна Катенхайм на земята. Мелеза го претърколи по корем и върза китките и краката му. Симо тихо каза нещо на електронния си куб и няколко чакащи танка SP57 се обърнаха, веригите им се задвижиха по твърдата земя и оръдията им се завъртяха, за да посрещнат новата опасност.

— Викат ни — заяви гордо Симо — и ние идваме! Танковете са превозени с хеликоптери от една местна база в Италия, а повечето от танкистите дойдоха със самолет от Лондон... включително и аз! Браво,

Мелез! Съобщението се върза със Свещеника и изведнъж всичко се изясни!

Картър запали цигара.

— Виждам, че си взел и ВиТанка, сержант.

— Моят ВиТанк. Италиански прототип. Двигатели „Дукати“.

Картър се намръщи, после се усмихна.

— Искаш да кажеш ВиТанка на Спиралата, нали?

— Мой си е.

Картър си пое дълбоко дъх, после сръчка Мелеза.

Симо се качи във ВиТанка и форсира студения матричен двигател.

— Отивам да трепя още некси! — извика им. — Сержантът не е виждал битка от много отдавна! На Сержанта скоро няма да му остане място за татуировки! — Подкара гърмящия ВиТанк през кариерата, разпръсна спецотрядите, които прочистваха района от оцелели некси... и изчезна от погледа им.

— Трябва да се качим на моторите и да се връщаме при команчито.

— Имаш ли план?

— Сложих опашка на хеликоптера на Дюрел.

— Значи знаеш къде отиват? Умен ход.

Картър взе куба на Мелеза и вкара някакъв код.

Кубът избръмча, докато проследяваше траекториите, и даде списък с възможни дестинации.

— Да, изглежда отиваме в... — Той простена.

— Къде?

— От всички шибани места!

— Къде, Картър?

Картър направи гримаса.

— Изглежда, че ще ни се наложи да идем в Египет.

— Мислех, че в Египет искат да те хванат?

— Искат. Всички ме искат много мъртъв.

— Защо?

— Дълга история, приятелю.

Мелеза ритна овързаното тяло на Катенхайм.

— Какво ще правим с този боклук? Дали може да знае някои отговори?

— Повече от сигурен съм. Ако му зададем правилните въпроси.

— Обзалагам се — отвърна Мелеза и дръпна от цигарата на Картър. Петима войници от спецотрядите откриха последния оцелял некс и го надупчиха на решето. — Обзалагам се, че е от онези корави копелета, дето не искат да говорят.

— Решението е просто — каза Картър и очите му просветнаха.

— И какво е то?

— Ще оставим сержант Симо да го разпита.

Мелеза кимна; наслаждаваше се на цигарата и се взираше в огньовете, трупите, опустошението. И изведнъж избухна в гръмогласен смях и поклати невярващо глава.

— За Джем ли си мислиш?

— Да — измърмори Мелеза. — Хайде, да се изнасяме оттук.

— Да се въоръжим и да се изнасяме. Симо може да ни даде информация и в движение.

— Мога ли да дойда с вас?

Картър се извърна и видя Мила. Тя го гледаше със странно изражение. Кръвта по кожата ѝ беше засъхнала и той ѝ се усмихна мило, уморено.

— Не.

— Може да имате нужда от снайперист.

— Не.

— Не можете да ме оставите тук — каза Мила и огледа с ужас бойното поле и трупите. — Това е и моя битка, нексите са и мои врагове. Аз ви помогнах да стигнете дотук — без мен нямаше да намерите следите на това... създание, което трябва да хванете.

Картър погледна — свирепо — Мелеза. „Какво още си ѝ надрънкар?“, помисли си.

— Ще е опасно. — Постави ръка на рамото ѝ, чувстваше се малко виновен, задето я беше прострелял.

— Мога да се грижа за себе си — каза Мила.

— Добре тогава — кимна Картър.

„Страхливец“ — прошепна Кейд саркастично.

13. СРЕЩА

Светлината в казармата беше оскъдна.

Симо стоеше в центъра на помещението само по бойни панталони и обувки. Гърдите му бяха целите в белези и татуировки, нагънати от мускули. Огромният войник нямаше нито грам излишна тлъстина.

В ъглите на помещението, предвидено да побира стотина некси, стояха няколко сурови спецагенти. Хагис и Мо бяха рамо до рамо, огромни мъже с лъснали като куршуми глави, единият британец, другият пакистанец — и двамата страховити воители. Скрити в сенките, с оръжие в ръка, стояха танкистите — Фес, Кавака, О, Реми, Рит Бирата, Роговски, Фалконър, Сагар, Греъм и Холцхаузен, цигарите им димяха към тавана. Кинан и Самасуво държаха по чаша чай в покритите си с белези юмруци, а Боб Боб изглеждаше отчайващо с петна от крем карамел — любимата му храна — по бойните панталони. Всичките с едва сдържана омраза наблюдаваха как Симо се протегна, издърпа Катенхайм на стола в центъра на помещението и бавно го върза за дебелия дървен облегалка.

После се приведе и се взря в червените му очи.

— Знам, че си кораво момче — изръмжа той, — и ако трябва да съм честен, хич не обичам да правя такива неща. Е, не много. Освен ако не съм в лошо настроение. Но ти знаеш отговорите на нашите въпроси, а ние имаме нужда от тях.

— Майната ти — каза тихо Катенхайм и се втренчи право напред.

Симо повдигна рамене, поразкърши се и му заби едно страховито ляво кроше. Всички чуха изпукването на кости, преди столът да се стовари на земята и Катенхайм да се озове загледан в дъските, зашеметен и окървавен.

— Симо? — каза Фес и размаха цигарата в татуираните си пръсти.

— Да?

— Не трябва ли да му зададеш въпрос?

— Ами, да — кимна Симо и отново изправи Катенхайм.

— Това не е честен процес — спокойно каза Катенхайм и вдигна поглед към Симо. — Веднъж, когато правехме десант с парашути в Колумбия, бях пленен от врага. Наркопроизводителите ме измъчваха дни наред с алкални пречистващи вещества — резултатът от работата им се вижда. И знаеш ли какво, сержант Симо? Не им казах и дума. Думичка не продумах, докато другарите ми не ме откриха и не изгориха врага — жив — в големи ями. Имам споразумение с болката, господин Симо. Аз и болката просто сме се споразумели да не се споразумяваме.

Симо кимна и му шибна един отляво, разби носа му, столът отново падна с трясък и се удари в дъските. Симо се наведе над Катенхайм, ниско, лицето му се изкриви, усети, че огромният му гняв се надига. Останалите танкисти се оттеглиха в сенките. Никой не искаше да е наблизо, когато Симо избухне.

— Сержантът много съжالياва, че си страдал в ръцете на врага. — Той се изхили гадно. — Но съм виждал как хиляда петстотин шейсет и трима мъже — и некси — умират. Може да се каже, че сержантът е професионалист. Може да се каже, че сержантът душа няма. Може да се каже, че сержантът е сключил споразумение с дявола. Както и да е — или отговаряш на въпросите, или болката ще е невероятна.

— Мога да живея с болката — отвърна Катенхайм тихо, докато изправяха стола и някой подаде на Симо дълъг тежък метален прът. Симо замислено го завъртя.

— Постигнал си вътрешен мир. Това е добре, така мисли сержантът. Сега трябва да разбере каква е връзката между Дюрел и „Левиатан Фюълс“. Трябва да разбере защо некси пазят помпените станции. Трябва да разбере и къде отиде Дюрел с другарчетата си.

Катенхайм гледаше право напред, стиснал здраво устни.

Повечето танкисти извърнаха поглед, когато Симо замахна с металния прът.

Знаеха, че нощта ще е дълга.

Двата свръхмощни двигателя на команчито бръмчаха тихо.

Прекосяха югозападната граница на Словения и се отправиха към Адриатическо море. Слънцето изгряваше и спускаше нишки мека оранжева светлина над сребърните вълни; огромната водна шир се разпростря пред тях.

Картър, чувстваше се смазан и изтощен, провери сигнала от проследяващия диск и се усмихна. Представи се как Наташа лежи върху болничното легло и усмивката му се превърна в свирепа гримаса.

Главата му беше пълна с объркани мисли.

И омраза.

И... изтощение.

„Колко още мога да продължавам?

Колко дълго още мога да се бия? Да убивам?“

„За вечни времена, амин!“ — отвърна Кейд.

„Кой те измъкна с ритници и крясъци обратно на бял свят?“

„Просто си мислех“.

„За?“

„За Джем. Знам слабостта му“.

„И тя е?“

„Аз не съм порта. Когато се срещнем отново с това копеле, просто ме остави аз да го изработя. Ще видим тогава кой е по-силен“.

„Ще те изработя аз теб — отзад!“

„Чувството ти за хумор ми дава живот, господарю!“ — изхили се Кейд.

Команчито префуча ниско над морето и се насочи на югоизток към бреговете на Хърватска и после към Албания. Когато минаха над Йонийско море, на запад от Гърция, електронният куб на Картър тихо избръмча.

— Да?

— Картър, говори Свещеника.

— Отдавна не съм те виждал, фанатико. Какво искаш?

— Трябва да се срещнем.

— Малко съм зает.

— Отдели ми време.

— Не ме чуваш, отче. Прекалено съм зает за социални мероприятия с вещи в Библията фанатици, пък било то и шефове на тайната полиция на Спиралата.

— Картър, важно е. Свързано е със Спиралата, с Джем и Наташа. Картър мълчеше зад стъклената маска на шлема.

— Какво предлагаш? — попита тихо накрая.

— Отиваш към Египет. Сървърът те засече. Отбий се до Крит, координати 224.361.762. Ще дойда при първа възможност.

— След колко време?

— Не мога да кажа. Току-що разбрахме каква е играта на Дюрел. Ще те осветля веднага щом се видим.

— Дано наистина да е важно, отче.

— Важно е, Картър. Повярвай на мен и на Господ.

— Господ? Сигурен съм, че това копеле отдавна ме е изоставило.

Електронният куб млъкна. Картър се взираше в сребристото море под бръмчащата бойна машина. Спомни си всичко, което бяха преживели, спомни си за Фойхтер и Дюрел, за процесора QIII и ролята на Свещеника в събитията, които за малко не сринаха света.

„Мислиш ли, че и той може да е предател?“ — попита Кейд.

„Не... Не знам. Трудно ми е да се доверявам на хората, да кажем, в настоящия световен климат“.

„Остави ме да го убия“ — изсъска Кейд.

„Господи, не можеш ли да смениш плочата?“

„Денят, когато умра, ще е денят, в който ще спра да убивам — отвърна Кейд. — И ти си същият, момче, братле. Същият си. Ние сме едно цяло, еднакви сме като зрънца в грахова шушулка“.

Пътуваха мълчаливо към далечния слънчев остров Крит.

Фреди изгаси двигателя и кимна. „Хммм — помисли си, — този левиатан явно е голяма работа! Може би Шарлот все пак бе права?“

Излезе от колата и застана в мрака с ръце на кръста. Извади цигара. Забеляза, че ръцете му треперят — леко. Когато запали, видя недоизмитите петна кръв по пръстите си.

Земята под краката му се разтрепери.

Леко полюшване...

Леко предупреждение.

Земетресението пееше стържеща песничка за лека нощ.

Фреди стоеше сред мочурищата и пълнеше дробовете си с никотин. Отиде до багажника на хондата и го отвори.

Там лежаха увити в найлонови чували за боклук частите на Шарлот.

Фреди въздъхна.

„Защо не можеш да си нормален?“ — помисли си.

Наведе се и извади дълъг пакет. Беше увит прилежно и Фреди се гордееше с това колко здраво е залепил лепенката по краищата, за да не се разтече кръвта.

Разхили се, стъпи в пирена и се отдалечи от хондата. Пиренът беше мокър, извиваше се и поддаваше под краката му. Носеше крака на Шарлот под едната мишница и лопата под другата.

Нямаше нужда дупката да е дълбока.

Плитък гроб.

Намери подходящо място.

Започна да вали. Той пусна опакования крак на земята и се чу глухо „туп“. Заби лопатата и острият ѝ край потъна дълбоко. Лопатата се заби още няколко пъти. Фреди махна чимовеите.

Бавно започна да копае.

След двайсетина минути едва си поемаше въздух, от устата му в ситния дъжд излизаше пара. Дупката беше доста голяма — във всеки случай достатъчна за трупа на бившата му любима.

И тогава Фреди усети угризение.

Призна си, че Шарлот едва ли заслужаваше това, което бе получила. Призна си, че смъртта и разчленяването са подаръци, които човек не бива да поднася с лека ръка. Призна си, че заравянето сред блатата е прекалено жестоко наказание за непрестанното мърморене, хленчене, заяждане и емоционално изнудване.

Фреди се усмихна.

Очите му проблеснаха — леко налудничаво.

Но пък... но, но, но, шибаното „но“!

Изсипа още една лопата пръст върху купчината. Миришеше на кал, на пръст, на мухъл — така, както трябваше да мирише един гроб.

Нещо проблесна в дъжда, в далечината, от другия край на блатата.

Чуха се гласове, призрачни гласове:

— Върти педалите, дебелако, върти педалите!

— Това лудост ли е, или тренировка?

— Сигурно е лудост. Да виждаш някой друг навън в дъжд и сняг?

— Тъпи колоездачи. Страхливи путки!

— Да, малко застудее и веднага се прибират. Женки!

Фреди изви глава вляво. Присви очи. От носа му се стичаше вода.

Ярки светлини проблеснаха в дъжда.

— Какво е това, по дяволите? — промърмори той.

Два халогенни фара. Фреди чуваше пуфтенето, пъшкането — и смях. В усиливащия се дъжд се появиха двама колоездачи, сребристите им титанови колела лесно газеха в калта, фаровете светеха. Бяха с бойни униформи, непромокаеми, и с военни пустинни шапки. Спряха на няколко метра. Фаровете отрязаха едно светло парче от нощта и осветиха Фреди, лопатата, дупката и увития в чувала крак.

Двамата брадати мъже се вторачиха в него.

— Какво прави този, Равиоли?

— Де да знам, Уорцел?

И двамата не откъсваха поглед от Фреди, присвиха очи, за да видят по-добре, после слязоха от колелата и ги оставиха да паднат в калта. Направиха една крачка, после още една. Фреди отстъпи назад.

— Какво правиш? — попита Равиоли; козята брадичка правеше лицето му доста злокобно на тази светлина.

Фреди потрепери и пусна лопатата.

— Това да не е гроб? — изсъска Уорцел, кръглото му лице с рошави вежди и гъста черна брада проблесна в мрака.

— Имам лошо предчувствие, по-лошо, отколкото когато глътна оня червей и трябваше да те водя в болницата и онзи алкохолизиран кретен ти изгори устната. Какво има в пакета, а?

Те се приближиха, надвити от любопитството.

Фреди пак отстъпи назад и в пристъп на внезапна паника хвърли лопатата и хукна да бяга. Тичаше през мочурищата, спъваше се в храстите в тъмнината, проливният дъжд му пречеше да вижда, сляпа паника изпълваше душата му. Тичаше и тичаше, напъваше се до степен, до която не беше мислил, че може да стигне. После изведнъж рязко спря, задъхваше се, нервно се оглеждаше.

„Къде съм?“

По дяволите.

„Къде е колата?“

„Кучка!“

Заслуша се дали двамата непознати го преследват. Въртеше се в мрака, разтреперан, притеснен, умът му беше пълен със скачащи сенки.

И усещаше...

Усещаше нещо тук.

Напрегна зрението си колкото можеше. Знаеше, че нощта върти номера, а и места като мочурищата се славеха с призрачността си по мръкнало. С Шарлот често идваха тук преди години, преди да си имат собствена къща — мочурищата бяха хубаво място за таен секс. Но много пъти, дори и в изблиците им на страст, докато Шарлот стенеше за нов тостер, прахосмукачка или тропическа ваканция, светлината се преместваше призрачно или вятърът стенеше из потискащия мрак и на човек му се струваше, че някой маниак с нож в ръка ще се появи всеки миг.

„Каква ирония на съдбата“, каза си горчиво той... и изведнъж нещо огромно, черно и движещо се по-бързо от мисълта го удари. Видя медни искри и усети ужасна болка. Задави си, започна да се задушава от собствената си кръв, когато подобна на меч лапа разпори гърдите му. Тъмният пирен беше толкова хладен върху лицето му — миришеше свежо, както в деня, когато за пръв доведе Шарлот в тази романтична райска пустош...

Уорцел коленичи до пакета и смело го опипа. Погледна Равиоли, който го зяпаше — малко слисано, с отворена уста и сбърчен от погнуса нос.

— Отвори го — нареди Равиоли.

Уорцел се намръщи.

— Няма. Може да е труп.

— Джуджешки?

— Искаш да кажеш на джудже?

— Както и да е. Хайде, няма да те ухапе. Ако е труп, явно е мъртъв. Сигурно е някакво порно скривалище.

— Няма нищо лошо в порното.

— Не съм казал, че има.

Настъпи пауза за размисъл.

— Тогава защо ще го заравя?

— Откъде да знам. Ще го отвориш ли, или няма? Пак ли ще цивриш, че никой не ти обърна внимание на купона само защото изпи половин бутилка текила? Като същински пътьо!

— Поне не съм се шибал с рунтава негърка!

— Хей, отдавна я разкарах...

Нещо изщрака.

От мрака зад осветената дупка се чу звук като от драскане на нокти.

Огромна фигура се изправи в тъмнината, загадъчно скрита в сенките на ръба на ярката светлина от фаровете.

Равиоли и Уорцел спряха да се джафкат.

Една голяма тъмна от дъжда глава се подаде на светло, проблеснаха две медни очи. Земята под краката им леко се разтрепери и Равиоли и Уорцел отстъпиха от дупката, лопатата и отрязания крак. Облизаха сухите си устни и преглътнаха, гърлата им бяха пресъхнали. Спогледаха се нервно, сякаш за да се уверят, че това не е лош мираж.

— Хубаво кученце — каза Уорцел.

— Това не е куче.

— Мислиш, че не знам ли? Да не мислиш, че мисля, че е магаре?

— Мисля, че трябва да бягаме.

— Да бягаме или да се бием?

— Или... третата възможност?

Равиоли извади едно марсче, обели го и отчупи парче, карамелът се разтегна. Уорцел погледна приятеля си.

— Ще го примамя с парче шоколад. — Не изглеждаше кой знае колко уверен.

Съществува... изръмжа.

Равиоли и Уорцел хукнаха да бягат и усетиха как нещо ги блъска със силата на влак, който се забива в стена. Нокти раздираха плът в тъмното, замахваха с премерени движения. Кръв и вътрешности изпълниха празния плитък гроб. Две тела се пръснаха, разкъсани на парчета, кожа, кости, вътрешности и мускули се въргаляха наоколо, празни тъмни очи гледаха нагоре към пороя.

Страшният звяр се обърна, очите му проблеснаха за миг като миниатюрни слънца, уловени в лъчите на халогенните фарове, и зад

колелата се появиха още фигури в дъжда: две, три, четири, пет... двайсет... тъмни тела с лъскави хитиновни брони. Крайниците им бяха бронирани и завършваха с нокти, съществата се движеха предпазливо, с издути мускули, а светът се тресеше от надвисналото, усилващо се земетресение. Очите им се обърнаха към далечните светлини на града и мириса на човеци в него.

Хукнаха в нощта.

И изчезнаха.

Айвърс се загледа с невероятна досада в сондата от титанов карбид VII, която се въртеше на високи обороти в защитната си обвивка „Плас-7“. Платформата под краката му беше солидна, страстта му към Мишел се засилваше, докато часовникът отброяваше минутите до следващата им среща... но нещо отвътре го човъркаше...

Иглата.

Иглата на... любопитството.

— Хей, Олдройд?

— Да?

Олдройд приближаваше четирийсетте и макар че беше нисък, компенсираше ръста с нрава си. Беше весел, жизнерадостен — някои биха казали дори шумен. Винаги ръсеше разни щуротии, вицове, еротични простотийки. Много хора го подценяваха, но това си беше за тяхна сметка. С една усмивка можеше да унищожи коктейл, пълен с гости. С един виц можеше да захлупи цял легион от прехвалени комици. С голия си задник по телевизията можеше да засегне цяла нация. Кое то беше правил четири пъти в живота си, поне досега.

— Знаеш ли, когато инспекторите дойдоха заедно с онзи с мантията?

— Дюрел?

Айвърс погледна Олдройд в очите — за пръв път доброто настроение в тях се беше изпарило. Зачака да чуе някоя простотия, но такава не последва. „В живота май има неща, които просто не са смешни“, реши той.

— Мисля, че са слизали в тунела под контролната станция.

— Защо мислиш така? — Ухиленото лице на Олдройд беше съвсем сериозно.

— Не знам... оборудването като че ли е преместено. — Айвърс повдигна рамене. — Забрави, забрави, че изобщо казах нещо. Май ми се привижда.

Олдройд се изсмя:

— Момче, трябва да си намериш приятелка. Аз така се лекувам от странни помисли.

Айвърс избухна в смях и отново тръгна да проверява сондата. В главата му се въртяха разни фантазии — фантазии за малки коли с големи двигатели, амбицията му да смени двигателя на миникупър с 24 цилиндрово чудовище... и несекващата му нужда да обсипва с любов, грижи и внимание най-любимото от любимите си хобита — състезанията по мотокрос, за предпочитане с „Дукати“ 1296 кубика.

Гласът на Кени се чу от командната кабина, леко разтреперан:

— Нещо става на горния етаж.

„На горния етаж“ означаваше на повърхността. Извън сондажната.

Айвърс се намръщи.

— Какво по-точно?

— Дойде заповед да спрем сондата.

— Да намалим оборотите ли?

— Не, да я спрем.

Айвърс поклати глава, но...

Кени вече натискаше копчетата. Огромната сонда забави ход и със съскане спря. Странна тишина се възцари на подземната площадка.

Айвърс вдигна нервно поглед нагоре.

Усещаше тежестта на света, а той тежеше здравата.

— Хайде. — Останалите се качваха в асансьорите, видя как колегите му изчезват вътре. Олюля се, точно преди асансьорът да потегли, падна на колене върху дървената платформа и погледна нагоре.

Сирените на конзолата се включиха.

Айвърс се обърна и забърза към асансьора, който водеше под платформата. Беше с ограничен достъп, водеше към дъното на шахтата и осигуряваше пряк контрол върху сондата. Натисна ръчката и се загледа надолу в тъмното.

Облиза устни.

„Слизането долу е забранено“, предупреди го вътрешният му глас.

Но той знаеше. Знаеше, че нещо не е наред.

Пое си дълбоко дъх, влезе в асансьора и натисна копчето. Усети как цялото му тяло се свива, излезе на малката метална работна платформа.

Беше много тъмно. Но нещо светеше и върху него просветваха сини цифри.

Айвърс се намръщи, приближи се, наведе се, накрая коленичи, за да погледне по-отблизо. Малък метален куб беше прикачен към тънка продълговата кутия. Цифрите просветваха върху него.

— Какво е това? — прошепна той и се изправи.

И тогава чу шум — стъпки зад гърба си.

Извърна се и видя дулото на пистолет, насочено право в лицето му. Премигна, преглътна и се опита да направи крачка назад. Но се озова до металната стена и нямаше къде да мърда. Нямаше изход. Нямаше път към свободата и живота.

Фигурата беше стройна, атлетична, облечена в прилепнал гащеризон и носеше маска. Очите ѝ просветваха като разтопена мед и изгаряха Айвърс със страшна сила.

Айвърс закри лицето си с ръце, сякаш можеше да спре куршума.

— Не... — прошепна.

Некът се приближи, пистолетът се провря през пръстите му, дулото опря челото му и се плъзна по внезапно избилата пот. Айвърс затвори очи. Започна да се моли, образи преминаваха като сцени от филм през разбърканите му мисли...

Сълзи се стичаха по бузите му.

Пръстът на некса безчувствено се сви на спусъка.

— Не — прошепна Айвърс.

И тогава стана невъзможното. Пръстът се отпусна и Айвърс отвори насълзените си очи. Некът беше наклонил глава, медните му очи все така го гледаха, без да мигат.

Съществуването махна с пистолета.

— Днес ти е щастливият ден. Хайде. Чупка!

— Аз...

— Върви. Но първо един съвет.

На Айвърс му се гадеше от тези медни очи, насмалко да се напикае — но вонята на урина не го изпълваше с особен ентузиазъм, затова се стискаше.

— Има неща, които съдбата не ти е отредила да видиш — продължи тихо нексът, гласът му беше безполов. — Това е едно от тях. Дръж си устата затворена. Или ще се наложи аз да ти я затворя.

Айвърс си плю на петите.

Нексът спокойно скръсти ръце и потъна в сенките.

Команчито се спусна над Средиземно море, перките проблясваха на светлината на слънцето, свръхмощните двигатели пищяха.

Военната машина се носеше над сребърните вълни и вече пресичаше бреговата линия на Крит между Кератокамвос и Йерапетра от южната страна на острова. Картър кацна на скалната площадка, която Спиралата използваше при тайни операции — на километри от цивилизацията — и двамата с Мелеза бързо разтовариха моторите и покриха хеликоптера с мрежа с преплетени изкуствени листа.

Запалиха моторите и Мила се метна зад Картър. Подкараха през камънаците и скоро излязоха на тесен криволичещ път. Картър спря КТМ-а — двигателят вибрираше между краката му — и погледна към проблясващото море. Есенното слънце бе високо в небето.

Пое си дълбоко дъх, чувстваше се едновременно свободен и заробен — дръпнат за каишката от Свещеника и молбата му за среща. Знаеше, че е нещо важно, а и Свещеника специално беше споменал Наташа.

— Майната му!

Даде газ и задната гума забуксува и вдигна облак прах по набраздения от вятъра пращен път. После буквално изстреля мотора с бясна скорост по пътя.

Мила се притисна здраво в него, косата ѝ се развяваше от лудешкия вятър — и си помисли доколко е разумно да са без каски...

Очите на Картър се насълзиха, той се отпусна в ритъма на мотора и остави ума си да се слее с машината. Усещаше ударите на гумите по неравния терен, бесните вибрации от напуканата земя в дръжките на кормилото — и се ухили срещу вятъра, без никакво чувство за хумор, докато взимаше един рязък завой. Наклони се силно

на една страна, усети как Мила се извъртя зад него — бореше се със законите на физиката, — гумите се плъзнаха и едва успяха да се задържат върху прашния път.

Зад тях се вдигна облак прах.

Мелеза се закашля и изруга Картър с всичка сила.

След двайсет километра видяха покрайнините на Йерапетра от издадената скала, която гледаше право към тесните улици на Като Мера — стария град на Йерапетра, и Калес — средновековната крепост, приютявала някога пиратите сарацини.

Картър спря и се загледаха към традиционните белосани къщи. Мелеза най-сетне ги настигна, кашляше от праха и псуваше Картър.

— Ти си шибан маниак!

— Старая се — каза провлечено Картър със стиснати зъби. — До „Серакина“ ли ще ходим?

— Координатите са оттам.

Картър подкара мотора нагоре по стръмното, усети как Мила забива нокти в кръста му. „Серакина“ бе малка бяла сграда, едноетажен хотел и бар с изглед към Средиземно море. Пътят към него минаваше между два хълма и осигуряваше един-единствен вход и изход към двора. Масите и столовете бяха наредени на обширна оградена морава. Брегът над разбиващите се вълни беше отвесен.

До хотела бяха паркирани две коли — едно беемве и до него джип, с тъмни стъкла.

— Виждам, че Джордж си е у дома — изръмжа Мелеза, когато подпряха моторите на сянка до бялата стена и протегнаха схванатите си гърбове. Нарамиха раниците и тръгнаха към предната врата, която беше отворена и даваше достъп до прохладата вътре.

— Джордж? — изрева Мелеза.

Появи се огромен чернокож. Бицепсите му бяха по-дебели от бедрото на нормален мъж, лицето му беше свирепо и покрито с белези. Но намръщената му физиономия се разтегна в лъчезарна усмивка, когато видя Мелеза. Дватамата се прегърнаха като стари приятели и се разсмяха.

— Помиярът се върна.

— Мелеза искаш да кажеш. Спомняш ли си Картър?

— Помня го — отвърна мускулестият мъж — и прикова страховития поглед на кръглите си очи в Картър. — Този път няма да

ми създаваш проблеми.

— Това е нещо, което не мога да обещаая — каза спокойно Картър.

Джордж го изгледа втренчено, после се обърна към Мила.

— Боже, какво прекрасно същество. Как се казваш?

— Мила.

— Пътува с нас — обади се Мелеза.

Джордж кимна.

— Защо не седнете на слънце, а аз ще ви донеса нещо за пиене.

Изглеждате ми изтощени.

— Мога ли да се изкъпя някъде? — попита Мила.

— След секунда ще се погрижа за теб, съкровище — изчурулика Джордж и Мелеза му се усмихна лукаво.

— Няма да е лошо да ѝ намериш и чисти дрехи. Смени и превръзката на раната ѝ. Знам, че много те бива по превръзките, а и няма да пропуснеш възможността да я опипаш.

Картър и Мелеза се запътиха през моравата към ръба на скалата и дървените маси. По това време на годината туристическият поток беше намалял — хората си бяха заминали след разгара на лятото, — а и след скорошните земетресения и непредсказуемите им последствия и епицентри много хора предпочитаха да не пътуват. Туристическият бранш беше пострадал сериозно от катаклизмите, но това беше добре за агентите на Спиралата.

Мелеза цапна Картър по врата.

— Как си?

Картър въздъхна и го погледна.

— Скапан. Мислех, целият ще съм натрошен след падането от кулата. А и Джем не ми излиза от главата...

— Е, бил си на война, копеле.

— Чувствал съм се и по-зле.

Картър млъкна и се загледа към искрящото море. Чуваха как вълните се разбиват долу в скалите. В далечината Йерапетра блестеше като древна история за неznайни чудеса.

Чуха бръмчене на двигател, мощен двигател, който форсираше нагоре по стръмното. Картър автоматично постави ръка на браунинга си. Двамата с Мелеза се загледаха в единствения вход към двора на „Серакина“.

Черен ландкрузър „Тойота“ 70 4×4 изникна пред очите им и паркира. Вратата се отвори и от нея излезе жена с атлетична фигура. Погледна ги почти равнодушно... и те замръзнаха.

— Това не е ли... — заекна Мелеза.

Картър кимна и преглътна.

Беше висока и стройна, с бяла кожа, носеше черни панталони и черна блуза с къс ръкав. Лицето ѝ беше овално и имаше лунички под пронизващите зелени очи. Косата ѝ беше дълга, права, тъмнокафява и се вееше зад гърба ѝ. Носеше червена шапка.

— Вие двамата не...

Картър отново кимна бавно. Гледаше как жената също кима — от неудобство или като поздрав, — после се извърна и изчезна в къщата.

„Какво прави тая кучка тук?“ — изсъска Кейд.

Картър не отговори.

Не можеше да отговори.

От много отдавна не беше виждал Рокси.

Беше минало много време, откакто се опита да убие Рокси.

Загорча му на душата.

Джордж дойде с поднос с четири бутилки бира и огромна чиния с мезета. Мелеза ги погледна подозрително.

Джордж се ухили.

— Не ме гледай така, лошо куче. Това е врази джида, а това е колокичокорфадес. Слънцето грее и има една прекрасна дама, която се нуждае от баня и от професионалната медицинска помощ на милия Джордж.

— Дръж се добре с нея.

— Винаги се държа добре.

— Различни култури, различни обичаи каза Картър. — Не бъди английски дивак, отгледан на яйца и чипс.

Джордж зашляпа през тревата с джапанките, изглеждаше не на място с огромните си габарити. Раменете му се присвиха, за да може да се провре през вратата. Мелеза сграбчи бирата си, изпи я до половината на една глътка, млясна и доволно избърса уста.

— Жестоко! Не мислех, че ще пия бира пак някога, не и откакто нексите ми опряха дулото в главата, пребиха ме и ме метнаха в

камиона. Картър, този път враговете ни са страшни.

— Не искат да легнат и да умрат тия гадини — съгласи се Картър, взе бирата и се загледа в кафявата бутилка. Допря изстуденото стъкло до устните си и чу как някой шумно си пое дъх в главата му — съскането на Кейд...

Картър спря, притвори очи и отпи голяма глътка.

Страхотен вкус.

— Какво се е случило между теб и Джордж? — попита Мелеза и бодна подозрително от колокичокорфадеса. Можеше да се закълне, че храната го гледа от чинията.

Картър повдигна рамене.

— Веднъж убих няколко негови клиенти.

— Лоши хора?

— Винаги убивам лоши — отвърна сериозно Картър и изведнъж добави: — Чакай ме тук, отивам да се обадя на Ники.

Покритото с белези лице на Мелеза пребледня.

— Ще... ще...

— Дали ще й кажа за Джем? Шегуваш се. Какво да й кажа? Да, открихме Джем, не е мъртъв, врагът явно го е трансформирал в нещо като свръхнекс, има броня по тялото и се опита да ме убие. Много ще я зарадвам.

— Някой трябва да й каже.

Картър разтърка очите си.

— Аз не мога да го направя. Силите ми са на изчерпване, Мелез. Да. И волята ми за живот се изчерпва. Този свят нещо съвсем се побърка.

Мелеза кимна. Картър отиде до ръба на скалата, хвана оградата и за миг — за частица от секундата, отлитаща частица от безкрайността — Мелеза си помисли, че ще скочи. Картър извади електронния си куб и набра няколко цифри.

„И волята ми за живот се изчерпва“.

Мелеза потрепери.

„Щом човек като Картър е готов да се предаде, тогава каква надежда остава за всички нас“, помисли си той гневно.

— Ники?

- Картър? Някакви новини?
- По следите му сме.
- Видя ли го?
- Не — излъга той. — Но не е мъртъв.
- Слава Богу!

Ледено острие прониза сърцето му. Представяше си лицето на Ники. Четеше изражението в очите ѝ. Разбираше сълзите ѝ...

- „Кажки ѝ“ — тихо се обади Кейд от дъното на съзнанието му.
- „Не“.

„Кажки ѝ, мамицата ти! Тя е голямо момиче, ще се справи. Хайде зарадвай я!“

Картър стисна зъби.

- Как е Наташа?

— Стабилизирана. След като ти тръгна, нещата се влошиха, но лекарите се потрудиха здраво и ѝ спасиха живота. Но трябва да побързаш — не могат да кажат колко още ще издържи.

Картър погледна надолу към скалите и разбиващите се вълни. Светлосиньото море се вълнуваше цяла вечност; морският бриз го изпълни с чувство за простор и живот. Пое си дълбоко, много дълбоко дъх. Стана му хубаво.

- Не я оставяй да умре — тихо промълви Картър.

— Правя всичко възможно — отвърна Ники. Картър усети усилието в гласа ѝ. И не разбра защо каза следващото изречение, не можа да си обясни лъжата...

- Ще открия Джем и ще го доведе.

Прекъснаха връзката и Картър остана да стои, облегнат на оградата, остави бризът да роши косата му и да успокоява раните по покритото му с белези лице.

- Мамицата му!

Безсилието горчеше.

Мелеза изникна до него. Сложи ръка за втори път на рамото му и за пръв път Картър се зарадва от допира, зарадва се на компанията. Обърна зачервените си очи към Мелеза и усети как гневът му се стопява като нагрятото масло.

- Страхувам се, Мелез.
- Недей.
- Страхувам се, че ще умре.

Мелеза недодялано го прегърна, притисна го силно.

— Чуй ме хубаво, Картър. Никога не съм те виждал такъв, но искам да запомниш едно: аз съм до теб и съм готов да дам живота си за теб и за Наташа. Ще намерим машината и ако трябва да убием Джем междуременно, той ще стане жертва на войната. Не ние определяме шибаните правила и няма нужда да играем по тях. Сега ела да седнеш и да си допием бирата или ще ти я вкарам на система, за да съм сигурен, че ще си пиан, когато пристигне Свещеника!

— Свещеника. — Картър се разсмя и разтърка очите си. — Мелез, наздраве, копеле. Благодаря. Може да си помиар, може да си пич и знам, че в акъла ми се въртеше мисълта да ти пръсна черепа, докато бяхме в болницата... но... а бе, благодаря ти.

— Няма за какво, копеле.

Небето беше натежало от тъмновиолетови облаци. Огромни вихри изпълваха нощта и закриваха луната. От време на време някой лъч се провираше и се плъзгаше нерешително по морето, по черните бурни вълни. Лъчите танцуваха върху тях, вкусваха от пенливите гребени, галеха отвесната скала, която водеше до ниска груба ограда, до която стоеше един мъж, целият в черно. Стоеше безгрижно, спокойно, бризът рошеше късата му коса. Между тънките, здраво стиснати устни висеше свита на ръка цигара и оцветяваше тъмнината със сиви кълба дим. Мъжът се закашля от острия гръцки тютюн, загледа се в лунните лъчи, които се процеждаха през надвисналото буреносно небе, и вдигна бутилката към устните си.

Отпи една глътка.

Дълга глътка.

— Мамка му! — каза Картър. — Не мога да чакам повече.

„Трябва“ — прошепна Кейд.

„Защо да трябва? — Ръмженето беше пълно с подклаждана от уискито агресия. — Какво знаеш ти за това, по дяволите?“

„Свещеника идва. Той има информация. Но може да ни предаде и тогава ще го убия. Ще си припомня вкуса на смъртта“.

„Кейд... наистина ми писна от теб. Писна ми от вонята на метал в главата. Писна ми от шибаните ти гадни съвети... Какво си ти? Какво искаш от мен? Защо просто не се разкараш?“

Тишина.

Картър вдигна бутилката с евтино гръцко уиски. И удари още една голяма глътка. Малко се разля по черното му яке и примесената с уиски слюнка проблесна върху устните му; той я облиза.

„Знаеш, че ще умре“.

„Мамка ти!“

„Не се крий от истината, Картър. Не се крий зад глупостта си!“

„На тебе пък какво ти пука?“

„Искам... да ти помогна“.

„Помагаш само на себе си“.

„Не е вярно, Картър. Изобщо не е вярно — ами в Египет, всичките арабелци с картечници? Или в Полша? Онзи шибаняк с гаротата? Ами Белфаст... не ме карай да започвам с Белфаст. Трябва да се махнеш оттук, Картър. Още сега. Върни се при команчито, майната му на Мелеза и на онази кучка със снайпера. Ще е както едно време, само ние двамата...“

„Ще изчакам Свещеника“.

„Няма да ти хареса това, което ще ти каже“.

„И какво е то?“

„Повярвай ми“ — отвърна тайнствено Кейд.

„Махни ми се от главата“.

„Свещеника ще пристигне след няколко часа, на зазоряване. Трябва да решиш, и то още сега... Ако се срещнеш с него, няма да ти хареса това, което има да ти казва. То ще заплаши живота на Наташа... А и стига си хленчил вече за тази умираща кучка...“

Картър се намръщи и пак отпи от евтиното уиски, което изгори гърлото и стомаха му с парещия си вкус.

„Откъде знаеш? Как може да знаеш такива неща?“

„Повярвай ми — знам“.

Зловещият глас на Кейд заглъхна и Картър се заслуша в морето, което се разбиваше в скалите под лунната светлина. Намръщи се, докато си припомняше случайни събития от живота си, които неизменно водеха до безумния миг, в който Наташа пропадна със сградата във вихъра на земетресението.

Спомни си как скача и как бетонът го поглъща.

Спомни си последната им целувка. Дълго, изпълнено с копнеж, сладко на вкус докосване на устни.

И си спомни Кейд... който изпълваше пиянските му сънища със саркастичните си забележки...

Кейд.

„Кейд...“

Нещо се опря в гърба му — ръка, позната. Беше Рокси — стоеше зад него и гледаше към тъмното море. Той дълго не промълви нито дума, чакаше умът му да се успокои. После се извърна и се вгледа в изумруденозелените ѝ очи. Ръката ѝ се плъзна и остана да лежи на хълбока му като натрапник.

Картър потрепери.

— Искаш ли уиски?

— Мислех, че си отказал пиенето.

Картър се ухили кисело.

— Никога не си харесвала страстта ми към „Лагавалин“, нали?

Рокси се усмихна и овалното ѝ лице пламна като раждането на ново слънце. Картър отпи от бутилката, посегна и я погали по бузата.

— Просто искам да кажа...

— Шшшт... — Тя докосна устните му с пръст и поклати глава.

— Няма нужда да го казваш. Знам.

— Знаеш?

— Да.

— За него?

Тя кимна, после застана до него и се облегна на оградата. Ветрецьт развя правата ѝ кестенява коса и тя затвори очи, наслаждаваше се на прохладата.

Картър премигна.

И си спомни.

Спалнята. Набъбналите ѝ гърди, страхът, изписан на лицето ѝ, треперенето на пръстите, съблазнителното пулсиране на шията ѝ.

— Ти си луд! — беше извикала, без да откъсва очи от пистолета в ръката му, а езикът ѝ се беше стрелнал и беше навлажнил страха ѝ. Кейд се беше загнездил като червей в ума му, шепнеше, просъскваше, объркваше го...

„Убий я. Тя ще те предаде — ще ни предаде. И ще станем на нищо. Ще се превърнем в пепел и прах. Направи го... или ако си такъв страхливец, остави на мен да го направя...“

Картър беше минал покрай нея, беше хвърлил пистолета в езерото, а Рокси го беше напуснала, набързо беше навлякла дрехите си, необузданият им див животински секс от предишната нощ беше забравен в бързината да се махне от него... От брега на езерото я видя как си тръгва.

Върна се, легна на леглото, където още се усещаше мирисът ѝ и възбуждащото ухание на парфюма ѝ...

И заплака...

— Мисля, че имаш проблем.

Картър рязко се върна в реалността. Погледна я. Стори му се странно — почти сюрреалистично — да разговаря с човек, за когото е мислил, че никога повече няма да види. Бяха минали години — четири или пет поне, не си спомняше вече, откакто тя си беше тръгнала от хижата. Не беше подала жалба срещу него — за заплахите, за явната му лудост. Беше ѝ се обаждал десет, двайсет пъти, но тя не вдигаше и той не я обвиняваше.

Мисиите им за Спиралата никога досега не се бяха засичали. Повече не се бяха срещали.

До този момент.

— Всички имаме проблеми — студено отвърна Картър.

— С Наташа? Електронните кубове са пълни с новини за земетресенията, които разтърсват целия свят, и активизирането на нексите. Видях да се споменава и името на Наташа... била е ранена. Съжалявам.

Картър кимна, продължаваше да се взира в морето.

— Спиралата ли те изпрати тук? — попита накрая.

— Да. — Рокси извади цигара, запали я и я подаде на Картър, после запали една и за себе си. Той усети вкуса на червилото ѝ и стари спомени нахлуха в главата му...

Голият ѝ извит гръб...

Нежната ѝ кожа, ласкавото кадифе между краката ѝ...

— Не — изсъска той и издиша дима. Срещна решителния ѝ поглед и тя се усмихна, протегна ръка и го погали по наболата буза в изблик на нежност, палецът ѝ поглади белега на брадичката му.

— Липсваше ми. — Думите ѝ изтрещяха като сладки гръмотевици в ума му.

— И ти ми липсваше — чу се да казва той.

Тя се наведе да го целуне, но той я спря, пушекът залютя на очите му, но вятърът го издуха.

— Не, Рокси. Не сега, не така. Обичах те... още те обичам. Но ще се побъркам — нямам време за усложнения.

— Животът е усложнение — отвърна тя, гласът ѝ беше пресипнал. Той се вгледа в зелените ѝ очи и красотата ѝ го порази. Усети как тялото ѝ се притиска към неговото и зачака Кейд да се нахвърли, но тъмната страна на душата му явно беше изчезнала...

Картър се отдръпна и отпи голяма глътка от уискито.

— Не мога. И не искам.

Рокси се усмихна.

— Мразех те. Дълго.

— Разбирам.

— Нима? Държа ме на тъмно. Той ни принуди да се разделим, искаше да умра. Но това, което най-много ме нарани, е, че не ми каза. Можеше да ми се довериш... и от това боли повече, отколкото от куршум в лицето.

— Бях... уплашен. Уплашен, че мога да те загубя.

— Както си уплашен сега, че може да загубиш Наташа?

— Не, това е различно. — Картър въздъхна и отпи още една голяма глътка. Обърна се с гръб към Рокси и напрегна всичките си сили, цялата си воля, за да не погледне назад. — Може би в някой друг живот — каза тихо.

Тя застана зад него и го целуна по ухото.

— Още те обичам. Винаги ще те обичам... — Разсмя се. — Може би в друг живот, както казваш, любов моя. — И после си отиде, плъзна се в мрака.

Картър потрепери, искаше да задържи аромата ѝ.

Спомняше си го добре.

Напомняше му за... секс. И още.

Напомняше му за любов...

Тъжно се прибра в стаята си, за да довърши бутилката.

Картър се въртеше и въртеше надолу в тъмни сънища и пясъкът пареше под босите му крака, скъсаните панталони се вееха около

глезените му, а арабите го водеха през пустинята и слънцето изгаряше гърба му.

Мамка му! Кайро?

Битката за града.

Камшикът час по час изплющяваше по изгорелите от слънцето рамене на Картър и през потта и кръвта той поглеждаше към Слейтър, който му се ухилваше с дивашка усмивка, въпреки собствената си болка, и Картър стискаше зъби. Арабите му крещяха и той присвиваше очи и устните му шепнеха: „Мръсни гадове“...

„Пусни ме“ — прошепна Кейд.

Като коприна.

Успокой трескавия му мозък и го покри с леденостуден саван.

„Не“.

Чуха воя на изстребителите. Трещяха над главите им, дълги, тъмни и блестящи, двигателите просветваха. Грохотът на свръхзвуковата скорост изпълваше небесата. Кайро се издигаше пред тях, огромно струпване на сгради. И тук, от далечната пустиня, пирамидите се издигаха пред конвоя — искряща гледка на ширнала се красота, почти съвършената пощенска картичка с града, който се простираше зад тях. После започнаха да падат бомбите...

Пирамидите се срутиха. Сринати до основи. Кайро беше разтърсен от термобомба и заваля дъжд от стомана.

Картър и останалите пленени агенти на Спиралата гледаха със смесица от ужас, възхищение, страх и благоговение как огнената вълна помита сградите на талази и над тях се издигат ярки облаци газ. Въоръжената египетска колона, разположена между пирамидите, се издигна върху вълна от пламъци и полетя вихрено към изпълненото с огън небе.

Картечниците ревяха.

Хората крещяха...

Картър безстрастно наблюдаваше как войниците се бият в далечината. Още сгради рухваха и постепенно градът на хоризонта започна да се променя, да се изкривява, да се разпада...

— Хайде!

Камшикът изплющя и дулата на автоматите се забиха в гърбовете им.

Подкараха ги — него и останалите десетима — навътре в пустинята, далече от страховитите разрушения. Те се препъваха в пясъка.

И продължаваха напред.

— Къде ни водите? — изръмжа Слейтър и получи приклад в челюстта, заради нахалството си.

Арабите, жестоки и калени в битката воители, водеха пленниците си през бързо спускащия се мрак. Мъжете се препъваха в пясъка, ръцете им бяха здраво вързани, а телата — покрити със следи от жестоки побои.

Керванът спря и им дадоха по глътка вода.

Картър усети, че силите го напускат, и за пръв път се зарадва на завръщането на Кейд.

„Ще ви екзекутират“.

„Не, ние сме политически затворници. Ще ни разменят. Ще искат откуп“.

„Не. Знаят, че сте от Спиралата, и ще ви екзекутират хладнокръвно“.

„Защо не го направят тук? Защо не още сега?“

„Трябва им разрешение от техния водач, казва се А'шийк Елмора. Трябва да четеш повече, Картър“.

Един от войниците, нисък набит мъж, облечен в сива роба, бавно се приближи. Предложи вода на Картър, но когато той посегна към чашата, я изля в краката му. Очите му блестяха предизвикателно.

— Вие от Спиралата — изръмжа той, тъмните му очи бяха изпълнени с омраза. — Вие убихте много от нашите...

— Не — отвърна Картър и поклати глава.

Мъжът извади дълъг извит нож, острието му беше почерняло и нацърбено от битки. Картър се втренчи в арабина. Останалите двама души забулени мъже ги наобиколиха. Камилите пръхтяха разтревожено в жегата, а в далечината се чу бръмченето на ландроувър.

„Пусни ме — подкани го Кейд. — Остави ме да ги размажа... Да им изям душичките...“

Картър се усмихна на мъжа, погледна с омраза белезите по бузата му и издаде на висок глас заповедта за убийство.

— Смажи ги, Кейд.

И цепнатите хищни очи се отвориха сред изсечения в черно и бяло пустинен пейзаж.

Кейд успокои дишането си. Сцената избледня — пустинята стана сива, което напълно го устройваше, докато изпробваше колко силно се вързани китките му... погледна надолу. Въже?

— Тъпи аматьори — изсъска той и...

Скочи към египтянина и ножът непохватно се вдигна нагоре, тъй като нападението беше съвсем неочаквано. Той се извъртя и острието срязва въжето и освободи ръцете му. Вдигна крак и го стовари в гърдите на арабина, който изпъшка от болка и изненада, направи крачка назад от силния удар, олюля се и започна да пада...

Всичко сякаш ставаше на забавен каданс.

Кейд се ухили.

Скочи отново, острието се заби в арабина, докато той падаше, и кръвта му шурна нагоре. Кейд му преряза гърлото и го остави да гъркори, докато останалите двацет мъже се обръщаха към неясните очертания на освободилия се затворник...

Крясъци изпълниха студената пустинна нощ — потънала в паника нощ. Насочените автомати трепереха в ръцете на арабите.

Кейд се хвърли напред с дивашки рев. Ножът сечеше наляво и надясно, оставяше червени капчици да висят във въздуха за микросекунди, гърлата зейваха и кръвта плисваше от раните... Кейд приклегна, завъртя се и заби извития нож в слабините на следващия арабин, изви го настрана. Докато мъжът крещеше и се опитваше да спре кръвта с ръка, Кейд бързо взе автомата му... куршуми изригнаха от цевта — глави и гърди отстъпваха под тежките удари на хвърчащия метал, Кейд крачеше напред, навлизаше в редиците им и автоматът в сеещите смърт ръце не млъкваше...

Телата отскачаха от пясъка, целите разкъсани. Глави се пръскаха. Челюсти се разбиваха. Куршумите сдъвкваха плътта, а Кейд шареше с мътния си поглед по мъжете, които умираха с писък и се гърчеха в краката му...

Крясъците бавно стихнаха.

Камилите хриптяха, ноздрите им потрепваха от мириса на кръв и тракането на автомата. Бяха уплашени и искаха да побегнат, но бяха

вързани.

Нито един арабин не беше дал дори един изстрел.

Двама мъже стенеха, проснати на пустинния пясък.

— Картър!

Главата на Кейд се врътна наляво. Останалите мъже от Спиралата бяха вързани. Кейд им се ухили жестоко и каза:

— Дайте ми секунда за един последен бис, джентълмени.

Вдигна друг автомат и тръгна към стенещите. Коленичи до първия и се втренчи в тъмните му жестоки очи, след което го удари с приклада няколко пъти по челото и му разби черепа.

— Картър, какво правиш, по дяволите?

Кейд вдигна автомата и го насочи към пленените агенти на Спиралата.

— Проблем ли има? — изкрещя той; лудостта танцуваше в очите му, по разкривеното му лице. — Ще ви избия всичките, ще размажа кръвта по лицата ви и...

Погледна надолу.

И гръмна последния египтянин в челото. Изпразни пълнителя, докато от главата му не остана само тъмночервена каша — парчета кост стърчаха от откъснатия от куршумите врат, точеха се потрепващи мускули и сухожилия.

Тялото се разтресе от спазми, кръвта изригна за последно и обагри пясъка.

Кейд се изправи и огледа двайсетте трупа. Усети, че се задъхва, изпусна автомата на земята и избухна в неистов смях.

— Добре дошли в Египет! — изкрещя. Останалите агенти от Спиралата го гледаха ужасено. — Да, добре дошли в шибания Кайро!

И вместо това да сложи край на кошмара, всъщност постави началото му.

Събуди се разтреперан. Бутилката беше до него, празна, главата му пулсираше. През капациите се процеждаше слаба светлина. Все едно имаше умрял плъх в устата.

Кайро?

Пак потрепери, ужасен от съня — и от съживяването на първия изблик на лудост на Кейд пред очите на всички.

Преди Кайро? Картър винаги беше успявал да го овладее по някакъв начин. Но онази нощ в пустинята Кейд го беше изтласкал в тъмния ъгъл на съзнанието и беше заключил вратата. Беше го изиграл. Беше го наказал. Беше го прекарал жестоко.

Картър все още помнеше как се втурнаха през пустинята към съюзническите части и как страхът се надигна у собствените му хора, останалите агенти от Спиралата, които Кейд неохотно беше освободил. Вървяха с него само за да не го предизвикват. За да не ги застреля право между очите.

Не и Слейтър.

Слейтър го наблюдаваше с мрачно съчувствие.

Слейтър не показва страх.

Сякаш разбираше.

Картър чуваше подмятанията им, когато спряха да лагеруват, без да палят огън, в една долина — навряха се под скалите в разни цепнатини. Шепнеха си.

— Видя ли го как се движеше?

— Беше дяволски бърз...

— Като някакъв демон...

— Уби сам двамайт вѝоръжени мъже...

— А те дори не го докоснаха...

— Ами как изпразни целия пълнител в лицето на горкото копеле...

— Той е луд... видя ли? Очите му? Бесен е...

Картър стана от леглото, гол, почеса се по корема. Отиде до мивката и си наля вода, изпи я. Вратата се отвори с трясък и на прага застана Мелеза, облечен и готов за път.

— Картър?

— Да?

— Свещеника е на няколко километра отгук. Според електронния куб ще пристигне след петнайсет минути. Събирай си боклуците.

Картър му се ухили.

— Нали ти казах да не ми даваш да изпивам цялата бутилка.

— Е... — Не го гледаше в очите. — Имаше нужда от нея. Ще те чакам отпред след пет минути. — Погледна намръщено увисналия

пенис на Картър и разбра, че ще му трябва повече време. — Айде, добре, след десет. И не забравяй да си obuеш гащите!

После изчезна, като остави вратата широко отворена. Прохладният бриз развали усамотението на Картър.

— Животно такава — измърмори той, зачервените му очи зашариха из стаята в опит да намерят дрехите му.

Картър и Мелеза седяха на слънце на моравата, гледаха надолу по криволичеция път и чакаха Свещеника.

Картър отпи от димящото кафе.

— Кофти ти е, а? — изръмжа подигравателно Мелеза.

— И по-добре съм бил.

— Говори ли снощи с Рокси?

— Да.

— Изчука ли я?

— Мелез! Наташа умира, единствената ми мисъл е само как да спася живота й... за толкова пропаднал ли ме смяташ? Да не съм шибано влечуго?

— Аз щях да я изчукам.

— Красива е — призна Картър, — но мисля, че е по-добре да използвам силите си за друго. А и имам пукнати ребра, кълна се. Онова копеле Джем така здраво ме изрита, че...

— Мислиш ли още за него? И за онази бивша гадина Гол?

Картър допи кафето и си наля още от каната, наблъска щедро захар и мляко. Въздъхна и поклати глава.

— Мелез, ако питаш мен, целият свят се е побъркал. Земетресения разтърсват най-различни страни, Джем е превърнат в бог знае какво експериментално същество от Дюрел, Гол е възкръснал от мъртвите, а сега и Рокси се завръща в живота ми от миналото, което на практика бях забравил — едно минало, в което се опитах да я убия. Вече едва ли има нещо, което да може да ме изненада.

— Да видим какво има да казва Свещеника.

— Дано да е наистина важно — изръмжа Картър, — защото в момента ми губи времето.

— Скоро ще имаш възможност да го попиташ — отвърна Мелеза и махна към пътя.

Свещеника се изкачваше по стръмното.

Сивото му расо се развяваше около огромната му фигура, рошавата му брада се полюшваше в един ритъм, броеницата му в друг, сандалите му тромаво шляпаха по каменистия път. Стискаше Библията с две ръце, като магически талисман, като тотем, който вдъхва сила.

Картър и Мелеза го наблюдаваха.

Достави им известно удоволствие да го гледат как се поти като прасе.

Свещеника най-сетне се изкачи и се усмихна от височината на огромния си ръст, пот се стичаше по челото му, големи тъмни петна бяха избили под мишниците на расото му.

— Дръжте се, чеда мои!

— Блудният син се завръща — каза Картър през облак цигарен дим. — Кафе?

— Да. Шест захарчета.

— Шест?

— Застаряващо момче като мен трябва да си поддържа силите. А сега на работа. — Измъкна изпод расото си два електронни куба и подаде единия на Картър, а другия на Мелеза.

— Нова версия? — попита Картър.

— Повече от нова, синко — отвърна Свещеника. — Изцяло обновена, оперативна система V5.0 ICARUS, 18 GHz двоен RISC процесор и 1024 гига оптическа памет. Цялата мрежа е обновена след скорошните прониквания на нексите — системата за кодиране е преработена и ако вкарате спецкодовете си, ще видите схемата и ще проверите всички нови функции. Има няколко нови трика. Господ би се гордял с подобно обновление.

Картър и Мелеза му връчиха старите си кубове. Свещеника взе кафето си и седна с кръстосани крака на тревата. Хладният ветрец разроши брадата му и изсуши потта по челото му.

— Имам отговори — започна той.

— Какво става?

— След като миналата година потопихме Спираломобила, се изпълнихме със самодоволство. Мислехме, че нексите са на изчезване. Спецотрядите си вършеха работата, изтребваха гадовете, които засичаха, и водеха своята война. Но всички грешахме. Нексите, които отрядите избиваха, са били негодни — слабите и сакатите. Явно при

създаването им възникват много проблеми с ДНК кодовете и реконструирането им — кръстосването, както би го нарекъл Дюрел. Цяла година Дюрел ни е пробутвал слабаците като примамка, а през това време е създавал цяла армия.

— Армия? — измърмори Мелеза. — Искаш да кажеш...

— По наши изчисления Дюрел разполага с четвърт милион некси, но може и да са повече. Вербувал е и хиляди наемници, които да изпълняват заповедите му. Изглежда, компанията му „Левиатан Фюълс“ му осигурява нужните финансови средства.

— „Левиатан“? — възкликна Картър. — Значи компанията е на Дюрел?

— Нещо повече — отвърна спокойно Свещеника — Разкодирах документи, разбиването на кода ми отне много часове и рискувах живота си и един от крайниците си, за да набавя всичко необходимо. Става дума за машина — машина, конструирана по много особен начин, която може да контролира земетресения. Има стратегически точки по земното кълбо, където Дюрел изкопава шахта, най-вече използвайки за прикритие добиването на левиатан, като в действителност левиатанът е катализатор. Във всяка шахта поставя по една машина — която нарича земетръсен двигател или основополагащ камък — и когато се включи в земетръсния хъб — централизирано устройство, което насочва цялата сила и чрез което мрежата може да бъде командвана по целия свят — може да предизвика земетресение на конкретни места.

— Защо му е да прави това? — попита Мелеза.

Картър въздъхна.

— Дюрел вярва, че Спиралата е отслабена и преситена от военната плячка. Вярва, че той и неговата весела дружина некси могат да завземат командването. Но първо трябва да убеди света, че е той е шефът. Ако може да заплашва градове, дори цели страни със земетресения — мамка му, и това, комбинирано с подкрепата на четвърт милион некси, може да вземе света за заложник. Това, което не успя да осъществи с QIII процесора... сега явно търси начин да го направи с груба сила.

— Ахилесовата му пета е, че мрежата не е напълно завършена — продължи Свещеника. — Не знам поради каква причина, събитията го изпреварват и излизат извън контрола му и земетръсната му мрежа

още не е напълно готова. Правителствата получават кодирани съобщения, в които се казва, че земетресенията, разтърсили наскоро Лондон, Лос Анджелис, Москва и Париж... са само предупредителни изстрели. Бъркане в носа. Проби. Но когато мрежата бъде завършена, те наистина могат да си играят на Господ. Светотатството му е огромно и той ще получи небесното възмездие.

— Свършихте страхотна работа в Словения — продължи той. — Спиралата заповяда на Симо и танкистите да претърсят сондите и да ги унищожат. Ако сме бързи, Дюрел няма да успее да довърши земетръсната мрежа. Защото дори и да може да контролира земетресения, това е нищо в сравнение с властта, с която може да се сдобие, ако всички места бъдат свързани и заредени. Спиралата работи с правителствата дори и по време на този разговор и ако сме достатъчно бързи, можем да унищожаваме местата му по-бързо, отколкото той ги строи... можем да спрем Дюрел и армията му, преди да са нападнали сериозно. Трябва ни само сътрудничеството на международните сили.

— Всичко това можеше да ни го кажеш и по електронния куб — изръмжа Мелеза. — Защо ни отклони от мисията ни? Защо ни губиш времето, като ни караш да си седим на дебелите задници и да се ядосваме?

— Мрежата не е сигурна — отвърна Свещеника сериозно. — Въпреки новите електронни кубове. — Извърна се към Картър и агентът на Спиралата изведнъж се почувства страшно притеснен.

Стана му студено.

Думите на Кейд се въртяха в главата му:

„Свещеника ще пристигне след няколко часа, на зазоряване. Трябва да решиш, и то още сега... Ако се срещнеш с него, няма да ти хареса това, което има да ти казва. То ще заплаши живота на Наташа... А и стига си хленчил вече за тази умираща кучка...“

Картър се втренчи в Свещеника. Полека, под масата, без да го види никой, извади браунинга си и го стисна като ръка на стар приятел. Нещо не беше наред, разбираше го. Цялата тази среща беше излишна.

— Какво си намислил? — тихо попита Картър.

Свещеника наведе глава за миг. Едната му ръка докосна броеницата за упование. После срещна погледа на Картър с

пронизващите си, осеяни със златни точки очи — в тях се четеше сила, нечовешка сила, която можеше да притежава единствено шефът на тайната полиция на Спиралата.

— Трябва да се откажеш от мисията си — каза той.

— Каква мисия? — попита спокойно Картър. И освободи предпазителя.

— Търсиш машината за некси. Търсиш я, за да я използваш по първоначалното ѝ предназначение — изцеряването. Искаш, да върнеш Наташа и нероденото си дете от ръба на смъртта. Разбирам всичко това. — Свещеника беше спокоен, владееше се напълно. Не мигна. — Но трябва да се откажеш.

— Защо?

— Отговорът на този въпрос е много сложен.

— Нищо, опитай, дявол да те вземе — отсече Картър. Мелеза постави ръка на рамото му и Картър усети внезапния му страх. — Молиш ме да зарежа жена си. Молиш ме да я оставя да умре и не искаш да ми кажеш защо? Майната ти!

— Не те моля — спокойно отвърна Свещеника. — Нареждам ти.

— Нареждаш ми?!

Картър се разсмя и Свещеника се озова лице в лице с тъмната цев на браунинга.

— Мисля, че трябва да ми дадеш няколко шибани отговора, светецо, преди да те пратя да се срещнеш с Господ, който твърдиш, че те е създал.

— Така да бъде — промълви Свещеника; очите му проблясваха. Той отпи глътка кафе и продължи да си седи спокойно на тревата. После се усмихна, сякаш развеселен от някакъв вътрешен дискурс.

— Картър, свали пистолета.

Картър не обърна внимание на Мелеза.

— Дюрел разполага с машини, построени преди изгрева на нашата цивилизация. Едната е машината за некси, Авелах. Другата е земеръсният двигател, който се базира на принципа на оригиналната машина, открита от нацистите през 1940 година и намерена десетилетия по-късно от разузнавателен отряд на Спиралата, воден от Фойхтер, Гол и Дюрел. Тези машини са на хиляди години и използват древна електроника, подобна на тази в машините, които използваме днес, но се задействат, като използват други материали и висши

процеси. В интерес на истината са много по-напреднали от нашето ниво на техническо развитие.

— Карай по същество.

Свещеника пак отпи от кафето, необезпокояван от браунинга и тринайсетте патрона в пълнителя му.

— Търсиш машината, която ще излекува Наташа. Тя е у Дюрел, както и земетръсният хъб. В момента той води деликатни преговори с правителствата на големите световни сили... Ако се намесиш, изгърмиш хиляди патрони и вземеш машината от Дюрел — или го вбесиш по някакъв друг начин, — може да ускориш процеса. Можеш да унищожиш мостовете, които политиците се мъчат да изградят.

— Мислиш, че ще започна война? — попита невярващо Картър.

— Може би без да искаш. Не можем да се изправим директно срещу Дюрел. Трябва да се откажеш от мисията си, поне за няколко дни. Когато политиците, правителствата по целия свят се обединят срещу гигантската заплаха и когато танковите батареи започнат да унищожават сондите за левиатан, събитията ще ескалират с катастрофална скорост... Но не можем да действаме, преди да сме готови... Купуваме си време, Картър, купуваме си военна сила, и последното нещо, от което има нужда Спиралата, е случайни изстрели. Нуждаем се от време...

— След няколко дни Наташа може да умре.

— Значи ще умре. Ще стане жертва на войната. Съдбата ѝ е в Божиите ръце.

— Това не е моят бог — прекъсна го Картър. — Има нещо, което не ми казваш, Свещенико. Криеш го от мен... хайде, кажи кои са останалите играчи? — И размаха браунинга пред лицето му.

— Има някои фактори, за които не мога да говоря. Мога само да повтора директната заповед, която идва отгоре. Спиралата ти нарежда да се откажеш от мисията си, да я отложиш, ако решиш — докато нещата не ти се изяснят. Ако откажеш да изпълниш заповедта, ще трябва да те убия. — Изгледа студено Мелеза. — И всеки, който те подкрепи.

Картър вдигна кафето си и го пресуши.

— Мисля, че трябва да си вървиш.

Свещеника се изправи замислено и се загледа в Картър. Втренчено.

— Знам, че хапът е горчив, но имай ми доверие, Картър. Част от нещата, които стават, никога няма да можеш да разбереш. Лекарите дават надежди, че състоянието на Наташа ще се подобри, може да имаш време да я спасиш. За разлика от света. Това е саможертва, която всички трябва да направим, тя самата би го направила. Всички бихме го направили. Жертвата на един, която ще спаси останалите... Наташа не е богиня, Картър. Не може да живее вечно.

— Нямаш представа какво искаш от мен — прошепна Картър.

— Имам — отвърна тихо Свещеника, погледът му омекна. — Не ме карай да идвам да те търся, Картър. Не ме карай да те преследвам — ще е жалко един добър човек да умре. Един от най-добрите, които сме имали.

Обърна се и тръгна към пътя. Там срещна Рокси и си казаха нещо. Свещеника се скри зад къщата и чува запалването на двигател.

Рокси се приближи.

— Ще се подчиниш ли на волята му?

Картър се намръщи.

— Със Свещеника ли работиш?

— Да. Тук трябваше да се срещнем. — Тя посегна да го погали по бузата, но той се дръпна. — До следващия път, любовнико.

— Няма да има следващ път.

Рокси се усмихна — ослепителна усмивка; яркозелените очи проблеснаха.

— О, ще има.

„Искаш ли да я гръмна?“ — изсъска Кейд.

Рокси се отдалечи и се качи в тойотата. Гумите се завъртяха и огромното возило изчезна с рев в черен облак дим.

— Още кафе?

— Не, изнасяме се.

Мелеза се намръщи.

— Къде отиваме?

— По следите на машината. Майната му на Свещеника, не неговата жена умира на операционната маса. Нямам му доверие. Мисля, че ни извъртя цял куп лайняни лъжи. Ако открием Дюрел, ще намерим и машината, с която да излекуваме Наташа, и земетръсният хъб и можем да му отнемем контрола над земетресенията. Един

куршум в челото ще сложи край на домогванията му към световно господство веднъж завинаги.

— Ще пратят хора да го свършат — отвърна Мелеза. — Специалисти.

Картър се изсмя сухо.

— А ние какво сме? Не, тук се играе някаква друга игра и аз няма да им играя по гайдата. Отказвам.

— Чу Свещеника. Каза, че това е заповед. От върха.

— Не ми пука — каза Картър. — Ти си решаващ, Мелез. Можеш да дойдеш с мен, можеш и да останеш тук. И в двата случая аз тръгвам след Джем. Ще намеря шибаната машина или ще умра, докато я търся.

— Не знам.

— Решавай, ама бързо.

Изведнъж Джордж изтрополи от къщата с три карабини „Хеклер и Кох“. Хвърли една на Картър и една на Мелеза. Мила се появи на прага, лицето ѝ беше преbledняло, стискаше пушката си с оптическия мерник.

— Какво става? — изръмжа Мелеза.

— Току-що ми се обадиха. Има проблем. Долу в града. Престрелка с полицията. Осемнайсет мъртви полицаи, убити от нападатели с маски. В три камиона са и са се отправили насам.

— Сигурен ли си? — попита Картър.

Джордж кимна и се намръщи.

— Некси — каза Мелеза.

— Сигурно. Бързо си съберете багажа...

— Много късно, приятели. — Джордж посочи. Мила дотича при тях. По пътя с ревящи мотори и в облаци прах се приближаваха три големи черни камиона, слънцето проблясваше заплашително в затъмнените им прозорци.

— Мелез, върви вземи раниците. Ще покрием пътя. — Очите на Картър огледаха пътя, който минаваше през рядка горичка и покрити с изгоряла трева и пясък могили. После спряха върху двата хълма — ниски обрасли с трева скали, които образуваха естествена теснина, идеална за отбрана, преди пътят отново да се разшири и да излезе на платото с изглед към морето.

— Мила, качи се там със снайпера. Започни да стреляш веднага. Джордж, ти иди от другата страна.

— А ти къде отиваш? — попита здравенякът.

Картър се озъби като вълк.

— Имам малка изненада за нашите маскирани натрапници.

Трите камиона с рев се изкачваха по стръмното. Картър спокойно провери пълнителя на браунинга си, прибра пистолета в кобура и стисна замислено карабината в ръка. Камионите се приближаваха бързо, той видя проблясващата емблема на „мерцедес“ да се кипри гордо върху матираните черни решетки. Шофьорите некси форсираха возилата. Носеше се вой на метална агония...

Мила откри огън...

Куршуми голям калибър полетяха в ранното утро. Оловното предно стъкло на първия мерцедес получи два, после предната гума избухна, разлетяха се парчета. Камионът занесе на една страна, наклони се, обърна се и се плъзна по камънаците към ръба на скалата...

— Продължавай да стреляш — извика Картър и затича нагоре по наклона зад Мила, за да види какво става с ударения камион. Извади един малък метален куб и го щракна отгоре на браунинга. Докато се прицелваше с надцевката за игленика, се чу силно бръмчене. Едно „пук“ и малката ракета се изстреля от дулото на пистолета. Вратите на мерцедеса тъкмо се отваряха, когато снарядът се заби в шасито. Металът избухна, камионът полетя във въздуха и се преобърна надолу в пропастта; обхванат от пламъци. Потъна в морето и от него остана само черен дим...

Докато Картър се спускаше по стръмното, се появи Мелеза. От отсрещния хълм Джордж откри стрелба по другите два камиона. Куршумите се забиваха в бронята им. Мила продължаваше да стреля със снайпера. Мелеза и Картър откриха огън от средата на пътя...

Куршумите разбиха предната броня на единия камион и Картър и Мелеза се разделиха, затичаха в противоположни посоки. Камионите излязоха на платото и гумите им занесоха на завоя. Единият се заби в дървените маси и се завъртя в кръг, задницата му смаза оградата към морето. Вратите се отвориха с трясък и куршуми разоряха пръстта под краката на Картър. Той се подпря на коляно и ответният му огън улучи един маскиран некс, който полетя през оградата към разбиващите се

долу вълни. Задните врати на другия камион се отвориха и навсякъде полетяха куршуми, автоматите тракаха като бесни. Мелеза беше приклепнал до бялата стена на „Серакина“ и правеше единия камион на решето.

Три некса откриха огън по Картър.

Куршумите им засвистяха покрай рамото и гърлото му. Той застреля двама от тях в лицата. После един куршум голям калибър изсвистя иззад гърба му и направи главата на третия на пихтия, тялото падна в краката му...

— Картър! — извика Мелеза. — Камионите са празни!

Картър изруга. Естествено останалите некси щяха да дойдат пеша от различни посоки. Камионите бяха за примамка... Погледна нагоре към Джордж, който стреляше по невидимите за тях врагове. Нещо смрази душата на Картър и той се затича по моравата и изкрещя:

— Мелез, пали мотора! Вземи Мила с теб!

Джордж тъкмо сменяше пълнителя, когато Картър застана до него. Погледна надолу на изток от пътя. По камънаците, от различни страни, тичаха трийсетина некси и стреляха, като използваха дърветата за прикритие. Картър се наведе, но Джордж получи три куршума в гърдите и кръвта му опръска лицето на Картър. Чернокожият гигант рухна, огромните му крайници се разтресоха от конвулсии.

Картър чу как моторът на Мелеза запали и клекна до Джордж. Със сърдит рев на двигател Мелеза се изстреля нагоре по хълма, Мила се метна отзад. Гумите изровиха каменистата земя и направиха дъга към Картър. Той посочи надолу към пътя и кресна:

— Разкарайте се веднага оттук!

Мелеза погледна вбесено обляния в кръв Джордж.

После, без да каже нито дума, даде газ до дупка, задната гума вдигна пясък и трева, зацепи и двамата се понесоха надолу, далече от „Серакина“.

Картър погледна Джордж.

Огромният чернокож здравеняк му се усмихна, по зъбите му имаше кръв.

— Нали каза, че няма повече да ми създаваш проблеми у дома?

— Съжалявам, приятелю.

Джордж стисна ръката му с железните си пръсти.

— Застреляй няколко заради мен, Картър. Ще можеш ли?

Картър кимна.

— Ще пробвам...

Но Джордж вече беше мъртъв.

Картър преметна карабината на гърба си и се затича към мотора. Запаля двигателя, натисна предната спирачка, завъртя мотора, отпусна спирачката. Предното колело се вдигна и Картър наведе ниско глава, гърдите му опряха в резервоара. Той засили машината към пътя, който се спускаше от платото.

Моторът се стрелна между малките възвишения, мина през естествения пролом и излезе на прашния път. Нексите приближаваха, идваха от всички посоки. Куршумите свистяха покрай Картър. Той извади браунинга, обърна се наляво и изстреля десет иглени бомби.

Взривовете блеснаха като фойерверки, петима некси хвъркнаха във въздуха и овъглените им тела се запремятаха в облак пушек. Нексите се удряха един в друг, в земята, във въздуха, в дърветата, в камъните, телата им станаха на пихтия, оръжията им се сплескаха. Взривовете продължиха и пламъците се извиха и погълнаха плътта.

Моторът се понесе надолу по пътя.

Куршуми преследваха Картър, той натискаше газта докрай, успя да се откъсне от огъня и продължи с бясна скорост напред.

Нещо го удари в гърба.

Моторът се наклони...

Картър се приведе напред, болката пулсираше в него; увеличи скоростта. Бучеше по пътя, прашни бразди се плъзгаха под гумите, непосредствената опасност го дебнеше отзад.

Картър се изкашля, езикът му се беше издул.

Пътят пред него сякаш потрепери.

Изведнъж страшна болка сграбчи Картър в юмрука си и го смаза. Предната гума на мотора се удари в една скала и се чу трясък на метал. Кормилото се изметна наляво и се чу удар на метал в метал. Зави му се свят от ужас, изхвъркна от мотора при сто и двайсет километра в час и светът се завъртя около него с размазани контури. Докато се опитваше да се свие на топка, моторът зад него изстърга — пронизителен метален звук, и задра по чакъла, като пръскаше предсмъртни искри...

Земята се надигна, за да цапардоса Картър.

Той се удари лошо, търкаля се по камъните на пътя цяла вечност — поне така му се стори. Моторът се завъртя на една страна и изстена

в знак на метално предизвикателство.

Картър продължи да се търкаля, чакълът раздираше дрехите му, искаше му се да се разкрещи, да спре, да си каже, че това е просто лош сън. Но се появи завой и Картър се наби в някаква купчина от пясък и трева. Претърколи се, цапардоса се с трясък в едно изгнило дърво... и най-после спря сред изсъхнали листа и борови иглички.

Лежеше зашеметен и се опитваше да диша.

Цяла вечност.

Болката го млатеше като с чук.

В сянката под короните на дърветата светът изведнъж беше станал тъмен. Картър успя с мъка да си поеме въздух, на големи глътки. Дясната му ръка беше одрана до кръв. Той изстена и се опита да седне, призля му и легна пак, победен от болката.

И изведнъж пред него се появиха две медни очи.

Автоматът на некса висеше отпуснато в покритите с ръкавици ръце.

Част от маската му беше разкъсана, кожата под окото му беше цялата раздрана и се виждаше живо месо. Съществуването стоеше, виждаше се в Картър и дишаше спокойно: явно не му пукаше, че половината му лице го няма.

С ръце, които — забеляза Картър — не трепереха, извади празния пълнител и го пусна на земята. Бавно сложи нов. Чу се щракане, което отекна във вечността.

Картър се опита да извади браунинга си.

И разбра, че пистолета го няма.

— Господин Картър.

Той погледна некса.

— Да, шибаняко?

— За мен е удоволствие.

И вдигна автомата и дръпна спусъка.

14. СМУТ

Главната квартира на ССК — Световната следствена комисия — се намиреше във Вашингтон. Масивната сграда, невероятно модерна конструкция от стъкло, стомана и камък, проблясваше заплашително под ярките лъчи на слънцето. Намиреше се в район, охраняван от тежковъоръжени войници. На всеки ъгъл имаше кули със снайперисти и модерни средства за въздушна отбрана. По всяко време главната квартира на ССК се пазеше от елитни войници от над петнайсет страни.

В най-охраняваната част на централата се намиреше централната камара, в която присъстваха — или лично, или чрез цифров образ — световните лидери. В момента течеше среща под председателството на генерал Теталяховски от Русия, председателят Сан Ли от Китай и лейди Ема Дикинсън от Обединеното кралство. Присъстваха близо петстотин официални представители от целия свят. Мърморенето на генерала отекваше под огромните каменни сводове на камарата. Шумоленето се сниши до шепот, когато кадрите от земетресението и глобалния хаос избледняха върху петнайсетметровия плазмен екран на стената и на него се появи тъмна фигура с качулка, която вдигна пръст, сякаш призоваваше за внимание...

Шепотът се усили и Дюрел погледна от цифровия екран към това заседание на най-влиятелните и важни хора на света, които държаха пръста си върху червеното копче на ядрения взрив.

Усмихна се под гънките на качулката си.

И когато заговори, всички присъстващи се заслушаха в тихия му нежен глас.

Беше спечелил вниманието им.

— Видяхте силата на земетресението. И получихте доказателство за това, че държа под пълен контрол земните пластове и мога да ги командвам да се движат по моя воля.

Чуха се разтревожени гласове, дори викове.

— Сега, дами и господа, искам да ви направя едно сериозно предложение.

Небето бе огромна синева, огромен свод, който се носеше над нежните извивки на света. Беше осеяно с разчепкани бели облаци. Внезапно в него проблесна малък черен метален обект — въртеше се и профуча през облациите с невероятна скорост.

Чу се гърмежът на свръхзвуков самолет и малкото едноместно летателно средство, наречено манта, леко се наклони, слънцето проблесна по изтеглените му назад метални крила. Двата матрични двигателя при опашката горяха със студен бял пламък. Машината ускори до 1900 км/ч.

— Тук PDSK57, край.

— Чуваме те, PDSK57. Край.

— Открих един. Пращам ви координатите.

— Благодаря, PDSK57. Край.

Хагис погледна Мо и вдигна палци. Мо кимна и бавно — сантиметър по сантиметър — двамата се придвижиха напред в джунглата, лазеха по корем. Носовете им потрепваха от тежкия аромат на цветята.

На трийсет километра зад тях десет танка чакаха сведения и последни данни от мрежата на Спиралата. Знаеха, че тук има площадка за добив на левиатан — южно от Сан Хосе дел Гуавер, — но им бяха наредили да изчакат точно когато си мислеха, че ще видят малко екшън. Вълна от разочарование беше преминала през редиците и Хагис и Мо бяха тръгнали напред да съберат допълнителна информация.

Излязоха на билото на хълм; назъбен скалист склон водеше към долина, пълна с гъста тропическа зеленина. Слънцето напичаше и мъжете — и двамата огромни — здраво се потяха, дрехите им бяха покрити с огромни миризливи петна.

Мо прокара ръка по обръсната си глава и обърса избилата пот. Обърна тъмните си като обсидиан очи към своя партньор, който му подаде манерката.

Хагис, който пушеше по сто и четирийсет цигари на ден и сега трепереше от никотинов глад, кимна към долината. Голям участък бе изсечен и от огромните дънери бе вдигната ограда. Помпата за левиатан работеше здраво — бръмченето на двигателите се чуваше дори през разнообразните звуци на джунглата.

— Мразя мисии в джунглата — каза Мо; вода капеше от триъгълната му черна брада. — Зверски горещо е! Не ставам за този тип климат...

— Да, ти по мязаш на дебел морж, копеле — ухили се Хагис. — Оправих координатите. По-добре да се връщаме, че оня ненормалник Симо ще превърти! Давай!

Двамата се шмугнаха в джунглата.

Под прикритието на сумрака на гъстата зеленина нексите ги наблюдаваха как си тръгват, медните им очи блестяха безстрастно.

Пред Джейдър се простираше голата пустош на Арктика. Той намали скоростта, спусна мантата над широките нагънати равнини от лед и видя величествена огромна бяла арка. Ледът пукаше по крилата на мантата. Джейдър се спусна още по-ниско, почти докосна снежната шир. Виждаше как изваяни от вятъра ледени кули бясно се стрелкат под него, диамантения блясък на осеяни със сталактити пропасти, дива, обширна и непокорима територия.

Джейдър се ухили.

Обожаваше магията на Арктика.

Издигна мантата и се зарея из безоблачните ледени небеса. Двигателите виеха със студено матрично пулсиране, скенерите изписваха дебели зелени колони данни по мониторите. Джейдър ги следеше с едно око. Отново забави скоростта и надникна навън.

— Ето — промърмори той.

Скрита между ниски ледени хълмове и заградена от стени от струпан бял лед, се издигаше помпа за левиатан. Беше боядисана в бяло, за да я замаскират в полярния пейзаж, но острият поглед на Джейдър я различи.

Той изпрати координатите.

— Браво, Джейдър. Край.

— Колко имаме? Край.

— С тази стават осемдесет и шест. Прибираш ли се? Край.

— Скоро, мамче. Погрижи се чаят ми да е готов. — Джейдър се ухили зад шлема си с дисплей със сензори за нощно виждане. — Край.

Изключи връзката през електронния куб и изведнъж върху монитора му просветна червена предупредителна светлина.

— Мамка му! — Джейдър наклони лоста и двигателите изпищяха, докато се издигаше рязко нагоре. Нещо проблесна под него — ослепителна сребърна светкавица. Самолетът се наклони и Джейдър се ококори: нещо сребристо направи широка искряща дъга пред него и...

Увисна. Във въздуха.

Джейдър засили самолета към земята, а блестящият снаряд също се гмурна, следваше го. Джейдър усети как вътрешностите му се сплескват в станалата изведнъж крехка човешка обвивка. Снарядът мина покрай едното крило и Джейдър изправи самолета, после направи рязък завой и тръгна право нагоре.

Снарядът го последва.

Джейдър се отдалечи от площадката за добив на левиатан и облиза пресъхналите си устни. Цифровият дисплей на шлема извъртя различни видове противовъздушно оръжие, но той не можа да определи ракетата, не можа да разпознае оръжието, следователно не можа да предложи най-добрия начин за отбрана.

Засили самолета до 2100 км/ч, малката размазана черна точка се стрелкаше ниско над пейзажа. Ракетата го следваше плътно, леко отстрани. Джейдър изстина. Никога не беше виждал подобна ракета — даже не бе чувал за такава — дори и във високотехнологичните лаборатории под някои от централите на Спиралата.

— PDSK57 до Майка, засякоха ме. Повтарям. Засякоха ме. Изпращам снимка... — Дисплеят се завъртя и изпрати данни за ракетата. Джейдър се стрелна към земята, очите му бясно търсеха...

Леденият вятър ту го издигаше, ту го спускаше надолу.

И тогава я забеляза — широка пукнатина, която проблясваше в синьо, опасно примамлива... Направи рязък завой и полетя надолу към пропастта, леко намали скоростта, когато стените се издигнаха над него... гмурна се в леденостуден свят с блестящи замръзнали гладки стени.

Джетът се носеше в тъмносиния безмълвен мрак.

Двигателите виеха, шумът отекваше в ледените стени.

Нито дисплеят на шлема, нито бордовите компютри, свързани с мрежата на Спиралата, показваха врага: нямаше ракета, която да го преследва, нищо. Мантата летеше между ледените стени с ужасяваща скорост. Данните пращяха по скенера. И изведнъж...

Пукнатината се гмурна под снега. Леден таван се появи над самолета и Джейдър намали още, очите му търсеха ракетата. Задните скенери не показваха нищо, значи вече не го преследваше, но нещо му подсказваше да не разчита, че се е отървал.

Беше прекалено...

Прекалено...

Търсеше точната дума. И се спря на „съзнателна“.

Заграден отвсякъде с лед, Джейдър прерови списъците в мрежата на Спиралата.

— Джейдър? Край.

— Да, Майка. Намери ли нещо?

— Съжалявам, Джейдър. Неидентифицирано. Сам си, копеле. Ще те държа онлайн да видя дали нещо ще се появи, когато...

— Мамка му!

Нещо го удари отгоре: лавина от лед и камъни се изсипа в пукнатината. После светът отгоре се отвори. Слънцето проблясваше по снега и Джейдър внимателно издигна самолета на нивото на земята и се изстреля като куршум от леден пистолет в очакващата го безкрайна синева...

Ракетата чакаше.

Търпеливо.

Ускори с невероятна бързина и се заби в корпуса на мантата така, както игла се забива в месо. Последва миг на мълчаливо очакване...

И пурпурна експлозия. Газовете избухнаха и се извиха, като пламъци по края на лист хартия. Поглъщаха се сами и после лумнаха, истински ад от топящи се сплави и стомана, сливащи се с капеща бяла плът и втечняващи се кости.

За един кошмарен миг Джейдър и мантата станаха едно цяло.

И после се пръснаха в искряща дъга и по снега се посипаха изкривени останки.

Експлозията отекна над снежната пустош.

Симо седеше върху ВиТанка, подпрял лакът на коляното си, с брадичка върху юмрука. Изражението му беше буреносно. Веждите му бяха свъсени като надвиснали черни гръмотевични облаци. Устните му бяха като червени светкавици. Очите му бяха като езера от разтопен метеоритен дъжд. А стиснатите му юмруци бяха като опасните чворове на твърдите тропически дървета с корава дървесина, брулени от природните стихии.

— Добре ли си?

— Разбира се, че не съм добре! — изкрещя сержантът и впи поглед в Оз и Роговски. Двамата направиха крачка назад пред яростта му, Оз разля чая от пластмасовата си чаша, огромният му крив нос потрепери. — Намираме се в шибаната колумбийска джунгла, потим се като шибани свине, открихме врага и какво казва шибаната Спирала? Шибаните политици търсят шибани решения и ние не можем да бомбардираме шибаните копелета. Много ясно, че не съм добре! Готов съм да... убивам.

Тъмният му поглед се извърна към Катенхайм, който седеше на едно повалено дърво — лицето и торсът му бяха буца смазана, охлузена и разрязана плът.

Катенхайм го гледаше. И му се усмихна.

Симо усети как гневът му се надига, но се овладя.

— Искаш ли цигара?

— Сержантът не пуши цигари.

— Глътка уиски?

— Момчета, досега трябваше да сте разбрали. Сержантът не пие по време на операция.

— Знам, но си помислих, че...

— Да?

Толкова кратка дума, а звучеше толкова заплашително. Като космата гъсеница в ябълка. Роговски, който веднъж беше прострелян в главата и имаше четиринайсет огнестрелни рани в тялото, не обръщаше внимание на подобни нюанси в речта.

— Реших, че може да удариш една глътка, след като Катенхайм отказа да проговори, въпреки че ти здравата се потруди с металния прът. Господи, реших, че ще го убиеш! И после ни юрнаха насам и

десет часа напъвахме шибаните танкове през джунглата, за да открием... че не можем да продължим напред...

И млъкна.

Озъбената физиономия на Симо едва ли можеше да стане по-мрачна. Той отново погледна Катенхайм, който спокойно си седеше на дънера, с вързани зад гърба ръце. Глезените и коленете му също бяха вързани здраво с жица. Спиралата не си позволяваше излишни волности с нексите.

Симо отпи от манерката си, скочи от ВиТанка и тръгна към Катенхайм. Нексът вдигна очи към него, обезобразените червени очи гледаха предизвикателно.

— Искаш ли водица, копеле?

— С удоволствие. — Думите му бяха малко завалени заради счупената челюст и потрошената скула. Симо стоеше пред него и пиеше, водата се стичаше по брадичката му.

— Мамицата ти! Проговори и може и да ти дам вода. И храна. Дори и да те оставя да поспиш.

Катенхайм само се усмихна и усмивката му обезкуражи Симо. Дълбоко в себе си искаше да убие некса, но от Спиралата му бяха наредили да го върне жив, за да го съдят.

Върна се при ВиТанка, ядът го гризеше.

От джунглата се чу вик и танкистите сграбчиха оръжията си, но ги свалиха, като видяха Мо и Хагис.

Мо докладва и Симо само кимна с безизразно лице. След това изпрати доклада до Спиралата и зачакаха заповеди. Симо разпрати още няколко разузнавачи, за да осигури по-голям безопасен периметър около танковете. Когато се спусна нощта, опънаха хамаци между танковете и махагоновите дървета. Симо беше спал само веднъж — на инат — на земята сред джунглата. Получи 239 ухапвания от мравки — подутини, които го оставиха целия червен да се гърчи от болка и не можеше нито да се изпикае, нито да се бие, нищо че извършваха тайна операция в джунглата. Беше огромен и тежък и мразеше хамаците, но в надпреварата със свирепата и безкомпромисна джунгла отстъпи след първия удар в очакване на края на първия рунд.

Сляха без огън и джунглата сякаш ги дебнеше. Огромните силуети на притихналите бойни машини се превръщаха в свърталища на духове, около които можеше да се спотайва врагът. Дърветата ги

заобикаляха отвсякъде, понякога огласяни от маймунско бръщолевене или цвъртене на огромни невидими насекоми. И други нощни звуци от джунглата се носеха над шейсетината мъже, част от които стояха на пост с отворени на четири очи, други си почиваха зад барикадата от тежки железни камиони.

Симо клекна до Роговски, Мо и Холцхаузен. Варяха си чай върху две химически блокчета, които проблясваха в малкото огнище.

— Искаш ли чай? — попита Холцхаузен.

Симо кимна, пусна едно пакетче в чашата си и сложи няколко лъжици захар. Холцхаузен му наля вряща вода. Симо жадно вдъхна аромата. Той беше от хората с неутолим апетит. Ако заспиш, нямаше просто да ти изяде остатъка от пицата, а щеше да ти отмъкне всичко от хладилника.

— Харесва ли ти шербетът — попита Мо и се ухили. И той държеше голяма пластмасова чаша, по-голяма от на останалите, почти литър. Всъщност чашата му приличаше повече на кофа.

Симо кимна.

— Сержантът ви изненада, като не пика цяла нощ, нищо че пи толкова много чай.

— А бе, сержант, какво направи с онова копеле Катенхайм? — Холцхаузен се изплю на земята и продължи да дялка едно сребристо парче дърво с бойния си нож.

Симо се намръщи.

— Какво искаш да кажеш? Ей го там, чака ме... — извърна се и се вгледа в мрака. Лагерът се осветяваше само от химическите блокчета, рядкото проблясване на електронен куб и просветващите огънчета на няколко цигари. Симо присви очи.

— Къде? — попита Мо. — Не го виждам.

Симо изруга и чаят плисна по панталоните му, той скочи и затича, чаят се плискаше по огромния му юмрук. Чу нещо, което го накара да спре за миг и да посегне към кобура на деветмилиметровия си пистолет, запасан отзад. Извърна се и... юмрукът се заби в лицето му и той политна, пред очите му се завъртяха звезди.

Олюля се и изпусна чая.

Катенхайм стоеше с вдигнати юмруци и му се хилеше с беззъбата си уста. Чу се хорovo изщракване — агентите на Спиралата вдигнаха оръжията си.

Симо свирепо се ухили и вдигна ръка.

— Не, момчета. Сержантът ще се оправи. — Пръстите му бяха целите в кръв от разбитата му уста. — Добре си се справил с жиците.

— Имам известен опит — отвърна Катенхайм, разкърши рамене и зае боксьорска стойка. — Този път ще се биеш ли честно с мен, грозен армейски бут? — Пот се стичаше по покритата му с белези глава и на слабата светлина на нощните кубове той изглеждаше като истински демон. Червените му очи сякаш светеха и в дълбините им искреше медното сърце на некс.

Кокалчетата на Симо изпукаха, когато стисна юмруци и направи крачка напред.

— Момчета, ако ме убие, можете да го застреляте. Но докато съм жив, няма да се подчинявате на директни заповеди, иначе ще ви дам под съд! — „Некс — помисли си. — Това не е човек, това е недоразумение. Както и да е, ще му смажа физиономията“.

Катенхайм атакува, бърза комбинация от последователни удари — прав десен, ляв със свит лакът, десен със свит лакът, ляв ъперкът, десен прав. Симо усети, че отстъпва под напора на тежките точни удари, успяваше само да се предпази с ръце. Отговори със страшен прав десен, но Катенхайм се наклони вляво, избегна го и заби един десен със свит лакът в главата на Симо. Той залитна от силата на удара. Още един десен разтреса главата му и директен ритник в лицето го накара да падне на колене.

Катенхайм отстъпи, скръсти ръце и зачака.

Симо бавно се изправи.

Бившият немски десантник беше прекалено бърз, осъзна огромния сержант. Зверски бърз.

Симо се приближи предпазливо. Катенхайм продължаваше да държи ръцете си на гърдите, изражението му беше арогантно. Симо се изплю на земята, усещаше около себе си напрежението сред танкистите, на агентите на Спиралата, които гледаха и разбираха. Знаеше, че трябва да убие това копеле с голи ръце и да му изтръгне далака.

Сержантът беше легенда.

Да загуби юмручен бой?

С шибан некс?

— По-добре да умра! Сержантът няма да позволи такова нещо! — каза го на глас, без да се усети, и се нахвърли върху Катенхайм. Размениха серия тежки удари с голяма бързина и Катенхайм се опита отново да го ритне, но Симо го цапардоса в капачката на коляното. Всички чуха изпукването на кости.

Двамата боксьори се разделиха.

— Добре се движиш, нищо, че си дебелак — каза Катенхайм. Не показваше, че го боли, но беше променил стойката си: премести тежестта върху левия, вместо върху десния крак и се движеше така, че стъпеният крак беше отчасти защитен от здравия.

— Сержантът и добре убива, нищо че е дебелак, както сам ще се увериш.

Симо атакува пак, зъбите му проблеснаха на червената светлина.

Катенхайм му заби още един десен, който го разтърси. Симо изръмжа, хвърли се върху по-дребния некс и го сграбчи в мечата си прегръдка, вдигна го от земята и го стисна с всички сили, опитваше се да му скърши гръбнака. Катенхайм изстена и го заудря с глава. След втория удар Симо се извъртя и разтърси некса като парцалена кукла...

Катенхайм продължи с ударите — във врата, в лицето. Успя да си освободи едната ръка и започна да го млати здраво и Симо се принуди да го пусне. Катенхайм подскочи високо във въздуха и заби лакът в темето му. Симо се строполи на земята зашеметен. Кръв се стичаше от раната. Катенхайм се изправи над сержанта, който се поклащаше и стенеше, заслепен и изкаран от шибаната игра...

Катенхайм се огледа, за да види какво го дели от свободата.

И чак тогава в оскъдната светлина танкистите изведнъж видяха, че нексът държи черния матов зигзауер П-7.

Пистолетът се вдигна и когато искрите от дулото му пронизаха мрака, мъжете се пръснаха. Заизваждаха оръжията си, но не успяха да ги използват, защото пред Катенхайм се изправи сержант Симо...

Чувстваше се така, сякаш черепът му е разбит. Болката пулсираше чак до центъра на мозъка му и удряше като чук, кръвта шуртеше от обръснатия му череп. Ярост, каквато не беше изпитвал от години, го заля като червен прилив. Не можеше да говори, да вика, крещи или ругае, защото тази бясна, обезумяла приливна вълна от омраза го беше погълнала и го бе накарала да се...

Свести.

Очите му се отвориха.

Катенхайм стреляше с неговия пистолет по неговите хора.

— Нагло копеле — изрева Симо и изрита с всички сили контузеното коляно на Катенхайм. Чу се ясен звук от строшени кости. Коляното се пречупи и кракът се огъна, Катенхайм се строполи на земята и зави през окървавени устни и стиснати зъби. Симо сграбчи китката, която държеше пистолета, и двамата се счепкаха.

Симо разби носа на Катенхайм с глава. После пушна ръката, която не стискаше пистолета, и заудря извитото натрошено коляно — пет, шест, седем, осем. Взе пистолета, както мъж взима сладоледа на някое дете, и се изправи тромаво.

Насочи зигзауера към лицето на Катенхайм.

— Кажете си молитвата.

Катенхайм не каза нищо, гледаше го с омраза.

Нещо изскочи от мрака на джунглата, нещо огромно, бронирано и с триъгълна глава.

Симо стреля и един куршум се заби в скорпнекса, докато той вдигаше Катенхайм от земята и изчезваше в мрака. Последваха го автоматични откоси, куршумите се забиваха в дънерите и храстите и вдигаха пръст от земята. Свистяха рикошети — куршумите отскачаха от твърдата дървесина.

— Прекрати стрелбата! — изкрещя Симо.

Огънят спря.

Мо и Хагис бяха отнесли куршуми от бясната стрелба на Катенхайм. Хагис седеше и се държеше за корема. Не така трябваше да продължи играта.

— Мамка му! Събирайте се партакешите, осрахме се, както мъж, който ебе жената на брат си в кревата му, и брат му го сгащва. С други думи, туриха ни го от две места — разкрихме местоположението си и издънихме Спиралата.

— Тръгваме ли, сержант?

— Да, мамка му, тръгваме.

— Мислех, че заповедта е да изчакаме.

— Те са враговете, нали? — изрева Симо. — Стотици от тях се опитаха да ни смажат в Словения, да ни направят на кайма. А сега трябва да седим, докато дебелогъзите политици спорят кой ще сложи ръка върху находищата с левиатан, когато всичко това свърши? Да го

духат. Ще го направим както Симо знае! Левиатановите площадки се пазят от некси. Нексите са престъпници. Имаме заповед да ги убиваме.

Очите на сержанта блестяха.

Всички се бяха втренчили в сцепената му гола глава; гъстата кръв, която продължаваше да се стича от нея, проблясваше в мрака.

— Да вървим да убиваме — изрева дрезгаво той.

Джем седеше в ледения мрак и дишаше бавно. Наблюдаваше парата, която излизаше от изкривените му челюсти, и нещо го мъчеше... нещо се беше променило. И тогава осъзна, с нарастващо чувство на ужас, че очите му са се променили. Бяха на друго място, главата му се беше разширила, сплескала и очите му се бяха раздалечили, разширявайки кръгозора му — зрение на хищник.

Сети се за Картър и за репликите, които бяха разменили.

Знаеше, че може да го убие.

Знаеше, че накрая ще го убие...

Но думите на Картър бяха вселили смут някъде дълбоко в изродената му душа. Джем беше изпитал нежелание да се бие. Картър имаше някаква далечна объркана връзка с миналото, пораждаше някакъв импулс за чест и приятелство, който Джем разбираше по някак студен и отчужден начин. Джем щеше да се радва да разреже копелето на две, да направи костите му на трески и после да се изпикае на гроба му. Но думите... далечни предсмъртни думи, топли и сърдечни...

„Не, Джем... остани... нуждаем се от помощта ти. Наташа умира. Ники е при нея... Трябва ни машината. Авелах... ти знаеш къде е... използвали са я върху теб... Наташа ще умре...“

Представи си лицето на Наташа, късата ѝ тъмна щръкнала коса, дълбоките ѝ тъмнокафяви очи и стройната атлетична фигура. Главата на Джем леко се наклони. Виждаше Картър и Наташа заедно, смеят се, държат се за ръце по кея, целуват се в дъжда...

Образите се смениха.

И Ники беше там, сладкото ѝ кръгло лице, проницателните ярки очи, пълни със сълзи. Нещастна ли беше? И ако беше, защо?

Думите напираха в него...

Думи отпреди милиони години...

— Война е. Дюрел и Фойхтер ни въвлякоха във война. Опитаха се да ни заличат от земята, сега е моментът да им напълним задниците с олово.

И Ники, усмихваше се, застанала наред Камъс, изоставената база на Спиралата в Австрийските Алпи.

— Да, но... не всички ще се върнат. — И изведнъж се надигна на пръсти и го целунал... устните им се сляха, езиците им се стрелкаха.

Джем се вгледа в красивите ѝ очи.

— Имам нужда от компания тази вечер — каза тя с дрезгав глас, хвана го за ръката го поведе към студената борова гора на тъмната и влажна планинска база...

Джем сведе огромната си триъгълна глава.

Загледа се в пода, спомняше си как се любиха.

„Нещо не е наред с мен.

Обичах тази жена. Обичах я.

А сега... Сега не изпитвам... нищо?“

Изплю се и отново вдигна глава, пое си дълбоко дъх: чу се странно хриптене. Но някаква връзка — с мъжа, когото искаше, когото трябваше да убие, и двете жени, които го трогваха по някакъв странен начин в сънищата му, в спомените — нещо непонятно, нещо езотерично се загнезди в главата му. Чуваше шепота на гласове, които не разбираше.

И Дюрел?

И Фойхтер?

Отново сведе глава и студът проникна дълбоко в крайниците и мозъка му. Това го успокои. Студът го успокояваше, уталожваше мислите му. Тревогите изчезнаха и безпокойството му се стопи. Той се залюля на бронираните си пети, които оставиха дълбоки вдлъбнатини в каменния под на килията.

Очите му тихо щракнаха и се затвориха.

В централата на ССК във Вашингтон цареше пълен смут. Гласовете отекваха под сводовете на камарата на десетки езици. Хора и електронни преводачи не млъкваша, като с това засилваха объркването, между банките тичаха куриери.

Над общата врява се долавяха откъслечни реплики, хората викаха, изпълнени с гняв, неверие, ярост, раздразнение, недоумение...

— Според мен е луд...

— Но ни е хванал за топките...

— Кой е този? Мисля, че това е блъф!

— Не видя ли на какво е способен? Данните са от хиляди различни медийни агенции, това не е някой побъркан диктатор, когото можем да загърбим...

— Държавите по света трябва да се обединят. Можем да мобилизираме милиони, този Дюрел няма да устои на такава вълна от световна сила...

— Но кой ще оглави армиите?

— САЩ, разбира се...

— Защо не ООН?

— Мисля, че Китай е правилният избор...

— Можем да смажем този червей, преди да се е размърдал...

— Убийството е директно решение — един куршум от снайпер в тила.

— Да, когато го открием. Но ако контролира земетресенията, може да атакува всяко централизирано правителство, всеки град, всяка военна база на света.

— Искането е абсурдно, невъзможно!

— Кой е зад гърба на този ненормалник? Кои страни? Тук сигурно има някой, който го познава. Това е скандално! Ще запали...

— Световна война.

Думите надвиснаха като буреносен облак в заредена със статично електричество лятна вечер: тежки, зловещи и заплашителни.

Огромните дъбови врати на залата се отвориха с трясък. Врявата бавно утихна и всички се обърнаха към влезлия: с упоритото си мълчание и сърдитото си изражение той беше привлякъл вниманието им.

Беше огромен мъж с широки рамене.

Носеше сиво расо, дървена броеница висеше на гърдите му.

Сандалите му зашляпаха по пода — мъжът тръгна към централния подиум. Вниманието на всички беше съсредоточено върху него. Много от световните лидери го познаваха по физиономия, но не знаеха как се казва.

Свещеника беше разгневен.

Бесен.

Лицето му беше червено, устните свити, брадата — мокра от пот. Решителният му поглед обиколи насъбралите се пред него мъже и жени, той вдигна пръст, очите му блестяха и в тях проблясваше лудешка искрица. После посочи отново, устата му се отваряше и затваряше безмълвно, отново и отново, докато в залата не се възцари пълна тишина...

— Карате се! — изрева той накрая. — Стойте тук и държете света в ръцете си и се дърлите като маймуни за умряла гъсеница. Крещите си като пъпчиви деца, които не могат да си разделят близалката. Трябва да решите...

Хората се размърдаха.

Никой не проговори.

Свещеника започна да нарежда с гръмовен глас:

— „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото сте като гробове, които не личат, и по които човеците ходят, без да знаят“.

Очите му блуждаеха.

— Искам да кажа — започна един от египетските делегати, — че това е малко прекалено, старче...

— Млъкни! — изрева Свещеника. Божият гняв проблясваше като светкавица в очите му.

Всички го гледаха.

И той усети...

Беше пълен. Със сила. С възхвала. С Божието проникновение.

— „А според закона почти всичко се очиства с кръв и без проливането на кръв няма опрощаване“.

Всички го гледаха, никой не продумваше. Въпреки властта, въпреки знанията и ума си, в този смутен момент лидерите на света наистина не знаеха какво да направят...

— „И видях *нещо* като стъклено море, размесено с огън, и че тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи“.

— Трябва да се бием.

— Не, може да ни унищожи. Земетресенията са в ръцете му...

— Каква армия можете да съберете? Осемдесет хиляди? Сто хиляди?

— Да, но мобилизацията изисква време и ако види, че събираме армии, може да атакува пръв...

— Може да атакува, ще атакува — избухна Свещеника. — Чухте исканията му и трябва тук и сега да решите дали Дюрел е заплаха за световния мир. Ако отстъпите пред исканията му, решете го тук и сега, в един глас пред Бог! Но ако изберете да се биете, а битката ще е тежка, решете го сега. Нямаме време за губене. Ние нямаме време за губене. Нещата се движат с бясна скорост, братя и сестри, и ви моля, пред Светия отец...

Надигнаха се гласове.

Избухнаха разправии.

И Свещеника погледна надолу с отчаяние. Към най-влиятелните хора на света, които не можеха да решат кой е най-добрият начин за действие в името на бъдещето на цялата планета.

„Политици“, горчиво си помисли той.

И слезе от подиума. Хората се трупаха около него, но Свещеника не им обръщаше внимание. Крещяха въпроси, но той само клатеше глава и стискаше Библията.

И до края на деня бяха взели решение.

Световните лидери най-сетне бяха решили.

Най-накрая бяха решили, след продължителни преговори, да се срещнат отново след три дни — да отправят ултиматум и да вземат окончателно решение.

Някои страни искаха да се бият.

Други настояваха за мир.

Трети щяха да мобилизират армиите си.

Четвърти се подготвяха за преговори.

Единодушното съгласие беше за несъгласие.

Безспорният избор беше липсата на избор.

Окончателното решение беше липсата на каквото и да е решение.

— Хаосът най-сетне настъпи — промълви Свещеника.

СВЕДЕНИЕ ОТ ССО

СЕКРЕТНО С18/9257Б/СПЕЦИАЛЕН СЛЕДСТВЕН
ОТДЕЛ

Засечено предаване на електронен куб

Дата: октомври, 2XXX

СВЕТОВНА МОБИЛИЗАЦИЯ
Информационен бюлетин на Спиралата

Извадка: Части 12–18, от общ брой инфочасти 2844

ТИХООКЕАНСКА АРМИЯ НА САЩ

Хавай — 35 300 мобилизирани от 2, 4, 6 и 9 батальон, обхващащи от 20-ти до 43-ти пехотни полкове; 400 войници от 30-ти до 78-ми военновъздушен батальон с подкрепата на УН78 „Блек Хоук“. Десантчици от 1–501 десантен полк; 3-ти, 8-ми и 10-ти артилерийски батальон. 16 взвода от тиловите части са вдигнати в бойна тревога, включително частите във военната база Кемп Зама.

НЕМСКИ ФЕДЕРАЛНИ ВОЕННИ СИЛИ

16 000 мобилизирани от механизирани бригади; 3800 души от дивизията за специални операции, дивизията за военновъздушни операции, взводове командоси, в това число артилерийска бригада, корпусна зенитноартилерийска бригада, парашутна бригада, бронетанкова бригада, транспортна бригада.

2400 самолета са разположени на територията на Европа и се намират в състояние на пълна бойна готовност, в това число главното командване на военновъздушните части и военновъздушните бази.

600 военноморски части са вдигнати по тревога и патрулират, в това число военноморският флот,

самолетоносачи, командването на военноморските сили и военноморските училища.

ОСВОБОДИТЕЛНАТА АРМИЯ НА КИТАЙСКАТА НАРОДНА РЕПУБЛИКА МОБИЛИЗИРА НАД 2200 ВОЕННОМОРСКИ ЧАСТИ, В ТОВА ЧИСЛО:

РАЗРУШИТЕЛИ

Тип 956 Современий

Тип 054 Лухай

Тип 07 Аншан

КОРАБИ С НАСОЧВАЩИ СЕ РАКЕТИ

Тип 520Т Худжян

Тип 343М Хуксин

Тип 021 Хунфен

КОРАБИ АМФИБИИ

Тип 074 Ютин

Тип 072 Юкан

Тип 073 Юдао

ФРЕГАТИ

Тип 059 Янгвей III

Тип 057 Янгвей II

Тип 053К Янгдонг

Тип 065 Янгнан

ПОДВОДНИЦИ

Тип 094 Нюкон SSBN

Тип 092 Кся SSBN

Тип 093 Нюкон SSN

Тип 091 Хан SSN

Тип 039 Сонг

Китайският военен запас наброява 16 милиона персонал и в момента тече мобилизация.

** На прага на война сме.

** На ръба на хаос.

** На границата на унищожение.

Очаквайте нови данни>>>>>>>

15. ЕГИПЕТ

Картър се втренчи в некса — гледаше яркия блясък в медните му очи и си мислеше:

„Какво си ти?

Какво искаш?

Какво всъщност иска Дюрел?“

„Никога няма да разберем“ — дойде горчивият и саркастичен отговор от Кейд, когато...

Нексът дръпна спусъка.

Чу се щракане — не щракането на празен затвор, а разтупкващо сърцето щракане на засечка. Куршум, който ударникът не беше успял да изстреля от цевта, защото предишната гилза не беше излязла...

Нексът погледна автомата и го тръсна...

Картър изръмжа и го изрита в слабините. Претърколи се, изправи се и се хвърли към него. И изведнъж усети удар и топла струя по гърба си и разбра... че е прострелян. Нексът залитна, хвърли автомата и се метна върху него. Картър направи крачка встрани и наби юмрук в маскираното лице. Нексът се просна на земята, скочи на крака, погледът му беше прикован в Картър. Въртяха се в кръг като тигри, изчаквайки удобния момент.

Ръката на Картър пулсираше, той виждаше как кожата виси на парцали и отдолу се процеждат капчици кръв. При падането си беше ударил кръста, дясното рамо и врата. А раната от куршума... кръвта попиваше в колана на панталоните му. Усещаше как нещо го подпира в ребрата, стърже между пукащите кости...

Изплю се.

За да види дали има кръв в слюнката му и да разбере дали куршумът е засегнал белите дробове. Успокои се, като видя, че няма кръв, но болката беше ужасна и го заливаше на вълни. Олюля се...

Мрак се извиваше пред очите му, като гъстия черен дим от изгоряла плът, който се издигаше от танкерите, преди правителствата

да си дадат сметка, че изгарянето на обезобразените от заразата трупове само разнася ужасната болест, а не я унищожава...

„Мой ред е“ — каза Кейд.

„Убий го...“ — отвърна Картър отчаяно, усещаше, че болката го завладява. Дърветата се завъртяха около него, извиха се в някаква извратена халюцинация, породена от чиста лудост...

Кейд отвори очи.

Виждаше шубраците в черно-бяло, мрачни и изпълнени с по-светли и по-тъмни нюанси на сиво. Кейд не обръщаше внимание на болката и бързо анализира раните си, докато нексът обикаляше на забавен каданс около него. Кейд се усмихна сатанински и хвърли изтерзаното тяло на Картър напред с невероятна бързина...

Светкавично стовари десет последователни удара, но нексът ги парира и отговори с юмрук под кръста, но Кейд го прескочи. Краката му се вдигнаха, един висок ритник удари некса право в челюстта и той направи салто назад, стъпи уверено на крака и се усмихна на Кейд.

— Много си бавен.

— Ела да усетиш болката ми — изръмжа Кейд, по зъбите му имаше кръв.

Танцуваха из черно-белите сенки на дърветата. Нексът замахваше към Кейд, удари го два пъти, но той се извъртя и го сграбчи за гърлото. Свали го на земята и започна да го налага с юмрук в лицето. Нещо се заби между краката на Кейд, пръстите на некса напипаха огнестрелната рана на гърба му, бръкнаха с все сила вътре и задърпаха...

Викът на Кейд беше изпълнен с яростта на умиращо животно.

Умът му се замъгли.

Червена светкавица премина през сивия пейзаж...

И за пръв път Кейд видя цвят...

Изръмжа, изправи се на колене и погледна нагоре...

Право в дулото на оръжието на некса.

— Да опитаме още веднъж — изръмжа той. Хладнокръвието му се беше изпарило и Кейд осъзна, че го е ранил, но се ухили свирепо, въпреки болката си. Вдигна среден пръст и се усмихна широко...

— Винаги, животно.

Пръстът върху спусъка се сви...

И главата на некса се пръсна, когато куршумът голям калибър се заби в слепоочието му. Сви се навътре за миг, черепът хлътна, деформира се... светкавично нарастващият конус от плът, кости и мозък влезе навътре под огромно налягане — то избяга от другата страна на черепа на некса в ярка червено-бяло-сива струя, която изпръска земята. Нексът се свлече на една страна, шума и клечки се полепиха по покритите му с кръв дрехи...

Кейд се изправи на колене и погледна вдясно...

Където Мелеза и Мила предпазливо идваха през дърветата. Кейд се изплю на земята, болката го разкъсваше. Седна и изчака спътниците му да се приближат. Мила държеше снайпера си, а Мелеза — карабината M24.

— Чудехме се защо се забави...

— Вие се забавихте — отсече Кейд.

Мелеза се намръщи.

— Обаче тя е добър стрелец. Увери се, нали?

Кейд кимна, хапеше замислено устна.

— Носиш ли аптечката? Имам куршум в гърба. Не стой като тъпак да чакаш кръвта ми да изтече.

— Не се дръж невъзпитано — студено отвърна Мелеза, коленичи и отвори аптечката. — Трябва да действам бързо, пълно е с некси. Може да те позаболи.

— Не дрънкай, а действай — отвърна Кейд и извърна глава. Лицето му се сгърчи и той се насили да се успокои. Кейд мразеше Мелеза. Всъщност Кейд мразеше хората по принцип. Всички хора...

Мелеза разряза якето на Картър с широкото острие на ножа и огледа раната. Вътре имаше парченца плат. Той отвори стерилния пакет и заби подкожната игла в края на огнестрелната рана, инжектира антибиотик плюс химическо вещество, разработено от Спиралата за спешни полеви хирургически операции. Кейд изпъшка...

„Пусни ме да се върна“ — изсъска Картър.

„Искам да се позабавлявам“ — отвърна Кейд.

„Пусни ме, мамицата ти!“

„Чакай... нещо не е наред... имай ми доверие, Картър, поне за един шибан миг от твоя живот ми се довери...“ — Кейд отново огледа пейзажа, в черно-бяло, огледа гората. Усещаше, че нещо не е наред.

Мелеза притисна тракера в гърба на Кейд и се чу щракване. Кейд изскърца със зъби, когато нагорещена до бяло болка се разля по тялото му. Мелеза го притисна втори път, трети. После извади втора инжекция.

— Свършвам.

Кейд се хвърли назад с всички сили и двамата с Мелеза се претърколиха няколко метра по склона... а изстрелът раздра тишината и един куршум се заби в меката пръст. Кейд се пресегна, вдигна спринцовката, завъртя се, събра всичките си сили и я метна...

Улучи право лявото око на Мила, която вече пак се прицелваше в тях. Иглата се заби дълбоко и разцепи очната ѝ ябълка, кръв шурна по лицето ѝ. Тя не извика, толкова неочаквано беше движението и ударът... само ахна и падна на колене. Кейд се изправи. Мелеза го гледаше слисано.

— Щеше да ме застреля!

— Нас — поправи го Кейд, извади браунинга на Картър и внимателно провери пълнителя. Обърна се към Мила. — Ти ни заведе, нали? До кариерата. Нексите знаеха, че идваме. Ти ни предаде, кучко!

Мила не каза нищо. Опита се да измъкне спринцовката, но само изстена: прекалено много болеше. Кръвта продължаваше да се стича и тя погледна Кейд с другото си око: беше широко отворено. Изцапаната ѝ с кръв ръка се протегна умоляващо към него, хлипането ѝ отекна в гъсталака.

— Моля те — промълви тя.

Кейд вдигна браунинга.

Дулото се втрени — малко, кръгло, черно и нетрепващо.

— Ти ни предаде — тихо каза Кейд.

И стреля.

Куршумът улучи Мила в гърлото и тя се просна назад. Кейд се приближи и се загледа в красивото ѝ лице.

— Мразя малки руси кучки... — изръмжа той и вдигна пистолета, яростта беше замъглила мозъка му. Искеше да унищожи лицето ѝ.

Картър най-сетне успя да изтласка Кейд от тялото си и падна на колене, браунингът увисна в ръката му. Дишаше тежко, болката го разтърсваше. Загледа се в лицето на Мила — продължаваше да е красиво, но безспорно беше мъртво.

— Защо? — попита Картър тихо, почти безнадеждно. — Защо го направи?

Мелеза постави ръка на рамото му.

— Направи каквото трябваше. Щеше да ни убие и двамата. Всъщност опита на няколко пъти. Аз бях сляп.

— И двамата бяхме слепи — тихо отвърна Картър и вдигна поглед към приятеля си. Изправи се и се подпря на силното му рамо. — Боже, мразя да убивам жени!

— Ако беше оставил на мен, и двамата щяхме да сме мъртви — рече Мелеза.

— И на мен — прошепна Картър и сцената възкръсна в съзнанието му: дивата сцена със спринцовката, хвърлена като нож, и фаталният куршум в гърлото на жената.

Оставиха трупа и продължиха през силния аромат на бор и последните топли остатъци от гръцката есен, оставиха зад гърба си трупа на некса и окървавеното тяло на жената, на която се бяха доверили и която ги беше предала.

Още двама мъртви.

Още два трупа...

— Понякога ми се струва, че тази лудница никога няма да свърши — каза Картър, изпълваше го отчаяние.

— Добре ли си?

Свещеника се обърна, погледна Рокси и поклати глава, устните му бяха здраво стиснати. После отново наведе поглед към земята.

— Управляват ни кретени — прошепна той. Безсилието го разяждаше отвътре. Искаше му се да заплаче — да стои и да рони сълзи и да удря с ръце по каления в бой корпус на машината.

Изпрати съобщение на Спиралата.

Прекара го през хиляди километри.

Електронният му куб изтрака и той леко го стисна — очакваше отговора на известието си. Вместо това прочете сините букви със свито сърце. Качи се зад Ханеган. Рокси скочи вътре с едно-единствено плавно движение и зае мястото си до Свещеника. Беше цялата в лъскава кожа и блестящи оръжия.

— Сега изглеждаш още по-зле. — Големите ѝ леко дръпнати очи го гледаха загрижено.

Свещеника въздъхна, ръцете му бяха в скута, върху Библията. Без да поглежда Рокси, тихо каза:

— Тези глупаци не могат да решат дали да бягат, или да останат и да се бият. Не могат да вземат единно решение, а с всеки изминал миг Дюрел става все по-силен. Трябва да бъде спряно, защото властта му стана огромна, толкова огромна, че се страхувам, че може да свали много, ако не и всички правителства. И ще затегне хватката си около света и оттам насетне ще се придвижва с огромни стъпки, защото наистина е безскрупулен. Много по-мъдро и много по-благородно решение е да се бием. Но трябва да издържим три дни, да изчакаме решението на властниците. Кой знае какво може да стане през това време и да даде възможност на Дюрел да нанесе първия удар?

— Какво казва електронният куб?

Свещеника въздъхна отново и се вгледа в красивите ѝ очи.

— Картър. Не е взел под внимание предупреждението ми, нито заповедта на Спиралата. Не се подчинява на директните заповеди от върха. Пътува към Египет. От разузнаването казват, че Дюрел е в Египет. Картър може да изложи всичко на риск.

— И?

— Наредено ми е да му попреча. Да го спра. На всяка цена.

— Да го убиеш?

Свещеника кимна, в очите му се четеше решителност.

— Да, да убия Картър, ако се наложи.

— Налага се — каза Рокси и стисна ръката му.

— Знаем. Господ ще ме води — прошепна той и затвори очи.

Команчито навлезе в Египет от северозапад — прелетя над Средиземно море източно от Александрия. Картър си представи, че усеща жегата, която трептеше над пясъците. Намали скоростта на хеликоптера и двата свръхмощни двигателя изреваха и изхвърлиха изгорелите газове в сухата египетска нощ.

Когато тъмната брегова линия отстъпи пред смесицата от стари и модерни хотели, подредени в искряща огърлица от фалшиви смарагдови и рубинени светлини, Картър наклони команчито над

полуосветените предградия около плътно застроеня център на втория по големина египетски град. Вертолетът се движеше необезпокоявано през почти непрогледния мрак.

— Как се чувстваш?

Картър се обърна назад към Мелеза, мисли се стрелкаха в главата му. Повдигна рамене и извърна поглед към зле осветените коптори в предградията, където фелахите се прехранваха със земеделие и живееха в гъсто населени сбутани къщи. Бяха натъпкани до пръсване — купчини от кирпич, пясъчник и червени тухли, построени около и често върху други къщи. Между тях имаше обори, някои с покриви от нагъната ламарина. В много от тесните улочки горяха мангали — просветваха като светулки, Картър включи команчито на безшумен режим над нищо неподозиращите египтяни.

— За кое?

— Не знам — изръмжа огромният мъж и разтърка очи. Изглеждаше уморен на слабата светлина, под очите му имаше огромни кръгове, лицето му бе леко призрачно. — Не ми излиза от главата това, което стана с Мила.

— Че я убих ли?

— Да, и че ни е предала. Не мога да се примиря. — Той тъжно поклати глава. — Знам, че трябваше да го направиш, знам, че те боли... боже, Картър, спринцовка в окото!

— Това беше най-близкото оръжие — отвърна Картър бавно, предпазливо. Спомни си адреналиновия екстаз на екзалтираното ликуване на Кейд, радостта от това, че жената пада и от окото ѝ шурва кръв, и потрепери.

Минаха над последните криволиचेши улици и полетяха на юг, над тъмните вълнисти пясъци, успоредно на Нил. Картър постоянно поглеждаше куба за местоположението на проследяващия диск, който с риск за живота си беше закачил на хеликоптера на Дюрел, докато предводителят на нексите бягаше.

Тъмнината ги обгърна. За кратко Картър си припомни хубавите моменти, прекарани в Египет — най-хубавите моменти, — после изтръпна, когато споменът за Кейд се върна и изплуваха лошите: убийството на арабите в пустинята, което постави началото на неудържимата и поглъщаща лудост на Кейд...

И ужасите, които бяха последвали.

Убийствата...

Събитията, заради които Картър беше мразен, търсен и всяващ страх в цял Египет. Искаха да го убият не само военните, но и цивилното население...

„Не мога да кажа, че ги обвинявам — помисли си. — Ако бях на тяхно място, и аз щях да искам да съм мъртъв.

Щях да искам да съм разпънат на кръст с натрошени кости“.

— Всъщност какво се случи там, долу? — попита Мелеза изведнъж, интуитивно. Лицето му беше осветено от зловеща синя светлина, погледът — съсредоточен, сякаш четеше мислите на Картър.

— Чел си докладите.

Мелеза кимна.

— Да, чел съм докладите. Знам за убийствата в пустинята, за двайсетимата араби и как сам си спасил останалите агенти на Спиралата, но мисля, че това е само върхът на айсберга.

— Какво искаш да кажеш? — Картър копнееше за цигара. Искаше да усети никотина във вените си, да успокои болката от превързаната си ръка, смазаното си тяло, огнестрелната рана. Все още носеше смачканото парче метал в гърба си и усещаше натиска му върху ребрата си. Силните болкоуспокоителни сякаш не действаха.

— Изпълнявал съм няколко мисии в Египет — в Кайро, Александрия, Бени Суф Соаг, Луксор, дори и в Порт Саид при Суецкия канал, а на запад до Ал-Тор в полите на Синайските планини. Говоря добре арабски, бива ме за агент на Спиралата по тези места и изглеждам страхотно в галабия, дори обичам смога, който минава за въздух в Кайро. Мога да танцувам тахтиб, дори знам и някои суфийски танци. Единственото, което не ми харесва тук, е проклетата храна. Не е като яйцата и чипса в Йоркшир: гадни парчета месо, увити в питки с бог знае какви миризливи подправки, черни и сбръчкани. Познавам законите на исляма, за да не ставам за посмешище, мога да се смеси с тълпата по улицата, да мина за строителен работник или за бауаб без проблем. И през цялото време, през всички години, които работих тук и след като приключих трите си мисии, те гледаха твои снимки навсякъде. Не само пред полицейските управления, а и по пътищата, на огромни билбордове, на които иначе се рекламират филми. Искаха главата ти, Картър.

— Не искам да говоря за това.

— Сигурно е страшно.

— Беше — отвърна тихо Картър и си спомни Кейд с дългия почернял нож и меката плът, която беше рязал с такава лекота...

— Държаха лицето ти по билбордове с години. А ти не изглеждаш много по-различен, само малко по-стар и малко по-угрижен. Мисля, че много хора те помнят. Непременно трябва да се крием, когато излизаме по улицата или в пустинята.

— Да.

Мелеза погледна над рамото на Картър към куба.

— Къде ни води?

— Ще минем през Кайро, после ще се отправим на югоизток, към Източната пустиня. Според мен на изток от Хургада, близо до планините около Червено море.

— Не съм ходил натам.

— Можеш да го прибавиш към списъка си с интересни места, посетени с цел прочистване, нали?

— Май не си в добро настроение.

— Прав си. Простреляха ме, излетях от мотора, докато се движех със сто и двайсет километра в час и си поиграх на „Изстържи ми кожата с чакълест път“, много забавна игра. Млатиха ме бог знае колко шибани некси плюс Джем, най-добрият и най-старият ми приятел, който се е превърнал в мутирало чудовище. После трябваше да застрелям жена в гърлото, от което едва ли ще спя много спокойно. Нищо чудно, че съм малко докачлив.

— Разбирам накъде биеш.

Двигателите бръмчаха. Стигнаха покрайнините на Кайро и след няколко минути прелетяха над лъскавите сгради в центъра. Нил се извиаше през централната част на града. Преминаха над проблясващата мозайка на площад „Тахрир“ и над яркия показалец на кулата и полетяха над светлините на сградата на Арабската лига, Операта и остров Газира, където живееха най-богатите. Нил беше разделен от светла ивица над моста „Шести октомври“ и Картър намали скоростта. Рекламите на „Кока-кола“, „Суши Бургер“ и АОЛ украсяваха повечето сгради, издигаха се по-високо от цял етаж и хвърляха водопади от хиляди цветове върху абаносовите води на Нил.

— Лоши спомени?

Картър кимна.

— Градът беше разрушен от бомбардировки, когато за последно идвах тук. Добре са го възстановили.

— Египтяните са издръжлив народ.

— Трябваше да ги видиш тогава. Боже, колко искам една цигара.

— Да вървим тогава да свършим работа — изръмжа Мелеза и Картър увеличи скоростта. Направиха завой над блъсканицата от светлини, гъмжилото от коли, които задръстваха улиците и бълваха още вредни газове в и без това токсичния въздух. Картър сякаш чуваше виковете и обичайния тътен на движението, звуците на град, претъпкан с хора до пръсване.

Команчито се издигна плавно, зави и остави Кайро зад гърба си. Следваха известно време Нил, после минаха през пустинята и продължиха към Джебел ал-Галада ал-Киблия.

— Отдавна не съм идвал на платото — каза Мелеза.

Картър не отвърна, очите му бяха мрачни, умът — изпълнен със спомени...

Спомените за Кейд.

Източната пустиня съвсем не беше плоска и безинтересна. Бледите филизи на зората пронизаха хоризонта с ефирно сияние и предчувствието за предстоящия ден, горещ като пещ. Мелеза се прозина и разтърка очи.

Светът в пустинята беше кошмар от нагорещени пясъчни долини, хълмове, планини, проходи и канари. Огромни голи склонове се бореха с високи стени от остри скали и леки вълни от камък и пясък.

— Красиво — каза Мелеза.

— Не и когато те водят на разстрел.

— По-добре е да умреш сред красива природа — подкачи го Мелеза и се усмихна. — По-добре, отколкото да умреш в някоя канавка в Сохо сред плъховете.

— По-добре е да не умираш.

Летяха ниско и когато слънцето изпълзя на небето, се отправиха към плавно издигащото се плато, което започваше от Нил и стигаше до

назъбените вулканични планини по брега на Червено море. Щом наближиха, Картър направи завой и кацна внимателно в една дълбока котловина, покрита с навеея от вятъра пясък. Беше осеяна с овални канари, някои по-големи от къщи. Имаше фурми, акации и палисандри — сигурен признак за наличието на вода.

Картър приземи команчито до един разлистен палисандър, който още нямаше цветове — клоните му се простираха като паяжина към покаралите листа по върховете. Перките разлюляха дървото, Картър изключи двигателите и вдигнатите от роторите пясъчни вихри постепенно се уталожиха. Той скочи навън под изпепеляващото слънце и погледна към яркосиньото небе.

— Мамка му! Горещо е — въздъхна Мелеза, щом скочи след него. — Колко имаме да вървим?

— Два-три километра. Може малко повече, зависи от терена. Не искам да се приближавам прекалено, не знаем с каква противовъздушна отбрана разполагат. В Словения имаха доста сериозни оръжия, но всичките бяха свързани с каменоломната. Може и тук да имат подобни.

Мелеза се облегна на палисандъра и отпи глътка вода от манерката си.

— Мислиш ли, че и Джем ще е там? Трябваше да се отклоним и се забавихме заради Свещеника...

— Проследяващото устройство води дотук, хеликоптерът не се е преместил. Винаги има вероятност да са продължили с друго превозно средство. — Картър се усмихна мрачно. — И ако е станало така, значи са ни преобали.

— Да тръгваме тогава — изръмжа огромният боец. — Колкото повече стоим, толкова по-голям шанс има да избягат.

Бързо събраха багажа си и тръгнаха с големи раници и черни яшмащи, увити около главите, за да ги пазят от изгарящото слънце.

Изкачиха се по лекия наклон към платото. Мълчаха. Очите им бяха отворени на четири, карабините висяха на гърба им.

Чак сега Картър осъзна колко е уморен, направо изтощен. А отиваха право в леговището на лъва, насочваха се към врага без подкрепление и без възможност да извикат такова. Спиралата беше забранила на Картър да пътува до Египет, но макар че се чувстваше

гадно, ако така щеше да спаси живота на Наташа, неподчинението беше лесна работа.

Дали и Дюрел се бе чувствал така?

И Фойхтер?

Да ухапе ръката, която го храни...

Слънцето бавно се изкачваше по небето.

Продължаваха напред, използваха новите кубове за навигация, като се надяваха, че новият модел е наистина толкова защитен от проникване на нексите, колкото твърдеше Свещеника. Газеха до глезените в горещия пясък и се изкачваха още по-нагоре, минаваха през стени и клисури от червени скали, понякога се спускаха през тесни уадита, преодоляваха всички препятствия по пътя си към...

Каменната долина и градът на дъното ѝ.

Коленичиха до една огромна назъбена скала, надвиснала над стръмния склон.

Долината се простираше под тях, изпълнена от стена до стена с град от камък и кирпич. Вир-вода от палецото слънце, двамата се загледаха в живота, който кипеше там.

От три страни долината беше оградена от назъбени вулканични стени, издигаха се високо на североизток. Отпред имаше някакъв храм, огромна сграда, построена от червените камъни на планините и облицована с мрамор, на места олющен. По балкона над дебелиите кръгли колони имаше древни резби, излъскани от вятъра и изстъргани от пясъка. Пясъчни вихри се вдигаха по стъпалата и се носеха по главната улица, която цепеше право през сърцето на града.

— Като че ли градът е построен около храма — каза Картър и накваси пресъхналото си гърло с глътка вода.

— Да. Виж. — Мелеза посочи. До храма, в тесен ограден двор, стояха пет черни хеликоптера: проблясваха под сенките на високите каменни стени.

— Некси — каза Картър.

Патрулираха по главната улица и по тесните улички на града. Движеха се по двама-трима, облечени в черно, с увити в черни яшмаци глави и въоръжени с най-различни автомати. Крачеха спокойно сред населението на града, което сякаш не им обръщаше никакво внимание, приемаше ги като свои.

— Какво е това място? — попита Мелеза.

— Тайното убежище на Дюрел може би. Кой знае? Но нашият хеликоптер е в двора и се хващам на бас, че Джем и Дюрел са в храма с машината.

— Какъв е планът ти?

Картър потърка наболата си брада.

— Да ти кажа честно, Мелез, омръзна ми да се бия и не съм във форма да се счепквам с такива като Джем. Искам само да взема шибаната машина и да се върна при Наташа...

— Какво ще кажеш да обезвредим Джем? Да го зашеметим и да го вземем с нас?

Картър го погледна в очите и видя болката му. Искаше му се да каже: „Не се прави на луд, Джем се е превърнал в некс, той е мъртъв... той е врагът... ще направи всичко възможно да ни убие“.

Но не можа да го каже.

— Ще направим следното — започна предпазливо. — Ще проникнем тайно вътре, ще откраднем Авелах и ще се измъкнем с един от хеликоптерите. Ако имаме възможност, ще вземем и Джем.

Мелеза поклати глава.

— Не, не става така. Ами проблемът с Дюрел и земетресенията? Той разкъсва света, Картър. Трябва да го спрем.

Картър стисна устни.

„Навремето ти простреля тая гадина в сърцето“ — намеси се тихо Кейд. Шепотът му накара Картър да потръпне, въпреки жегата в пустинята.

„Мислех, че си изчезнал, отишъл си някъде да убиваш други жени, шибан страхливецо“.

„Тц-тц, Картър. Използваш ме да ти върша мръсната работа, а после, когато всичко свърши, ме критикуваш. Това не е спортсменско. Щеше да гръмне Мелеза в тила, знаеш го, и той го знае, и аз го знам. Както и да е, Картър, трепането на руси кучки е толкова лесно, колкото гърменето на риба във варел“.

„Какво искаш сега?“

„Само да ти дам един добър съвет“.

„И той е?“

„Убий Дюрел. После убий Джем. След това избий нексите в целия град“.

— Чудесно — горчиво промълви Картър. И осъзна, че Мелеза го наблюдава намръщено.

— Добре ли си, Картър?

— Да. Какво си намислил?

— Ако намерим Авелах, ще намерим и Дюрел. Да го очистим, после да откраднем машината и да завлечем Джем до хеликоптера. Мисля, че двама мъже като нас ще могат да се справят с това.

Картър поклати глава.

— Ще го направим стъпка по стъпка. Предпазливо. Без излишни рискове. Не правим нищо, без да сме се разбрали предварително. Става ли? Иначе и двамата ще нахраним кучетата.

А градът беше пълен с кучета. Мелеза знаеше от опит, че това прави почти невъзможно тайното придвижване през нощта.

— Мисля, че първо трябва да стигнем до храма.

Картър се ухили.

— Имам една идея.

По залез жегата намаля. Картър и Мелеза наблюдаваха как огненият диск потъва зад искрящия хоризонт над огромното пустинно плато, което се спускаше с километри към Нил.

Картър се помъчи да надвие чувството си за безпомощност. Единственото, за което можеше да мисли, беше как Наташа умира в студеното болнично легло. Почисти и смаза браунинга си и карабината, провери и презареди пълнителите, смаза движещите се части на оръжията. На Крит, когато нексът се канеше да го гръмне в лицето и автоматът му засече, той за пореден път си даде сметка колко уязвим е животът — че виси на конец и чака някой гаден обрат на съдбата да залюлее махалото в полза на единия или другия противник. Нексът беше мъртъв, трупът му се разлагаше до трупа на Мила. И защо? Защото автоматът му не беше почистен или смазан, или патронът е бил дефектен.

Мелеза, след като утоли жаждата си и сдъвка няколко парчета сушено говеждо, за да утоли глада си, най-накрая последва примера на Картър и смаза оръжието си. Когато синьото на небето избледня и мракът спусна покривалото си над града, двамата решиха, че най-после са готови.

Картър наблюдаваше един малък пясъчен на цвят скорпион, който тичаше пред него, после спря и като че ли се извърна да го погледне. Той се прицели с браунинга и скорпионът избяга с гордо вдигнато жило.

— Малък негодник. Няма състрадание в мозъка ти на насекомо, нали?

Кучетата лаеха в далечината. Картър и Мелеза нарамиха раниците, стиснаха пистолетите и бавно тръгнаха към тъмния град.

Обувките им тихо потропваха по камъните и пясъка. Малко преди града видяха няколко некса — стояха си спокойно на пътя. Картър и Мелеза ги заобиколиха с пълзене и стигнаха, задъхани и плувнали в пот, до тясна задна уличка. Беше неосветена и миришеше гадно.

— Ами сега?

Картър махна напред. Шест часа беше наблюдавал патрулите некси и имаше план как да стигнат до храма. Маршрутът се беше запечатал в ума му.

Изчакаха трима некси да минат покрай тях — движеха се тихо по покритите с пясък улици и въртяха глави. Скрити в сенките, Картър и Мелеза сдържаха дъха си. Щом нексите отминаха, се придвижиха до следващата уличка; вървяха предпазливо.

Чу се кучешки лай, висок и пронизителен.

Още един помияр поде зова и след минута двайсетина гадини решиха да нарушат тишината. Лаят им кънтеше из града и се разнасяше над пустинята.

— Разбирам сега защо ги ядат — измърмори Мелеза, който не скриваше погнусата си от египетската храна и наричаше повечето чуждестранни блюда, които му сервираха, миш-маш от накълцани кучета, магарета и камили.

Промъкваша се през сенките, спираха и се заслушваха в разговорите на местните. Малки групички мъже и жени, облечени с галабии в различни цветове, седяха пред къщите около дървени маси, някои пушеха силен египетски тютюн с клокочеци наргилета и пиеха в малки чашки гъсто подсладено черно кафе.

Накрая Картър спря, остави раницата си на земята, подаде карабината си на Мелеза и се разкърши, готов за действие.

— Какво правиш?

— Чакай тук.

— Каза без солови геройски прояви! И двамата трябва да знаем какво правим.

— Купувам билетите ни за храма, без да ме видят.

Мелеза се намръщи, като видя как Картър извади черен стоманен нож от едната си обувка, и облиза устни; усети солта, полепнала по тях. Картър тръгна към началото на тясната тъмна уличка.

Свря се между една тенекиена кофа, пълна догоре с гнили зеленчуци, и един кашон, който вонеше на кучешка пикня. Чакаше с притворени очи и броеше... после по-скоро усети, отколкото чу стъпките на двамата некси патрули по широката улица...

Изскочи от скривалището си като атакуваща кобра, нахвърли се безшумно и заби дългата кама право в окото на водещия некс. Кръвта шурна, намокри юмука му. Левият му крак се стрелна нагоре и настрани и улучи втория некс в гърлото. Картър се извъртя, като едновременно с това издърпа ножа, наведе се, замахна и прониза втория некс в сърцето. Той се отпусна върху него и Картър издърпа ножа, прихвана го, докато кръвта му шуртеше по пясъка, и за един ужасяващ миг погледите им се срещнаха. Картър изчака търпеливо, докато създанието умираше в ръцете му.

Повлече тялото и го скри зад кофата. Прибра ножа, после довлече тялото и на първия некс; остави го до другарчето му.

— Съблечи ги.

— Искаш да се правим на некси?

— Можеш ли да измислиш по-добър начин да проникнем незабелязано вътре?

— Надявам се само Симо да не пристигне.

— Да. — Картър се намръщи, като си спомни инцидента на кулата. — И аз се надявам.

Съблякоха нексите и се намъкнаха в униформите им.

— Вони — оплака се Мелеза.

— Няма ли да спреш да мрънкаш?

— И очите ни не са медни! Ще ни разкрият веднага.

— Господи, Мелез, няма да се подлагаме на щателна проверка, въпросът е да не се набиваме на очи. Ще минем до улицата по покривите — това е само за финалните метри.

Картър се върна на улицата и засипа кръвта с пясък. Взеха оръжията на нексите, а карабините си преметнаха на гръб. Картър поведе през няколко съседни улици; накрая стигнаха до ниска сграда. Картър се качи на една кофа за боклук и се покатери на покрива. Мелеза го последва, без да спира да мърмори. Останаха клекнали няколко минути, докато се ориентират.

Горяха огньовете и хвърляха дълги златисти отблясъци.

От време на време минаваше по някой патрул. Картър се загледа към входа на храма — шест стръмни стъпала, изгладени от пясъка, водеха към входа. Дали вътре имаше пазачи?

Извади електронния си куб и набързо го провери. Проблеснаха цифри. Картър недоверчиво прехапа устни. Можеше ли да рискува? Наистина ли новата версия на куба не можеше да бъде засечена?

Можеше ли да му се довери?

Прибра устройството, без да откъсва очи от храма. Извади оптичeskия мерник от раницата си и погледна през него, превключи на нощно виждане. Увеличи, но виждаше само рампата, която се издигаше нагоре и изчезваше. Гледа известно време, но не забеляза никакво движение.

Запрехвърляха се от покрив на покрив бавно, предпазливо, като се стараеха да не вдигат шум. Не можеха да си позволят дрехите им да изшумолят по каменните стени или някое камъче да изтрополи надолу. Подобна грешка щеше да им струва не само техния живот, но и живота на хората, които разчитаха на тях...

Накрая, след още катерене и нови мълчаливи ругатни от страна на Мелеза — той ги отправяше ядосано наум към гърба на Картър, — изпотени като прасета, двамата стигнаха до улицата, която водеше към храма.

Той се издигаше пред тях, долу с масивни, богато украсени с резба кръгли колони, горе със заострена кула с диаметър около метър — върхът ѝ леко стърчеше над отвесната скала отзад. Картър погледна към хеликоптерите, после огледа улицата.

Чакаха и наблюдаваха минаващите патрули.

— Изглеждат доста спокойни — каза Мелеза.

— Добре.

— Може да блъфират.

— Може.

— Тогава какво става?

— Тогава сме мъртви.

— Да де.

Пауза. Тишина. Камъните около тях се бяха пекли на слънцето цял ден и сега излъчваха насъбраната топлина. Двамата мъже се потяха, вонящите на некси дрехи с нищо не подобряваха лошото им настроение.

— Виждаш ли нещо?

— Не — отвърна Картър.

— Кога ще влезем?

— Кога ще се научиш да мълчиш?

— Трябва да се раздвижа. Прегрял съм.

— Тялото ти или акълът?

Мелеза се намръщи.

— Няма да ми се дървиш, когато изпълняваме гадна мисия. Чуваш ли, копеле такова, не ми минават тия...

— Шшшт.

Мелеза млъкна.

— Хайде.

Прехвърлиха се през парапета, скочиха на ниската козирка и се спуснаха на земята. Нищо не помръдваше, ни полъх да разхлади, ни вятър да издуха пясъка по улиците. Картър и Мелеза се запътиха към входа на храма с високо вдигнати глави, с оръжие в ръка и със свити сърца... в очакване някой да им заповяда да спрат... и куршуми да отнесат черепите им... Дишаха нервно, бързите им стъпки вдигаха пясък... накрая стигнаха черната зинала паст на храма...

Подът беше настлан с червен пясъчник, изтъркан от стъпки през хилядите години. Долните части на стените бяха покрити с мраморни и обсидианови плочи. От глобусите на високия таван струеше светлина, а до стените бяха наредени пейки с най-модерното компютърно оборудване на света.

Дюрел стоеше до правоъгълен черен екран. Повърхността му сякаш се разкъса, когато го докосна, после избухна в течен огън и около черната извита ръка с огромни нокти проблеснаха светлини.

Той се усмихна зад гънките на черната си качулка.

И цепнатите медни очи проблеснаха.

— Готови ли сме? — чу се приглушеният шепот на Гол зад гърба му.

— Да — каза Дюрел и пак докосна екрана. — Най-сетне сме готови.

Картър и Мелеза се свиха на пода и насочиха оръжията си напред. Наредените по стената факли хвърляха слаба светлина, кехлибарените им пламъци танцуваха по гладкия червен камък.

Огледаха дългия изпълнен със сенки коридор, който се простираше пред тях.

— Все едно се връщаме хилядолетия в историята — каза Мелеза и потрепери.

— Е, винаги съм си падал по Древния Египет. — Картър се усмихна и бавно се изправи. Огледа се, направи предпазливо няколко крачки напред, после спря. Вдигна глава и Мелеза дойде при него, стиснал автомата в разтрепераните си ръце.

— Не ми харесва тая работа.

— Къде са пазачите? — попита Картър.

— Няма пазачи. Нещо не е наред.

Картър кимна. Активира електронния куб и сканира на различни честоти.

— Ето, стена от син к-лазер. Невидима с невъоръжено око.

— Шибана дигитална жица със забавено действие, която те разрязва на две! Адски гадно. Имаш ли идея как ще минем?

— Да. — Картър се втренчи в Мелеза. — И ти трябва да имаш. Къде си блял на семинарите?

Мелеза присви неловко рамене.

— Имаше едно маце в града. Циците ѝ бяха страхотни и се тресяха здраво... — Млъкна, като видя изражението върху покритото с белези лице на Картър. — Добре де, млъквам. Обаче само да ги беше видял! Такива се запомнят цял живот...

Картър продължи предпазливо, Мелеза го прикриваше. Спря в покрития с каменни плочи коридор. Вдигна куба и по екрана му просветнаха цифри. Нищо не се случи — на пръв поглед, — но физически бяха заобиколени от невидимо кълбо от к-лазер.

— Хайде.

Продължиха бавно напред. Картър не откъсваше поглед от данните на екрана. Когато минаха през невидимата стена — дигиталната жица, която можеше да ги разреже на две, — електронният куб погълна защитния лазер в собственото си поле и сигналите продължиха да се излъчват без прекъсване въпреки преминаването им. Плъзнаха се от другата страна и застинаха. Мелеза беше леко задъхан, взираше се в потрепващите сенки в коридора.

— Минахме ли?

— Да. — Картър автоматично провери заредено ли е оръжието му. — Очаквах остриета или нещо от сорта.

— Това да не ти е Индиана Джоунс!

Отново приклегнаха в сенките и търпеливо зачакаха. Картър изчака куба да направи пълно сканиране, тъй като си даде сметка, че това би им спестило много часове. Пък и ако нексите имаха достъп до новата версия, вече така и така бяха разкрити.

Облак пясък се вдигна от пода и студен вятър повя от дълбините на храма.

— Какво става?

— Шшшт... — Картър вдигна пръст, после обърна куба към Мелеза и той се ококори. — Този храм е наистина огромен. Виж, продължава в скалите почти два километра.

— Никога няма да намерим Джем тук.

— Имам една идея.

Картър си поигра с куба няколко минути. Не беше експерт като Наташа или Свещеника, но можеше успешно да сърфира през милиардите кодирани терминали, ключове и честоти. Накрая се усмихна.

— Да, тук е.

— Какво правиш? От това място ме побиват тръпки.

— Тръпки?

— Гледах разни стари филми напоследък.

— На ужасите ли? — Картър се разсмя, смехът заглъхна в студения сух коридор.

Мелеза го докосна по ръката.

— Хубаво е, че се смееш. Знам, че напоследък нямаш много поводи за смях. Хубаво е, че се държиш.

— Мелез, викат ми Картър Лудия. Значи — мрежата на Спиралата е уловила случаен сигнал от нокътната карта на Джем, с модел в него. Схема на мястото, което Джем се е опитвал да прекоси... Ако схемата съвпадне с разположението на коридорите тук, ще имаме следа, нали така?

Мелеза го погледна косо.

— Изобретателно копеле.

— Значи си съгласен? Това е шанс все пак.

— Да. — Мелеза кимна. — Изглежда съвсем реално.

Картър си поигра с куба още малко, после се усмихна и каза:

— Играта започна.

Стените на каменния коридор бяха от огромни каменни блокове. Двамата газеха в пясък по пода. На три пъти се свираха в по-малки странични коридори, за да пропуснат патрулиращите отряди некси.

Изчакваха и се молеха да не ги открият: тогава ожесточена престрелка щеше да сложи край на търсенето им...

Нексите минаваха мълчаливо и от тях оставаха само следите на черните им ботуши в пясъка.

От широкия централен коридор се спуснаха към център, от който тръгваха цели десет коридора: някои водеха нагоре, някои надолу, а други продължаваха на същото ниво. Всички бяха съвсем тесни и иззидани съвсем еднакво.

С помощта на електронния куб Картър водеше през лабиринта.

Двайсет минути вървяха бавно, като опипваха каменните блокове. Таваните бяха високи и не се виждаха ясно. Факлите бяха нарядко и някои само мъждукаха, така че беше почти тъмно. Картър и Мелеза имаха очила за нощно виждане, но те издаваха тихо жужене и изострените сетива на нексите веднага щяха да го доловят.

— Какво е това място? Никога не съм чувал за него.

— Едва ли го има по туристическите карти — отвърна Картър и поведе надолу по една стръмна каменна рампа. Спря и вдигна ръка. Мелеза разтревожено се огледа, дулото на автомата му потрепери.

— Какво има?

— Чуй.

Доловиха звук, някакво тихо стържене. Кожа върху стъкло. Или...

— Какво е това, по дяволите?

Пропълзяха напред и изведнъж стените свършиха, таванът се издигна високо над главите им и изчезна в мрака. Подът пропадеше в широк тъмен ров с полегати стени. Над него се простираше каменен мост, украсен с орнаменти — издигаше се като арка над празното пространство, което беше пълно с...

— Какво е това, по дяволите?

Втренчиха се невярващо. В мрака спяха стотина странни създания. С по четири крака, завършващи с огромни черни нокти. Телата им бяха набити и мускулести и покрити със защитна броня. Бяха огромни — по-големи от всеки хищник на земята — и имаха триъгълни глави, покрити с гъста козина.

Цялото стадо дишаше тихо, бяха преплели телата си и спяха.

— Здравата ще го загазим, ако се събудят — изпъшка Мелеза.

Картър го изгледа свирепо и го сръчка в гърдите. После продължи напред, бавно, пристъпваше съвсем предпазливо. Провери куба и откри още една лазерна дигитална жица по средата на моста.

„Хубав капан, а?“ — обади се Кейд.

„Млъкни“.

„Примамва те до средата на моста и «бам!» — и стотина шибани спящи дяволи се хвърлят върху теб и ти разкъсват вътрешностите със зъби. Колко първобитно!“

„Как ги нарече? Спящи дяволи ли? Откъде знаеш за тях?“

Кейд мълчеше, наблюдаваше, сърдит и замислен в подсъзнанието на Картър.

Картър стъпи на моста.

Тръгна бавно напред. Съществата под него продължаваха да дишат спокойно, очите им бяха затворени. Картър облиза сухите си устни.

От мрака се издигнаха колони, шестостенни, издялани от червен и жълт камък. На върха на всяка имаше изящно изваяна фигура. Картър не можеше да оприличи фигурите на нищо, което бе виждал. Статуите бяха странни, почти извънземни.

Картър спря, активира електронния куб и двамата с Мелеза се промъкнаха спокойно през дигиталния капан, после се спуснаха по

другата страна на моста и навлязоха в относителната безопасност на друг каменен коридор.

— Добре ли си? — попита Картър.

— И по-добре съм бил — измърмори сърдито Мелеза.

Изчезнаха като призраци в слабо осветения коридор. Зад тях, в ямата, нещо проблесна — един от спящите дяволи отвори очи.

Медните цепнатини просветнаха.

И бавно и грациозно звярът се протегна и се изправи...

Тунелът водеше надолу.

Беше ужасно тесен, с нисък таван, и Картър и Мелеза трябваше да се наведат, за да не си удрят главите. Стените бяха от грубо издялан камък, някъде ъглите се бяха изренили от времето, но на места имаше плочи с египетски йероглифи. Подът беше изровен и от двете страни имаше улеи. Картър посочи намръщено и Мелеза само поклати глава.

Тръгнаха още по-бавно, още по-предпазливо. Отпред се чу странен звук: пронизително стенание, не съвсем човешко. Извиси се, после заглъхна и от него остана само далечен меланхоличен спомен за ушите. После се чу ужасен сърцераздирателен вой, който можеше да ти спуга тъпанчетата. Картър сканира с куба, но не видя нищо.

— Имам лошо предчувствие — изсумтя Мелеза.

— И аз — отвърна Картър, опипа браунинга си и продължи напред. Смъкна маската си, изруга и избърса потта от лицето си. — Мисля, че вече не ни трябва маски.

— Ами ако...

— Ще застреляме гадината в лицето.

Коридорът продължаваше все надолу. Пясъкът около краката им се вдигаше на талази, носен от студеното свистящо течение. Ноздрите на Картър потрепнаха, когато подуши неприятния мирис на мед.

Минаха покрай килията, където според тях беше държан затворен Джем. Беше празна, на земята имаше изкривени медни съдове и петна от засъхнала кръв. Тъй като нямаха друг избор, продължиха по коридора...

Който се спускаше още по-надолу.

— Не ми харесва. Прилича ми на Камъс.

— Наистина зловобно място — тихо отвърна Картър.

Стенанието се издигна и заглъхна, виещ звук на огънат метал. От време на време се чуваше силен удар, все едно се блъскаха камъни.

И изведнъж тунелът рязко свърши. Двамата спряха и се загледаха в огромната пещера пред тях.

Беше почти кръгла. По пода, стените и високия таван имаше издълбани хиляди странни орнаменти. Беше пълно с огромни каменни — мраморни и гранитни — блокове. Подът беше разделен по средата от черна пукнатина, която пресичаше и стените и създаваше усещането, че огромната зала се носи в пространството. Беше тъмно и студеният вятър разнасяше зловония.

Картър погледна в пукнатината, пропастта, която трябваше да преминат. Беше поне десет метра, прекалено широка, за да я прескочат. Огледа я от край до край, проследи я и нагоре и забеляза, че върви и по тавана. Видя издадена тераса от издялан камък, мост на тавана — простираше се над черната пропаст — и врата със странни ъгли от отсрещната страна на пещерата.

Воят прозвуча пак, стенание от дълбините на пропастта.

— Да проверя ли?

— Чакай — каза Картър.

Зачакаха, гледаха, пот се стичаше по челата им въпреки студа. „Това е някаква загадка“, реши Картър.

Сканира с електронния куб, но той не показва нищо.

Погледът му обходи тавана, стените, търсеше остриета или дупки, или върхове на копия.

„Доста развнтено въображение имаш“ — ухили се Кейд.

„Какво искаш?“

„Да ти помогна, разбира се“.

„Да си помогнеш на теб“.

„Остави ме да водя и ще те преведа през капана“.

„Майната ти. Какво знаеш за това място?“

„Имам си източници“.

„И аз имам“. И вдигна автомата, защото един висок едър мъж се появи от каменната врата на отсрещната страна. Огромните му ръце бяха разперени като за молитва, лицето му беше спокойно, изпълнено със смирение. Прошарената му брада беше такава, каквато я помнеше Картър, а кафявите очи бяха очи на убиец, на убиец от Спиралата, на изменник на Спиралата...

Картър направи крачка напред...

И за малко не падна.

Каменният под потрепери и сякаш се люшна. Картър усети как се движи като лагер под краката му и автоматът му изтрещя. Очите му се присвиха и се втренчиха в Гол, който крачеше по движещия се каменен под към празното пространство по средата.

Вонята се засили.

— Добре дошъл в лабораторията ни — каза Гол с плътния си мелодичен глас и спря до купчина червени каменни кубове, струпани до ръба на пропастта.

Картър пристъпи напред и разтревожено се огледа. Усещаше Мелеза зад гърба си — приятелят му бясно търсеше потенциална опасност. Картър погледна десетметровата пукнатина, после попита:

— Как си, Гол?

— В интерес на истината — отвърна едрият мъж и отпусна ръце, — бил съм и по-добре. Смятам, че е жалко, когато онези, които се показват като врагове чрез действията си, но не и що се отнася до морала, трябва да умрат.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че вече нямам избор.

— Човек винаги има избор — тихо отвърна Картър. Инстинктите му крещяха с всичка сила, а Кейд — кръвожадният демон в мозъка му — виеше като звяр, набучен на копие.

— Дошъл си за Авелах, нали? За да спасиш Наташа.

— Да — отвърна Картър и се вгледа в непроницаемите очи на Гол. Огромният убиец винаги го беше потискал с нещо. Наташа веднъж беше казала, че двамата с Гол са еднакви — мъже, да, но и убийци, излети от един и същ калъп. Картър неохотно беше признал, че е права. Но сега, докато се взираше в очите на Гол, не беше толкова сигурен. — Как оцеля, мамка му?

— Превърнаха ме в некс — тихо отвърна Гол. — Спасиха ме, използваха машината, която търсиш. Авелах. Но се отклониха от обичайната формула.

— Но ти нямаш медни очи.

— Защо мислиш, че всички некси са еднакви? Това зависи от различните химикали в забавителите. — Гласът на Гол беше патетичен, глас, подходящ за сцена, а не за древен храм.

— Имаш въпрос към мен, така ли? — попита Картър.

Гол се усмихна и като че ли се поуспокои. Автоматът на Картър остана насочен към него, браунингът се плъзна в лявата му ръка. Мелеза продължаваше да се оглежда като побъркан. Картър се остави на развоя на събитията, успокои сърцето и ума си и изведнъж разбра всичко...

Подът бавно се въртеше — замайващо — под него.

От пропастта се разнасяха далечни стенания и зловоние. Той се приближи до ръба и погледна надолу, видя, че няма дъно.

Скалата под ботушите му потрепери и се размърда. Чу се тропане на камъни върху камъни. Картър вдигна глава и видя украсеният с резба мост да пълзи надолу. Спускаше се над десетметровата пропаст и скоро щеше да им предостави начин да стигнат един до друг...

Картър се усмихна с разбиране.

— Откъде знаеш, че имам въпрос? — попита Гол.

Картър наклони глава и се втренчи в него.

— Говорим, а не се бием.

— Боят ще дойде малко по-късно. Спомняш ли си QIII? Кубичния процесор, разработен от КванТех... Спирала_Q? От Фойхтер и Дюрел? Спомняш ли си го? Процесорът, който курсумите и омразата ти изпратиха в забвение?

— Как бих могъл да го забравя?

— Не можа да те види — продължи Гол. — Защо така?

— Не знам. Къде е Авелах, Гол? Къде е Джем?

— И двамата искаме нещо — каза Гол и отново разпери ръце. — Трябва да разберем защо процесорът не може да те види. Не може да те предскаже.

— Не знам.

— Кой е Кейд?

Картър замръзна, не откъсваше поглед от Гол. Устата му изведнъж пресъхна. Очите му се забиха в лицето на Гол като диамантени свредла.

— Не знам за какво говориш.

— Кейд, демонът в душата ти? Кой е той, Картър?

— Нещо си се объркал.

Гол се усмихна, а Картър погледна към далечната врата. Там стоеше Дюрел, до него Джем поклащаше огромното си туловище и от камъка под ноктите на краката му изхвърчаха искри. Джем тръгна към тях, олюляваше се, докато неравният под се въртеше под него. Погледът на Картър се върна върху Гол, който вече държеше пистолет, тежък зигзауер П-5, черен и зловещ.

Подът продължи да се движи, Картър се мъчеше да запази равновесие. Кейд крещеше в главата му, но той още не беше започнал да стреля. Имаше нещо странно у Гол. Устата на едрият мъж се отвори и Картър взе на мушка Джем, който решително се приближаваше към тях, огромната му триъгълна глава се полюшваше...

— Убий го — изръмжа Джем.

Погледите на Гол и Картър се срещнаха.

— Искаш да спасиш Наташа — тихо промълви Гол. — Когато откриеш Авелак... кодовете и ключът за управлението му са гравирани върху сребърната кутийка, в която се пази. Никога не бива да се разделят.

Гол се усмихна, после се обърна и откри огън по Джем, изстрелите трещяха, без да спират. Джем скочи напред с невероятна бързина, един куршум го улучи. Той нададе дълбок гърлен рев и рязко се метна на една страна... Гол се втурна към него, продължаваше да стреля, скочи, за да пресрещне огромния некс...

Пистолетът излетя от ръката му, когато един силен удар го повали. Джем бръкна в собственото си тяло, ноктите му се изцапаха с тъмна кръв. Погледна Картър, после се обърна към Гол, който скочи на крака. В очите му искреше омраза...

Джем сграбчи Гол за слабините и гърлото и го вдигна. Обувките на Гол се забиха в главата на Джем, мощните ритници накараха некса да се олюлее, но той стисна Гол в меча прегръдка. Погледите им се срещнаха, лицата им почти се докосваха и Картър сякаш стана свидетел на някакъв странен любовен акт. Ноктите на Джем се забиха в гърба на жертвата му, рукна кръв.

Гол риташе. Гърчеше се. Застина...

Изпръскал с кръв туловището на Джем.

Джем пусна безжизненото тяло да падне, да се свлече неподвижно, натрошено и разкъсано върху камъните. Изправи глава, целият лъщеше, и погледна към Картър...

Който започна да стреля, куршумите свистяха през пропастта, мостът се плъзгаше по стените към двамата съперници. Джем скочи зад купа червени камъни. Чу се стържене на камък върху камък и мостът пропадна надолу в черната пропаст, която разделяше двамата врагове.

Картър спря стрелбата, пушекът лютеше в ноздрите и очите му.

Джем се извърна и хукна към отвора в падащата стена. Картър изстреля още куршуми след бягащия некс, но не го уцели.

— Картър, това е капан.

Картър се извърна към Мелеза.

— Какъв капан?

— Изскочих, за да те прикрия с огън, и каменната врата зад мен се спусна. Заклещени сме.

— Мамка му!

Картър погледна надолу в пропастта. Подът под него продължаваше да се движи. Видя смазаното тяло на Гол от другата страна на залата.

— Какво става тук, по дяволите?

Погледна нагоре и видя как таванът се върти, и изведнъж усети, че му става все по-трудно да се задържи на крака. Обърна се и видя как далечният край на залата бавно се повдига... разбра, че стои върху наклонена плоскост, която води право към въртящата се пропаст...

— Картър, спри това нещо...

— Залата се издига и ще ни прати право в пропастта...

Тъгълът постепенно се увеличаваше.

Тялото на Гол започна да се плъзга към другия край на пещерата, оставяше след себе си кървава диря.

— Няма изход, Картър! — Гласът на Мелеза беше изпълнен с паника.

Обувките на Картър започнаха да се плъзгат по скалите, подът се накланяше все повече към пропастта. Скърцането на незнайния механизъм се засили и из огромната пещера отново се разнесе стържене на камък върху камък.

— Проклети египтяни! — изстена Мелеза.

Картър се плъзна надолу.

Зеещата пропаст сякаш се въртеше все по-близо към него... и изведнъж му се догади, започна да му се повдига и бясно му се зави

СВЯТ.

Каква ирония!

Каква сладка шибана ирония!

Не парче стомана в мозъка му, нито смазан гръбнак от мотоциклетна катастрофа, нито картечен откос в далечна бъдеща битка. Не, щеше да загине от камъни...

Колко старомодно.

Пропастта зина по-близо...

Смъртта се ухили с маска от потъмняла стара кост.

А Картър не можеше да направи нищо...

16.

СРИВ В СИСТЕМАТА

Каменната зала се завъртя, наклони се върху древния си механизъм и се опита да прати Картър и Мелеза на сигурна смърт. Обувките им драскаха, автоматите се удряха в каменния под, който се издигаше нагоре, с крайчеца на окото си Картър видя нещо невероятно...

Гол се раздвижи. Вдигна глава — брадата му беше изцапана с кръв — и очите му се забиха в Картър. А после се надигна от пода — стенеше от болка — и насили смазаното си тяло да се изкачи по наклона към пропастта, която заплашваше да погълне Картър и Мелеза...

Картър се мъчеше да се задържи на крака. Усещаше как се плъзга към въртящата се пукнатина. Погледна към Гол, който оставяше кървава диря по загадъчно издълбания под.

Гол спря на два метра от червените каменни кубове.

Задъхваше се. По брадичката му се стичаше кръв.

— Какво прави това копеле?

Картър се усмихна налудничаво, стенанията изпълваха главата му, кръвта напираше в ушите му.

— Мисля, че се опитва да ни спаси.

— Защо?

— Мелез, престани да задаваш тъпи въпроси!

Картър и Мелеза не можеха вече да се удържат и се плъзгаха все по-близо към ръба на пропастта. Гол се мъчеше да излази нагоре и накрая изчезна зад червените камъни — и изведнъж шумът заглъхна. Ужасна зловеца тишина изпълни огромната наклонена разглобена зала.

Светът спря.

Картър погледна Мелеза.

— Мисля, че спря.

— Надявам се.

— И аз се надявам. Не е добър начин за умирање.

— Кое?

— Да паднеш във воняща яма. Това ме кара да си спомня една история...

— Не сега...

Стърженето на механизма още веднъж долетя от пропастта и за един ужасен, свиващ сърцето момент двамата сякаш в крайна сметка щяха да намерят смъртта си. Вместо това цялата зала започна да се изправя. Картър и Мелеза паднаха на земята, седнаха и загледаха камъните, които скриваха смазаното тяло на Гол.

Подът пак стана водоравен, а мостът се издигна като арка от преплетени каменни блокове над десетметровата пропаст. Картър се изправи и дръпна мърморещия Мелез да го последва. Изтупаха се и стъпиха предпазливо на моста.

— Дали пак не е капан?

— Има само един начин да разберем.

Картър изтича по моста. Гол лежеше по гръб и го гледаше. Очите му бяха широко отворени и блестяха.

— Защо си още тук? — изръмжа Гол, пръскаше кръв. — Заминават за Австрия. С всяка изгубена секунда ги оставяш да се измъкнат!

— Защо го направи? — попита тихо Картър, коленичи и хвана ръката му.

— Може би се размеквам. — От устата на Гол излезе кървава пяна.

— Мислех, че ти си врагът.

— Бях сляп, заслепен от машината. Но, Картър, нексите... те не са просто същества, които не заслужават да живеят... те чувстват, преживяват... могат да се променят!

— Мисля, че ти си различен от другите — каза Картър.

— Намери Авелах. Използвай го, за да излекуваш Наташа. Тогава ще видиш, ще разбереш... но първо трябва да намериш контролния център на Дюрел, защото там, в лабораторията... има дигитални карти, обяснения за основополагащите камъни и как левиатанът се използва за контрол на земетресенията... но трябва да побързаш...

Картър се изправи и погледна Мелеза. Гол се разкашля, цялото му тяло се разтърси от конвулсии, кръв бликаше от носа и устата му.

Картър вдигна браунинга си и го насочи към челото му. Погледна го в очите.

— Направи го — изгъркори Гол.

Картър... замръзна.

— Не ме оставяй на нексите.

Картър затвори очи. В каменната зала отекна един-единствен изстрел.

Черният хеликоптер излетя, перките вдигнаха широки дъги от пясък, които се блъскаха в другите чопъри, телената ограда и стените на храма. Двигателите виеха. Хеликоптерът се понесе в тъмната египетска нощ, направи малък кръг и пое в мрака към Кайро.

Пламъци проблясваха в очите на Дюрел.

— Мислиш ли, че са мъртви?

Погледна Джем, кривите му челюсти, които се бяха поизправили малко след последната процедура и сега речта на Джем звучеше доста по-човешки.

— Никой не излиза жив от каменната зала.

Хеликоптерът летеше в мрака над платото, отдалечаваше се от планините на брега на Червено море. Носеха се като черен куршум в мрака.

— Кога ще започнем завладяването? — тихо попита Джем. Голямата триъгълна глава се извъртя към Дюрел и той усети как изтръпва от погледа в цепнатите очи на съществото... което сам беше създал.

— Мейс каза, че основополагащите камъни са по местата си. Каза, че Световният следствен комитет си играе игрички с нас, за да печели време, и според мен няма да се предадат... Мисля, че няма да отстъпят властта. Очаквах, че някои от по-слабите страни ще отстъпят без бой, но май демонстрацията ни все още се смята за дело на природата. Ще им дам още нещо, с което да си поиграят. Ще разбия армиите им, ще смажа флота и авиацията им. Ще сваля правителствата във всички столици на света. И чак тогава ще преговарям. Чак тогава ще преговарям за мир. За пореден път се озовавам заобиколен от страх и нерешителност и именно това ще събори Спиралата и правителствата от висините на насилствената им власт!

— И ние ще го дирижираме от Австрия? — попита все така тихо Джем.

— Само от Австрия можем. — Дюрел се усмихна в мрака на черната си качулка.

Свещеника се качи в хеликоптера и Ханеган се извърна и го погледна през шлема си.

— Код черно? — прошепна. В очите ѝ се четеше страх.

— Код черно — избоботи Свещеника с огромна тъга в гласа.

Свръхмощните двигатели на команчито завиха и Ханеган издигна машината в нощното небе и се понесе в дъжда и градушката, която удряше по корпуса на военната машина.

Свещеника се облегна назад, обмисляше предстоящата мисия. Устните му бяха стиснати, осеяните със златни точки очи — присвити.

Беше много просто.

Свеждаше се до:

„Да намеря Картър и да го спра. Без оглед на средствата“.

— Защо ми причиняваш това, глупав стар размирнико? — измърмори Свещеника. — Защо ме насилваш да вървя по пътя на несправедливостта? Не искам това... Не искам да те гледам как умираш.

Защото знаеше.

Знаеше в сърцето и душата си.

Картър нямаше да се откаже от целта си да спаси Наташа...

Никога нямаше да спре.

И щеше да ги обрече всичките...

Единственият начин да „спре“ Картър беше да го убие.

— Проклет бъди! — мрачно прошепна Свещеника с ръка върху малката си Библия, която не беше кой знае какво упование сега, когато се носеха през градушката в нощта.

В залата спряха. Долната част на стените беше покрита с тъмни мраморни плочи с жили от някакъв странен минерал, който леко проблясваше. Покрай стените имаше маси с изключително модерно

компютърно оборудване. Картър поклати глава, присви очи и здраво стисна карабината си.

— Това място е странно — каза Мелеза. — Никак не ми харесва.

— Има ли нещо на този свят, което да ти харесва?

Мелеза се замисли сериозно, после кимна.

— Бордеите.

Картър отиде до един голям тъмен четвъртит екран. Повърхността на екрана сякаш се разкъса, когато го докосна. Светлини затанцуваха около пръстите му и се чу приглушен звън.

— Ресторантите и баровете.

Картър прокара ръка по екрана и с ужас разбра, че той се подчинява на същите движения като електронния куб. Много ясно — Дюрел беше бивш агент на Спиралата. Предател. Неговата технология се основаваше на технологията на Спиралата. Компютърното му оборудване беше уродлива версия на оборудването на Спиралата... изкривена, изопачена и откачена.

— Порно студиата.

— Мелез, млъкни!

Картър проследи диаграмите с ръка и екранът оживя. Той прерови информацията, преплетени нишки от ДНК. Очите му търсеха... гмурна се в цифровия свят. Залата вече не съществуваше, египетския храм го нямаше... Мелеза крачеше насам-натам и се оглеждаше... но нищо от това вече не изглеждаше реално, когато Картър потъна в данните и почувства, че го поглъщат...

След няколко секунди се дръпна.

— Откри ли нещо? — попита Мелеза.

— Сега разбирам — прошепна Картър.

— Гадно ли е?

Картър кимна.

— Много. Трябва да кажем на Спиралата. Трябва да спрем Дюрел.

— Земетресенията ли?

— По-лошо от земетресения — прошепна Картър. — Ако Дюрел направи погрешен ход в играта, която играе, може да унищожи света.

— Искаш да кажеш да го завладее?

— Не. — Картър поклати глава. — Ако Дюрел се издъни, ще ни завлече всички със себе си. Всяко живо същество на планетата. Оправи

ли ти се електронният куб?

— Показва ту глупост, ту ненадеждност. Мисля, че нексите може да са проникнали в мрежата.

— Дай ми го. Трябва да кажем на Спиралата, веднага.

Симо спря ВиТанка и си пое дълбоко дъх. Гледаше малката дигитална карта върху свързаните с електронния куб скенери на танка. Усещаше как потта се стича по голата му глава и щипе цепнатината на темето му и по-малките рани по лицето, останали му след битката с Катенхайм. Студените матрични двигатели свистяха под него.

„Знаят — каза тънкото гласче в главата му. — Знаят, че идваш.

Катенхайм ги е предупредил...“

Станцията за добив на левиатан, разположена в колумбийската джунгла, беше голяма. Може би пет пъти по-голяма от тази в Словения и според агентите на Спиралата беше една от най-големите на света. Следователно според логиката на Симо той трябваше лично да дойде да я разследва — и да я унищожи. Двайсет и четири огромни резервоара с гориво се издигаха в мрака и разузнавачите на Симо бяха докладвали, че има поне петдесет вражески танка, сиви ТК79, и още двайсетина бронетранспортъори с по шест колела.

Танковата бригада на Симо се състоеше само от трийсет машини SP57 с двойни 135-милиметрови оръдия, които стреляха със снаряди HEAT-X2, и имаха по три тежки картечници. Имаха нужда от елемента на изненада, за да победят... и според Симо изненадата им беше гарантирана, преди Катенхайм да избяга.

Сега се бяха осрали и трябваше да се обършат максимално добре.

— Трябваше да оставя момчетата да го застрелят.

— Добре ли си, шефе? — изръмжа Оз, помощник-командирът.

— Хм. Мисля, че платото е хубаво и широко, трудно се пази отпред, затова имат толкова много танкове и бронетранспортъори. Трябва да ги ударим — бързо и веднага.

— Фронтална атака?

— Лоша тактика, но нямаме голям избор. Аз ще мина с ВиТанка отзад и ще вляза през оградата, когато атакувате. Прати съобщение на Роговски — да предаде на останалите.

— Дадено — изръмжа Оз.

Симо вдигна люка и показа главата си в нощта. Усецаше как потта се стича под ризата му и продължава надолу по краката под бойните му панталони.

Папагалите крещяха, маймуните вдигаха врява. Жужаха насекоми. Симо се загледа в мрака. На скенера вътре се виждаше как танковете заемат позиция.

— Мислиш ли, че знаят за нас.

— Може би — каза Симо. — Не помръдват на скенерите. Според куба няма запалени двигатели, нито някакво движение.

— Ако не ги изненадаме, ще ни го начукат, сержант.

— Мислиш, че сержантът не знае ли?

— Извинявай, сержант.

— Няма нищо, момче.

Отвесните стени на долината в колумбийската джунгла се издигаха към избуялата зеленина на преплетените дървета, лиани, изгнили дънери, папрат и всевъзможни пълзящи растения, които се бореха за живот и светлина.

През долината беше просечен широк път — водеше към колумбийската станция за добив на левиатан в средата. От другата страна имаше груба барикада — огромна непроходима камара от гигантски дънери.

От тъмните надвиснали облаци заваля дъжд, бързо премина в тропически порой и Симо вдигна лице, наслаждаваше се на огромните топли капки, които изведнъж го изпълниха с живот — почувства се млад и непобедим.

Погледна надолу към скенерите и видя как танковете му се движат в дъжда и мократа растителност. Бяха решили, че ще поддържат радиовръзка и няма да използват кубовете.

— Още нищо — чу се гласът на Оз. — Май не излезе прав за Катенхайм.

— Не бъди толкова сигурен.

Симо се вмъкна в танка и пое командването: обичаше да е на пулта, обичаше да командва. Форсира тихо ВиТанка, двигателите изсъскаха и студен матричен пламък изригна през отверстията за изгорели газова. После активира невидимия щит. Чу се тихо бучене. Ухили се, нищо че го болеше навсякъде.

Подкара ВиТанка напред, провираше се през гъстата джунгла. Оставяше смазани дървета и растителност зад себе си. Надяваше се, че Господ ще се погрижи информацията му да е вярна и че наоколо няма вражески разузнавачи.

Огромният ВиТанк забави ход и стигна до стръмния склон, който водеше към долината. Дървета се спускаха към опасната стръмна черна пропаст. В далечината, през поройния дъжд, виждаше ярките халогенни прожектори, които осветяваха неспирната работа в голямата станция за добив на левиатан. Погледна към пропастта. Гъсталакът от повалени усукани дървета приличаше на сгърчени черни крайници, стъблата на пълзящите растения потрепваха като мускули, опънати по черна проядена кост.

Симо потрепери.

Веригите изскърцаха и спряха, матричните двигатели изсъскаха.
— Е, почваме — прошепна той.

Строени в клин, танковете пълзяха напред, два начело, останалите ги следваха на значително разстояние. Веригите скърцаха и мачкаха растителността. Двата водещи SP57 спряха, оръдията им се завъртяха, готови за внезапна мълниеносна атака...

Изведнъж тъмнината от двете страни на челните танкове оживя — избухнаха изненадващи експлозии. Два противотанкови снаряда излетяха от мрака, удариха едновременно двата челни танка от двете страни и те избухнаха в пурпурни пламъци. Металът започна да се топи, по земята започнаха да се стичат вади.

Роговски, който се намираще във втората редица танкове, за миг замръзна, прозрението се стовари върху главата му като тухла. В джунглата от двете страни на пътя имаше маскирани танкове ТК79... Танковата бригада на Спиралата беше попаднала в засада.

Симо се оказа прав...

Бяха ги разкрили.

Добре, че бяха изпратили челните танкове на голямо разстояние, като стръв, та врагът да ги удари и да издаде позициите си. Това щеше да даде оправдание на Симо за нападението без изрична заповед.

Щеше да се окаже капан...

Ако не беше простата, но ефективна военна стратегия на Симо.

Изведнъж нощта се озари като ден, маскираните със зеленина танкове потеглиха напред и откриха огън срещу строените в боен ред танкове на Спиралата. Те им отговориха с ожесточена канонада и избухна яростно сражение. Двигателите ревяха, веригите разораваха земята към центъра на станцията за добив на левиатан, тежкото въоръжение на Спиралата се носеше напред в добре планирана атака...

Кулите на танковете се въртяха.

Снаряди летяха към казармените помещения.

Танкове, както на Спиралата, така и на нексите, се запалваха и изгаряха в адски пламъци.

Врява, огън и унищожение...

Един ТК79 беше ударен, подскочи от силата на взрива и се прекатури на една страна. Сурна се в калта, помиташе тежки шасита и огромни камиони. Смаза петима работници под съпровода на крясъци и хрущене на счупени кости. Удари един огромен сферичен резервоар за левиатан и милиони литри гориво се изляха по пътя...

От мястото си Симо гледаше надолу и мълчеше свирепо, следеше развоя на битката.

Трябваше да улучи момента.

Изръмжа и спусна ВиТанка към пропастта...

Снаряди избухваха в дъжда, който се изливаше като стена под светлината на халогенните лампи. Огън излизаше от огромните оръдия, които отскачаха назад. Още резервоари се пръснаха и парчетата им полетяха към небето, обвити от пурпурни и виолетови пламъци. Експлозии от газ и мощни огнени изригвания обхванаха целия свят...

ВиТанкът откри огън. Снарядът улучи набеязания ТК79, завъртя го и го запрати да се търкаля из базата. Чу се тракане на картучница — куршумите рикошираха от маскировъчния щит на ВиТанка.

Вражеските танкове се приближаваха и притискаха танковете на Спиралата към центъра на базата. Бяха повече, отколкото си бяха мислили агентите на Спиралата. Поне седемдесет-осемдесет... и изглежда, нищо не можеше да ги спре.

ВиТанкът на Симо чакаше върху стръмния каменист осеян с дървата хълм. Сержантът наблюдаваше как превъзхожданите числено

SP57 обърнаха, двигателите изреваха и машините се спуснаха шеметно през калта и повалените дървета.

Вражеските танкове ги преследваха.

Симо наблюдаваше невъзмутимо под прикритието на щита, изчакваше подходящия момент...

Още един резервоар беше взривен от точен снаряд. Левиатанът се разля в блестящата кал. Танковете на Спиралата се оттегляха, смазваха казармите и създаваха впечатление за паническо отстъпление. Танковете на нексите се подредиха в боен ред с насочени напред оръдия. И се забавиха, докато маневрираха през стесняващия се като гърлото на бутилка изход на базата...

Симо се усмихна, въздъхна и натисна копчето.

Шест програмирани насочващи се ракети К-ТФ8 се изстреляха от маскирания невидим корпус на танка. Оставиха сини огнени дири, водещи право към резервоарите с първокачествен левиатан...

Симо и Оз се свиха във вътрешността на танка и започнаха да се молят.

Двигателите ревяха, танковете на Спиралата бягаха от долината, мястото на предполагаемата засада...

Бойните глави избухнаха.

Левиатанът се подпали.

И нощта изведнъж се озари от бурни пламъци — понесоха се към небето и по земята — поглъщаха зеленината по пътя си. Трасиращи снаряди се носеха из разрастващия се от центъра разрушителен облак...

И тогава се чу ревът на безкрайното опустошение.

Последван от грохота на стотината ТК79, които се заудряха един в друг, нагорещени се стопиха и образуваха огромна метална буца. Стопените некси изгаряха като свещи и се изпаряваха в ненадейно настъпилия апокалипсис. Казармите изчезнаха безвъзвратно, от цистерните останаха само парчета изкривена ламарина, която се стопи и се посипа като огнен дъжд от свиващата се вече горяща топка.

Чу се страшен тътен.

Земята се разтресе.

Симо, задъхан, изчака тътенът да заглъхне. Провери скенерите и установи, че танковете на Спиралата са изпълнили нарежданията точно: бяха оформили огромна стена в на пръв поглед хаотичното, но

съвсем навременно „бягство“ и бяха спуснали предпазните щитове, за да не пострадат от огнената стихия, която знаеха, че ще погълне лагера.

Симо отметна люка и той изтрака върху корпуса на танка. Показа се под дъжда. Всичко беше потънало в мрак, осветяван единствено от огньовете по края на зоната на взрива — периметъра на титаничната експлозия, причинена от комбинацията на левиатан и ракети. Симо подуши газ и гадния мирис на горяща зеленина. Цялата станция за добив на левиатан беше разбита, изпарена, унищожена.

Скочи в спечената кал. Закрачи към изкривените разтопени купчини метал, стиснал зигзауера в ръка. Извитите им форми изглеждаха почти естествени.

Оз го последва.

— Хубав план, сержант. Взривихме им душичките на тия гадове. Добре, че челните танкове бяха празни, нали? Много хора ли загубихме?

— Винаги са много — изръмжа сержант Симо. — Но този път загубихме само четирима. Четирима добри бойци. Но на каква цена за врага! Върви да ми събереш докладите на бригадата. Прати разузнавачи, пусни скенерите на кубовете, виж дали няма останали живи гадина, които да ни чакат... и презареди щитовете.

— Ясно, капитане. — Оз се ухили.

— И, Оз?

— Да?

— Ако още веднъж ми се направиш на извънземен, ще ти пръсна чутурата без съд и присъда.

Оз преглътна.

— Ясно, сержант.

Симо седеше върху корпуса на танка и гледаше пламъците, които осветяваха джунглата. Електронният куб не беше открил органични следи от Катенхайм в огромната танкова катастрофа, нито органични останки сред руините на казармите и унищожените цистерни с левиатан в непосредствена близост до тях. От кулата и помпата бяха останали само почернели пънове, които отчаяно сочеха нагоре към тропическия порой.

Роговски се приближи заедно с Мо, който държеше неизменната си огромна чаша чай. Симо се загледа за миг в парата, която се виеше над сладката запарка на пакистанецъ, после вдигна очи към разтревожените им лица.

— Какво има?

Роговски изложи фактите:

— Още една танкова бригада на нексите е вдигната по тревога. Намира се в някаква рафинерия на двайсетина километра надолу по реката. Преброихме около шейсет машини общо: ТК79 и няколко ТК82. Все още няма никакви следи от Катенхайм, което не означава, че е избягал.

— Ти си бил невероятна гадина, сержант — каза Мо, очите му блестяха. Отпи от чая и се намръщи, понеже си изгори езика. — Това беше много хитра маневра, да ги накараш да ни подгонят и да се строят пред резервоарите с левиатан... гадно. Не искам да воювам срещу теб.

Симо се почеса по разранената червена линия върху черепа си — там, където главата му беше защита след силния удар на Катенхайм. Усмихна се страховито, докато се наслаждаваше на разтопените „произведения на изкуството“.

— Да му се не види! — изръмжа и запали цигара. — Рафинерия, казваш? Защо я няма на картите от разузнаването?

— Сигурно са я пропуснали или пък е маскирана добре, за да не се забелязва от въздуха — отвърна Мо и нервно огледа потрепващите сенки. Дъждовните капки правеха концентрични кръгове в чашата му и огромният пакистанец опита да покрие с ръка безценната си напитка.

— Ще изпратиш ли сигнал по куба? Да знае Спиралата какво става тук.

— Да. — Симо кимна. — Но след като посетим рафинерията. Да не ни развалят забавлението, нали така?

— Значи сме частна армия, така ли? — попита Оз тихо и погледна Симо в очите.

— Не. Просто изпълняваме заповедите, преди да са издадени. Имайте доверие на сержанта. Сержантът никога не бърка в битка. Никога. Току-що завзехме и унищожихме два пъти по-многоброен враг... и ти вече си пиеш чая. Сега ще посетим рафинерията и ще видим дали танковете на нексите си струват. С мен ли сте, момчета?

— Разбира се. Ще те следваме до ада и обратно — отвърна Роговски.

— Това не е много мъдро — отвърна Симо и дръпна силно от цигарата си; продължаваше да оглежда унищожената станция за добив на левиатан. — Защото, преди цялата работа да свърши, сержантът мисли, че може да ви се наложи да направите точно това.

Картър спря при стълбите — тялото му виеше от болка — и погледна надолу към каменната спирала, на която стоеше Мелеза: краката му се подкосяваха, гърдите му се надигаха, по широкото му лице се четеше болка и изтощение.

— Хайде!

— Не мога. Върви без мен!

— Ще ти пръсна мозъка, ако не си размърдаш задника.

Браунингът на Картър се вдигна и пет куршума излетяха един след друг от дулото, профучаха покрай рамото на Мелеза и се забиха в лицето на некса преследвач. Той се свлече и се затъркаля по тясната спираловидна стълба.

— Май вече са разбрали, че сме тук.

Мелеза изръмжа нещо неразбираемо и хукна по стълбите след Картър. Затичаха. Телата им пулсираха от болка, пот се стичаше по лицата им.

Отгоре подухна хладен ветреца и изведнъж се озоваха в...

Египетската нощ. Къс коридор водеше до малък отвор от едната страна на храма — спасителният тунел за бягство на Дюрел. Беше облицован с черен мрамор и водеше до...

— Хеликоптерите!

— Хайде! — изръмжа Картър.

— Няма ли да се върнем за команчито?

— Защо?

— То е наше. На Спиралата. Струва цяло състояние. Не искам да ми го удържат от заплатата. Искам да се пенсионирам като дебел старец и да се радвам на пенсията си, а не да плащам заради някаква грешка в пустинята за струващ милиони боен хеликоптер.

— Господи — каза Картър, — все едно съм излязъл на мисия с жена си. Стига си опявал.

Прокраднаха се покрай стените на храма и видяха още взводове некси на улицата. Но нито един в двора. Бързо, но предпазливо, се запътиха към четирите хеликоптера...

И изведнъж се отприщи истински ад от автоматична стрелба...

Куршуми, някои трасиращи, свистяха около тях. Картър се втурна към най-близкия чопър, а Мелеза опря рамо в стената на храма и откри огън. Картър коленичи до най-близкия хеликоптер и също започна да стреля, което позволи на Мелеза да притича до него и да смени пълнителя. Картър скочи в кабината — един автоматен откос остави дупки в бронята над главата му. Той запали двигателя и перките се завъртяха. Хвана браунинга с две ръце и се прицели внимателно...

Една ракета освети небето.

Картър простреля един некс в лицето.

За миг настъпи пълна тишина и Мелеза се качи до Картър.

Не се чу сирена, нито викове в далечината, нито някакво предупреждение. Изведнъж огромен рояк некси се появи от мрака. Картър вдигна малкия черен хеликоптер в нощта. Мелеза стреляше като полудял от вратата, лицето му просветваше от огъня на изстрелите, няколкото му зъба бяха стиснати в свирепа решителност.

Храмът и малкият град останаха далече под тях. Няколко трасиращи куршума минаха покрай хеликоптера в тъмнината. Картър зареждаше картечниците.

— Какво правиш?

— Дръж се.

Двигателите на хеликоптера завиха и той изведнъж се стрелна от небесата с носа напред и полетя надолу към храма, долината и останалите три хеликоптера. Куршумите засвистяха и посипаха искри по останалите три чопъра.

Те избухнаха и Картър издигна хеликоптера високо над кълбетата пламък — жълти юмруци, които смазваха нексите завинаги. Огънят се разрасна и се надигна около древните стени на храма, метални парчета се посипаха с тракане по земята, нагънати и почернели.

Картър и Мелеза се носеха в мрака.

Синьото сияние на електронния куб осветяваше лицата им.

— Къде отиват? — Мелеза беше останал без дъх, пот се стичаше по челото му.

Картър се намръщи.

— Вероятно към Кайро.

— Гол не каза ли, че отиват в Австрия.

— Кой го знае? Но държат Авелах и земетръсния хъб и трябва да ги спрем.

— Струва ми се странно, че се отклоняват от курса.

— Може да избягват военновъздушни бази, за които не подозираме.

Мелеза присви рамене.

Картър пришпори хеликоптера, мина над пустинята над Джебел ал-Галада ал-Киблия и се насочи към Кайро. След около два часа, вече се зазоряваше, стигнаха Нил.

— Настигаме го — каза Мелеза.

— Добре — отсече Картър, гледаше право напред.

— Не, чакай...

— Какво?

— Спря.

— Какво?

— Не... Не, изгубих го.

Картър се обърна към Мелеза.

— Как така ще го изгубиш? Електронният куб никога не греши.

— Казвам ти, Картър, изгубих го! Няма го на скенера на куба и...

Ох...

— Сега пък какво има?

Мелеза разклати електронния куб. Цифрите проблеснаха, после изключиха.

— Мисля...

— Недей да мислиш — отсече Картър и погледна през стъклото към окъпания от зората град под тях. — Действай! — Намали скоростта. Жилищните сгради, статуите и минаретата се нижеха под тях. Минаха над моста „Тахрир“. Дори и в този ранен час Кайро гъмжеше като кошер. Хората вдигаха глави към тях, щом чуеха бръмченето.

Обсипа ги картечен огън и Картър изви лоста надясно. Хеликоптерът се наклони на една страна и се спусна към града с рев. Хеликоптерът на Дюрел се носеше към тях с огромна скорост, дулата на картечниците бълваха огън.

Картър спусна машината почти до нивото на улицата. Хората долу пищяха и бягаха. Хеликоптерът на Дюрел ги следваше по петите, картечниците тракаха, куршумите се сипеха по улиците и избиваха граждани. Навсякъде хвърчаха облаци кървави пръски. Картър отново издигна хеликоптера, като се размина на косъм с един занемарен висок блок.

— Настигат ни, Картър.

Картър изруга и хеликоптерът отново се стрелна надолу и се спусна ниско над сградите. Дюрел ги следваше. Картър се опита да го обърка: криволичеше между сградите, стрелкаше се из тесните улици, хиляди лица се обръщаха нагоре с удивление и страх. Картечниците затракаха пак и един куршум рикошира от перките на хеликоптера...

— Картър! — извика Мелеза.

Картър направи рязък десен завой, заобиколи едно минаре и се отправи към гъсто застроен квартал — жилищни сгради, накичени с реклами на „Кока-кола“ и „СмашВИДЕО“. Стрелна се по улиците, сградите го притискаха плътно от двете страни, а Дюрел — отзад.

Чуха се нови изстрели.

— Започва да ми писва — изръмжа Картър и профуча по една тясна странична улица. Двигателите ревяха, целият хеликоптер вибрираше.

Дюрел продължаваше да ги преследва.

Картър обърна машината надясно, после наляво. Измъкнаха се от нагъчканите жилищни блокове, но тракането на тежката картечница ги преследваше непрестанно.

Слънцето вече се издигаше в небето.

Светлината окъпа лицето на Картър и за секунда го заслепи.

Картечниците трещяха.

„Картечен огън над Египет — въздъхна Кейд. — Каква прекрасна гледка! Това е то истинското чудо на света“.

Картър успя да се измъкне от лабиринта от блокчета на по тричетири етажа. Суетнята на земята беше утихнала, хората се бяха измъкнали от колите си и се бяха скрили кой където свари.

Още куршуми се забиха в задницата на хеликоптера им и Картър изруга, Кейд крещеше в главата му, защото не му позволяваха да размаже пилота в хеликоптера на Дюрел. Паниката заливаше Картър

като вълна, но той се насили да се отпусне — и се опита да се съсредоточи.

Наклони се рязко наляво, спусна се ниско, почти докосваше покривите на наблъсканите по улиците коли. Мъже и жени търсеха прикритие, напразно се опитваха да се защитят с ръце. Двата хеликоптера се носеха с вой над главите им.

Куршумите раздробиха една стена вдясно от Картър.

Той започна да издига хеликоптера, но усети, че нещо не е наред.

— Горим, мамка му! — извика Мелеза.

— Скачай!

Хеликоптерът започна яростно да се тресе и Картър с ужас осъзна, че вече не може да го овладее. Отдолу хората тичаха, крещяха и търсеха къде да се скрият. Мелеза се надвеси от вратата и воден от инстинкта си, без дори да се замисли, скочи.

Понесе се надолу, размахваше бясно ръце и се стовари тежко върху един бетонен покрив. Затъркаля се, пистолетът се забиваше в ребрата му. Удари се в жълтия парапет и смаза една саксия. Парчетата се забиха в тялото му като глинени ножове.

Опита се да си поеме въздух...

Но не можа.

Изправи се и видя как хеликоптерът се удря в следващата жилищна сграда. Сякаш се нагъна целият, перките се извиха под прав ъгъл, машината се сплеска с пронизителното стържене на изкривен метал и...

Избухна...

Огромна огнена вълна блъвна нагоре и встрани и Мелеза премигна, като видя зейналата в сградата дупка. Горящият хеликоптер застърга по бетонната стена, разби се в земята и смаза осем души.

Мелеза чуваше писъците им, докато изгаряха. Изправи се, олюля се и погледна хаоса долу. Клаксони свиреха, мъже крещяха, жени плачеха... Мелеза напразно търсеше Картър. Болката го пронизваше на хиляди места, той се мъчеше да си поеме въздух...

— Къде си, Картър?

Но не виждаше приятеля си...

— Майната му!

Изведнъж, ужасен от уязвимостта си, вдигна глава към небето. Хеликоптера на Дюрел го нямаше. Мелеза отново погледна към хаоса,

който цареше долу, и видя няколко озъбени мъже да сочат към него.

Намръщи се.

Куршуми издълбаха линия по парапета.

— Какво? — изрева той към египтяните, които размахваха автомати. — Не беше нарочно, мамка му!

Куршумите за малко щяха да отнесат главата му.

— Шибани кретени! — Той отвърна на огъня, после хукна приведен към съседния покрив. Скочи, не можа да се хване за парапета и падна направо върху някаква маса, отрупана с бутилки бира. Разхвърчаха се стъкла.

И се разкрещяха хора.

И почнаха да стрелят.

Целият в бира и стъкла, Мелеза побягна.

17. ЗЕМЕТРЪС

Картър беше нападат от всички страни. Камъни се сипеха от мрака и го затрупваха в пустинята. Хора крещяха... после осъзна, че не са хора, двигател виеше в мозъка му. Усети, че пада, вятърът рошеше косата му, а в него се надигаше кървавочервена лудост. Задъха се, горещината го заля. Болката раздираше тялото му и той лежеше, дишаше тежко и се вслушваше в хриптенето в гърдите си. Усети ужасяващата топлина на стичащата се по тялото му кръв. И крясъците и говоренето, думи, които се повтаряха на арабски, който си мислеше, че разбира, думи, които би трябвало да знае. Но нищо не разбираше. Мелодичният говор отекваше в главата му. После почнаха да го ритат и той се сви на топка в пясъка. Чуха се изстрели от пистолет, после автоматична стрелба и ударите изведнъж спряха.

Картър отвори очи.

Видя стена, издраскана с красивите извивки на арабски букви. Усецаше пясъка и горещината. Мириса на камилите.

Чуха се още викове.

В далечината прозвуча рев на двигател. Хората крещяха. Картър подушваше горяща плът. Изпадна в безсъзнание и се отпусна с признателност в прегръдките на мрака. Нищо друго не помнеше.

Трябва да кажем на Спиралата. За основополагащите камъни, за левиатана и как всичко води до Дюрел и земетръсния хъб...

Вече за нищо не те бива.

Какво става? Къде съм?

Отвори очи и ще разбереш.

Не искам да отварям очи. Страхувам се от това, което ще видя.

Най-лошият ти кошмар, приятел. Спомняш ли си как те риташа? Гълпата те риташе. Познаха те, Картър, познаха лицето ти... отпреди. Знаят кой си, знаят какви неща си правил, децата, които си убил...

Деца? Къде съм, Кейд?

В Египет си, Картър. И си пленник.

О, боже...

Да, Картър, най-големият ти кошмар... помниш ли? Мен и Египет... е, ще им дам урок, който никога няма да забравят...

О, не, Кейд, спомням си последния път, когато те пуснах в Египет...

И аз, злорадо каза Кейд.

Картър се бори.

Бори се дълго. Но прекалено много неща се бяха случили, беше изгубил много кръв, беше отнесъл прекалено много бой от мъже и некси, които искаха да го убият. Страховете и чувството му на безсилие по отношение на Наташа го бяха затворили в килията на собствения му ужас и слабост.

Картър се сви.

Като мокър вестник.

И Кейд надделя.

Кейд отвори очи.

Сцената, както винаги, просветна в черно-бяло. Кейд отметна глава, усети смазващата болка в тялото си и с пренебрежително ръмжене се отърси от нея. Натъртванията и подутините, срязванията и ожулванията, спуканите ребра, счупените кокалчета, защитата огнестрелна рана на гърба му, одраната кожа и натъртванията от катастрофата с мотора, контузиите от разбиването на хеликоптера... за него бяха като ухапвания от мравки за слон. Кейд огледа сивата обстановка.

Намираше се в подземие, направено от сив пясъчник. Имаше решетки от тавана до пода и без да си помръдне главата, Кейд видя огромно дървено бюро, върху което тихо пърпореше вентилатор и развяваше купчина листове, затиснати в единия край с преспание. Пистолет.

Погледът на Кейд се прикова в оръжието.

Браунингът на Картър. Видя, че пълнителят си е на мястото, предпазителят беше свален. Усмивка потрепна по устните на Кейд —

усмивка, която никога не биваше да се изписва върху лицето на смъртен.

Видя някакъв мъж да се движи из този, по негова преценка, кабинет. Леко извърна глава и видя петнайсетина килии, някои пълни, повечето — празни. Останалите затворници, разделени от Кейд с решетки от тавана до пода, бяха мръсни, уморени, изтерзани и болни. Кейд сбърчи нос от погнуса.

„Шибана криминална измет“, помисли си.

Кейд наблюдаваше как полицаят рови из хартиите. После телефонът извънтя и той извика нещо на арабски. Кейд пренастрои мозъка си и включи.

— Млъкни или ще ядеш още бой — това беше казал египтянинът.

Кейд се надигна на лакът и чу как счупеното му ребро изпука. Въпреки че се стараеше да не издаде нито звук, полицаят го чу, извърна се и се усмихна мрачно. Имаше много тъмна коса, леко оредяла, и рошави вежди. Имаше и мустаци, които се спускаха покрай брадичката. Движеше са гъвкаво. Като атлет. Като войн.

— А, лошият се събуди.

Кейд не отвърна нищо.

— Много се зарадвахме, когато те докараха при нас. Господ те наказва, приятелю. Върнал те е при нас, за да си получиш заслуженото.

Египтянинът се приближи до решетката и Кейд се изправи полека, протегна се с почти котешка грация. Наведе глава наляво, после надясно.

Египтянинът постави ръце на кръста си и му се ухили. Свирепа усмивка.

— Помниш ли? Помниш ли какво направи тук, англичанино?

— Сбъркали сте — спокойно отвърна Кейд. — Аз съм поданик на Обединеното кралство и настоявам незабавно да се срещна с представител на страната си.

— А аз съм Абдул Хасак и те познавам, знам какво направи. Бях член на един от многото отряди, които помагаха в разчистването на телата. Преследвах те... след като изгорените деца бяха изстъргани от улиците. Аз не забравям. Не съм глупак. А ти ще умреш. Сега ти предлагам да седнеш и да се помириш с Господ, ако това е възможно.

Той ще те съди за престъпленията ти и ще ти търси сметка за сторените злини.

— Не, не, наистина правиш много сериозна грешка. Бъркаш ме с някого. Аз съм журналист. Тук съм да разследвам скорошните земетресения и сеизмичната активност в различни части на света. Казвам се Джонатан Суифт, завършил съм Оксфорд, ха-ха...

Кейд сграбчи решетките. Кокалчетата му побеляха. Усмихна се, очите му излъчваха чиста тъмна злоба. Погледът му шареше по лицето на полицая, по дрехите, колана и лъскавия кожен кобур, в който държеше пистолета си.

Извади живачната гарота от джоба си и я активира. Тетивата от течен метал проблесна на два пъти и Кейд отстъпи назад, а четирите дебели метални пръчки паднаха и изтракаха на пода. Изражението на египтянина премина от праведно негодувание във внезапен ужас.

Полицаят замръзна за миг и докато Кейд изскачаше през изрязаната в решетките дупка, извади пистолета от кобура и го насочи към него. Кейд замахна с живачната гарота, тя срязва дулото на пистолета, продължи и отрязва ръката на полицая в китката. Двете части на пистолета издрънчаха на земята, облени от кървав душ. Египтянинът гледаше смаяно бликащата от ръката му кръв дори когато Кейд продължи напред и уви с живачната гарота врата му с точността на самурай.

Кейд се изправи, деактивира гаротата, нави тънката жица и я прибра в джоба на съдраните си изцапани с кръв панталони. Наклони глава и студено се загледа в смаяното лица на египетския полицай — и тънката червена линия на гърлото му. После колената на египтянина се подгънаха, под брадичката му потече кръв, главата му се плъзна и падна на пода. Кейд видя жълтеникавия блясък на прерязания гръбнак.

Направи се, че потръпва.

— О, аз съм опасен — прошепна доволно и вдигна браунинга от масата. Стисна го здраво с потрошената си ръка.

Един от останалите затворници, най-близкият, се размърда. Надникна през решетките на килията си и видя отрязаната глава на полицая паднала на една страна, а тялото — на друга. Закрещя нещо...

Кейд изсъска на арабски:

— Млъкни или ще ти гръмна топките!

Мъжът видя насочения браунинг и се отдръпна в ъгъла на килията си, сви се на топка и затвори очи, за да се спаси от демоничния поглед на Кейд.

Кейд извади голяма връзка ключове, включително дигиталните пропуски, от джоба на полицая, измъкна и малка кесийка дъвчащи бонбони. Метна един в устата си и си затананика. Отиде до решетките на прозореца и погледна какво става на улицата. От другата страна се бяха събрали хора и по всичко си личеше, че са дошли да го линчуват. Явно не вярваха на правосъдието на полицията, а смятаха, че техните сатъри ще донесат по-добро възмездие за злия мъж в килията.

Кейд тръгна — почти щастливо и определено спокойно — към входа на полицейския участък, заключи го и го запречи с три дебели дъски. Чу някой да вика отвътре и дискретно отстъпи встрани от вратата.

Появи се още един полицай, носеше жълта папка. Спря. Очите му се изцъклиха и той ахна. Кейд му пръсна мозъка. Без да спира да дъвче, спря и измъкна пистолета на полицая. Провери пълнителя.

— О, с вкус на череша — каза и лапна още едно бонбонче. Нови крясъци се разнесоха от вътрешността на участъка и Кейд въздъхна едва ли не със съжаление, и стисна и двете оръжия в огромните си лапи.

Усмихна се на уплашения затворник, поклати почти тъжно глава и въздъхна.

— Време е да се залавям за работа.

Доста катерене падна, но поне двамата пилоти на покрива на „Еджипшън Таймс“ не бяха въоръжени. Два удара и две счупени скули. Мелеза ги извлече от цивилния хеликоптер и загледа ужасено белия корпус на RT10 с ярките червени и жълти ивици отгоре. Осъзна, че това явно е някакво новинарско возило, и реши, че като стои до двамата изпаднали в безсъзнание пилоти с автомат в ръка, едва ли ще се причисли към журналистическата гилдия в града. Още по-малко към охраната и полицията, които скоро щяха да дойдат.

Загледа се в надписа отстрани на машината.

RT10 Данделиън.

— Мамка му! — измърмори.

Включи двигателите и сърцето му се сви от мъка, когато чу как перките се задвижват като охлюви. Чу се странно метално стържене и той потръпна.

От съседната сграда беше видял как тълпата пребива Картър и тъкмо се канеше да открие огън, когато петима полицаи се намесиха, разбутаха тълпата, която беше въоръжена със сопи, бутилки и пищови, и натикаха Картър в потрошения си ландроувър. Мелеза заключи, че двамата с Картър се нуждаят бързо от транспорт, и реши да се снабди с хеликоптер от най-близкия логичен източник — сградата на новинарската агенция. Точно когато прати в забвение двамата пилоти обаче, чу познатото гърмене на браунинга на Картър от полицейския участък отдолу и реши, че е най-добре да излети и да наблюдава събитията от въздуха...

Картър явно се грижеше за себе си.

Хеликоптерът беше готов за излитане. Мелеза мразеше да лети и признаваше пред всички, включително и пред себе си, че е ужасен пилот...

Хеликоптерът се разтресе във въздуха, опасна комбинация от цивилни двигатели с малка мощност, износен рул и липса на машинно масло. Липсата на опит и увереност допълнително усложняваше нещата. Мъже с автомати се втурнаха по покрива на „Еджипшън Таймс“, махаха и го сочеха. Той се изви високо над главите им, металът стържеше фалшиво в ушите му, и се насочи на запад — искаше да заблуди мъжете, в случай че решат да го преследват.

Направи широка дъга. По улиците се събираха тълпи. Мнозина бяха въоръжени, махаха и крещяха.

— Не изглежда добре — замислено каза Мелеза.

И нещо друго го тревожеше. Опита се да разбере какво. Беше свързано с охраната на покрива.

Къде беше охраната?

Отново направи завой и започна да търси. Откъде щеше да се появи Картър? Нямахше да е от предната врата — там вече се беше насъбрала тълпа и я блъскаше. Покривът тогава? Това трябваше да е единственият му път за бягство.

Моляше се Картър да го е видял...

Направи широка дъга, двигателите извиха странно, никога не беше чувал такова нещо от хеликоптер. И тогава го видя: на покрива на

полицейския участък се отвори врата и Картър се появи, пистолетите в двете му ръце гърмяха, целият беше в кръв. Затвори врата с ритник и дръпна резето.

Мелеза сниши хеликоптера.

Нещо продължаваше да го гризе: охраната на покрива на новинарската агенция.

Хеликоптерът кацна на покрива на полицейския участък.

Картър скочи вътре, тъмните му очи арогантно огледаха Мелеза. Беше наистина целият в кръв.

— Добре ли си?

— Много се забави — отсече Кейд. — Целият съм в кръв, трябваше да убия шестнайсет полицаи, не че в това има нещо лошо. — Ухили се като акула. — Всички полицаи заслужават да умрат, независимо от националността си.

— Картър?

— Ммм?

— Добре ли си?

— Никога не съм се чувствал по-добре.

Един мъж изскочи на съседния покрив и откри огън. Куршумите вдигаха фонтанчета прах. Кейд спокойно слезе от хеликоптера — фонтанчетата се приближаваха към краката му, — прицели се с браунинга и изстреля три куршума, които пръснаха черепа на египтянина.

— Сега и армията се намеси. Какви кретени! Кеф ми е да гърмя по свине. — Той зловещо се изхили.

Мелеза вдигна хеликоптера в небето. Беше намръщен... усещаше, че нещо с Картър не е наред. Това още повече засилваше опасенията му относно положението.

А сега и египетската армия!

Мамка му...

Кейд лапна още един бонбон. Подаде пликчето на Мелеза. Хеликоптерът се тресеше над Кайро, тълпи цивилни граждани, полицаи и военни се тълпяха по улиците, жадни за мъст.

— Искаш ли бонбонче?

— Бонбонче ли? — изрева Мелеза. — Цялата шибана египетска армия е по петите ни, а ти ме питаш дали искам бонбонче? След малко ще се появят и военни хеликоптери с тежки картечници.

— Така ли? Е, и? Бонбончето си е бонбонче! — отсече Кейд и се намръщи. — Какво му става на този лайнарник? Не можа ли да намериш нещо по-... — търсеше думата и облизваше черешовите си устни — ... вълнуващо?

Роторите отново проскърцаха и се чу стържене.

И Мелеза разбра какво не бе наред с пазачите на покрива на агенцията. Те размахваха ръце, а оръжията им бяха преметнати на гърба. Искаха не да го спрат, а да го предупредят.

Защо?

Чу се ново стържене.

— Май си взел потрошен хеликоптер,дебели ми приятелю. — Кейд изстреля няколко куршума в тълпата долу и се разсмя, като видя как няколко тела се свлякоха в прахта.

— Какво правиш? — изсъска Мелеза.

Кейд не му обърна внимание. После изведнъж се извъртя и посочи.

— Натам. На юг. Има военно летище. Карай натам!

Мелеза летеше мълчаливо, челюстите му бяха здраво стиснати, умът му се въртеше бясно. Погледна Картър и видя върху лицето на приятеля си изражение, каквото не беше виждал никога. Огледа го: разкъсаните дрехи, порязванията и раните, засъхналата кръв, парченцата мозък и кости в косата му. Приличаше на демон от кошмарно шоу на ужасите, демон, който се разхожда по света и раздава яростни изстрели с изподраните си ръце.

Не изпитваше болка, осъзна Мелеза.

Нито угризения...

Хеликоптерът направи завой и остави тълпата зад гърба си. Спусна се ниско над сградите, повечето построени от пясъчник, само няколко бяха издигнати от кирпич и ръждясала нагъната ламарина. Кучета лаеха, жени крещяха.

Роторите продължаваха да скърцат над главите им...

Стрелките по пулта започнаха да се въртят бясно, налягането започна да пада.

Кейд улови погледа на Мелеза.

— Какво гледаш?

— Нещо гадно — отвърна троснато Мелеза.

— Там. — Кейд посочи. — Военното летище Ел Кашем. С тази купчина желязо доникъде няма да стигнем. Виждаш ли сивия самолет?

— МиГ-а ли?

— Да. — Кейд кимна, усмихна се глуповато и лапна още един бонбон. — Кацай до него.

— Ами пазачите с големите кучета?

Кейд зареди нов пълнител в браунинга и изръмжа:

— Остави ги на мен.

Картър се премятеше в мрака, падаше цяла вечност. Въртеше се, свиваше се на топка, отново, отново и отново, вятърът разрошваше косата му. Стискаше здраво очи и сдържаше болката. В него се надигаше животинска ярост и той проклинаше Кейд. Кейд го беше пленил, беше го затворил в клетка от болка и Картър яростно удряше тъмната невидима преграда...

Чу изстрелите. Лаенето на кучетата.

Стисна здраво зъби.

Болката се разбиваше в огромни приливни вълни на брега на мозъка му.

Пулсираше като злокачествен рак.

Унищожаваше го с вечността на смъртта...

Нахлу светлина, сякаш някой беше направил дупка в покривалото от мрак, което го обгръщаше. Картър отхвърли болката, усети как тя се плъзга между него и Кейд, докато Кейд се бореше със стоманени нокти. Падна на колене, от устата му течеше лига, пустинното слънце заслепяваше очите му и се забиваше право в мозъка му...

Картър се изкашля.

Усещаше браунинга в пулсиращия си юмрук.

Вдигна поглед към военното летище, към пясъка наоколо, към телата на египетските войници и четирите мъртви немски овчарки, главите им бяха извити назад, дългите им езици висяха, кръвта им обагреше пустинята.

Картър дишаше тежко и ругаеше. Смехът на Кейд заглъхна в населената с призраци пустош. Обърна се към Мелеза — той го гледаше с отвращение.

Картър се изправи и тихо каза:

— Върнах се.

— Какво означава пък това? — изръмжа Мелеза.

Картър се приближи до огромния мъж, умората се стовари върху него с невероятна сила и изцеди желанието му да обяснява. Той сложи кървавата си ръка върху раздраната некса униформа на Мелеза.

— Съжалявам, Мелез, това не бях аз.

Очите на Мелеза блестяха.

— Какво искаш да кажеш, Картър? Как го направи всичко това?

В далечината завиха сирени. Картър погледна осемте убити египетски войници — лицата и телата им бяха разкъсани от яростта на браунинга. Нещо в него изстина и той си обеща, че когато всичко това свърши, ще намери начин да убие Кейд. Щеше да изгори нещастника в пещта на ума си.

— Тези мъже не го заслужаваха — тихо каза Картър.

— Какво?! — възкликна Мелеза. — Виждам съм много гадни неща в живота си, но ти си най-гадното, Картър. — И Картър усети, че огромният мъжага се страхува.

И се засрами.

Дълбок срам, който го изгаряше отвътре.

Сирените завиха по-силно. Показаха се джипове — с червените примигващи светлини на военната полиция. Картър спря под сивия търбух на огромния руски МиГ 8–40 МФИ — многофункционален фронтови изстребител — и изрита дървеното трупче зад предното колело. После мина под крилата и изрита трупчетата и от задните. Мелеза вече се качваше по тясната стълба.

Картър го последва. Спря за миг и погледна към Кайро. Изгледът и миризмата на града го изпълниха със страхопочитание, което никога нямаше да забрави. Но знаеше, че е проклет по тези места, ненавиждан и мразен, осъден на смърт. Не можеше повече да види чудесата на тази земя, без да рискува куршум в гърба.

Пое дълбоко дъх, влезе в кабината и прибра стълбата. Погледна контролното табло и го включи. Докосна контролния екран, който оживя на руски, с арабски надписи отдолу.

— Хммм.

— Знаеш ли как се управлява това, Картър?

— Да.

Джиповете бяха притеснително близо. Картър запали двигателите и те се събудиха с рев. Картър направи едно кръгче и се насочи към дългата, покрита с пясък писта. Тя се простираше в далечината и се сливаше с хоризонта в потрепващата мараня.

В гърдите му се надигна възбуда — възбуда от внушителната и невъобразима мощ на самолета, примесена със страха му от летене, от падане и от височина. Беше сигурен, че ако се издъни, ще отиде за храна на кучетата, в рамките на трийсет секунди ще се превърне на каша в метална консерва...

Картечниците на джиповете затракаха.

Куршумите фучаха над крилата...

Картър отвори дюзите. Двигателите изпищяха пронизително и изтребителят се разтресе. Засили се по пистата, като остави следи от изгоряла гума по пясъка, вдигна носа си към небето и оранжевото слънце и се издигна уверено в синевата...

Слънцето проблясваше по металния му корпус.

Колелата се прибраха с тихо прецизно щракване.

И МиГ 8–40 зави, крилете му блеснаха, и се понесе на югозапад.

— Движим се в грешна посока.

— Не. Ще вземем команчито.

— Защо?

— Екипировката ни е в него. И експлозивите. Може да ни потрябват.

Мелеза се намръщи.

— Колко време ще отнеме?

— С това? — отвърна Картър, докато се взираше в гънките на пустинята. — Ами движим се с две хиляди километра в час, значи малко повече от десет минути. Това си е доста бързо.

МиГ 8–40 беше мултифункционален фронтови изтребител. Беше предназначен основно за въздушен бой, но можеше да носи полезен товар в корпуса си и под крилата — за тактически сражения земя-въздух. Бе построен от МиГ — „Микоян и Гуревич“, авиационен, научен и производствен комплекс на МАПО, военно-индустриална корпорация на Северната руска конфедерация. Имаше четири двигателя „Сатурн/Люлка“ А184-Ф с турбовитла и инжектори с тяга от

90 000 кг/с на форсаж. Развиваше страховитите 2600 км/ч и достигаше до 3245 км/ч на форсаж. Практическият му таван беше 27 500 метра. Имаше стреловидни крила и тройно ветрило на опашката. Дължината му беше 22 метра, а размахът на крилата — 16. Разполагаше със система „Плазотрон плазма“ ТУ–35 с радар за прихващане и радар за съпровождане на целта. Разполагаше и със заглушителна система ПССС–5Я.

След като огледа всички системи и се пребори с руско-арабските инструкции, Картър видя, че машината е снабдена с 30-милиметрови оръдия и има осем ракети въздух-въздух Р–80 АА-е Афид и дванайсет тактически ракети въздух — земя КХ–68 АС13 Килтър, всяка с дължина 4,98 м.

Ухили се свирепо.

Тая играчка струваше поне няколко милиона.

Човек можеше да каже, че охраната им куца.

И някой щеше да си загуби работата и топките.

Настъпи тишина, нарушавана само от шума на двигателите. Носеха се ниско. Картър знаеше, че не е пилот-изтребител, и въпреки че беше пуснал заглушителната система, не беше спокоен. Не искаше да влиза във въздушен бой с пилоти, прекарвали хиляди часове в тренировки.

— Мелез, трябва да поговорим.

— Ми говори.

— Това одеде не бях аз.

— А кой беше, шибаната кралица ли? Не знаех, че умира от кеф да трепе кучета.

— Мелез, изслушай ме. В главата ми има демон. Понякога превъртам. Мъча се да го контролирам, наистина се мъча... Но понякога, когато съм слаб или смазан от бой, или прострелян, понякога демонът ме надвива.

Мелеза мълчеше. Двигателите свистяха. Отдолу пустинята се лееше като златен живак. Скалите се стрелкаха, пейзажът беше пълен с кратери и изглеждаше като лунен.

— Трудно ми е да го приема.

Картър си пое дълбоко дъх.

— Чувал си ни двамата с Наташа да споменаваме Кейд, нали? Знаем, че си ни чувал. Така се казва демонът в душата ми, мрачният

брат, когото съм принуден да нося като семе. Да, той е зъл. Да, искам да умре. Но не мога да го изгоня, Мелез. Не мога да се освободя от него, без да сложа край на собствения си живот. А искам, повярвай ми, искам да умре... но той живее вътре в мен, в ума ми, и понякога успява да се измъкне на свобода...

Десетки години Картър беше пазил тази тайна.

Осъзна, че говори по-скоро на себе си, отколкото на Мелеза. Сега се освобождаваше от тайната си и думите се лееха свободно като фин пясък в пясъчен часовник.

По бузите му се стичаха сълзи.

— Понякога правя лоши неща — прошепна той. — Но не винаги ги правя аз, разбираш ли. Понякога нямам думата. Кейд ме стиска в юмрука си, аз съм затворен зад решетките на силата му и нищо не мога да направя...

Мелеза се наведе и го потупа по рамото. Картър се извърна, яростно бършеше сълзите си. Мелеза му се усмихна. Тъмните му очи блестяха.

— Приемам го засега, но после трябва да поговорим. Когато този Кейд излезе на свобода, се държи наистина като отвързан. Мислех да му пръсна черепа. Прави се на интересен.

— Знам — разсмя се Картър, — на мен ли го казваш. Принуден съм да слушам гласа му двацет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Може да те побърка.

— Е, какъв ти е планът?

— Ще те пусна при команчито... Мамка му! Можеш да го караш, нали?

— Мога да карам всичко! Не много добре, но мога.

— И ще се срещнем в Австрия. Ще поразузная. Това нещо развива суперскорост и сигурно ще стигна там преди Дюрел и Джем.

— Съмнявам се. Прекалено много време изгубихме.

— Знаех, че не беше много умно да идваме в Египет. Провери ли електронния куб?

Мелеза извади устройството. Светеше в синьо.

— Работи. Но се опасявам, че неките все още имат контрол върху системата въпреки новата версия на нашия вълшебен малък метален приятел — голям боклук ни даде Свещеника според мен.

— Изпрати сигнал на военния канал. Когато лайното удари вентилатора, неподчинението ми ще е нищо. Вече става дума за света, цялата ни цивилизация е изложена на опасност. Имаме нужда от подкрепление — съмнявам се, че ще се измъкнем живи без помощ...

— Но ти наруши заповедите на Спиралата!

Картър кимна.

— Ще спася Наташа и ще унищожа Дюрел. Но не мога да се бия сам. Нека Спиралата да прави каквото иска. Ако не виждат, че се сражавам за общото добро, да вървят да се шибат в най-черните дупки на ада. Но няма да се откажа от малко тежка артилерия, това е сигурно...

Мелеза кимна и започна да върти електронния куб в пръстите си.

— Ако Дюрел контролира каналите, щом изпратя съобщението, ще разбере, че сме живи. Ще разбере, че идваме...

— Майната му — отвърна Картър. — Прати и на него. Кажи му, че очаквам с нетърпение следващата ни среща, защото само един от нас ще си тръгне жив, и това няма да е той.

Самолетът се носеше над пясъците, слънцето проблясваше по сивия му корпус. Руският трикоълор беше единственото цветно петно върху сивия метал.

>>>>>

>

заметръсен хъб QIV включен

чакай

чакай

чакай

относно (q) часовници стартирани

зони (q-z): проверка...

ОТВОРИ 63647886398-QIV

isort (A, 0); check (A, 0)

genid (A, 1); isort (A, 1); check (A, 1)

genrand (A, n); isort (A, n); check (A, n)

```
gensort (A, n); isort (A, n); check (A, n)
genrev (A, n); isort (A, n); check (A, n)
identical integers //q12
genid (A, n); isort (A, 1); check (A, 1)
qq)
```

```
function isort (A, n, i, j, tl)
for (I = 2; i <= n; i++)
for (j = i; j > && A[j-1] > A[j];
j-){
#swap A[j-1] = A[j]
t = A[j-1]; A[j-1] = A[j]; A[j] = t\}
```

зони отворени

```
call f zone sort 7y879ehwi
x897xx89x897x90
x5x675x45x56576
x876x79-x079x9x7
x6xx454x76x765x
call 76538973454784
call 43876438973492
call 237657238862348
```

земетръсен хъб свързан
основополагащи камъни свързани
системата задействана

```
01010111ok
10101010ok
11101011ok
10010101ok
10000010ok
00000000ok
```

земетръсни двигатели готови
моля уточнете целта...

OPEN tactical GUI ok

НЮ ЙОРК, СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ

Нощта се спускаше с цялото си великолепиe над спящия град. Светлини проблясваха от милиарди различни точки, електронни очи стояха отворени и държаха света жив. Коли се движеха по платната на извитите магистрали, фаровете им прорязваха мрака и усиляваха огромната фосфоресцираща вълна, която се лееше нагоре към небето.

Спокойна нощ.

Всичко спеше.

Грохотът сякаш разтнесе целия свят. Сградите започнаха да се люлеят, първо леко се разтрисаха около основите и прозорците им звънтяха. Някои се изпочупиха и блестящ водопад от стъкла се посипа по тротоарите. От Куинс до Стейтън Айлънд, от Бруклин до Манхатън, Голямата ябълка усети стиснатия заплашителен юмрук на титаничния земеръс.

Колите заподнасяха по пътищата, блъскаха се в мантинелите.

Витрините се изсипваха върху тротоарите като пелени от натрошено стъкло.

Аларми завиха от милиони помещения и пострадали превозни средства.

Мостът „Джордж Вашингтон“ започна бясно да се люлее.

Влаковете в метрото спряха — релсите се огънаха и излязоха от бетонните блокове, болтовете им бяха счупени.

И тогава земетресението се усили, разшири се и се превърна в същинско бедствие, разпростря се из целия град с титанична сила и унищожителен прилив на отприщена енергия, по-страшна от всяка ракета, насочвана някога към Америка.

Сградите се сриваха.

Колите се блъскаха.

И всичко това ставаше под акомпанимента на неспирен вой, пронизителна вътрешна какофония, кървава симфония на апокалиптичното човешко страдание, изпълнена с гърч и стенания.

ШАНХАЙ, КИТАЙ

В пристанището на Шанхай на устието на река Яндзъ водата леко потрепери. Малките лодки заподскачаха. Първо ритъмът беше спокоен, но после се забърза, докато накрая не заподскачаха, все едно бяха вързани на конци. Фериботите започнаха да се поклащат, да се удрят в понтоните и един в друг, а на сушата улиците се раздвижиха, някои буквално изригнаха, настилката избухваше като сиво-черни гейзери. Новата високоскоростна линия спря и водата на Яндзъ я заля. Повдигаше влакове и ги въртеше бясно из широките подземни тунели, помиташе хората като клечки от платформите.

Построената през 1784 чайна Хъксинтнг, която блестеше като гордо съкровище, символ на националната култура в центъра на декоративното езеро Нанши, се посипа като пепел върху древните си основи и останките ѝ се плъзнаха по водите на езерото. Красивият извит мост, който водеше към Ю Ян и според поверието гонеше злите духове, се срина в огледалните води, а после над Шанхай се разнесе такъв силен рев, толкова опустошителен, че можеше да заглуши дори ядрен взрив. Целият район се разлюля и рухна на земята, бедствие, каквото градът не познаваше, връхлетя безмилостно из мрака...

За да остави на разсъмване кървави купчини плът.

ДЕЛХИ, ИНДИЯ

Червената крепост на Делхи, издигната през 1648 година от местния тъмночервен пясъчник и служила за царски дворец на династията Махал, се разтресе. Портите на Делхи и на Лахор затракаха на древните си панти и зидарията отстрани започна да се рони. Защитната стена от два километра и половина се заиздига нагоре, виеше се като огромна червена змия в предсмъртни гърчове и всички гледаха удивено — и ужасено — как земята трепери под краката им.

Огромната прекрасна джамия Джама Месджид се тресеше, сякаш гигантска ръка беше хванала заострените минарета и облите куполи и ги клатеше. Няколко минарета се сринаха, все едно дете беше бутнало куличките си от кубчета.

Река Ямуна се извиваше сякаш в епилептичен пристъп, излизаше от бреговете, разбиваше лодки и обръщаше фериботи. Огромна вълна се надигна и повлече хора и лаещи кучета във вихъра на

разбушувалата се вода... В предградията хората излизаха на улиците, гледаха небето и към рушащата се червена крепост, която сякаш трепереше от ужас.

Дванайсет милиона души наблюдаваха с безмълвен ужас как земетресението налага волята си, набива, блъска и дамгосва присъствието си в мозъка на всяко ревящо живо същество...

— Свърши ли? — попита Джем през изкривените си челюсти.

Дюрел поклати глава.

— Не, момчето ми, още не е! — Очите му не се откъсваха от екрана, от цветната вихрушка, от просветващите картини на унищожение, които се разкриваха пред него чрез хилядите сателитни очи около земното кълбо.

Посегна към една малка черна кутийка, светлините ѝ проблясваха леко. Странна усмивка проряза лицето му в гънките на черната качулка. Кутийката — земетръсният хъб — беше покрита със скреж. Черните нокти на Дюрел вдигнаха капака и разкриха черния куб, който се намираще в центъра на това ужасяващо оръжие, което всяваше хаос по целия свят.

Джем се вгледа в него.

— Какво по-точно е това?

— Сърцето на земетръсният хъб. Това е процесор, Джем. Най-модерният военен процесор на света. Той контролира земетресенията... погледни го внимателно, защото никой не може вече да ни поставя ултиматуми, никога повече няма да се огънем под натиска на световните сили, световните армии и онази плонка Спиралата. Ще контролираме всичко, защото, приятелю мой, както и сам виждаш, процесор QIV, военният кубичен процесор, е напълно завършен и включен в мрежата завинаги.

Нексите се изляха от хилядите си тайни бункери — охлаждащи камери в тайни подземия — по целия свят.

Щом сателитите изключиха и правителствата и военните се паникьосаха, ужасени от неочакваната загуба на контрол, нексите атакуваха цели, които изобщо нямаха представа какво ги очаква.

В Германия цели армии излизаха по улиците и цивилното население бягаше с викове, покосявано в гръб. В Швеция нексите нахлуваха с рояци черни хеликоптери и унищожаваша военни бази, завладяваха ги за минути. Световните лидери бяха заслепени, не виждаха, че целият свят е застрашен. Ядрените бази бяха превзети — нексите завладяха лошо охраняваните обекти от Русия до Америка и Китай.

Нексите — благодарение на военния процесор QIV — имаха контрол върху електронните ключалки, управлението на сателитите, световните финанси. В някои модерни военни бази хиляди войници останаха заключени. Нямаше нужда от кървави битки, нямаше нужда от ръкопашен бой по улиците. Въпреки по-малката си численост нексите можеха да вземат превес благодарение на технологично и дигитално превъзходство.

Силите по повърхността на земното кълбо започнаха да се преразпределят.

Дюрел стоеше над процесора QIV и се наслаждаваше на превъзходството си, наслаждаваше се на силата си, на апотеоза си. Обърна се и отметна качулката, блестящите му очи наблюдаваха Джем. Постава нокът на рамото му и се усмихна. Устните му усещаха вкуса на... отмъщението.

— Картър идва — тихо каза Джем.

— Не ме е грижа.

— И Спиралата с танковете си.

— Не ме е грижа.

— Трябва да напуснем това място.

— Не, Джем. Картър трябва да умре. Идването му само опростява играта — той не може да се изправи срещу теб, не може да се изправи срещу нас. Прекалено късно е, играта започна, светът се руши, докато говорим, мигаме, дишаме. Времето за бягство свърши.

— QIV не вижда ли Картър? Като QIII преди него?

— Не го вижда.

— Защо? — попита Джем. — Защо не го вижда?

— Картър е аномалия в системата. Бъг в софтуера. Вирус в кода. Трябва да бъде изолиран, трябва да бъде спряен, трябва да бъде

унищожен.

— Аз ще се погрижа за това — тихо отвърна Джем.

— Добре — прошепна Дюрел и кимна със задоволство. Обърна се към екрана, който се набраздяваше като живак. Ръцете му сръчно се плъзнаха по клавиатурата и на екрана се завъртяха хиляди образи, които показваха сцени на битки и мор.

Далечният тътен на земетресението достигаше до ушите им.

Огромният паркинг пред болницата в едно от предградията на Лондон беше тъмен, мокър и пълен със сенки. Колите проблясваха под поройния дъжд, по празните места се виждаха само капките, които танцуваха върху асфалта.

В мрака се чу приглушен шум. Един спящ дявол стоеше до оградата, целият мокър. Нексът обърна очите върху триъгълната си глава първо наляво, после надясно и скочи на четири крака, досущ като огромна котка. Мускулите му се издуха и цялото му тяло потрепна. Сякаш душеше из въздуха — после, с проблясващи заплашително очи, извърна носа си към светещия неонов надпис на спешното отделение. Отпред току-що беше спряла една линейка, синята лампа присветваше.

Съществува отново разду ноздри, отпусна глава, после ноктите му затропаха по асфалта — то се насочи към ярко осветения вход и задушавашата миризма на хората вътре.

Земетресенията бяха опустошили Лондон. Повечето ранени се превозваха с хеликоптери, защото имаше опасност от нови трусове. Хората напускаха града с хиляди — всъщност по-скоро седяха по пътищата и чакаха, опрели броня до броня и калник до калник.

Управата на болницата предложи Наташа да бъде преместена заедно с останалите болни в една по-спокойна болница до военната база „Чинук“ в друг град, който не беше пострадал така жестоко от земетресенията като Оксфорд или Ковънтри. Ники беше дала на докторите ясно да разберат, че Наташа няма да ходи никъде, и от часове седеше до приятелката си и държеше студената ѝ ръка.

Беше задрямала и изведнъж се сепна и се събуди.

Стабилното писукане на мониторите успокои ускорения ритъм на сърцето ѝ.

„Какво ме събуди?“

Наклони глава и се заслуша.

Нещо не беше както трябва.

Събра косата си, стегна връзките на обувките си и извади пистолета си „Смит енд Уесън“. Провери пълнителя и освободи предпазителя.

По коридорите на болницата отекна вик. Ники погледна Наташа и тихо отиде до вратата.

Някъде се чуваха женски писъци.

Последва трясък.

Какво ставаше?

Кървави кошмари нахлуха в главата ѝ.

Некси?

Наемници?

Нови трусове?

Извади електронния си куб, но не го включи — Спиралата беше стигнала до границата на възможностите си... и отвъд. Последното, от което се нуждаеха, беше някаква кучка да им праща спешни сигнали за подкрепление.

Погледа металния куб.

После го скри в джоба си.

„Стегни се, момиче“, помисли си, примигна и си пое дълбоко дъх.

Стисна здраво пистолета и излезе в коридора. Спря и се заслуша, леко наклони глава и присви съсредоточено очи.

Нищо.

— Виждаш ли? Само се паникьосваш — промърмори в застоялия въздух.

Приближи се към летящата врата, обувките ѝ проскърцваха по стерилните плочки на болничния коридор. Чу се писъкът на мъж — дълъг животински звук, пълен със страдание и ужас... свърши с гадно ужасяващо гъргорене.

Ники спря...

Страхът заби юмрука си в мозъка ѝ.

Понечи да извади електронния куб.

„Мамка му, все още могат да ми изпратят някого“, помисли си... и изведнъж нещо изскочи в дъното на коридора и се насочи право към нея. Нещо голямо и черно, с тежка броня, прокрадваше се като голяма котка. Дебели, покрити с броня крака подпираха широк набит гръден кош и триъгълна глава с малки медни очички. Нокти потракваха по пода, главата се вдигна рязко и съществото се огледа с шеметна бързина. От челюстите му се стичаше кръв.

Малките медни очички се забиха в нея.

В блестящия меден поглед пролича, че я познава. Да, познаваше я. Отпусна глава и започна да се приближава към нея, ноктите му оставяха кървави следи по белите плочки... късове месо висяха от изкривената му паст...

И Ники разбра...

Незнайно поради каква причина то идваше за Наташа...

Идваше да убие Наташа...

И всеки от Спиралата, който застанеше на пътя му.

Ники стисна зъби и даде пет оглушителни изстрела, после мина заднешком през люлеещата се врата и се втурна към стаята на Наташа. Натисна паникбутон на куба в джоба си и изхлипа ужасено, когато видя как огромното черно лъскаво чудовище влита през вратата.

Спусна се в стаята на Наташа, затвори вратата с ритник и заключи. Вдигна пистолета и го допря до бузата си, когато тропачите нокти изведнъж спряха и се възцари тишина.

Ники се отдръпна от вратата.

Страхът пробуждаше татуировка в сърцето ѝ.

И с ужас видя как триъгълната глава с изкривени челюсти, от които се стичаше лига и висеше човешко месо, се вдигна — бавно, умислено — и малките медни очички се наклониха и се втренчиха в нея през бронираното стъкло.

Ники внимателно се прицели.

18. АВСТРИЯ

Картър кацна набързо в пустинята, за да свали Мелеза, козирува му с покритите си със засъхнала кръв пръсти и изстреля изстребителя по камънаците. Измъчената военна машина се издигна от земята, оставяйки огромен пращен облак зад гърба си, и жадно се устреми към безбрежната синева.

Картър полетя на север, заобиколи Кайро отдалече и се насочи към Средиземно море.

Слънцето беше високо. Картър се издигна на 8000 метра, пое въздух от кислородната маска и се загледа в покрития с облаци свят. Долу Дюрел някак си беше успял да покори Земята и я разтърсваше с жестоки земетресения. Кубовете не бяха спрели да пицят — съобщения, разузнавателна информация, щети, данни за загинали, призиви за помощ, доклади за мисии — малкото метално устройство сега беше наистина нужно.

Картър се понесе над огромната проблясваща шир на морето и се опита да избистри съзнанието си, да успокои пулса на сърцето и ума си.

Кейд клечеше притихнал, мрачен и сърдит в дъното на съзнанието му, отказваше да говори, отказваше да сподели болката му. Това напълно устройваше Картър.

Зави на северозапад — четирите двигателя трещяха — и отдели време да се запознае с въоръжението. С ужас наблюдаваше как руските букви се нижат на монитора. Използва ограничените си езикови познания, за да си преведе някои от инструкциите било от руски, било от арабски, останалото се подразбираше от контекста. Но не остана кой знае колко доволен.

След половин час се включиха алармите.

— Сега пък какво? — измърмори той.

„Имаш си компания“ — отвърна Кейд.

„А ти откъде знаеш?“

„Ами знам. Чета на арабски по-добре от теб. Самолетът идентифицира заплахата — хеликоптери «Локхийд» и пет британски самолета. Имат крилати ракети и ги управляват некси“.

„Сигурен ли си?“

Ракетите профучаха покрай изстребителя и Картър направи рязък завой и изруга. Двигателите изреваха, радарната система се включи и той издигна машината нагоре, като съсредоточено се взираше в скенерите, докато небето се въртеше около него.

— Няма ги на скенерите, нито на електронния куб — изръмжа той.

„Дюрел явно е измислил някакъв щит“.

Картър отново направи завой, стрелна се надолу и видя врага — пет изстребителя „Хариър“ SK15s — изви над тях и обърна — и петнайсетина хеликоптери, които ги придружаваха. Стисна свирепозъби. Къде го бяха засекли? В Кайро? Над планините около Червено море? Бяха много бавни и той, без да се замисли, зареди въоръжението на изстребителя. Руският потече в главата му, когато се настрои за битка и се спусна надолу. Изстребителите го преследваха със смъртоносна решимост.

Двигателите ревяха. Хариърите се носеха зад него, изгубили антуража си от хеликоптери — те бяха прекалено бавни за въздушен бой. Картър се стрелна нагоре и по-скоро усети, отколкото видя ракетата, докато се отдалечаваше от преследвачите си. Отново направи завой, този път по-рязък, и хариърите не можаха да повторят маневрата му. МиГ-ът се стрелна през облаците, когато шест ракети се понесоха към него, спусна се рязко надолу и се размина на сантиметри с рояка черни хеликоптери...

Шестте ракети поразиха шест цели.

Гръм отекна в небето и хеликоптерите избухнаха в горящи облаци. Още два, които бяха в непосредствена близост, се запалиха. Полетяха надолу към Средиземно море и потънаха, като оставиха широки разпенени кръгове.

„Чисто“ — обади се Кейд. Беше нещо нацупен.

Картър издигна машината, която вибрираше под смазаните му ръце, и зареди собствените си ракети. Контролните насочващи радари избръмчаха, но той не разбра командата, която просветна — беше на руски. Направи лупинг и се озова в гръб на хариърите, които временно

го бяха изпуснали от поглед. Усмихна се свирепо, докато се носеше с бясна скорост към петте проблясващи изстребителя...

Четири от осемте му ракети въздух — въздух Р-80 Афид АА-е се изстреляха почти от упор в хариърите, докато той се стрелкаше нагоре. Забиха се като нагорещени ножове в масло. Чуха се четири удара, четири последователни взрива. Пламъци лумнаха в небето, пурпурни и оранжеви огнени сфери, въртяха се и проблясваха в нюанси на зелено и синьо от нажежените горящи парчета метал. Нексите пилоти се разтопиха на седалките си, лицата им се гърчеха в писъци. После се изпариха, политнаха нагоре, паднаха надолу и в крайна сметка бяха погълнати от непрощаващите на нищо и никого вълни.

За миг настъпи тишина.

Дълъг, много дълъг миг...

„Един остана“ — доволно се обади Кейд.

Картър се спусна и откри огън с оръдията. Снарядите фучаха през яркосиньото небе, забиваха се в хариъра, улучиха резервоара му. Изстребителят разцъфна в огън и пурпур, полетя с носа надолу към водата и потъна във въртоп от мехурчета. Огромните му бели криле се сплескаха от удара и Картър видя как изчезват.

„С всеки ден заприличваш все повече на мен“ — обади се Кейд.

„Мамка ти!“

„Пак сме докачливи. Хей, къде отиваш? Отзад останаха още няколко хеликоптера... Картър, какво, да не ги остави живи!? Шибан страхливец! Къде тръгна?“

„Нагледал съм се на достатъчно смърт. Стига ми за един милион живота. Те не могат да ни настигнат“.

„Картър! Нарушаваш собствените си правила бе, човек! Никога не оставяй враг зад гърба си, нали все това ми повтаряше. Хайде, брато, да видим как и останалите уроди изгарят...“

Картър не му обърна внимание. Устните му бяха здраво стиснати. Той избърса потта от челото си, профуча покрай бреговете на Гърция, Албания, Югославия и се насочи на север към Австрия...

„Касапин“ — измърмори Кейд, преди да се изпари от мрачните му мисли.

Двигателите тихо свистяха.

„И да се върнеш при мен, безразсъдно копеле... да се върнеш при нас...“

Лицето на Наташа изникна в съзнанието му, блестящите ѝ очи, късата щръкнала коса. Въздъхна, като си помисли дали ще я види отново.

Беше си спомнил думите ѝ точно преди да гръмне язовирната стена в долината Тенагор, Чили. Когато всичко здравата се беше объркало и се беше спуснал с мотора по отвесната стена. Машината се опитваше да го хвърли, почти вертикалният склон се огъваше под него като при най-дивашко спускане с увеселително влакче... и когато язовирът се взриви и водата го вдигна заедно с мотора и го хвърли право в долината върху вълна от пяна, наистина си мислеше, че ще умре...

„И да се върнеш при мен, безразсъдно копеле... да се върнеш при нас...“

Много по-късно сълзите на Наташа го бяха събудили. Спиралата го беше прибрала с хеликоптер в безсъзнание, полуудавен. Сълзите ѝ бяха покапали по лицето му и Картър я беше прегърнал, беше се намръщил, защото всички кокали го боляха, и беше казал:

— Обичам те, Натс. Знаеше, че ще се върна.

— За малко да умреш там, копеле такова. А ми обеща...

А сега? Каква ирония! Какъв обрат... имаше нужда не да убива, а да спасява и всяко копеле, което му се изпречеше на пътя, плащаше най-високата цена. Картър се чувстваше така, сякаш се спуска с влакче на ужасите право в недрата на ада, и единственият начин да се издигне отново в небето беше да се държи здраво и да изтрае цялото лудешко пулсиращо и скърцащо пътуване. През черните дълбини и един свят, обзет от лудост и смърт, с надеждата, че ще се появи от другата страна, ще сграбчи Авелах и ще спаси Наташа.

„Нямаш никакъв шанс“ — подигра се Кейд.

„Затваряй си устата“.

„Знаеш философията ми, Картър, има много свежа плът в морето. Трябва само да вържеш червейчето и да хвърлиш въдицата. Какво толкова има за разбиране?“

— Млъкни! — извика Картър и удари с юмрук по стъклото. Закашля се и болката прониза главата му и му напомни... С Наташа бяха в Африка и болката го беше осакатила, беше го простреляла като

куршум и се беше разляла из тялото му на големи пулсиращи вълни и почти беше ослепял, осакатял, завладян от бурни видения. Дълго беше на ръба на съзнанието и остави автопилотът да коригира курса на изстребителя...

Двигателите съскаха.

Слънцето блестеше, после се скри зад извисяващите се облаци, които хвърляха огромни сенки в морето отдолу. И Картър се понесе в един чуден свят и в по-добри времена, когато Наташа беше здрава и животът им изглеждаше толкова прост, толкова чист и толкова завършен.

Преди светът и здравият му разум да свършат завинаги.

ВиТанкът на Симо изрева към нищо неподозиращите некски танкове, които охраняваха рафинерията. Снарядите наистина здравата изненадаха врага. Оръдията гърмяха, виеха се облаци дим и нексите дори не разбраха какво ги удари. По земята оставаха дълбоки следи и когато битката свърши, Симо скочи и потъна до глезени в калта. Огледа се, широкото му лице грееше. Запали пура и се закашля, преди лениво да изпусне дима от ноздрите си.

— Добре се справихме, момчета! — изрева той и танкистите го поздравиха с викове от люковете на калените в битки SP57, хвърляха шлемовете и манерките си във въздуха. Няколко некса бяха клекнали и овързани здраво. Мо, Хагис и Роговски оглеждаха димящите останки на рафинерията.

Връзката с командването избръмча, Симо вдигна и физиономията му се смени — от въодушевена стана ужасена, когато разбра, че говори с маршал Джейкъбс, главнокомандващия на танковите бригади на Спиралата.

— Симо, нали?

— Да, сър.

— Момче, имаш разрешение да довършиш левиатановата база на нексите в Колумбия. Мислиш ли, че ще имаш проблем?

— Ами, не, сър.

— Добре, добре.

— Сър?

— Какво има, Симо?

— Забелязахме и една рафинерия на няколко километра, няма я на картата на разузнаването. Искате ли да разузнаем и да вземем мерки, ако се налага? — Симо погледна димящите руини пред себе си, прегърби се, стискаше здраво зъби в свирепа гримаса.

— Да, върви проучи. Ако има врагове, ги унищож.

— Да, сър.

— И, Симо?

— Сър?

— Обявен е код Черно. Скоро ще получиш заповед за бързо пренасочване. Явно има някакъв побъркан тип, който може да контролира земетресенията.

— Добре, сър. Благодаря. Край.

Въздъхна с явно облекчение. После се ухили и изръмжа:

— Денят ще се окаже хубав.

Мо и Роговски поклатиха глави.

— По въздуха ли ще ни вдигнат? — попита Кипър и се втренчи жадно в пурата на Симо.

Симо го изгледа и рече:

— Стига си ме гледал с тоя жаден поглед, Кипър. Аз ли да мисля вместо теб? Да не си си оставял пурите вкъщи.

— Сержант, бих си купил една от теб, ама ми свършиха парите.

— Хич не ми се мазни, тъпако. Върви си намери пури.

— Може да си открадна няколко, докато спиш — разсмя се Кипър. После видя изражението на Симо. Да краде пурите на сержанта отпаднаше като възможност.

Свързката отново избръмча. Симо взе слушалката и се отдалечи от танка, влачеше размотаващия се кабел зад гърба си. Изпuffedка с пурата и излая:

— Симо слуша.

— Мелеза съм.

— Тъкмо за теб си мислех, момче.

— За мен? Защо?

— Тъкмо изстрелях малко снаряди по нексите и ги гледах как се пекат в танковете.

— Това нещо символично ли е, или какво?

— Не, предсмъртно желание на сержанта. Какво да направя за теб, Мелез?

— Прочете ли за Дюрел? Копелето, дето насмалко не повали света на колене с QIII?

— Не съм. Кажи.

— Имаме нужда от помощ, сержант. Трябват ни танкове, много от чудните ти танкове. Картър тръгна сам напред да хване този Дюрел, този предател. Този шибан некс отново си играе на Господ. Може да контролира земетресенията по целия свят и именно тука лайнната торта ще се удари в остриите шибани перки на вентилатора. Искаш ли да си в разгара на битката? На истината? Ето къде ще се състои.

— Симо заинтригуван. Дай координатите.

— Австрия, 226.443.223.457.

— Имам малко работа — изръмжа Симо, тъй като се сети, че трябва да се направи на зает, иначе Спиралата можеше да забележи, че вече е атакувал двете бази без разрешение. — Остави на сержанта, той ще се погрижи.

Изтребителят се носеше в небето. Мина покрай Словения, като леко навлезе над сушата, и се насочи към австрийския град Клагенфурт в Картнен. Картър погледна надолу и видя слабото есенно слънце да проблясва по река Глан. На хоризонта се различаваха тъмните извисяващи се върхове на планината Караванкен.

Започна да се спуска, стрелна се надолу към реката и разпръснатите дървета. Провери електронния си куб, опита се да си представи координатите и да реши къде да кацне.

Мина над страховития Нидере Тоерн в Алпите, огромни зъбери се издигаха право нагоре. Наклони самолета и осъзна, че мястото, което търси, чиито координати беше засякъл с проследяващата си система, всъщност е замък близо до село Санкт Никола, високо в Алпите. Не от най-достъпните места за изтребител. Или каквото и да било друго транспортно средство...

Дъбове, габъри и борове се носеха под Картър и той отново усети как го обзема странно спокойствие. Болката в главата му намаля — сякаш мозъкът му го беше сръчкал, за да го предупреди. Той облиза устни и се подготви.

Тясна река се извиваше през обширно поле. От другата страна криволичеше дълъг пращен път. Картър се стегна, зави и пусна

колесниците, двигателите виеха, докато скоростта намаляваше. Изравни се с прашния път и изръмжа:

— Голям купон ще падне!

Изтребителят се сниши с леко вдигнат нос. Картър го приземи и стисна зъби, когато задните колела се стовариха върху пътя — всичко така се тресеше, че за малко не изхвъркна от седалката. Целият самолет вибрираше бясно, после двигателите започнаха да вият, намалявайки рязко скоростта. Картър подскачаше по черния път, ръцете му се тресяха върху командното табло, зъбите му скърцаха, стиснати до болка, главата му пулсираше. Чуваше стърженето на метал, подложен на неимоверен натиск, ударите на подскачащите колела и разбитото окачване.

Дървета се понесоха към него и той настръхна.

С недоволен рев двигателите постепенно убиха скоростта. Пот се стичаше в очите на Картър. Пътят се стесняваше. Той се бореше с тресящия се самолет, без да откъсва поглед от дърветата, вълна от огромни борове, която всеки момент щеше да го връхлети.

Изтребителят спря само на метри от дърветата. Картър вдигна люка, с мъка се спусна по горните пречки на металната стълба — беше заяла в корпуса — и скочи на земята от три метра височина.

Загледа се в матовосивия корпус и вдиша студения въздух. От устата му излизаше пара. Той се ухили, ушите му бучаха, главата му се пръскаше, очите му сълзяха. „Все едно съм минал през месомелачка“, помисли си и се огледа.

Беше в Австрия.

Красива и спокойна.

Широката долина, осеяна с вечнозелени дървета, се простираше на вълни пред него, отсрещният склон изведнъж рязко се издигаше към Нидере Тоерн. Склоновете бяха отвесни, безпощадни, синьосивкави и властваха изцяло над долината. Картър виждаше потоците и водопадите. Тесни пътища и пътеки се виеха зигзагообразно вляво от него. Той бързо влезе сред дърветата и провери електронния куб.

Сините цифри проблеснаха.

Картър свери координатите и установи, че се намира на четири километра от проследяващото устройство, закачено на хеликоптера на Дюрел. Пусна координатите на Мелеза, а после и на Спиралата с кратко кодирано цифрово съобщение:

„Открих Дюрел. Ще се опитам да спра лудостта му. Независимо от средствата. Координати следват. Незабавно пратете подкрепление“.

Изпрати прикачени кодовете и координатите си по военния канал. Нямаше никаква представа дали каналите и електронните кубове са разбити от нексите — веднъж вече бяха успели да го направят. Трябваше да предположи най-лошото: пълен дигитален срив.

Трябваше да приеме, че е сам.

Вдиша дълбоко студения въздух, провери оръжията си и погледна нагоре през дърветата. „Колко некси ме делят от Джем? Колко некси ме делят от Авелах и Дюрел? И дали ще се измъкна жив оттук?“

Прегледа раницата си, заредена отново с муниции, гранати и термобомби от команчито, където беше оставил Мелеза. После провери и себе си, разгледа разтревожено раните и подутините си. Извади една превръзка ПласГрип и я уви около китката си, усети как се стяга и се намества електронно, за да осигури максимална защита на натъртения крайник. Усещаше скобите, които се забиваха в гърба му, където беше проникнал куршумът и където преди това се беше нарязал със стъкла в Швейцария. Прерови раницата и извади пет болкоуспокояващи капсули К5, комбинирани с антибиотици, после и едно малко шишенце. Махна предпазното капаче на иглата на спринцовката и я вкара в ръката си, тя се плъзна леко във вената — усети тръпката, когато капсулата бавно навлезе в кръвоносната му система и стигна до гръбначния му стълб, където щеше постепенно да отделя химикалите си...

Но това щеше да стане по-късно.

Въздъхна и огледа студената гора. Свежият ветреца караше листата да шумолят и разхлаждаше лицето му. Беше приятно след сухата горещина в Египет и той прокара покритата си със засъхнала кръв ръка през късата си коса, и се зачуди как ли изглежда: вероятно като човек, който е бил на война.

„Почти стигнах — помисли си. — Още една схватка и всичко ще свърши...“

По един или друг начин“.

Тръгна нагоре през гората, отначало бавно, но постепенно ускори, когато химикалите започнаха да действат. Оглеждаше се за некси.

Нямаше, за разлика от координатите на целта му, където гъмжеше от врагове.

Спря за малко, пристегна ремъците на раницата, провери браунинга и карабината и затича напред.

Известно време следваше черния каменист път, после мина напърно през някакви габъри, листата им шумоляха. Спря под един, дишаше тежко, постави ръка върху гладката сива кора. Видя нещо отпред — върхът на сива, почти черна назъбена бойница се подаваше над най-близкия хълм.

Продължи, стигна до билото на възвишението и приклепна до едно дърво, очите му шареха. После се спряха върху замъка на склона на планината. Назъбена неравна земя, камениста, осеяна с редки борове, водеше нагоре към отвесните сиви стени на замъка. Главната кула бе малко встрани и беше покрита с тъмночервени керемиди. Още една тясна кула се издигаше от централната сграда. Отдясно замъкът имаше четвъртитата форма, приличаше на голям черен куб, а отляво се спускаха няколко малки кръгли кули, всяка или с черен, или с червен островърх покрив. Замъкът изглеждаше стар и много, много масивен. Построен да устоява на нападенията на вражески сили. Построен да сипе огън по врага. Построен да устоява на нашествия...

В далечината вляво от Картър се извиваше пращен път — криволичеше през гъстата гора и стигаше до огромните метални порти на замъка.

Рояци некси се суетяха около портите, по бойниците също кипеше усилена дейност. Картър присви очи и изруга наум.

Провери електронния куб.

Хеликоптерът на Дюрел беше някъде в замъка.

От което логично следваше, че това е централният щаб на Дюрел — центърът, от който контролираше земетресенията.

Тук Дюрел държеше и Авелах. Пазен от Джем, най-добрия приятел на Картър.

„Да го направим“ — каза Кейд.

Картър не отвърна нищо.

Тръгна. Температурата падаше, докато се изкачваше по стръмните склонове. Прасците му горяха. Въпреки болкоуспокояващите изобщо не се чувстваше добре. Беше много далеч от добрата форма и изобщо не беше готов да се изправи срещу най-страшните си врагове...

— Авелах.

Думата звучеше странно, казана на глас. Загорча му на езика: възлагаше надежда на една машина да спаси живота на Наташа. Машина, която не разбираше, която никога не беше виждал как действа и която беше в основата на създаването на нексите.

Не можеше да се примири.

Продължи напред бавно, предпазливо, непрекъснато се озърташе за врагове. „Не искам да ме усетят, че идвам, поради непредпазливост. Заради подплашена птица или търкулнат камък. Да ме видят и да стана жива мишена...“

Не бързаше. От време на време използваше оптичния мерник на снайпера — той изщракваше и тихо бръмчеше, докато увеличаваше дигитално уголемения пейзаж. Замъкът и некси се появяваха пред погледа му. Забеляза схемата на движение и видя как патрул от четири танка и два бронетранспортъора излиза през портите и как тежките метални вериги смилат камъните на прах.

Приближаваше се към замъка от юг, планината му се падаше отдясно и той се притискаше към нея, към отвесните ѝ склонове, сякаш търсеше закрилата ѝ. Пейзажът бавно се променяше: високи треви и все повече огромни камъни му осигуряваха прикритие.

„Те знаят, че идваш“ — самодоволно каза Кейд.

„Не ми пука“.

„Ще ти запука, когато Джем те гръмне между веждите“.

Слънцето се показа в небето, проби през надвисналите облаци и дълги сенки се спуснаха през долината. Студеният вятър се усили, рошеше косата на Картър и вледеняваше пръстите, носа и ушите му.

Стигна до основата на огромната скала, върху която беше построен замъкът. От дясната му страна се издигаше отвесен склон от сив гранит и Картър се закатери по него. Потта му мигновено изстиваше от ледения вятър и той започна да трепери почти неудържимо.

„Хубаво местенце“, помисли си.

Но и пусто, мъртво.

След половинчасово катерене стигна до стената на замъка. Стоя свит дълго време, търсеше некси, камери или модерни сканиращи устройства. Не видя нищо, електронният му куб също не можа да види нищо... но на Картър не му се вярваше.

Е, все пак не можеше да влезе през главните порти.

Вдигна поглед към огромната отвесна стена.

Не се виждаха нито прозорци, нито удобни за хващане места.

Само камък... се простираше над него, огромна каменна равнина, извисяваща се стена на самата гладка невъзможност.

Дъхът му излизаше на облачета. Картър издърпа спайдъра си и малките метални зъби се впиха в камъка. С помощта на дигиталните си котки започна дългото си изкачване по огромната сивкавочерна крепостна стена.

Катеренето беше дълго; невероятно опасно, истинска лудост. Вятърът удряше Картър, докато той пълзеше нагоре. Бавно и внимателно се придвижваше към върха и само след няколко минути ръцете му се вдървиха от студ и болка. Пот се стичаше по него, а той тръпнеше от студ. Притискаше се плътно към плоската стена, като мида в камък, блъскан от студените пориви на вятъра.

Чувстваше се ужасно уязвим. По-уязвим от всякога. Трябваше само някой хеликоптер да го мерне или снайперист да го види... и бум! Храна за псетата. Пушечно месо.

Свирепо се озъби и продължи да се катери.

Нагоре и нагоре до безкрай.

Не се оглеждаше. Ако го направеше, можеше да загуби решимостта си. Вместо това се съсредоточаваше върху сивата стена, по която се катереше. Камъкът под вкочанените му пръсти беше груб и студен. Игли пробождаха ръцете му, бедрата и прасците му се гърчеха от крампи. Скобите, които заципваха огнестрелната рана на гърба му, се разместиха и тя се отвори. Усети как по гърба му се стича кръв и попива в изпокъсаната униформа на умрелия некс.

Нагоре.

Все нагоре.

Вечно нагоре.

Щеше ли да стигне до небесата?

Или, по ирония на съдбата, се изкачваше към ада?

Облиза устни, спря, дишаше тежко; погледна към долината. Чуваше далечни шумове, удари и гърмежи, вой на двигатели — и изведнъж се усмихна, когато осъзна откъде идват: невероятно, сякаш танковата бригада на Спиралата беше пренесена с хеликоптери и спусната директно тук... подкрепление?

„Надявам се, мамка му!“

Присви очи, но не можа да види нищо през гъстата гора. После чу тракане и видя как четирийсет вражески танка се изсипват от замъка и ускоряват ход с рев на двигателите. Нещо голямо ставаше долу.

Нещо тежко...

Но Картър си имаше собствени проблеми.

Продължи да се катери, но в един момент наруши собственото си правило и погледна нагоре. Върхът беше дразнещо близо. Спайдърът продължи да разяжда камъка. Малки спираловидни вихри сив прах се спускаха покрай гладките каменни стени на замъка. И в момента, в който си помисли, че издръжливостта му е достигнала до изпълнения с болка краен предел, и реши, че не може да продължи повече, изтръпналите му ръце сграбчиха ръба на парапета и Картър се изтегли в ниската бойница. Сви се, очите му бързо огледаха терена, преди несръчно, с изтръпнали ръце, да извади браунинга и да махне предпазителя.

Вятърът виеше приглушено — тихо стенание се носеше зловецко из замъка.

Под него се простираше широка платформа от неравни, изтъркани от времето каменни плочи. Беше около четирийсет квадратни метра. Отляво имаше висока каменна стена, а зад нея кула, до която се стигаше през тясна сводеста врата. Отпред се простираше назъбеният парапет на още една кула — спускаше се надолу към централния двор на замъка. Отдясно имаше висока каменна стена с три прохода — и трите потънали в мрак.

Слънцето изчезна зад надвисналите тъмни облаци. Картър погледна назад към отвесната пропаст, към гладката стена, която беше изкачил, и върховете, които се спускаха към далечни долини. Беше наистина страховито.

Скочи върху изтритите каменни плочи и нещо се размърда в сянката на тесния проход, който водеше към кулата. Картър клекна и се

прицели с браунинга, с пръст на спусъка и присвити очи. От тъмното изникна Джем.

Изглеждаше по-малко... деформиран.

Приблужи се, триъгълната му глава се полюшваше. Не беше въоръжен, носеше само сребърна кутия в черните си извити нокти.

— Здравей, Картър — изръмжа тихо.

Картър се вгледа в цепнатите му медни очи и думите заседнаха в гърлото му. Това беше най-старият и най-добрият му приятел и враговете се бяха изгаврили с него, бяха го превърнали в некс и сега Картър трябваше да го...

„Да го убиеш“ — подсказа му Кейд.

Картър бавно се изправи, свали браунинга и пусна раницата на каменните плочи. Облаците се кълбяха по притъмнялото небе, вятърът хапеше лицето му с острите си студени зъби.

— Знаел си, че идвам?

Джем кимна и сложи сребърната кутийка на земята. После се усмихна. Изкривената му челюст сега беше изправена и затворена, стойката му беше по-властна, по-достолепна. Медните очи гледаха Картър студено, пресметливо и преценяващо.

— Разбира се — отвърна Джем. — Ти сам ми каза, че искаш Авелак. За да спасиш Наташа. Ето ти го. Наградата, която дириш. Дарът, който искаш да откраднеш. Силата ни и източникът за създаване на нексите. Той е в сребърната кутийка, която го приютява и го пази.

Картър облиза устни и погледна към кутийката.

— Променил си се.

— Да. Не разбираш процеса на създаване на некси. Когато бях създаден, бях ужасно обезформен, обезобразен... Със скорпнексите винаги е така, това е цената на по-сложното сливане, използват се по-сложни и по-активни забавители. Но после екземплярът се оправя, изцери се, става по стабилен, по-красив. Да се превърнеш в скорпнекс, Картър, означава да си симетричен... това е нещо небесно. Това е акт на съвършенство, на изцериране, на еволюция. Няма да повярваш как се чувствам — върховно е. Никога няма да разбереш, освен ако и ти не станеш некс.

— И защо ми е да ставам некс, мамка му? — изръмжа Картър.

— Защото това е бъдещето ти — тихо отвърна Джем. Пристъпи крачка напред и Картър усети, че несъзнателно отстъпва. Движенията на Джем бяха точни, премерени и страхотно могъщи. Картър усети как дълбок страх се загнездва в корема му...

— Не съм убеден — отвърна той. — Ти предаде расата си, Джем. Предаде човечеството... Превърна се в нещо, което не си. Да, не го направи доброволно, но сега си част от шибаната лудост на Дюрел. — Очите му яростно се впиха в медните процепи на Джем. — Какво искаш от мен? — Гласът му се беше превърнал в дрезгав шепот.

— Дюрел иска да те превърне в некс като мен. Скорпнекс — управляващият елит. Всемогъщите. Толкова близо до Господ, колкото и самият Господ. — Джем се разсмя, дълбок гърлен смях. — Ако се съгласиш, ще ти позволи да вземеш Авелах и да излекуваш Наташа. Ще имаш всичко, което пожелаеш. Животът ти ще е съвършен.

— Майната ти!

— Стига, Картър. — Джем отново направи крачка напред, ноктите му изтракаха по камъните, огромните му мускули изскочиха изпод черната хитинова броня. — Можеш да спасиш живота на Наташа и отново ще сме приятели. Ще се присъединиш към армията ни и заедно ще управляваме света — ти, Дюрел и аз. Можеш да станеш част от тази първа крачка към Властта и Славата, когато победим Спиралата и смажем правителствата по света...

— Искаш да управляваш света? — изръмжа Картър. — Чуваш ли се какви ги говориш? Все едно слушам мокрите сънища на някой диктатор...

— Не разбираш, наистина не разбираш. — Джем спря. Картър виждаше зад гърба му лъскавата сребърна кутийка. Изкушението, досети се той. Облаците се кълбяха и събираха яростта на надвисналата буря. — Ако не искаш да спасиш Наташа, ако не искаш да се присъединиш към нас, тогава от теб искам само едно. — Той наклони глава. Цепнатите медни очи студено се взираха в Картър.

— Телефонния ми номер? — Картър се усмихна, цялото му тяло се стегна готово за битка и той бавно вдигна браунинга.

— Искам смъртта ти.

Джем скочи напред и Картър започна да стреля, браунингът подскачаше в ръката му. Един куршум улучи Джем в крака, втори

одраска бронята му, трети профуча покрай рамото му, четвърти срязва врата му и тогава...

Нокътят се стрелна.

Браунингът на Картър издрънча на камъните и той залитна назад.

Кейд тропаше по решетките на ума му, но Картър не му обърна внимание. Нямахше да му позволи да излезе жив.

Джем отново се нахвърли върху него. Картър се наведе и заби десния си юмрук в триъгълната му глава. Чу как едно от кокалчетата му изпука от удара. Бронираният лакът на Джем се стовари в гръдната му кост и го запрата назад. Кракът на Джем се протегна и бронираното му стъпало се заби под брадичката на Картър и го събори. Той падна назад и се претърколи върху крепостния зид.

Удари се в камъните.

Пред очите му светнаха звезди. Изправи се бързо, изплю кръвта и разтърка челюстта си — не усети болка.

„Майната й на болката.

Аз съм над нея“.

— Това ли е всичко, на което си способен? Бъдещата ти жена може повече от теб.

Медните очи на Джем се втренчиха в Картър, после скорпнексът се хвърли към него. Картър се въртеше и прилякаше, танцуваше под тежките удари на Джем. Джем отстъпи. Картър го ритна в гърлото, после в слабините. Скочи и заби лакът в огромната му глава. Избегна поразяващия удар на лъскавия черен нокът и ритникът в гърлото запрата огромния скорпнекс да се въргаля по покрития с черни камъни двор...

Заваля сняг, вихрушки от снежинки се понесоха под поривите на студения хапещ вятър. Камъните станаха мокри и хлъзгави. Опасни.

„Хайде, още един“ — изсъска Кейд.

Картър спря. Беше наранил Джем, колкото и да не му се вярваше. Беше изписано върху лицето на скорпнекса — в очите му. Ударите му бяха пробивали бронята на Джем...

Картър се затича и скочи, обувките му се целеха право в главата на Джем — искаше да го прати да се търкаля надолу към забвението... и отвъд него.

Джем се извъртя с невероятна скорост, хвана Картър и заби юмрук в слепоочието му. После му наби още един в носа и трети — в

челюстта. Пусна го върху плочите и Картър се срина върху тях. Джем го ритна зверски в лицето и изръмжа презрително.

Започна да обикаля около него.

Изглеждаше възбуден.

И някак изпълнен с тревога.

Картър се претърколи в света на страданието. Носът му беше счупен, болката пронизваше лицето му. Снегът се сипеше и милостиво го покриваше.

Чу далече врява и взривове. През снежната вейвица до ушите му достигна свистене на метал. И с дълбока мрачна благодарност осъзна, че битка — битката? — вече се води.

— Върни се при нас, Джем — прегракнало каза Картър, помъчи се да седне и се опита да спре кръвта от носа си. — Върни се в реалния свят.

— Аз съм в реалния свят — изсъска Джем. — Да си некс е страхотно, съвършено, безсмъртно.

— Живееш в лъжа. Ами приятелите ти в Спиралата? Ами твоите другари, мъжете, с които си се бил рамо до рамо, мъжете, които са умрели заради теб? Ами Ники? Помниш ли я, копеле? И от това ли ще се откажеш? Ще захвърлиш живота си? Ще се изпикаеш върху това, че си човек?

— Майната им на всички — изръмжа Джем. — Нямам нужда от тях. Така съм цял, съвършен, развит.

— Ти си генетичен миш-маш — разсмя се Картър през потоците от кръв и слюнка. Изправи се на крака. Въпреки силните болкоуспокоителни му идеше да вие от болка. — Добре тогава, копеле, хайде да довършим започнатото. Нали си висше същество...

„Пусни ме“ — прошепна Кейд.

Врявата от сражението се приближаваше.

Картър чу раздвижване долу в двора, тропане на обувки, тракане на оръжие.

„Войната започва“, помисли си. Гледаше безучастно как Джем се хвърля срещу него, сякаш на забавен каданс, с разперени нокти и побесняло от гняв лице. Джем най-накрая беше готов да приеме, че смъртта на Картър е неизбежна.

Беше захвърлил задръжките си.

Най-сетне беше готов да убие тези, които някога беше обичал.

Симо огледа танковете. Транспортните хеликоптери вече поемаха на юг.

— Нещата съвсем полудяха — отбеляза Роговски.

— Винаги са си луди — изръмжа Симо.

И тъкмо се канеше да затръшне люка, когато от планината до ушите му достигна рев на двигатели.

Кулите на шестте танка се извъртяха, оръдията се вдигнаха към заплахата, но Симо им извика да не стрелят. На хоризонта се появи едно очукано команчи, наклони се настрани и трмаво се спусна до танковете.

Перките все още се въртяха, когато Мелеза изскочи, затича към огромния сержант и извика:

— Картър е горе!

Симо повдигна рамене.

— Знаеш ли какво става? С левиатана?

— Нямах ли съобщение?

— Знаем само, че Дюрел командва земетресенията. Казвай.

— Прави го чрез левиатана. Нексите копаят шахти за добив на левиатан и докато са под земята, слагат основополагащите камъни — контролните устройства. Под земята има огромна мрежа от левиатан: потоци, реки и езера... шибаното вещество е някакъв проводник — знам, че звучи налудничаво, но е истина — и чрез тази естествена мрежа от левиатан Дюрел контролира земетресенията. Използва машина, която се нарича „земетръсен хъб“. Ако можем да унищожим хъба и да премахнем Дюрел, ще спрем унищожението на земята...

— Да го бомбардираме тоя коптор — изръмжа Симо.

Мелеза поклати глава.

— Не е толкова просто, сержант. Тази левиатанова мрежа, тази течна мрежа под земята — Дюрел си играе с нещо, с което игра не бива. Ако сгафи, ако се издъни, целият шибан свят отива на майната си! Един господ знае какво може да стане... може би ще има земетресения по цялата земя. Може това подземно море от гориво да се възпламени. Спиралата не знае, а аз съм прост и не разбирам, но Спиралата каза да не вдигаме всичко във въздуха, а да го завладеем...

Симо потърка брадичката си.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи. Сержантът ще помисли.

— Сержант, забелязаха ни.

— Мамицата им!

Вратите на замъка се отвориха. Сиви некски танкове се изляха навън, веригите тракаха, облаци прах се вдигаха зад тях.

— Поне снарядите ще са далеч от замъка — каза Мелеза и се усмихна измъчено. — Разбра ме, нали, сержант? Никакви снаряди по замъка... Спиралата каза да не рискуваме, защото не знаят какво може да се случи... пращат ни огромно шибано подкрепление...

— Да, да, разбрах. А по въздуха?

Мелеза погледна към команчито — беше го ударил на три пъти, докато се добере дотук. Повдигна рамене.

— Ще се постарая. Дано да нямат хеликоптери...

Симо махна към рояка от десет машини, които се издигаха от другата страна на долината. Мелеза изруга, а Симо се разсмя и го потупа по гърба. Очите на сержанта гледаха свирепо, между зъбите му стърчеше пура.

— Не се тревожи, Мелез. Ти ще ни подкрепиш от въздуха, ние тебе — от земята.

— Хубаво — отсече Мелеза, когато тежкият люк на танка се затръшна, и затича към команчито. Чуваше вече рева на двигателите на танковете и бръмченето на хеликоптерите.

Над главата му се трупаха тъмни облаци, над земята се спускаше мрак.

„Ще завали сняг“, помисли си, докато се качваше в команчито. Замислено си сложи шлема с дисплей за нощно виждане.

— Координати на боя зададени — чу се тих женски глас. — Всички оръжейни системи готови. Целите набелязани. Команчито е готово за битка. Моля, сложете правилния боен диск с етикет Боен Диск 2.

Диск? Какъв шибан диск?

Мелеза бясно се заоглежда.

— Какъв диск бе?! — извика на глас.

И тогава забеляза рафта, намери диска и го напъха в пулта.

— Благодаря. Вашият хеликоптер вече е онлайн.

Мелеза вдигна глава към облаците и си пое дълбоко дъх. Танковете на Симо вече се строяваха в боен ред и изчезваха между дърветата от двете страни на пътя с включени заглушители на двигателите.

Той вдигна команчито във въздуха и то леко се разтресе — перките му отрязаха върха на един бор. Студеният вятър понесе отсечените клони и вдигна цял облак иглички.

— Ще ми се изобщо да не се бях раждал!

Танковите колони започнаха битка с оглушителен метален гръм. Снаряди гърмяха в ожесточения близък бой, оръдията бълваха огън. ВиТанкът на Симо всяваше хаос сред нексите — невидимият му щит го правеше почти невъзможна мишена, а свръхмодерните двигатели и повишената маневреност му осигуряваха значително преимущество...

Мъже и жени от Спиралата изгаряха в металните си ковчези.

Нексите крецяха и се топяха в своите...

— Гаден начин да умреш — каза сурово Симо; потта лютеше в очите му. ВиТанкът се изкачваше по склон, по който нормален танк не би могъл да се изкачи, и изникна в гръб на врага. Кулата му се въртеше, оръдието бълваше огън. ВиТанкът се показа само за секунда и един вражески ТК79 политна от пътя и се преобърна в дерето отстрани. Лумна в пламъци, люкът се отвори и два некса изскочиха навън, дрехите им горяха, но устите им страховито мълчаха. С тежката картучница на ВиТанка Роговски безмилостно ги срязва на две.

— Печелим — каза Роговски, свирепа усмивка изкриви устните му.

Нещо проблесна на скенера, после изчезна.

Симо отвори люка. Валеше сняг и бронята бе хлъзгава. Изключиха щита и танкът стана напълно видим. Сержантът наблюдаваше как останалите танкове се сражават по пътя и в гората. Беше ги нападнал от три страни и некската колона беше обкръжена.

Нещо привлече погледа му през сипещия се сняг.

— Какво е това, по дяволите?

И тогава те се материализираха. ВиТанкове — но точно такива Симо никога не беше виждал. Бяха тъмносиви и повече от явно принадлежаха на врага. Наредиха се един до друг на пътя, двигателите

им забавиха, матричното делене съскаше със студени химически пламъци. Симо се ококори.

— Виждаш ли ги, сержант?

— Това е невъзможно! Спиралата държи проекта.

— Сержант! По-добре да се размърдаме...

Петте ВиТанка се бяха наредили един друг на пътеката, сякаш за да дразнят Симо със съществуването си. Лицето му потъмня, стана по-черно от буреносните облаци, които притуляха върховете. Той стисна юмруци, когато люкът на един от вражеските танкове се отвори. Показа се мъж, очите му бяха червени и покрити с белези, които прикриваха факта, че е некс. Главата му беше обезобразена от срещата с наркотрафиканти преди много години. Мъжът свирепо се ухили на сержант Симо.

— Ти! — възкликна Симо и го посочи с пръст.

Катенхайм кимна, после, без да каже нито дума, се вмъкна в танка. Сивите некски ВиТанкове моментално включиха щитовете си, извиха встрани и изчезнаха в деретата покрай пътя...

Роговски форсира двигателите и звярът, сега видим, се понесе надолу по стръмната, покрита с борови иглички пътека след врага. Зад тях останалите танкове на Спиралата се събраха в стегната формация...

— Този шибаняк! — изрева сърдито Симо.

Зад него, зад ВиТанка, един от танковете SP57 на Спиралата изведнъж литна във въздуха, ударен от снаряд, и избухна в пламъци.

— Трябва бързо да направим нещо — отсече Роговски.

Симо кимна, умът му работеше.

Пет ВиТанка!

Пет шибани ВиТанка!

Пет шибани ВиТанка точно като неговия!

— Копелета!

Симо изръмжа и затрака по командното табло. Рунтавите му вежди станаха на топки от съсредоточаване. Веригите думкаха по пътя. ВиТанкът се извъртя.

— Майната ти, Катенхайм! — промърмори Симо. — Защо не умреш?

Картър гледаше проблясващите снежинки — сипеха се и танцуваха, понесени от вятъра. Джем скочи към него, но Картър бързо се извъртя на една страна и го сграбчи за врата. Заби дясното си коляно в лицето му, после хвана главата на скорпнекса с две ръце. Удари я в коляното си веднъж, два, три пъти и после отново, и отново, и отново. Нещо се счупи и върху крака му шурна кръв. Той отстъпи назад в снега и замаяно загледа как Джем се изправя на бронираните си крака и как кръвта се стича по ноктите му...

Реалността дойде на фокус.

Картър премигна, от устата му излизаше пара, снежинките се сипеха по лицето му, по косата и раменете. Джем вдигна глава, присви очи и се засили. Нахвърли се мълниеносно.

Размениха удари, отдръпнаха се, започнаха да обикалят в кръг.

Отново се счепкаха, Джем замахваше, а Картър отбиваше ударите му с вдървените си от болка ръце, после той замахваше, а Джем на свой ред отбиваше ударите. Картър атакува едновременно с удари и ритници, но Джем се отдръпна, продължи да отбива и после с рев се нахвърли върху него и го събори на земята. Ноктите му се стовариха върху главата на Картър и той остана да лежи зашеметен и окървавен на снега.

Виеше му се свят.

„Пусни ме — чу се увереният успокояващ шепот на Кейд. — Мога да се оправя с това копеле. Знаеш, че мога“.

Джем вдигна Картър за гърлото и го разклати в мускулестата си ръка. Картър пак опита да го ритне с коляно, но той отби удара. Погледите им се срещнаха. Джем цапардоса Картър по главата и го пусна. Картър се сви, обзет от изгаряща болка, подхлъзна се на снега, плъзна се слепешком назад и политна от крепостния зид.

За един ужасен миг увисна във въздуха. Извъртя се, замаха с ръце, но не можа да се хване за нищо. Пръстите му се стрелнаха... лявата му ръка се вкопчи в ледения ръб и той се завъртя и се удари в каменната стена. Стотици некси погледнаха нагоре с медните си очи и вдигнаха автоматите си.

— Мамка му!

Картър задраска по камъните.

Времето сякаш забави ход и студеният вятър забрули лицето му. Кейд зашепна в главата му и Картър видя куршума, който летеше към

него. Извъртя се, обувките му се хлъзгаха по ледените камъни, мъчеше се да се хване някъде. Джем се изправи над него, скочи на зида и се извиси над главата му — огромен, як и окървавен. Уж безстрастните му медни очи проблясваха триумфално.

В долината танковете се гърмяха един друг.

Картър видя как един танк, обвит в кълбо пламъци, се изстрелва над гората и оставя черна диря, докато лети към някакво дърво.

Погледна надолу към насочените автомати на некси.

И нагоре към Джем, който беше разперил широко лъскавите си нокти, за да приеме овациите на публиката от некси. Скорпнексът се усмихна на Картър, кръв се стичаше от ноктите му и капеше по лицето на агента.

— До следващия път, братко мой — задъхано каза Джем и вдигна тежкия си брониран крак над лицето му. Картър го гледаше с омраза и гняв. И с неочаквано разбиране...

Снегът продължаваше да се сипе тихо.

19.

КРАЯТ НА ИГРАТА

Студеният вятър брулеше Картър. Той гледаше бронирания крак на Джем и знаеше, че милост няма да има, нито прошка. Бяха се били заедно в Белфаст. Бяха прекосили пустинята след Битката за Кайро 7. Преживели бяха ужаса на танкерите, след като изкуствено създадената зараза Сива смърт беше унищожила петдесет и осем милиона души. Но в крайна сметка това нямаше никакво значение, защото Джем беше друг човек... беше друго създание... Джем беше некс, вече не беше човек — за Картър това означаваше сигурна смърт.

Можеше да го види в очите на Джем.

Медните цепки.

— Чакай.

Думата прозвуча като дълъг тъжен вой. Джем мигновено се подчини. Погледна Картър в очите. Изражението му беше неразгадаемо. После изчезна. Картър сви пръстите си и опита да се хване по-здраво. Едната му ръка се изпусна и за миг той увисна във въздуха... но успя да се вкопчи отново. Въпреки болката, която го заливаше, той се съсредоточи: трябваше да се държи, а не да падне; да живее, а не да умре... защото да живее означаваше, че Наташа все още има шанс да оцелее, да живее означаваше, че Дюрел още може да бъде спрял.

Погледна разтревожено надолу към насъбралите се некси.

В далечината избухнаха нови снаряди. А после настъпи тишина. Нексите в двора получиха заповеди и се изнесоха през портата на малки отряди.

Картър погледна нагоре към...

Тъмните цепнати очи на Дюрел.

Качулката му бе отметната назад, ужасното му обезобразено лице беше изложено на снега и студения хапещ вятър. Той се усмихна — ако изражението му можеше да се нарече усмивка — на Картър.

— Странно как се подреждат нещата — тихо прошепна Дюрел. Пристъпи напред. Обувките му бяха толкова близо до пръстите на

Картър, че ако се протегнеше, щеше да ги пипне... стига да можеше. Стига да имаше сила.

Картър не отвърна нищо.

— Мразя те, Картър, открай време те мразя. Да, признавам, че бих искал да се присъединиш към нашата кауза... Мисля, че от теб ще излезе най-силният скорпнекс на света. Мисля, че ще се превърнеш в страховита машина за убиване. Виж колко добре убиваш, нищо, че си нечистокръвен — Дюрел тихо се засмя, очите му искряха от някаква скрита наслада, някаква вътрешна ирония. Снегът се усили и Картър чу нова канонада.

Наистина ли Спиралата беше дошла? Пред замъка?

Или си имаха вътрешни проблеми?

„Кейд? Кейд! Къде си, по дяволите?“

Но Кейд си беше отишъл...

Картър си пое дъх и стисна пръсти още по-силно. Погледна надолу. Беше много високо и за разлика от холивудските филми, отдолу нямаше палатка, кола със сено или балкони със сенници, които да осигурят безопасното падане на героя. Ако той наистина беше герой. Усмихна се криво. „Дали някога съм се държал като герой?“

— Ако беше скорпнекс, щях да те изуча. Да разбере защо и как военният процесор QIV и земетръсният хъб не могат да те видят и да предскажат действията ти. Бъдещето ти.

Сърцето на Картър се смръзна.

— Аз унищожих процесора QIII — тихо каза той и погледна нагоре.

Дюрел кимна.

— Да, унищожи го. Но както става винаги с техниката, когато един проект приключи, веднага тръгва нов. Работата по QIV започна две години, преди QIII да бъде завършен. Вече бяхме набелязали новото в наследника на QIII, на следващия модел. На следващото поколение. Отне ни само още една година. QIV декодира древните надписи, откри левиатана, каза ни къде да копаем... QIV измисли и създаде основополагащите камъни, с които контролираме земетресенията. Но също като чипа, който ти унищожи, не те вижда, Картър. Сякаш изобщо не съществуваш. Сякаш съществуването ти, светът ти върви паралелно с този на всяко друго живо същество на тази планета, но никога не се преплита.

Дюрел млъкна.

Картър се размърда.

Ръката му пак се подхлъзна. Пръстите му бяха изтръпнали и не го държаха.

— Надявам се, че се наслаждаваш на царуването си, тъпако — отсече Картър. — Дано те вкара по-бързо в гроба. Световното господство може да се окаже много съсипващо в наши дни.

— Царуване? Световно господство? — Дюрел се разсмя наистина. Впи поглед в Картър. — Мисленето ти е наистина дребнаво и жалко. Вижданията ти са наистина ограничени, липсва ти, как да кажа, истинско въображение, истински стремежи. Защо ми е да управлявам шибания свят? Не това ме вълнува, не, не, стремежите ми се простират много по-далече — към слънцето и звездите! — Той отново се разсмя, но този път смехът му беше студен. Хумор на мъртвец.

— Какво искаш? — попита Картър, дъхът му излизаше като дим от ноздрите на дракон.

— Просто е. Искам всички да станат некси. Ние сме чистокръвните, Картър. И ако хората не искат да станат некси и да се насладят на чистокръвието, на силата, на безсмъртността, която можем да им дадем... тогава трябва да умрат. Ти не разбираш какво е усещането да си некс. Това е еволюция, приятелю. Такива трябва да станем. Такива ще станем. Контролирана еволюция. Подчинена еволюция. Кръстосване, което премахва алчността, похотта и омразата... ще премахне войната, глада и тероризма. — Разсмя се. — Ако всички станат некси, издигнат се на следващото стъпало от развитието на човечеството... тогава светът ще стане много по-хубав. Нов рай.

Дюрел въздъхна.

Обърна се към Джем.

— А сега, Джем, убий го.

И изчезна.

„Кейд? Къде си, мамка му, Кейд?“ — Картър стъпваше на пръсти по опънатото въже на паниката.

— Викате ли ме, сър?

Джем се показа, цепнатите му очи гледаха надолу към Картър. Отекнаха нови експлозии. Картър усети как хватката му отслабва. След

секунди вече нямаше да има нужда от помощта на Джем, за да намери пътя към следващия си живот.

Джем вдигна браунинга на Картър.

„Шибано копеле — помисли си Картър. — Ще ме застреляш със собствения ми пистолет?“

„Имате ли нужда от малко помощ, господин Картър?“

„Щом се мислиш за толкова добър, Кейд... тогава го убий, мамицата ти!“

Картър усети как Кейд се усмихва в него.

Усети как гордостта му го изгаря.

Медните очи на Джем се присвиха. Той насочи браунинга в лицето на Картър.

„О, сър, желанието ви е заповед за мен“ — каза Кейд.

Светът се завъртя в проблясващи ярки сцени — до една заснети на лъскава черно-бяла лента.

Сивият некски ВиТанк се катереше по склона. Спря. Оръдието му бавно се завъртя. Танкът беше покрит с щит и на практика беше невидим за нетренирано око. Вериги изтракаха по камъните и на ръба на дола се появиха няколко танка SP57 на Спиралата, двигателите им ревяха, огромните им оръдия се въртяха.

Оръдието на сивия ВиТанк се вдигна. Въздухът покрай него потрепери, когато се размърда.

Времето сякаш се измести.

И танкът на Симо изникна с рев точно зад вражеската машина с насочено право в най-слабата част на корпуса оръдие — задницата, точно зад веригите. Симо изръмжа и откри огън.

Чу се силен трясък и оръдието отскочи. Вражеският танк полетя високо във въздуха, едната му верига се откачи с протяжно скърцане на стомана. Пурпурни пламъци се извисиха нагоре и танкът, от който излизаше пушек и огън, изчезна над машините на Спиралата. От другата страна на хълма отекна взрив.

— Опържихме им задниците. — Симо се ухили и отново спусна невидимия щит.

— Браво, сержант — чу се гласът на Мо по станцията. — Има още един в гората, вдясно на нас, координати 52.33.53. Имам орлов

поглед...

— Ако беше и толкова красив... Чух те... Тръгвам — излая Симо и запали нова пура.

ВиТанкът на Спиралата лазеше нагоре в гората, веригите му смазваха боровите иглички и преспите. Матричният двигател свистеше със студен пламък. ВиТанкът спря сред сенките и свали щита. Симо вдигна люка и си подаде главата, вдиша дълбоко наситения влажен мирис на гората.

— Тук са — изръмжа Роговски.

Симо кимна и дръпна от пурата си, очите му шареха из гората. Дим струеше надолу покрай татуировките на гърлото му и нагоре около голата му глава. Виеше се из клоните над него.

В далечината избухна още един SP57. Още двама агенти от Спиралата умряха...

Симо изскърца безсилно със зъби.

Копелетата избиваха хората му...

Един по един... Всъщност двама по двама.

Първият от двата некски ВиТанка се появи в гората. Симо улови полюшването на клоните, лекото потрепване на боровете и — достатъчно опитен да разпознава невидимия щит — се усмихна и се престори, че гледа в друга посока.

— Избрал си добро място. Танковете идват от двете ни страни, право един срещу друг.

— Сержантът знае кое е добро. Бива си го в тая шибана игра.

Двата вражески ВиТанка спряха. Сега бяха напълно невидими, Симо наклони глава и си представи, че чува свистенето на невидимите им щитове. Отдолу Роговски подготви двигателите и прибора щита. Както при всички останали системи, маскировката беше за сметка на мощността. Без невидимия щит страховитите матрични двигатели заработиха с пълна сила.

— Готово... — Симо беше напрегнат. Насили се да дръпне силно от пурата, като се преструваше, че оглежда земята далече от ВиТанковете.

И двата вражески танка откриха огън...

Но от Симо беше останала само следа от изгорели газове. Двигателите изреваха, последвани от едновременното взривяване на двата танка. Дърветата се покриха с разтопен метал и на земята се появиха два кратера, от които се издигаха пламъци. Танкът на Симо направи завой и събори три дървета, корпусът му помиташе дебелия ствол с лекота. Симо, който за малко не беше изхвърчал през люка от рязкото ускорение, погледна надолу към Роговски.

— Шибан ненормалник!

— Според мен мина доста гладко — отвърна Роговски.

— Да, като изключим щурото ти каране. Трябва пак да минеш курса. Трябва да се научиш как се прави обратен завой!

— Съжалявам, сержант! Ама ги оправихме!

Симо изведнъж се ухили.

— Оправихме ги, момче.

Симо пришпорваше невидимия ВиТанк, веригите му трошаха камъните по пътя. Останалите машини на Спиралата се насочиха нагоре към замъка. Нексите ги посрещнаха с огън...

Изведнъж ВиТанкът свали щита си...

И набра скорост.

— Почти стигнахме — изръмжа Роговски.

Симо погледна скенерите, мръщеше се свирепо и стискаше пурата между зъбите си. ВиТанкът изведнъж задра по камънака и зави надясно — заора право през дърветата и започна да ги мачка, понесе се не особено елегантно във въздуха и снежната веявица.

Симо сдържаше дъха си.

Приземиха се със силно тръсване и се чу яко скърцане на изкривена стомана. ВиТанкът на Симо сякаш беше кацнал над нищото. После бавно тръгна към невидимия враг на пътеката. Вражеският щит просветна и запремигва като развалена неонова лампа. Двигателите форсираха, но танкът не можа да помръдне. Симо бавно взе аварирания танк на мушка и изчака с пръст върху спусъка.

— Горките копелета — каза Роговски. Симо го погледна. — Затворени вътре в очакване на смъртта. Кошмарът на всеки танкист.

Симо погали спусъка.

Изръмжа и го натисна.

Снарядът излетя и с ужасяващ рев удари вражеския ВиТанк. Огънят лумна и го погълна. Сякаш вързан на ластик, танкът отскочи от пътеката и полетя към небето. Бавно се завъртя, страховити ярки пламъци поглъщаха корпуса му, руконаха струи разтопен метал. Удари се в скалата, от която преди малко беше скочил танкът на Симо, и остави метална следа върху нея — приличаше на тъмносива кръв. После се затъркаля по склона, удари се в няколко големи камъка и накрая спря, превърнал се в димящ метален скелет. Симо гледаше, но люкът не се отвори. През пламъците виждаше почти идеално кръглата дупка, която снарядът му беше пробил в танка на нексите.

Погледна към Роговски.

— Майната им! — И отново захапа пурата.

— Сержант?

— Да?

— Виж!

Симо се обърна. Право към тях, с деактивиран щит, се спускаше последният некски ВиТанк. Изглеждаше малко по-различен от останалите машини и Симо оголи зъбите си в пародия на усмивка.

— Катенхайм.

Вражеският ВиТанк форсираше двигателите. Симо се тръсна на седалката и се намести. Стегна здраво колана си и погледна Роговски право в очите.

— Не — каза Роговски.

— Да — отвърна Симо и кимна, очите му хвърляха пламъци.

— Не! Не го мислиш сериозно!

— Сержантът винаги е сериозен.

Напъна двигателите на ВиТанка докрай и двете машини се спуснаха една срещу друга по каменистия път, чакълът ставаше на прах под веригите. Над тях команчито на Мелеза се въртеше в снежната вейвица, картечните му накълцаха четири черни хеликоптера, те се разбиха в гората и подпалиха дърветата... Но Симо изобщо не им обърна внимание: беше се съсредоточил изцяло върху ВиТанка, който се носеше с рев право срещу него.

Дистанцията бързо се скъси.

Веригите гърмяха по каменния път.

Двигателите ревяха и бълваха студен дим.

Симо наведе глава на бичия си врат и изпъна рамене. Зъбите му стиснаха пурата толкова силно, че я прехапаха и запаленият връх падна в скута му...

— Ела ми, некско лайно такова!

Танковете се носеха един срещу друг и разораваха снега.

Битката сякаш беше спряла, за да види този безумен сблъсък: двама фанатици се носеха един срещу друг за последен апокалиптичен удар — челен сблъсък между две от най-страховитите военни машини на света.

Роговски затисна очите си с ръце и зарева като бебе.

Но сержант Симо не трепна, не отместваше погледа си от скенерите и нарастващия корпус на вражеския ВиТанк... В последния момент Катенхайм рязко зави вдясно, за да избегне удара.

Симо зави наляво, веригите занесоха по камънака. Искеше да е сигурен, че ударът няма да избяга.

Тътенът беше неописуем.

Танковете се сблъскаха и сякаш се нагънаха, и после подскочиха. Веригите им се закачиха и стоманата се разкъса. С рев на двигатели и диви пушеци, искри и хвърчащи навсякъде парчета метал, двата ВиТанка се сляха кошмарно като проблясващи стоманени любовници, сляха се в черна пародия на сливането на нексите с насекоми...

Отекна метален гръм.

И двата ВиТанка се понесоха заедно надолу по склона, огън и искри излизаха от веригите и изкривените оръдия. Новият звяръкръстоска се търкаляше по стръмното и мачкаше дърветата. Накрая спря, обърнат на една страна.

Снегът валеше и се стапяше по горещия метал.

Пламъци се виеха по единия корпус, следваха пътеката от матрично гориво.

За секунди се възцари тишина.

После се чуха приглушени удари. Нещо изтрака и обувката на Симо отвори с трясък люка. Изкривеният капак се търкулна на земята. Симо се измъкна навън — смазан и охлузен, от отворената рана на главата му и от няколко срязвания по лицето шуртеше кръв, но очите му бяха напрегнати и съсредоточени. Чаталът му димеше, подпален от пурата. Сержантът стискаше нещо в юмука си — пакет, увит здраво в

син найлон. Бръкна в танка, извлече стенещия Роговски и го стовари безцеремонно в снега. После спокойно угаси горящите си гениталии.

Погледна нагоре, където танковете на Спиралата се сражаваха с пехотинците на нексите. Хеликоптерът на Мелеза профуча над главата му, картечницата му тракаше. Още един черен хеликоптер остави огнена диря, изчезна зад възвишенията и избухна. Симо кимна одобрително, после насочи вниманието си към изгорялата метална камара пред себе си.

Роговски се надигна, повърна и се изправи. Беше си счупил рамото. Симо заобиколи изкривения корпус и задърпа люка на некския ВиТанк.

— Какво правиш? — изкрещя Роговски.

Симо не му обърна внимание. Чу се щракане и люкът се отвори.

— Всеки момент ще избухне!

Симо се извърна и се озъби.

— Бъди добро момче и се разкарай от зоната на взрива. — Устата му беше пълна с кръв.

Роговски пребледня и заотстъпва.

В далечината избухваха снаряди.

Битката, изглежда, вървеше добре.

Симо напъна люка и го изтръгна с кървавите си ръце. Залитна назад, загубил за миг равновесие, и го метна в снега.

Надникна в мрака...

Катенхайм се хвърли с ръмжене върху него, Симо се стресна и залитна. Но червеноокият се беше заклецил в отвора, ругаеше и съскаше, мъчеше се да се измъкне...

Люкът беше изкривен.

Беше прекалено тесен и нексът не можеше да се измъкне.

Симо вдигна синьото пакетче. Катенхайм беше побеснял, очите му горяха от яд и омраза. Изведнъж застина, погледът му срещна очите на Симо.

Симо се усмихна.

— Наистина си късметлия — изсумтя Катенхайм.

Симо присви рамене и нагласи часовника на термобомбата. Червените цифри запотрепваха по малкото екранче.

Катенхайм го наблюдаваше безстрастно.

Симо хвърли пакета с термобомбата на земята под подаващия се от отвора Катенхайм. Катенхайм я погледна, после се усмихна. Гневът в очите му беше изчезнал и в тях се четеше дълбока тъга. Меланхолия или носталгия, мисълта, че е ударил сетният му час.

— Ще ти запазя място в ада... в краката ми — каза той, устните му се разтегнаха в кървава гримаса.

— Нексите не заслужават място в ада — отсече Симо, извърна се и хукна нагоре по склона. Хвърли се зад една ниска скала...

Чу щракването на детонатора...

Извъртя се и скрит зад скалите, видя как огънят се издигна към небето. Последва мощен взрив и след секунди капчици разтопен метал се посипаха от небето върху горящите дървета в зоната на взрива...

Пламъците забушуваха...

Симо изтощено се изправи и тръгна нагоре по стръмното под вторачения поглед на Роговски, който се държеше за рамото.

Симо се тръшна тежко на земята до него и се загледа в пурпурните пламъци долу.

— Добре ли си, сержант?

— Да, момче.

— Заслужаваше си го това копеле.

Симо вдигна глава и видя омразата в очите му.

— Понеже беше шибан некс, нали, момче? Май всичките си го заслужават? — отбеляза саркастично.

— Да, всичките трябва да изгорят.

Симо въздъхна и легна на пътя. Чакълът се заби в гърба, ръцете, черепа му и той усети как очите му отново се пълнят с кръв. Налегна го дълбока тъга, заля цялото му тяло, заразяжда душата му като киселина.

„В що за шибан свят живеем — мрачно си помисли той. — В що за шибан свят“.

Болката на Картър избяга. Беше принудена. Ръката на Кейд се отпусна, бръкна в джоба на Картър и извади живачната гарота. Тя се активира на секундата, Кейд я метна нагоре и отрязва двайсетсантиметрово парче от парапета, издълба идеална каменна арка, която безшумно полетя към вътрешния двор. Гаротата се уви

около крака на Джем и от него шурна тъмна кръв. Изстрел отекна от браунинга — Джем се олюля с вой назад — и Кейд усети как нещо парна ухото му. Намръщи се и прошепна:

— Не улучи.

Изпусна живачната гарота, докато се изкатерваше горе, и изръмжа, когато тя полетя към земята, и погледна Джем. Скорпнексът лежеше по гръб, от крака му липсваше голямо парче, от раната шуртеше кръв, но той вече се изправяше. Нахвърли се с рев върху Кейд...

Кейд скочи с шеметна бързина и двамата се срещнаха, сцепкаха се, ноктите на Джем замахваха към гърдите на Кейд. После се отдръпнаха един от друг, целите потънали в кръв.

Обикаляха в кръг, оставяха ярки червени следи в снега.

— Боли, нали, копеле? — подигравателно попита Кейд.

— Млъкни.

— Утре ще куцаш като магаре... ако изобщо можеш да вървиш. — Кейд скочи напред и двамата отново се вкопчиха един в друг, нокти и юмруци се удряха и блъскаха. Джем се плъзна по леда и падна по гръб, Кейд се стовари върху него и започна да го налага. Дълго се въргаляха на снега... а после Кейд зърна браунинга.

Скочи към него, пръстите му го стиснаха и той замахна с него като с чук... но Джем го блокира с все сила...

Чу се хрущене.

И ръката на Кейд увисна, а пистолетът тупна в снега.

Кейд отстъпи, погледна ръката си и видя, че костта се подава. Намръщи се, но отклони болката за по-късна употреба.

— Не можеш да победиш — каза Джем.

— Ха! — изсмя се Кейд. — Ще ти го натикам отзад и после ще се изпикая върху майка ти!

Джем се нахвърли върху Кейд и той залитна назад, кръв шуртеше от счупената му ръка. Подхлъзна се и се стовари на земята, удари силно главата си в парапета. Пред очите му проблеснаха звезди. Джем сложи тежкия си брониран крак върху гърлото му — върху гърлото на Картър...

Спряха за миг, целите в сняг, като замръзнали ледени скулптури. После Джем натисна, използва тежестта на цялото си тяло. Кейд се задушаваше. Удари със здравата си ръка отрязания крак на Джем. Но

Джем нито трепна, нито извика от болка. Не обръщаше внимание на ударите, както мъж не обръща внимание на слабите пестници на дете.

— Майната ти, майната ти! — крещеше Кейд, лицето му беше почервенияло от безсилна ярост.

Картър спокойно надви над Кейд и отново започна да вижда цветно. С това дойде и болката, която прониза счупената му ръка, и смазващият натиск върху гърлото му. И той погледна Джем, злите му цепнати очи. И сълзи потекоха по бузите му.

— Ти плачеш? — Джем отпусна малко, наведе се и се вторачи в лицето на Картър. — Променил си се, Картър. Какво стана? Сякаш беше друг човек.

— Не бях аз — закашля се Картър. — Беше Кейд. Копелето винаги твърди, че може да свърши работата, че може да убива... но този път се провали, нали? Остави и двама ни да умрем...

— Кейд? — прошепна Джейм. Медните му очи се присвиха.

Картър чуваше приглушения рев на двигатели и още нещо, далечния тътен на...

Земетресение.

— Джем, и двамата ще умрем — изхриптя Картър през кръв и слюнка, сълзите се стичаха по бузите му. — Дюрел те предаде, нищо, че те кара да му вършиш мръсната работа. Не знаех, че си паднал толкова ниско, Джем. Не знаех, че приятелството и миналото означават толкова малко за теб.

Джем наклони глава. Махна крака си от гърлото на Картър и тръгна към малката сребърна кутийка, която бе оставил на камъните.

Картър го гледаше разтревожено.

Замъкът под тях започна да трепери.

„Земетресението приближава — изсъска Кейд. — Бягай!“

„Разкарай се, страхливецо. Нямам нужда от съветите ти“.

Джем се върна и клекна до Картър. Подаде му непохватно кутийката с големите си нокти. Картър се намръщи, чувстваше се неловко.

— Какво правиш?

— Вземи я. Върви. Спаси Наташа.

— Какво?

Джем се изправи, извиси се в целия си ръст. После изрева, ужасяващ звук, който се смеси с какофонията на надигащото се

земетресение. Ревът отекна над древните стени на замъка, изпълнен с гняв, омраза и безсилие...

Картър с мъка се надигна, стискаше здраво инкрустираната кутийка. Отвори я. Вътре лежеше тъмен диск — Авелах. Изцеряващата машина, с която можеше да спаси Наташа от смъртта...

Джем падна на колене, после отново се изправи. Дишаше трудно, задъхваше се, погледът му беше прикован върху Картър, докато се бореше с вътрешните си демони.

— Защо, Джем?

— Подарък. От стар приятел.

Замъкът започна да стене, стените се разлюляха. Части от крепостния зид започнаха да се рушат и да падат в двора, пръсваха се на каменни шрапнели.

— Върви, Картър. Върви.

— Трябва да разбере защо.

И тогава Джем се усмихна и за миг Картър видя някогашния си приятел, зърна мъжа, който някога беше Джем, затворен в черупката на скорпнекс.

— Всички водим вътрешни борби — тихо каза Джем. — Твоята е Кейд. Моята е по-различна.

Картър заотстъпва към стълбите. Целият замък се тресеше, земетресението го стискаше в юмука си заедно с планината. Лавини раздираха стръмните склонове на долините, милиони тонове камъни, лед и сняг се сриваха от върховете и смазваха света долу...

— Знаеш ли какво е Кейд? Познаваш ли го? — попита Картър.

— Да.

— Кажи ми!

Но светът започна да полудява...

— Върви! — извика Джем.

Картър се обърна и се втурна надолу, воден от паника и болка.

— И, Картър?

— Да?

— Кажи на Ники, че я обичам.

Картър кимна и изчезна надолу по виещата се стълба. Джем погледна мястото, където беше лежал приятелят му. После се обърна към кулата, в която се намираше Дюрел със земетръсния хъб и която

беше център на всичките му страдания, болки, объркване, безсилие и загуби.

Еволюция, така беше казал.

Еволюция на тялото, но деградация на ума.

Привел рамене, тръгна към тъмната кула и своя учител, който се намираше вътре.

Земетресението се разрастваше с тътен, тресеше планините с бесните си страховити юмруци. Симо, Мелеза, Роговски, Мо, Хагис, Ремик, Фегс, Оз, Кавана, Рут Бирата и Самасуво стояха на хълма срещу замъка. Боб Боб се мъчеше да изтърка петната от крем карамел по униформата си и мърмореше за прах за пране. Всички останали наблюдаваха танковете — двигателите им ревяха и оръдията изстрелваха по някой снаряд към люлеещия се замък. В небето се чу вой на форсирани двигатели и уморените мъже вдигнаха оръжията си и се обърнаха към команчито, което кацна на покрития със сняг път.

Свещеника слезе, сандалите му шляпаха в снега, расото му се развяваше от роторите на бойната машина. Последва го жена, висока и стройна, с бяла кожа, дълга права кестенява коса, която стигаше до раменете ѝ, и пронизващи зелени очи върху красивото овално лице. Беше облечена цялата в черно и носеше автомат. Свещеника държеше само Библията си.

— За купона ли дойде? — попита Мелеза, лицето му беше посивяло от изтощение.

— Бог да те благослови, синко. Дойдох за Картър...

Мелеза навъсено се втренчи в очите на Свещеника. И си спомни последните му думи на Крит. „Не ме карай да идвам да те търся, Картър. Не ме карай да те преследвам, жалко ще е да загубим такъв добър човек. Един от най-добрите, които сме имали“.

Мелеза изръмжа, вдигна карабината си, насочи я и натисна спусъка. Симо я блъсна нагоре — и към небето полетя дъжд от куршуми.

— По-полека, момче — отсече Симо и издърпа оръжието от ръцете на Мелеза.

— Криво разбра намеренията ми — спокойно каза Свещеника. Зад него Рокси се целеше право в Мелеза. Той я погледна и видя

решимостта и силата в пронизващите ѝ зелени очи.

— Дошъл си да убиеш Картър — изръмжа Мелеза, от устата му излизаха пръски. — Да, момчета, дошъл е да убие Картър.

Надигна се глух ропот.

Свещеника преглътна. Като нищо щяха да го линчуват. Това беше бунт.

— Не, не, момчета. Дойдох да видя какво става тук, по дяволите! Господ ме напътства и да, наистина трябва да намеря Картър. Той не се подчини на заповедите. Не се подчини на Спиралата.

— Опитай се да убиеш Картър и ще ти го начукаме отзад — сърдито изкрещя Мелеза.

— Къде е той?

— Вътре. — Мелеза посочи люлеещия се замък. Стените му се срутواха пред очите им. Останалите танкисти изстребواха всеки некс, който се опитваше да излезе през портата. — Не можеш да излееш гнева си върху него, Свещенико. Не можеш да му отмъстиш... шибани бюрократи, всичко ви е бяло или черно — няма средно положение, няма компромиси. Картър е вътре и се опитва да спаси Наташа, да, но се опитва да убие и Дюрел, да унищожи земетръсния хъб. Опитва се да спаси света, Свещенико... със или без разрешението на Спиралата; със или без намесата на бог. Но Картър е сам и не търси помощ от никого. Разбра ли?

Свещеника се намръщи и изръмжа:

— Не съм дошъл да го убивам.

Мелеза се ухили като шибана акула.

— Нищо, че не е следвал заповедите, а? Картър се ръководи от собствения си морал. Ще направи каквото трябва. Ако не го виждаш, значи и ти си сляп като всички останали бюрократи във вселената.

— Ще се изправи срещу Дюрел?

— Да.

Свещеника си пое дълбоко дъх.

— Тогава може би ще има нужда от помощ. Стоим тук и си говорим, докато целият свят се руши около нас! Трябва да му помогнем... да спрем Дюрел... да спрем земетресенията...

— Господ няма ли да прати светкавици от небето, за да ни спаси, а? — намеси се Ремик. — Ти си експерт в тази област, нали, Свещеник. Защо не потърсиш помощ от небето?

— Господ помага на тези, които си помагат сами — спокойно отвърна Свещеника. — Сега... господата? Ще се притечем ли на помощ на господин Картър? Или ще чакаме да го поднесат на парчета като ордъвовър?

Мелеза грабна оръжието си от ръцете на Симо и тръгна към команчито си.

— Ще вземем моята машина — каза и намигна на Свещеника. — Можеш да оставиш приятелката си тук.

— Както кажеш — отвърна Свещеника и запремята броеницата си.

— Симо?

— Да, момче?

— Ще удариш ли едно рамо?

Симо заби дулото на зигзауъра си в гърба на Свещеника.

— Нямам нищо против — изрева под демоничната си маска от съсирена кръв.

— Няма да е необходимо — успокои го Свещеника с твърд поглед и здраво стиснати устни. — Мисията ми не е да убивам Картър, мисията ми е да спра унищожението на земята.

— Остави на нас да преценим — начумерено отвърна Симо.

Замъкът се рушеше.

Джем с мъка се довлече по коридорите, нагоре по стръмните стълби, в кулата. Дюрел стоеше и се взираше в набраздения от вълни течен екран. Образите се стрелкаха като куршуми, картини на унищожение по цялото земно кълбо, сцени на армии некси, воюващи с войници от всякакви националности...

— Не разбирам — изкрещя Дюрел, без да откъсва очи от екрана. — Защо земетресението дойде тук? Къде сбърках? Какво мисли QIV?

Сграбчи черния куб и го измъкна от поставката му. Но нищо не се промени, замъкът продължи да се люлее... чу се и свистенето на снарядите от няколкото оцелели танка на Спиралата. Избухнаха във вътрешния двор и усилиха какофонията от влудяващи шумове и надигащата се лудост, в която се беше превърнал светът.

— Може процесорът да те е предал — тихо отвърна Джем.

Дюрел се извъртя.

— Хайде, ще вземем хеликоптера от покрива. Няма значение, земетресенията са в ход, световните армии отслабват, нексите са силни! Няма начин да загубим, трябва да се върнем в Египет, оттам можем...

— Може пък левиатанът да те преследва.

Дюрел спря и се втренчи в извисяващата се фигура на Джем. Облиза устни с малкия си черен език. Присви очи.

— Какво ти става?

— Като ме направи некс, ми обеща рая.

Дюрел кимна, усмихна се и понечи да мине покрай Джем...

— Но ме прати в самия ад!

И замахна и цапардоса Дюрел. Той политна назад в тясната кула. Удари се в масата, на която стоеше тъмният екран, и той падна на земята и се пръсна. Черна течност се разля по камъните и започна да ги разяжда като киселина, лумнаха тъмни пламъци.

— Какво правиш, по дяволите? — спокойно попита Дюрел.

— Дай ми процесора.

— Ела и си го вземи. — Дюрел смъкна мантията си и отдолу се показаха издутите му усукани мускули. Между двамата мъже — двамата некси — гореше тъмният огън от разбития екран, преграда, която ги разделяше, стена, през която никой от тях не можеше да премине...

Чакаха търпеливо, без да откъсват цепнатите си медни очи един от друг.

— Ако не се махнем оттук, земетресението ще срути замъка — каза Дюрел, когато пламъците започнаха да намаляват. Дупки се появиха по камъните от разяждащата черна киселина на екрана, големи отвори, които разкриваха бездната отдолу. — И двамата ще умрем.

— Значи и двамата ще умрем. Дай ми процесора.

Дюрел не отговори.

Земетресението разтрисаше австрийските планини. Двамата залитнаха, когато кулата се олюля... изсипа се дъжд от снаряди. Отвън се чу бръмченето на хеликоптер.

Дюрел се нахвърли върху Джем и двамата се вкопчиха един в друг...

Земетресението разцепи замъка.

Кулата се срина — хиляди тонове камъни. Замъкът се разтrese... и пастта на земята го погълна и го стри на прах в гигантските си челюсти от камък и желязо.

Беше като ритуално жертвоприношение — или титанично отмъщение.

Планините си искаха своето.

Алпите си прибраха това, което им се полагаше по право: копано, сечено, дълбано, всичко беше погълнато обратно от природата.

Тътенът на земетресението заглъхваше с часове. Накрая постепенно замря и спокойствието отново се възцари в този тих край на Австрия. Трусът остави след себе си тежки облаци прах, разорана земя, начупени скали и издълбан от взрив кратер. Постепенно прахолякът се уталожи.

Замъка го нямаше.

Нищо не помръдваше.

Снегът продължаваше да вали... и скоро покри всичко с чисто бяло одеяло.

Картър стоеше до Мелеза. Танковете в долината се оттегляха.

— Умряха заедно — тихо каза Мелеза. — Видяхме как и двамата полетяха надолу.

Картър кимна.

— Погълнати от земетресението, което сами сътвориха.

— Спиралата ще изпрати попботи да проверят за следи... когато нещата се нормализират.

— Какво ще стане с нексите?

— Навсякъде по света се водят кръвопролитни боеве. Човешките жертви възлизат на стотици хиляди, може и на милиони, както военни, така и цивилни. Кой може да предвиди щетите от земетресението?! Не и аз! Но войските на света побеждават нексите... и сега, когато QIV го няма, военните системи бавно се възстановяват и се включват. Според сведенията от електронния куб, които пристигат всяка секунда от различни източници — танкове и изстребители, сателитни връзки и военни системи, цялата шибана военна мрежа се самовъзстановява. Оправи ли се, ще изтребим всички некси завинаги.

Картър кимна, лицето му беше посивяло от изтощение, болка, терзания.

— Едно научих от всичко това — продължи Мелеза.

— И какво е то?

— Не бива да се ебаваш с природата. — Мелеза сложи ръка на рамото на Картър. — Добре ли си?

Картър се втренчи в Мелеза. Очите му се бяха нагледали на войни, бяха пълни с ужаса от хиляди битки, за които не искаше да си спомня. Пое си дълбоко дъх и с треперещи, покрити със засъхнала кръв пръсти запали цигарата, която Мелеза предвидливо му беше приготвил. Счупената му ръка беше превързана здраво и той притискаше с нея сребърната кутия, в която се намираше Авелах, към гърдите си, сякаш тайнствената машина му вдъхваше нови сили.

— Все ще оживея. Но трябва да се размърдаме, и то веднага. Готов ли си да си разделим пътя до Лондон? До Наташа и Ники?

— С удоволствие — отвърна Мелеза.

Качиха се в хеликоптера — слънцето залязваше зад планините и отдръпваше светлината си от снежния пейзаж с невероятната му девствена красота — и излетяха с рев над долината. Последва ги втори хеликоптер, пилотиран от Ханеган: в него се возеха Симо, Свещеника и Рокси. Двете машини се изравниха, после ускориха над австрийския сняг.

20. НАТАША

Двете бойни машини се носеха над Европа. Картър се беше свил отзад в кабината, лицето му беше изпито, болката помрачаваше разсъдъка му. Стискаше сребърната кутийка до гърдите си и се взираше в хаоса долу.

От време на време светът се разтърсваше — тук горе не се чуваше тътен. Картър гледаше навън с празен поглед. Трябваше да е благодарен, че поне Дюрел беше спрял, преди да завладее света... но в същия миг го ужаси мисълта в какво състояние ще завари Наташа, когато най-сетне стигне до Лондон.

Полетът беше дълъг и труден.

И имаше още много път.

Бързи съобщения прелитаха през електронния куб, бълваха огромно количество сведения от сървърите на Спиралата.

Според получените сведения земетресенията постепенно утихваха. Централите на Спиралата събираха данни от агенции, действащи агенти и правителства по целия свят — сортираха информацията и я препращаха на екипите си. Незнайно как QIV се беше инфилтрирал в много от комуникационните мрежи на Спиралата, включително в някои от функциите на електронния куб, изкривяваше информацията и унищожаваше базите данни. Спиралата разпращаше съобщенията си чрез временни аналогови предаватели и приемници, които действаха като прегради към електронните кубове и поне бяха успели да забавят дигиталната атака на QIV.

Картър си играеше с електронния куб и разсеяно гледаше как информацията проблясва. Светът постепенно се съвземаше след този акт на глобален тероризъм под тежките ботуши на земетресенията — най-сетне. Цели армии се раздвижваха, изстребителите обезопасяваха и бранеха въздушното пространство, флотилии се отправяха в морето, подводници патрулираха из студените дълбоки води.

Картър поклати невярващо глава.

Спомни си как хвърли схемите на QIII в дълбокото море и как се радваше, че процесорът е унищожен. Без изобщо да знае, че наследникът на QIII вече е почти завършен, почти готов. Унищожаването на QIII само беше забавило процеса.

Картър погледна сребърната кутийка и погали изкусно инкрустираната патинирана повърхност. Пръстите му закачиха нещо и малката кутийка тихо щракна и се отвори. Той погледна малкия черен диск, посегна да го пипне... и спря.

Нещо сякаш извика в него, някакво шесто чувство го предупреждаваше колко е опасно да си играе с тази страховита машина с поразяваща мощ. Авелах. Картър се намръщи и постави пръст върху повърхността му...

Бяла светлина прониза ума му, ветрило от искрящи лазерни пръсти се разпери в кръг и после изчезна в една точка. Металът беше студен и неестествено гладък.

И изведнъж...

Болката отшумя. Той усети как бялата светлина се разпростира в ума му и потръпна, когато разбра, че машината го преглежда. Огнестрелната рана на гърба започна да го щипе и той усети как нещо се движи в него, нещо твърдо и метално се плъзна между ребрата му. Завъртя се — металният предмет се показа от плътта му и падна на седалката. Усети как ръката му се изправя и сама се намества под стегнатата превръзка, чуваше се тихо пукане и той чувстваше как костите се срастват, подутините спадат.

Отново потръпна и осъзна, че държи очите си затворени пред бялата светлина. Отвори ги, пое си дълбоко дъх и умората му се изпари. Не изведнъж, а бавно, сякаш някакво хапче беше успокоило терзанията му, сякаш се беше излегнал в гореща вана.

Отдръпна пръста си от Авелах и бръкна зад гърба си, вдигна сплесканото парче, което допреди миг беше в него. Погледна го — най-обикновен сив куршум — първо удивено, а после с внезапна, нарастваща надежда.

Размърда ръката си и забеляза, че одраното от мотоциклетната катастрофа е зараснало, отгоре имаше чисто нова бяла кожа. Задъха се.

— Това нещо не може ли да върви по-бързо?

— Бързам колкото мога, Картър.

— Напъни го още.

— Напъвам го, Картър.

Картър се отпусна назад и бавно, внимателно и с уважение затвори сребърната кутия. Погледна изкусно гравираните надписи. Спиралите бяха безкрайно фини. Вгледа се по-отблизо и видя, че изработката е наистина великолепна дори и за неговото око на лаик.

Облиза устни.

Обзе го внезапен страх.

— Ами ако съм закъснял? — прошепна той.

— А?

— Нищо, Мелез, карай.

— Времето се разваля.

— Свещеника още ли е с нас?

— Да, Картър, с нас е. Държим го под око, не се тревожи. Симо държи зигито си притиснато в гърба му, за да е сигурен, че не изпълнява специална мисия.

Картър повдигна рамене, ухили се кисело и се загледа в лудостта на разрушения сринаг свят.

Нощта се спусна. С нея дойде и дъждът.

Хеликоптерите прелетяха над Ламанша, минаха покрай Дувър, белите му скали проблеснаха в мрака.

Когато приближиха болницата, гласът на Свещеника избоботи по връзката:

— Долу става нещо...

Мелеза присви очи и попита:

— Какво?

— Мамка му — изсъска Картър, махна предпазителя на браунинга и се загледа ужасено надолу. Някакви същества тичаха по мокрия асфалт, черните им брони проблясваха. Няколко спряха и триъгълните им глави се вдигнаха към хеликоптера...

— Картечница? — предложи Мелеза и се ухили.

— Картечница — съгласи се Картър. Двигателите на команчито завиха и машината се наклони надолу. Картечницата се завъртя с бучене. Очите на Мелеза се спряха на шест некски същества — едното стоеше на покрива на линейка и синята лампа го осветяваше.

Мелеза натисна спусъка.

Картечницата затрака и хиляди куршуми голям калибър се забиха в асфалта на паркинга пред болницата и нарязаха единия спящ дявол на кървави парчета. Куршумите се посипаха със страшна сила върху линейката и съществото върху нея; то погледна нагоре с цепнатите си очи и полетя назад към тухлената стена. Размаза се на кървава пихтия. Мелеза приземи команчито. Дъждът плющеше върху направените на каша некси.

Картър прибра сребърната кутийка в раницата си, грабна карабината и скочи на асфалта. Мелеза го последва. Почти не обърнаха внимание на втория хеликоптер. Симо и Свещеника също скочиха на паркинга с извадени оръжия. Рокси ги последва спокойно и уверено, зоркият ѝ поглед не изпускаше гърба на Свещеника.

Имаше още странни подобни на големи котки същества — бяха се скрили в болницата от безпощадния огън на картечницата. Кървавите им следи личаха ясно по стерилните бели плочки.

— По електронния куб дойде спешно искане за подкрепление — извика Свещеника. Картър се извърна, погледът му срещна обсипаните му със златни точки очи.

— Оттук ли?

Свещеника кимна.

— Мамка му!

Картър се втурна във фойето на спешното, оттам в чакалнята. Помещението беше пълно с трупове, някои лежаха на пода, кървища се лееха от огромните рани в коремите и слабините им, изцъклените им очи се вираха безстрастно в неоновите лампи на тавана. Други бяха захвърлени като играчки по пластмасовите столове в ненормални изкривени пози. Трети бяха разкъсани на парчета.

Картър прекрачи една откъсната ръка и чу ръмжене. Пистолетът му се вдигна в мига, в който спящият дявол се хвърли върху него от широкия бял коридор, ноктите му оставяха кървави следи по плочките... браунингът изтреця. Другите агенти на Спиралата също откриха огън.

Създанието сякаш направи пирует във въздуха, разтrese се като демонична кукла на конци. Стовари се на пода, вдигна глава и очите му се забиха в Картър. Ръмжене се надигна от простреляните му дробове... после то се отпусна и издъхна.

Картър с мъка преглътна и смени пълнителя. Беше изстрелял и тринайсетте куршума.

Обърна се и видя как останалите го подканят да води. Затича по болничните коридори. Още два пъти се натъкнаха на спящи дяволи и отново куршумите ги повалиха още докато скачаха.

— Откъде се взеха пък тези, мамка му? — изрева Мелеза и изтри кръвта им от лицето си.

— По-важното е какви са — обади се Картър.

— Една от най-дълбоко пазените тайни на Дюрел — тихо промълви Свещеника. Останалите се обърнаха към него и той повдигна рамене. — Спящите дяволи са кръстоски. Не са некси, но при създаването им е използвана матрицата за некси. Много по-свирепи и непредсказуеми са, за да се използват като армия. Затова Дюрел разработи нексите, които са, как да кажа, по-послушни. Дюрел е работил по проекта по-дълго, отколкото Спиралата си представя. Нексите, които познавате, по принцип са рафинирани, дестилат от чиста проба безсърдечна жестокост, в тях се таи пречистената животинска същност на спящите дяволи. Дяволите обаче са много древни. Те са чисто зло. Част от учените на Спиралата дори предполагат, че те не са създадени от Дюрел. А по-скоро обратното — че те са открили него. Че е бил техен инструмент. Обратното на това, което смятаме за вярно. Както и да е, остава си фактът, че спящите дяволи са вълците на Дюрел, неговите ловци — подушат ли те, никога няма да те оставят да избягаш. Ще те преследват до края на света, за да изядат душата ти.

— Мисля, че ще трябва дълго да си поговорим, когато всичко това свърши — изръмжа Картър и се намръщи.

— Ако изобщо свърши — спокойно отвърна Свещеника.

Картър се извърна и продължи по следващия широк коридор. Стигнаха до хора, които още бяха живи, бяха се барикадирани в стаите: лекари и пациенти надничаха през стъклата с опръскани от кръв лица. Няколко лекари бяха приклезили един спящ дявол и го бяха накълцали на парчета. Стигнаха до друга група пациенти, един имаше пистолет. Бяха успели да ранят тежко един спящ дявол и той лежеше в локва кръв, а те се опитваха да го довършат с ритници.

Картър продължи напред, лицето му беше свирепо.

Един дявол надничаше през стъклото на една врата по средата на коридора. Когато куршумите заваляха, съществото се отдръпна, за да избегне атаката, после се сниши и с невероятна скорост се засили към вратата от вътрешната страна — тя се разцепи на трески.

Картър откри огън и се втурна по коридора с насочен пистолет. Краката му скъсяваха разстоянието, свирепият му поглед беше съсредоточен върху главата на създанието... То се извърна към него. Нахвърли се внезапно, огромните мускули се издуха, ноктите задраха по плочките. Пистолетът на Картър беше празен и той смъкна карабината си M24 и откри огън с нея. Дяволът се опита да се извърти, но откосът проряза дълга линия в корема му и некът изръмжа и се стовари на земята целият в кръв. Картър вече го беше прекрачил, когато куршумите на Мелеза и Свещеника доразкъсаха тялото му...

Картър нахълта в малката болнична стая, погледът му се спря първо върху Ники и пистолета в ръцете ѝ...

После той бързо се обърна към леглото на Наташа...

И видя правите черти по екраните на мониторите.

Ники го гледаше и не казваше нито дума.

Картър пусна пистолета и свали раницата от гърба си. Коленичи до Наташа, погали я по косата, вгледа се в спокойствието, което се беше изписало върху изстиналите ѝ черти. Извади сребърната кутия и я пусна на плочките. Авелахът беше хладен на допир...

— Сложи го на гърдите ѝ — каза Ники. Картър се извърна и я погледна, после се обърна към Наташа и внимателно постави диска върху гладката ѝ кожа.

Изправи се и се отдръпна от леглото, сърцето му блъскаше.

Нищо не се случи...

Чуваше изстрели от пистолети и пушки, писъка на куршуми. Не помръдна. Погледът му беше съсредоточен върху лицето на Наташа...

Несекващото злокобно „бииииип“ на монитора най-накрая проникна в сетивата му.

— Не действа — прошепна той.

Ники се приближи и провери пулса на Наташа — нямаше пулс. Нямаше живот. Сърцето на Наташа не биеше. Погледна Картър право в очите, прехапа устни, но не можа да каже думите — думите, които знаеше, че трябва да каже.

Извърна се към сащисаните лица на Мелеза и Симо и двамата окървавени воители отстъпиха крачка назад.

— Извикайте лекар! — изсъска тя.

Картър постави ръка на челото на Наташа. Ники сложи своята на рамото му. Той бавно се обърна и я погледна в очите. Тя си пое дълбоко дъх.

— Какво има?

— Мъртва е, Картър.

— Но машината... Авелах...

— Тя лекува, Картър. Не съживява мъртвите.

Стаята се завъртя около него и лицето му се заби в стена от хаос. Хаосът проникна в него, разпори гърлото му и разкъса вътрешностите му. Картър падна на колене, ръцете му се плъзнаха по мъртвото тяло на Наташа, после се отпуснаха.

Мелеза и Симо дотичаха, влачеха двама лекари, объркани и уплашени от страшния сблъсък със спящите дяволи.

— Това е приятелката ми Наташа — каза Ники. — Чака дете. Мисля, че трябва да действате бързо, господа.

Картър се олюля и падна назад, помогнаха му да се изправи. Той се поклащаше вцепенено, гледаше, без да вижда. Очите му бяха приковани в блестящите инструменти на лекарите...

От леглото шурна кръв.

Изцапа плочките.

Ръката на Мелеза беше върху рамото на Картър.

Чу се плач, пискливият писък на бебе. Ники го уви в едно одеяло, докато отрежат пъпната връв. Картър впи поглед в лекарите. Те стояха притеснено, от инструментите им капеше кръв.

— Спасете я! — изкрещя той и се помъчи да се изтръгне от хватката на Мелеза. Почти успя, но се включи и Симо и двамата го стиснаха здраво. — Направете нещо, дявол да ви вземе! — крещеше побърканият от мъка Картър.

Но лекарите не помръдваха.

Гледаха притеснено и дори уплашено...

И изпълненият с кървища свят се завихри като спирала и полетя в мрачна лудост...

Сива...

Черно-бяла.

Беше късно.

Малкият салон на кръчмата „Гънмейкърс Армс“ беше задимен. На бара се бяха облегли трима мъже с раздрани дрехи, целите покрити с кръв. Местните в кръчмата в покрайнините на Лондон ги избягваха. Цяла вечер го бяха правили, докато тримата се напиваха до безпаметност.

На пода имаше счупени стъкла, столовете бяха обърнати, цареше атмосфера на отчаяние и страх.

— Цял час се опитвах да я спасят — обади се Свещеника, отпи от гинеса си и добави към брадата си мустаци от пяна. Поклати тъжно глава. — Трябваше да я оставят... Господ прибра душата ѝ.

— Видя ли очите на Картър? — изръмжа Симо.

Мелеза кимна.

— Не можа да разбере защо машината не действа.

— Както каза Ники, машината лекува. Не съживява мъртвите. Не прави чудеса. Това не е машината на Господ. — Свещеника направи кисела физиономия.

— Правеше чудеса, когато създаваше шибаните некси — обади се Мелеза, обърна се към огромния широкоплещест мъж и се облегна с гръб на бара.

Кръчмата беше почти празна. Нямаше много хора, заради земетресенията, а и отдавна беше време да затваря. Но на собственика нито му се искаше, нито му стискаше да накара тримата да си тръгнат.

— Това беше различно — тихо отвърна Свещеника. — Наташа беше тежко ранена. В действителност никога нямаше да издържи толкова дълго, колкото издържа... Картър трябва да е благодарен, че детето оцеля, макар и преждевременно родено.

— Ще те оставя да му го кажеш следващия път, като се видите — отсече Мелеза.

— Как е той? — изръмжа Симо. — Натъпкаха го с толкова лекарства, че и носорог би се гътнал.

Мелеза повдигна рамене.

— Мисля, че ще го държат упоен няколко дни. Съвсем превъртя, когато не успяха да съживят Наташа. Опита се да убие лекарите и

осмината пехотинци, които дойдоха да изтребят спящите дяволи. Никога не съм виждал мъж да се бие така...

И тримата закимаха.

— Какви ги говореше? — попита Симо. — Спомена някакъв Кейд...

— Не беше на себе си — отвърна Мелеза и вдигна халбата си. — Все пак току-що загуби жена си. Всеки ще превърти, ако му се случи нещо такова.

— Жалко, че животът е толкова крехък и уязвим — тихо каза Свещеника, гласът му беше изпълнен с огромна тъга. — Трошим се като стъкло. Чупим се като глина. „Но когато вървя в долината на сенките, не ще изпитвам страх, защото Ти ще си до мен“. — Той спря. Беше сложил Библията си на бара: цялата беше опръскана с бира. — „Доброта и състрадание ще ме следват в дните на моя живот и аз ще живея вечно в дома Господен“. — Огледа се, сълзи се стичаха от големите му кафяви очи. — Понякога, приятели, ми е много трудно да преглътна смъртта.

— Ами... — прошепна Мелеза, допи бирата си и навлече тежкото си униформено яке: из джобовете му дрънкаха патрони, — такъв е законът на джунглата.

СВЕДЕНИЕ ОТ ССО

СЕКРЕТНО ХХ16/87676523/СПЕЦИАЛЕН
СЛЕДСТВЕН ОТДЕЛ

Съобщение до електронен куб

Дата: октомври 2XXX

Благодарение на утихването на земетресенията и възвръщането на световния електронен и военен контрол след предполагаемото унищожаване на процесора QIV, световните сили успяха бързо да организират разпръснатите си армии, въздушни сили и флот, за да отблъснат атаките на нексите.

Водят се битки най-вече в Китай, Сибир, Обединеното кралство, Тайланд, Германия, Франция, Норвегия, Перу, Ирак и САЩ. По ирония на съдбата Дюрел е бил разположил повечето си армии от некси в стратегически точки на земното кълбо, за да изпълни плановете си, и е оставил централата си (освен ако не е била преместена) сравнително незащитена. Осланял се е най-вече на конспиративност и бързо действие и ако лицето КАРТЪР не се беше намесило в преследването на Дюрел, едва ли централата му в Австрия щеше да бъде разкрита — и унищожена — толкова лесно (въпреки че и досега остава неясно защо районът беше разтърсен от земетресение точно когато Дюрел трябваше да завземе властта). В момента в света е обявено оранжево ниво на тревога. Силите на нексите отстъпват. Състоянието на врага може да бъде описано най-точно като „разпадане“. Световният следствен комитет (ССК) се радва на всеобщо одобрение за отличното овладяване на ситуацията. Генерал Хиамито Касамбра, говорител на ССК, каза: „Да, нашият приоритет беше действие и бърза реакция, без нашата решителност и способност за приемането на незабавни и ефективни мерки сегашното състояние на света щеше да е доста по-сериозно и предателят Дюрел щеше вероятно да успее да осъществи машинациите си. Мисля, че трябва да сме доволни от работата си“.

Няма много сведения за каналите с левиатан, използвани за насочване на земетресенията при подаване на импулси от QIV. Доколкото става ясно, каналите с левиатан са геологичен феномен, който може за в бъдеще да влияе на стабилността на земните плочи. Вече са основани няколко изследователски центъра, които ще изследват този природен феномен.

Сведенията за процесора QIV са ограничени, знае се само, че в основата му е залегнала технологията QIII,

чиито чипове са унищожени преди година отново по време на събития, свързани с Дюрел. Основната схема е дело на граф Фойхтер (починал) и за изработването на QIII са допринесли Джесика Рейд от Спирала_Q и Тадемо Свденска и Сузи Паган от Спирала_R в Тибет. Процесорът и всички свързани с него компютърни разработки се разследват в момента от Следствения отдел на Спиралата.

Следва продължение:

Спиралата отново взе участие в осуетяването на заговор за завладяването на света. Бъдещите разследвания трябва да установят какви са били целите на Дюрел и трябва да разберем с точност какво се е случило с него — или трупа му. Работата все още не е приключила. Играта все още не е свършила.

Ключови думи. ТЪРСЕНЕ>> ЛЕВИАТАН, ФОЙХТЕР, ДЮРЕЛ, НЕКС, QII, QIII, QIV, CCO, СПИРАЛА_Q, СПИРАЛА_R

РЕКЛАМЕН КЛИП

Телевизорът оживява с цифровия звук от електрическо бръмчене, кристално ясните образи се завъртат и се изливат в подобното на искряща течност (ново) лого на „Файърстартър Фюълс“.

Дразните ли се от компаниите за гориво, които вечно ви обират? Скубете ли си косата от диктатори, които се опитват да ви набутат в устата надценените си продукти? Плачете ли, когато други компании се опитват да ви убият със земетресенията си, защото технологиите им са толкова

напреднали, че не могат да контролират собствените си сонди? ВИЕ можете да го спрете... ВИЕ можете да промените света, ВИЕ можете да го направите...

СЦЕНАТА СЕ РАЗГРЪЩА: тръгва от разрушените градове Лондон, Ню Йорк и Париж, камари окървавени трупове, хора крещят, скубят си косите, бият се и плякосват по улиците.

СЦЕНАТА СЕ ПРОМЕНЯ: преобразува се в идеално подреден метрополис с лъскави небостъргачи, светът се възстановява отново от щастливи усмихнати работници с яркожълти каски, които се шегуват и се потупват по гърба — хора от всякакви раси, вери, цветове. Строежът е подпомогнат от „Файърстартър Фюълс“. (ПРОДУКТЪТ ИЗЛИЗА В ЕДЪР ПЛАН).

„Файърстартър Фюълс“ с гордост ви представя първокачествения си бензин и природен газ, такива, каквито ги познавате и обичате, без да ви се пречат генетично увредени диктатори, които използват властта си, за да завладеят света. Използвайте „Файърстартър Фюълс“ — знаете, че децата ви заслужават по-добро бъдеще.

СЦЕНАТА ИЗЧЕЗВА ВЪВ ВЕЧНОСТТА

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.